

Bernard Werber

Imperiul Îngerilor

Traducere de:
Nicolae Constantinescu

Editor: Lucian Borleanu
Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactare: Ela Trandafir
Coperta: Grupul DUCOMY

Copyright © Éditions Albin Michel, SA, 2000.
Translation Copyright © Editura Lucman

Titlul original:

L'EMPIRE DES ANGES

Toate drepturile pentru ediția de față sunt rezervate Editurii Lucman. Reproducerea integrală sau parțială a textului fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Editura Lucman – București
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 01.223.77.55

ISBN 973-9439-69-0

Pentru Véronique

**„Cele trei căi ale înțelepciunii sunt:
Umorul,
Paradoxul,
Schimbarea.”**

*Dan Millman,
campion al lumii la trambulină.*

I. CULISELE PARADISULUI

1. MOR

„Într-o zi, mori.”

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

Deci mor.

S-a întâmplat repede și cu mare intensitate.

Pe neașteptate. A fost un zgomot mare. M-am întors. Am văzut partea din față a unui Boeing 747 (probabil rătăcit din cauza unei greve a conducătorilor de zbor) apărând în fereastra mea, spărgând zidurile, trecând prin salon, distrugându-mi bibelourile, venind spre mine cu o viteză nebună.

Degeaba ești aventurier, degeaba te simți explorator, pionier al lumilor noi, pentru că într-o zi tot ești confruntat cu probleme care te depășesc. În orice caz, un avion care îmi sparge salonul e o problemă care mă depășește.

Totul s-a petrecut cu încetinitorul. Într-un vacarm halucinant, în timp ce decorul se dezagrega în mii de bucăți în jurul meu și în sus se ridicau volute de praf și de moloz, am întrezărit fețele piloților. Erau unul înalt și slab și altul scurt și chel. Arătau surprinși. Probabil că era pentru prima dată când aduceau pasagerii direct în case. Cel înalt și slab avea fața plină de oroare în timp ce al doilea dădea toate semnele unei mari panici. Nu-i auzeam bine din cauza zgomotului, dar cel care avea gura deschisă probabil că țipa foarte tare.

M-am dat înapoi, dar un avion în plin elan, un Boeing 747, nu e ceva care să se oprească brusc. Gest inutil, mi-am pus mâinile în dreptul feței, am făcut o grimasă de mare regret și am închis ochii. În acea clipă încă mai speram ca totul să fie doar un coșmar.

Și am așteptat. Nu mult timp. Poate o zecime de secundă, dar mie mi s-a părut foarte mult. Apoi a urmat șocul. O palmă imensă m-a împins, apoi m-a lipit de perete și m-a strivit. După care totul a devenit tăcere și întuneric. Țasta e genul de lucruri care totdeauna surprind. Nu numai erorile de ghidare aeriană a avioanelor Boeing, ci și propriul sfârșit.

Nu vreau să mor azi. Sunt încă prea tânăr.

Au dispărut imaginile, sunetele, senzațiile externe. Ba nu... Semn rău... Sistemul nervos mai dispune de ceva zeamă. Corpul meu poate că e „recuperabil”. Cu puțin noroc, ajutoarele venite la timp îmi vor porni din nou inima și îmi vor îndrepta pe ici pe colo membrele rupte. Voi sta mult timp la pat și totul va redeveni treptat ca înainte. Anturajul meu va spune că e un miracol că am scăpat.

Gata, aștept ajutoarele. Vor veni. Dar de ce întârzie? Știu. La ora asta probabil că sunt ambuteiaje peste tot.

Știu că trebuie să rezist. Moartea înseamnă o cedare prea mare. Trebuie să-mi pun creierul în funcțiune. Trebuie să gîndesc. La ce să mă gîndesc?

Păi, la un cântec din copilărie.

„Era o navă mică.

Era o navă mică,

Care încă nu navigase,

Care încă nu navigase...”

Și mai departe cum mai e?

La naiba, memoria face și ea grevă. Biblioteca s-a închis.

Creierul s-a oprit, simt prea bine asta, dar... dar continuu să gîndesc. Descartes greșise. Poți „să nu mai fii” și „încă să gîndești”. Și numai asta fac, sunt perfect conștient de tot ce se întâmplă. De absolut tot ce se întâmplă. Niciodată n-am fost mai conștient.

Simt că se va întâmpla ceva important. Aștept. Gata. Am impresia... Am impresia că... ceva iese din mine! Se degajă un abur. Un abur care ia forma învelișului meu din carne și oase. Ca o copie transparentă a mea!

Țasta e „sufletul” meu? „Celălalt eu” diafan se desprinde de corpul meu prin creștetul capului. Mi-e teamă și totodată sunt foarte incitat. Apoi sunt dincolo.

„Celălalt eu” se uită la fostul meu corp. Sunt bucăți mici peste tot. Bine, trebuie să mă resemnez, în afara cazului în care s-ar găsi un chirurg bun pasionat de puzzle... nu mai e recuperabil.

La naiba, ce senzație! Zbor. Urc.

Un fir argintiu mă leagă încă de fostul meu corp, ca un cordon ombilical. Îmi continuu zborul și firul argintiu se întinde.

„Era o navă mică
Care încă nu navigase.”

Eu eram nava mică. Corpul meu plutește. Mă depărtez de fostul eu. Văd puțin mai bine avionul. E făcut armonică. Am o vedere de ansamblu asupra fostei mele locuințe. Pare o prăjitură cu multe foi: etajele s-au prăbușit unele peste altele.

Plutesc deasupra acoperișurilor. Sunt în aer.
Dar ce caut aici?

„Sunt profesor la Facultatea de antropologie din Paris și cred că pot să răspund la întrebarea dumneavoastră. Se poate spune că civilizația umană a apărut imediat după ce unele primat au început să nu-și mai arunce morții la gunoi, ci să-i acopere cu scoici și flori. Primele morminte ornamentate au fost descoperite în apropiere de Marea Moartă. Au fost supuse datării cu Carbon 14 și s-a determinat o vechime de 120 000 de ani. Asta înseamnă că, în acele timpuri îndepărtate, oamenii credeau că morții îi succede un fenomen «magic». Se poate remarca și apariția simultană a artei nefigurative în încercarea de a descrie această „magie».

Mai târziu, primele opere fantastice au fost cele ale unor artiști care se străduiau să-și imagineze cum e după moarte. Probabil ca să încerce să se liniștească ei înșiși...”

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

Ceva mă trage în sus. O lumină fabuloasă. Acum voi ști în sfârșit. Ce este după moarte? Ce este deasupra lumii vizibile?

Zbor deasupra orașului.

Zbor deasupra planetei.

Ies din zona terestră. Cordonul meu argintiu se întinde și mai mult, apoi cedează.

Acum întoarcerea nu mai este posibilă. S-a terminat definitiv cu viața mea în trupul lui Michael Pinson, băiat fermecător la urma urmelor, dar care a făcut greșeala să moară.

În momentul în care părăsesc „viața”, îmi dau seama că totdeauna am considerat moartea ca ceva care se întâmplă doar altora. O legendă. În orice caz, o încercare de care aș fi putut să fiu scutit.

Toți murim într-o zi. Și pentru mine această zi e azi.

„Cred că după moarte nu mai e nimic. Absolut nimic. Cred că ajungi nemuritor făcând copii, care ei înșiși vor aduce pe lume alți copii și așa mai departe... Ei transmit în timp mica noastră torță.”

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

2. MARELE SALT

Știu că nu mai am de ales. Pământul e doar un fel de praf în depărtare. Părțile fostului meu corp abandonate acolo au fost acum găsite de pompieri.

Uimitor, am impresia că le aud vocea! „Ce accident! Nu vezi în fiecare zi un avion intrând într-un bloc. Cum o să găsim cadavrele în amestecul ăsta de beton?”

Eh, asta nu mai e problema mea!

Dar lumina aceea fabuloasă mă aspiră. Mă îndrept spre centrul galaxiei mele. În sfârșit, o văd. Continentul morților este gaura neagră situată în mijlocul Căii Lactee.

Seamănă cu gaura de scurgere a unei chiuvete, un vortex care face totul să se rotească în spirală în jurul lui. Mă apropiu. Ai zice că e o floare care palpită, o orhidee gigantică formată din praf de lumină învîrtitoare.

Această gaură neagră aspiră totul: sistemele solare, stelele, planetele, meteoriții. Și mă ia și pe mine.

Îmi amintesc de hărțile continentului morților. Cele Șapte Ceruri. Acostez la... Primul Cer. E un teritoriu conic și albastru. Se pătrunde printr-o spumă de stele.

„Pe Pământ se nasc în fiecare an milioane de ființe omenești. Ele transformă tone de carne, de fructe și de legume în tone de excremente. Se agită, se reproduc apoi mor. Asta nu e nimic extraordinar, dar în asta constă sensul existenței noastre: Naștere-Mîncare-Agitație-Reproducere-Moarte.

Între timp, avem impresia că suntem importanți pentru că facem zgomot cu gura și mișcări cu mâinile și picioarele. Dar eu spun: nu suntem mare lucru și ajungem să devenim putreziciune și apoi țărînă”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

În pragul continentului morților zăresc acum niște prezențe. Alături de mine, alți morți, ca o migrare completă de fluturi monarhi, vin spre lumină.

Victime ale unor accidente de mașină. Condamnați la moarte executați. Prizonieri torturați. Bolnavi incurabili. Un trecător ghinionist care s-a trezit cu un ghiveci în cap. Un meșter care s-a zgîriat cu un cui ruginit fără să fi fost vaccinat împotriva tetanosului.

Unii au căutat problemele. Piloți amatori de ceață care nu știau nimic despre zborul cu ajutorul instrumentelor. Schiori în afara pistelor care nu au văzut crevasa. Parașutiști a căror pînză s-a transformat în torță. Dresori de animale nu îndeajuns de atenți. Motocicliști care au crezut că vor avea timp să depășească un camion.

Aceștia sunt defuncții zilei. Îi salut.

Mai aproape, aproape atingîndu-mă, recunosc siluete mult mai familiare. Rose, soția mea! Amandine, fosta mea amantă!

Îmi amintesc.

Se aflau în camera de alături în momentul în care avionul Boeing 747 s-a prăbușit peste imobilul nostru de la Buttes-Chaumont. Și cu ele am cunoscut marea aventură a „thanatonauților”.

Thanatonauți, de la thanatos (moarte) și nautes (navigator).

Termenul a fost inventat de prietenul meu Raoul Razorbak. După ce am avut cuvîntul, am avut și știința. Și cînd am avut știința, am avut și pionierii științei. Am construit thanatodromuri și am lansat thanatonautica.

Obiectivul nostru era să reducem cît mai mult acea Terra incognita de după viață. Și l-am atins. Am ridicat perdeaua care ascundea ultimul mare mister, cel al semnificației morții oamenilor. Toate religiile vorbiseră despre el, toate mitologiile îl descriseseră prin metamorfoze mai mult sau mai puțin precise, dar noi eram primii care vorbeam despre asta ca despre descoperirea unui continent „normal”.

Ne temeam că nu vom putea să ne ducem aventura la bun sfîrșit. Faptul că acel Boeing 747 a căzut ca din întîmplare peste imobilul nostru constituie dovada că pînă la urmă am supărat pe cineva de „sus”.

Și acum revăd ceea ce descoperisem... dar mergînd pe un drum fără întoarcere. Căci ruperea cordoanelor face de data asta imposibilă reîntoarcerea în fostele noastre corpuri. Pătrundem în conul vortexului care se îngustează. Traversăm pînă la capăt acest prim teritoriu și ajungem la un zid în formă de membrană moale și opacă. Așa cum Mach 1 fusese primul zid al sunetului, tot așa botezasem și noi, eu și prietenii mei, pe vremuri, Mach 1 primul zid al morții. Azi îl trecem împreună.

Ezit să trec. Ceilalți îl trec fără probleme. Asta e! Trec și eu. Dăm peste...

„Un scandal. E un scandal. Sunt infirmieră în cadrul unui serviciu de îngrijiri paliative. Tot fiind alături de oameni în agonie, mi-am făcut propria mea idee despre asta. Și găsesc că e scandalos. Cred că suntem pe cale să facem ca și cum moartea n-ar exista. Nepoții văd într-o zi o ambulanță venind să-l ia pe bunicul lor ca să-l ducă la spital. Nu-l mai văd timp de cîteva săptămîni și apoi, într-o dimineață, cineva anunță la telefon că a murit. Rezultatul: noile generații nu văd ce este cu adevărat moartea. Și cînd acești copii devin adulți, apoi bătrîni și sunt confrunțați cu propria lor moarte, sunt cuprinși de panică. Nu numai pentru că e vorba de propria lor dispariție, ci și pentru că sunt confrunțați cu o necunoscută totală. Dacă ar trebui să

dau un sfat copiilor, le-aș spune: «Nu vă fie frică, duceți-vă să vă vedeți bunicii la spital! Veți primi acolo cea mai mare lecție de... viață.»»

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

Trec de primul zid și dau peste... al Doilea Cer. Teritoriul întunecat al tuturor spaimelor.

Ele se materializează sub formă de orori provenite din străfundurile imaginației mele. Tenebre. Înfiorări. Sunt întâmpinat de monștri poznași și demoni moderni.

Pe nouă cornișe, din ce în ce mai abrupte, se înfruntă coșmarurile mele cele mai hidoase. Dar lumina centrală este prezentă și continuă să mă ghideze drept înainte.

Înfrunt toate spaimile direct, într-un fel de semipenumbră. Apoi ajung din nou la o poartă, membrană opacă. Mach 2. O trec și ajung la...

„Sunt văduvă și am stat lângă soțul meu pînă în ultimele lui zile. Totul s-a petrecut în cinci faze. La început refuza să moară. Cerea ca existența noastră să continue la fel ca înainte și vorbea de întoarcerea lui acasă după vindecare. Pe urmă, cînd medicii i-au spus că era condamnat, a fost cuprins de o furie cumplită. Ai fi zis că avea nevoie de un vinovat. A acuzat medicul care se ocupa de el că era un incapabil. M-a acuzat că l-am dus la un spital prost. M-a acuzat că îi vreau banii și că am făcut asta înadins ca să intru cît mai repede în posesia moștenirii. Reproșa tuturor că îl părăsiseră și că nu veneau la el destul de des. Trebuie spus că era atît de dezagreabil că și copiilor le venea greu să vină. Apoi s-a potolit și a intrat în a treia fază pe care am putea-o numi «faza negustorului de covoare». Era ca și cum s-ar fi tîrgruit: bine, sunt condamnat, dar aș vrea să mai trăiesc pînă la viitoarea mea aniversare sau, în orice caz, mi-ar plăcea să rezist pînă la viitorul campionat mondial de fotbal. Să văd semifinala. Sau măcar sferturile.

Cînd a înțeles că nu se mai putea face nimic, a făcut o depresie. A fost cumplit. Nu voia să mai vorbească, nu voia să mai mănînce. Era ca și cum ar fi renunțat brusc la toate. Nu mai lupta, își pierduse toată energia. Semăna cu un boxer amețit de o lovitură care nu se mai apără și se prăbușește în corzi așteptînd lovitura de grație.

În fine, a intrat în faza a cincea: acceptarea. Și-a recăpătat zîmbetul. A cerut un minicasetofon cu căști ca să-și asculte melodiile preferate. Îi plăcea în mod deosebit Doors, care îi amintea de tinerețea lui. A murit aproape zîmbitor, cu căștile la urechi, ascultînd Here is the end.”

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

...lumea roșie a fantasmelor mele după lumea albastră de la intrare și lumea neagră a spaimei. Aici sunt materializate dorințele mele cele mai provocatoare.

Sunt în Al Treilea Cer. Senzație de plăcere, de foc, de căldură umedă. Voluptate. Confruntare cu fantasmele mele sexuale cele mai extravagante, cu apetiturile cele mai refulate. Mă împotmolesc puțin. În mintea mea se proiectează scene deosebit de excitante. Actrițele cele mai sexy și top-modelele cele mai atrăgătoare mă imploră să fac dragoste cu ele.

Soția și fosta mea amantă se înfruntă și ele cu efebi de o mare frumusețe.

Îmi vine să rămîn aici, dar mă concentrez din nou asupra luminii centrale, ca un scufundător preocupat să nu se depărteze de cablu. Și astfel trec de Mach 3.

„Am vrea să nu existe moartea. Dar, de fapt, bine că există, dacă vreți să știți părerea mea. Căci cel mai rău lucru care ni s-ar putea întîmpla, ar fi să trăim veșnic. Nu credeți că ne-am plictisi cumplit?”

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

Al Patrulea Cer: teritoriul portocaliu. Teritoriul unde suferi durerea timpului care trece. Văd o coadă de defuncți care se întinde la infinit pînă dincolo de orizont, agițîndu-se doar cu puțin mai mult decît o coadă de intrare la cinematograful.

Dacă e să te iei după hainele lor, unii par că așteaptă acolo de secole. Cu excepția cazului în care ar fi toți figuranți într-un film-catastrofă, victime ale unui accident de filmare, este evident că aici bat pasul pe loc morți foarte vechi.

Așteaptă.

Acest teritoriu portocaliu este probabil locul pe care religia creștină îl numește „Purgatoriu”. Simt că ar trebui să ne așezăm și noi la capătul cozii și să așteptăm. Totuși, chiar de pe Pămînt aveam foarte prostul obicei să nu respect niciodată cozile și să o iau înaintea

tuturor. Acest comportament m-a dus la certuri memorabile, ba chiar la bătaii. N-are importanță, o luăm înainte. Chiar dacă unii protestează strigînd că nu avem dreptul, nimeni nu ne oprește.

Mergînd pe lîngă mulțime, revăd istoria și descopăr eroii din bătăliile homerice învățate din cărțile de școală, filosofii greci, regi ai unor țări dispărute de mult timp de pe hartă.

Mi-ar plăcea să le cer un autograf, dar locul nu se pretează deloc la așa ceva.

Rose, Amandine și cu mine zburăm deasupra morților. Ei formează un fel de fluviu mare care se scurge spre lumină (Styxul?). Intrarea teritoriului portocaliu constituie izvorul ei și cu cît înaintăm, cu atît șirul defuncților se îngustează pînă la a deveni un rîuleț. În fund: un nou zid opac. Trecem de Mach 4.

„Nu mă gîndesc niciodată la moarte. Mă tem că e de ajuns să te gîndești la ea ca să o atragi spre tine. Trăiesc, trăiesc, pe urmă fie ce-o fi, om mai vedea.”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

Iată-ne în al Cincilea Cer. Teritoriul galben. Lumea Cunoașterii. Aici unde sunt dezvăluite marile secrete ale omenirii. Adun în trecere cîteva informații prețioase, pe care nu voi putea din păcate să le transmit semenilor mei încă în viață.

Senzație de mare înțelepciune. Voci subțiri îmi explică lucruri pe care niciodată nu le-am înțeles prea bine. Unul cîte unul, aud răspunsurile la întrebările pe care le-am pus în timpul ultimei mele vieți.

Șirul de morți se îngustează.

Mulți defuncți zîmbesc, fascinați de aceste răspunsuri la întrebări care i-au tracasat totdeauna. Rîulețul devine pîrîiaș. Mă străduiesc să nu mă las impresionat de toate aceste „bunătăți” pentru spirit. Mă agăț de lumină. Ies din Mach 5 și dau peste...

„Uimire.

Da, aș zice o uimire împărtășită. Am fost eliberat de puțin timp pentru comportare bună, după ce am executat o pedeapsă fără reducere de treizeci de ani de închisoare. Acum pot deci să vorbesc fără nici o teamă. Am ucis paisprezece persoane. Cînd omoram, eram surprins să-i văd pe oameni stupefiați, chiar revoltați, cînd îi anunțam că le voi pune capăt vieții. Ai fi zis că-și imaginau că viața lor le aparține, așa cum le aparțineau mașina, cîinele, casa.”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

...al Șaselea Cer. Teritoriul verde. Aici descopăr Frumusețea. Viziune de vis, senzații de culori și de armonie. Mă simt urît și necioplit. De altfel, mulți defuncți ai fluviului de morți se reunesc aici, fascinați de viziunea Frumuseții.

Rose, soția mea, mă trage de braț. Trebuie să mergem mai departe fără să ne lăsăm vrăjiți de spectacol.

Și trec de Mach 6 ca să ajung în... al Șaptelea Cer, teritoriul alb.

Aici pare să fie ținta migrației morților. Lumina vine dinspre un lanț de munți. Cel mai înalt emite lumina cea mai intensă. Mă îndrept spre acest pisc. O potecă duce la platoul Judecății.

În centru, fluviul lung de morți nu mai e decît un firicel. Se înaintează cu „pipeta”. Fiecare suflet așteaptă ca cel dinaintea lui să fie chemat la ghișeu ca să facă un pas înainte și să ajungă dincolo de linia trasă în acest scop.

Rose, Amandine și cu mine intrăm în această coadă. Știu despre ce e vorba de la prima privire. Deținătorul cheilor. Portarul Paradisului. Numit și Anubis, seniorul necropolei de către egipteni; Yama, zeul morților, la hinduși; Charon, luntrașul care trece Styxul cu barca lui, la greci; Mercur, ghidul sufletelor, la romani, și Petru la creștini.

- Urmați-mă...

Un tip înalt și bărbos, puțin cam semeț.

- OK.

Zîmbește și dă din cap. Grozav, cînd vorbesc, aude și el! Ne duce direct pe platoul Judecății. Ne așezăm în fața a trei judecători care se uită la noi cu atenție fără să spună nimic. Îl aud undeva pe Sfîntul Petru înșirînd cuvintele:

Numele: Pinson

Prenumele: Michael

Naționalitatea: francez
Părul în ultima viață: brunet
Ochii: căprui
Înălțimea în ultima viață: 1,78 m
Semne particulare: fără
Punct slab: lipsă de încredere în sine
Punct tare: curiozitatea

Știu cine sunt acești trei judecători. Și ei au nume diferite în toate mitologiile: Zeus, Themis, Thanatos la greci; Maat, Osiris, Thot la egipteni; Izanami, Izanagi, Omoigane, la japonezi; cei trei arhangheli (Gabriel, Mihail, Rafael), la creștini.

- Sufletul tău va fi cântărit, mă anunță cel mai înalt dintre cei trei, Gabriel.

Deci această ectoplasmă este într-adevăr sufletul meu...

- Să-i judecăm pe toți trei împreună, adaugă cel mai gras, Rafael.

Judecata lor este expeditivă. Arhanghelii ne acuză că, în cercetarea noastră thanatonică, am dezvăluit prea devreme și prea multe mistere ale lumii de dincolo, lucruri rezervate numai Marilor Inițiați. Nu aveam dreptul să dezvăluim celorlalți oameni sensul vieții și sensul morții.

- Îndemnați de curiozitate, ați descoperit cele Șapte Ceruri și ați informat publicul în mod pur și simplu... gratuit și laic!

- De la nimeni de aici nu ați primit vreodată îngăduința să răspîndiți acest gen de informații secrete.

- Dacă măcar le-ați fi ascuns în spatele unor parabole, mitologii...

- Dacă măcar ați fi stabilit, drept condiție a divulgării lor, o inițiere oarecare...

Arhanghelii amintesc toate stricăciunile pe care ar putea să le provoace informațiile noastre pripite despre secretele continentului morților.

- Oamenii s-ar putea sinucide doar din curiozitatea de a „vizita” ca turiști Paradisul!

- Noroc că am intervenit la timp ca să înăbușim din fașă stîngăcia voastră.

Arhanghelii au crezut că va trebui să distrugă toate lucrările thanatonicilor, toate librăriile și bibliotecile în care se aflau ele. Au crezut că va trebui să falsifice memoria colectivă a oamenilor ca să șteargă urmele rătăcirilor noastre. Dar, din fericire, lucrul acesta nu a fost necesar. Cartea thanatonicilor nu a avut nici un răsunet. Cei cîțiva cititori care au dat peste ea din întâmplare au crezut că e o povestire SF ca atîtea altele. Apariția lucrării noastre a trecut neobservată, pierdută în valul de noi apariții.

Căci astfel se exercită de acum înainte noua cenzură. Ea acționează nu prin ocultare, ci prin exces. Cărțile deranjante sunt înăbușite de masa de cărți insipide.

În consecință, nu a fost nevoie ca arhanghelii să intervină direct, dar fuseseră îngrijorați și trebuia să plătim pentru asta. Un singur verdict posibil: condamnați.

- La ce? întreabă Amandine. Să ajungem în Infern?

Cei trei arhangheli se uită la ea cu condescendență.

- Infernul? Ne pare rău, dar asta nu există. Nu e decît Paradisul sau... Pămîntul. Cei care eșuează sunt condamnați să se reîncarneze pe Pămînt.

- Sau am putea spune că „Infernul este Pămîntul”, remarcă cu o fărîmă de amuzament arhanghelul Rafael.

Arhanghelul Gabriel ține să precizeze:

- Reîncarnările sunt ca bac-ul la liceu. Dacă nu-l iei, mai dai o dată. Iar voi ați picat la examen. Prin urmare, vă întoarceți de unde ați venit, pentru un nou examen.

Las capul în jos.

Rose, Amandine și cu mine gîndim același lucru: „Încă o viață de pomană”.

Cîți oare înaintea noastră au gîndit astfel suspinînd?

Dar ceilalți defuncți își pierd răbdarea. Suntem presați să cedăm locul. Sfîntul Petru ne trage spre munte. Ajungem pe culmea lui. Vîrfurile proiectează lumina puternică ce ne-a ghidat pînă la Judecata din urmă.

Exact dedesubt se văd două tunele. O intrare are contururi de culoare ocru, cealaltă, bleumarin. Intrarea ocru duce la Pămînt pentru noile reîncarnări, cea albastră duce în țara îngerilor. Nu există panouri indicatoare dar, ca pentru toate lucrurile aici, explicația apare direct în mintea noastră.

Cu un ușor semn de adio, Sfîntul Petru ne lasă în fața tunelului ocru.

- Pe curînd, după viitoarea voastră viață! zice el laconic.

O pornim pe culoare. La jumătatea drumului ne lovim de o membrană opacă, asemănătoare cu cele de Mach care închid cele Șapte ceruri. După ce vom trece de acest zid, vom trece într-o nouă viață. Amandine se uită la mine, gata să treacă dincolo.

- Adio, prieteni, să încercăm să ne găsim în viitoarea noastră existență.

Îmi face discret cu ochiul. Nu a reușit să mă aibă permanent alături de ea în viața trecută, așa că-și propune să realizeze asta în viața viitoare.

- Înainte spre alte aventuri! declamă ea repezindu-se să treacă dincolo.

Rose se lipește de mine. Îi șoptesc la ureche îndemnul la tărie al thanatonauților din timpul marilor războaie de colonizare a continentului morților:

- Tu și cu mine, împreună împotriva imbecililor.

Neavînd corpuri pe care să le strîngem în brațe, ectoplasmele noastre se sărută pe gură. Buzele mele nu simt nimic, dar toată ființa mea e cuprinsă de emoție.

- Împreună..., repetă ea ca un ecou.

Ne ținem o clipă de mîini. De vîrfurile degetelor. Degetele noastre mari fuzionează, se ating ușor și apoi se despart. Rose se întoarce cu spatele ca să scurteze acest moment neplăcut și, repede, se îndreaptă spre noua reîncarnare.

Bun, acum e rîndul meu. Pornesc cu un pas hotărît pe culoar zicîndu-mi că, în viitoarea mea viață, e neapărat să-mi amintesc că am fost un thanatonaut.

Mă înfior în timp ce înaintez. Voi afla în sfîrșit ce se află în spatele acestui perete.

De cealaltă parte a morții e...

„O priză bună! Asta contează. O priză bună și să nu uiți niciodată să dai cu talc pe mîini. Eu sunt acrobat de circ. Trapezist fără plasă. Dacă am o priză bună, știu că nu risc nimic. De altfel, nu mă gîndesc niciodată la moarte și mă simt cît se poate de bine. Știu că dacă începi să te uiți în jos, riști să cazi. Deci, nu știu ce e moartea. Și, între noi fie vorba, aș prefera să vorbim despre altceva. Mi-ai văzut numărul?”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

3. RECURS

... un braț. Un braț îmi apucă sufletul și mă oprește brusc.

Un individ transparent îmi întrerupe elanul și îmi declară, furibund, că este inadmisibil că procesul meu a avut loc în absența sa.

- Nu s-a respectat procedura, trebuie să o luăm de la capăt.

Lucrurile ar fi trebuit să se petreacă altfel și pentru Amandine și Rose pentru care, din păcate, este acum prea târziu. Se află deja prea departe pe culoar. Eu însă sunt încă pasibil de recurs.

Interlocutorul meu este un bărbos mic de statură, cu o privire înfrigurată, prost ascunsă de ochelari. Mă trage, mă împinge, insistă. Zice că am „înger păzitor” și că el ar fi acela.

Prin urmare, aveam un înger păzitor? Cineva care supraveghea ce făceam? Poate că mă ajuta... Informația asta mă liniștește și mă miră în același timp. Nu eram deci singur. Toată viața am fost însoțit de cineva. Mă uit la el mai cu atenție.

Acea siluetă plăpîndă, acel barbișon, acei ochelari din secolul al XIX-lea... Mi se pare că l-am mai văzut undeva.

Tipul se prezintă: Emile Zola.

- Domnul Emile Zola, autorul romanului *Germinal*?

- Servitorul dumneavoastră, domnule. Dar n-avem timp de politețuri. Timpul ne presează. Să ne grăbim.

Spune că îmi urmărește viața de la început și mă asigură că nu trebuie să mă las.

- Intriga... ăăă, karma e bună. Căderea e ratată. În plus, procedura de judecată a sufletelor nu a fost respectată. Acest proces e nedrept. Antisocial.

Emile Zola precizează că, conform legilor în vigoare în Paradis, îngerul meu păzitor ar fi trebuit să fie prezent lîngă mine la cîntărirea sufletului ca să poată, în caz de nevoie, să-mi servească drept avocat.

Mă trage afară din tunel și mă împinge spre platoul unde judecau cei trei arhangheli. În fața tribunalului, îmbrîncește pe toată lumea și cere să se ia totul de la capăt. Amenință că va face cunoscut peste tot acest caz. Promite că intervenția lui o să rămînă în analele jurisprudenței. Face apel la toate regulile de viață ale Paradisului. Vorbește cu mînie:

- Îi acuz pe arhangheli că au falsificat cîntărirea sufletului clientului meu. Îi acuz pe arhangheli că au rasolit un proces care îi stingherea. Acuz, în sfîrșit, această curte cerească de faptul că a urmărit doar să expedieze cît mai repede un suflet al cărui singur păcat a fost curiozitatea!

Se vede clar că cei trei arhangheli nu se așteptau la această lovitură de teatru. Probabil că nu se întîmpla în fiecare zi ca cineva să-și permită să le conteste una din sentințe.

- Domnule Zola, vă rog. Acceptați verdictul tribunalului ceresc.

- Nici nu poate fi vorba, domnule arhanghel Gabriel. Spun și repet că, luînd în considerare numai acțiunile thanatonauților, magistrații au omis să se aplece, după cum erau datori să facă, asupra vieții clientului meu și asupra actelor sale zilnice. Or, cu aceasta se cuvenea și se cuvine să se înceapă. Insist, Michael Pinson a trăit o viață exemplară. Soț bun, bun tată de familie și bun cetățean, prieten remarcabil, apropiații săi știau că pot conta pe el. A dus o existență dreaptă. A făcut multe gesturi de generozitate și, drept recompensă, e condamnat să coboare din nou ca să sufere pe Pămînt. Nu voi permite să i se ardă sufletul cu o astfel de dezinvoltură.

După un moment de tăcere, Rafael intervine:

- Aăă... Ce ziceți, domnule Pinson? La urma urmelor, sunteți principalul interesat, am impresia. Ați dori să mai treceți odată prin fața tribunalului?

Acum cînd toți cei pe care îi iubesc, Rose, Amandine, Raoul, Freddy, nu mai sunt alături de mine, nu mai simt nici o motivare. Trebuie totuși să recunosc că înflăcărarea lui Emile Zola e mai mult decît comunicativă și îmi spun că dacă Dreyfus nu l-ar fi avut drept apărător, probabil că procesul său nu ar mai fi fost niciodată rejudecat.

- Vreau să fiu... rejudecat.

Emile Zola radiază.

Judecătorii se bosumflară.

- Bine, bine, vom face o nouă cîntărire a sufletului, acceptă arhanghelul Mihail.

„De la moartea mamei mele, am impresia că viața mea nu mai are sens. Sunt aici, adevărat, dar trăiesc doar cu amintirea ei. Era totul pentru mine. Acum sunt pierdut.”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

Procesul meu poate în sfîrșit să aibă loc conform legii. Cei trei arhangheli îmi expun viața trecută și mă ajută să comentez ceea ce am făcut bine și rău. Ca să-mi judece acțiunile, criteriile sunt evoluție, empatie, atenție, voință de a face bine. Viața mea defilează sub forma unui mozaic de clipe fugare, ca un film video, cu accelerări în unele părți și încetiniri cînd ajunge la altele. Din cînd în cînd, se face stop-cadru, ca să mi se permită să-mi dau mai bine seama despre ce s-a întîmplat atunci.

În sfîrșit, arunc o privire lucidă și distanțată asupra tuturor faptelor săvîrșite ca Michael Pinson. Înainte să mă judece alții, mă judec eu. Ciudată senzație. Deci asta a fost viața mea? Ceea ce mă frapază mai întîi e tot timpul pe care l-am risipit. Îmi era frică. Constat că totdeauna am fost reținut de teama de necunoscut.

Pentru o ființă a cărei principală calitate e curiozitatea, asta e un paradox.

Cîte elanuri a frînat această teamă! Această curiozitate intensă mi-a permis să pun capăt multor rutine, să refuz scleroze de tot felul. Ar fi putut să fie și mai rău.

Revăzîndu-mă, îmi amintesc de tendința mea de „ermit”. De cîte ori am dorit să fiu singur, liniștit, departe de semenii mei, pe o insulă pustie și într-o cabană cocoțată pe un munte...

Viața mea îmi apărea ca o operă de artă și arhanghelii, care sunt criticii ei zeloși, îmi explică cum aș fi putut să o îmbunătățesc și prin ce era unică. Nu ezită să mă felicite pentru unele dintre faptele mele cele mai meritorii.

Alte momente din viața mea sunt mai puțin glorioase. Majoritatea mici lașități. În general în numele veșnicei mele liniști.

Fiecare dintre faptele mele este îndelung discutată. Avocatul meu trage cu toate tunurile.

Arhanghelul Mihail contabilizează lucrurile bune și lucrurile rele. Auzisem că e nevoie de 600 ca să fii eliberat de reîncarnare. Calculul este foarte precis: fiecare mică minciună, fiecare elan sufletesc, fiecare renunțare, fiecare inițiativă se măsoară în puncte bune sau rele. În final, arhanghelul Mihail anunță scorul: 597 la 600.

Am ratat. Cu foarte puțin, dar am ratat.

Avocatul meu sare cu gura:

- Acuz aceste cifre că sunt trucate și cer să se facă o nouă numărare. Să reluăm toate faptele, una câte una. Acuz....

În spatele nostru aud suspinele de nerăbdare ale tuturor acelor suflete care își așteaptă rîndul ca să fie cîntărite. Arhanghelul Gabriel, care în mod vizibil s-a săturat să-l tot audă acuzînd pe îngerul meu păzitor, aruncă prosopul. Arhanghelii au rămas apoi nevoie de o singură secundă ca să se pună de acord, atît de tare se grăbesc să scape de mine. Noul verdict:

- Bine, foarte bine, destul cu toate astea, ai cîștigat. Rotunjim la 600. Ești eliberat de ciclul reîncarnărilor. Poți să spui că ai avut noroc să nimerești peste un înger păzitor-avocat atît de tenace, zice Sfîntul Mihail.

Emile Zola aplaudă încîntat.

- Adevărul sfîrșește totdeauna prin a triumfa.

Arhanghelii mă anunță că cu cele 600 de puncte sunt acum un 6.

- Și ce este un 6?

- O ființă cu nivel de conștiință 6. Asta îți permite, dacă dorești, să te eliberezi definitiv de închisoarea trupului.

Am deci de ales. Să revin pe Pămînt ca să fiu reîncarnat în Mare Inițiat, cu misiunea de a-i ajuta pe oameni să evolueze, trăind în mijlocul lor, caz în care voi păstra doar o vagă amintire a trecerii mele prin Paradis. Cealaltă soluție este de a deveni înger.

- Și ce este un „înger”?

- O ființă de lumină care are în sarcină trei suflete omenești. Un înger are sarcina de a reuși să facă să evolueze cel puțin unul, pentru ca să iasă din ciclul reîncarnărilor. Cum a reușit să facă Emile Zola în cazul tău.

Mă gîndesc un moment. Amîndouă soluțiile sunt tentante.

- Grăbește-te, în spatele tău sunt o mulțime de suflete! bombăne arhanghelul Gabriel. Deci, ce alegi?

„Moartea? Nici o teamă! Știu că am un înger păzitor care mă apără de pericole. O dată, cînd traversam strada, am avut intuiția că trebuia neapărat să fac un pas înapoi. Puteți să mă credeți sau nu, abia m-am tras înapoi că o motocicletă, pe care n-o văzusem, aproape că m-a atins. Sunt sigur că m-a prevenit îngerul meu păzitor.”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

4. ÎNGER

- Aleg să fiu înger.

- E o alegere bună, nu vei regreta, mă asigură Emile Zola.

Arhanghelii ne zoresc să lăsăm locul următorilor. Îngerul meu păzitor mă trage spre intrarea celui de al doilea tunel din munte. Pereții emană o lumină bleumarin ca un diamant luminat din interior.

Emile Zola mă lasă în fața acelei mari caverne luminate, nu înainte de a-mi strînge mîna și a mă felicita încă o dată. Înaintez în tunel. O membrană astupă drumul. O ridic ca pe o cortină de teatru. De cealaltă parte văd un personaj nonșalant care stă foarte drept în mijlocul culoarului.

- Bine ai venit printre îngeri. Sunt îngerul tău instructor.

- Înger instructor? Asta ce mai e?

- După îngerul păzitor, îngerul instructor preia formarea sufletului, mă anunță el, ca și cum asta s-ar înțelege de la sine.

Mă uit cu atenție la el.

Seamănă cu Kafka. Urechi lungi. Ochi prelungi. Fața triunghiulară ca de vulpe. Privirea e înfrigurată.

- Numele meu este Wells.

- Wells? Adică, Wells...

Schițează un zîmbet.

- Nu, nu. Sunt Edmond Wells, și nu am nici o legătură cu H.G. Wells sau Orson Welles, omonimii mei, dacă la ei te-ai gîndit... Totuși îmi place numele meu. Îi cunoști semnificația în engleză? „Puțuri.” Să-l vezi în mine pe cel din care te vei adăpa după dorință. Și pentru că ne-a fost hărăzit să petrecem un timp împreună, să ne tutuim.

- Pe mine mă cheamă Pinson, Michael Pinson.

Mă bate pe umăr și zice:

- Încântat, înger Michael.

Mi se pare ciudat să aud cuvântul înger alăturat de prenumele meu, ca un fel de „doctor” sau „profesor”.

- Tu cine ai fost în „civilie”? Îl întreb.

- În ultima mea viață, înainte de a ieși din ciclul reîncarnărilor? Ei bine, am fost cam ca tine, să zicem un explorator în genul meu. Dar pe mine nu mă interesa „infiniul de deasupra”, ci mai curînd „infiniul de dedesubt”. Subpămîntean.

- Subpămîntean?

- Da, viața de sub scoarța planetei. Spiridușii adevărați ai pădurii.

Înaintăm unul lîngă altul prin tunelul care traversează la nesfîrșit muntele. Deodată mă opresc.

- Edmond Wells. Edmond Wells...

Repet acest nume, căzut pe gînduri. L-am citit într-un ziar. Mă gîndesc pînă cînd îmi amintesc. Asta e!

- N-ai fost cumva implicat în asasinarea unor fabricanți de insecticide?

- Cald!

„Adevărații spiriduși ai pădurii...” Mă încrunt gînditor.

- Tu ai fabricat o mașină de comunicat cu furnicile!

- Botezasem acea mașină „Piatra de la Rosetta”, pentru că servea drept intermediar între cele mai sofisticate civilizații de pe planetă, două civilizații incapabile totuși să se înțeleagă și să se stimeze: oamenii și furnicile.

Pare să aibă o anumită nostalgie pentru invenția lui, apoi revine la treaba noastră.

- Te voi învăța „meseria” ta de înger, cu îndatoririle, metodele și puterile ei. Dar să nu uiți niciodată că dacă ești aici, asta e deja un PRIVILEGIU IMENS.

Apăsă pe fiecare cuvînt:

- ÎNȚELEGI MĂCAR CĂ A NU TE MAI NAȘTE ESTE CEL MAI FRUMOS CADOU PE CARE ÎL POATE SPERA UN OM?

Încep să mă obișnuiesc cu ideea că m-am eliberat de ciclul reîncarnărilor.

- Și ce-ai să mă înveți, domnule Wells?

5. ENCICLOPEDIA

SENSUL VIEȚII: „Scopul este de a evolua”.

La început a fost....

Zero: vidul.

Vidul a evoluat ca să devină materie. Și de aici s-a ajuns la...

Unu: mineralul.

Apoi acest mineral a evoluat ca să devină viu. Și de aici s-a ajuns la...

Doi: vegetalul.

Apoi vegetalul a evoluat ca să devină mobil. Și de aici s-a ajuns la...

Trei: Animal.

Apoi animalul a evoluat ca să obțină conștiință. Și de aici s-a ajuns la...

Patru: om.

Apoi omul a evoluat pentru ca gîndirea să-i poată permite accesul la înțelepciune. Și de aici s-a ajuns la...

Cinci: omul spiritual.

Apoi omul spiritual a evoluat ca să devină numai spirit eliberat de materie. Și asta a dus la...

Șase: înger.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii absolute și relative, volumul IV**

6. EDMOND WELLS

- Deci sunt un 6?

- Deci ești un „înger”, mă corectează Edmond Wells.
- Totdeauna mi-am închipuit îngerii cu o aureolă pe cap și aripioare pe spate.
- Această imagine are o origine foarte veche. Aureola vine de la placa de metal cu care romanii înconjurau statuile sfinților creștini ca să le protejeze de găinațul păsărilor. Iar aripioarele de pe spate datează de la o tradiție mesopotamiană care semnală prin aceste appendice dorsale tot ce era considerat ca ținând de lumea superioară. Sunt și cai, tauri, lei cu aripi....

- Cum te schimbă faptul că ești înger?
Mă uit la mîna mea. Un halo irizat, pe care încă nu-l remarcasem, îmi înconjoară corpul cu o lumină bleumarin.

- Modificările fizice nu sunt cele mai importante, răspunde Edmond Wells. Această stare nouă modifică la început privirea asupra ființelor și a lucrurilor.

Edmond Wells îmi explică mai bine ce va fi noua mea meserie. Îmi vor fi încredințate trei suflete de oameni. Trebuie să mă descurc cum știu mai bine pentru ca cel puțin unul să evolueze la 600 de puncte, să devină un „6” și să iasă astfel din ciclul reîncarnărilor. Munca mea constă în a urma, a ajuta și a însoți aceste trei vieți de pămînteni. La moartea lor, voi fi acolo ca să le servesc drept avocat la cîntărirea sufletului în fața celor trei arhangheli.

- Așa cum a făcut cu mine mai adineauri Emile Zola?

Edmond Wells îmi dă dreptate.

- Datorită acestei reușite, Emile Zola a putut să treacă la nivelul superior de evoluție al îngerilor.

Acum înțeleg de ce Emile Zola fusese atît de încapățînat în fața judecătorilor mei și apoi plecase atît de entuziasmat.

- Care este acest „nivel superior de evoluție a îngerilor”?

Mentorul meu îmi răspunde că, după trecerea fiecărei etape, voi primi cunoștințele corespunzătoare. Mai întîi trebuie să reușesc în cariera de înger dacă vreau să fiu inițiat într-o lume superioară.

Tot vorbind, am ajuns la capătul tunelului. De jur împrejur, ieșirea iradiază aceeași strălucire de diamant bleumarin ca la intrare. În fața noastră se întinde „țara îngerilor”.

„Îngerii? Nu, îmi pare rău, nu cred în asta. E doar o chestie de modă. Uneori lumea e cu gîndul numai la îngeri, altădată, la extraterestri. Ceva la care să se gîndească cei lipsiți de ocupație și superstițioși. Ca să uite de șomaj și de criza economică.”

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

7. ȚARA ÎNGERILOR

Contemplan panorama imensă care se întinde în fața mea.

- Nu ești obligat să mergi pe sol, îmi spune Edmond Wells. Aici nu mai există gravitație, suntem eliberați de limitările materiei. Te poți deplasa în spațiu unde vrei și cum vrei.

Dacă n-ar fi fost solul acela translucid, puțin lăptos, ai fi putut să crezi că te afli pe un teritoriu omenesc „normal”.

Edmond Wells îmi arată ceva.

- La vest se află cîmpia pe care îngerii se plimbă cînd vor să discute între ei. La nord sunt munții abrupti cu cavernele lor troglodite, pentru ca îngerii să se poată izola cînd vor să fie liniștiți. Hai să urcăm.

De aici, teritoriul te duce cu gîndul la un ochi. Într-adevăr, în centrul acestei lungi migdale albe se află un rotund de culoarea unui iris. E o pădure de copaci albaștrui.

Și, în mijlocul acestui iris, se află, în loc de pupilă, mai strălucitor, un lac negru. Dar, spre deosebire de pupila adevărată, acest lac nu este circular, are întrucîtva formă... unei inimi. Am impresia că Paradisul e un ochi turcoaz cu o inimă neagră în centru.

- E Lacul Conceperilor, îmi explică Edmond Wells.

Ne apropiem de acea zonă mai întunecată. Copacii turcoaz din jurul ei seamănă cu niște pini cu umbrelă cu vîrfurile plate.

Sub copaci văd îngeri. Cei mai mulți stau turcește, în stare de levitație la un metru de sol, sub ramuri, avînd în fața lor niște sfere așezate în triunghi. Îngerii se uită la ele cu mult interes. Unii sunt nervoși, alții agitați și trec deseori de la o sferă la alta.

Pe o distanță de kilometri, mii de îngeri stau așa și observă. Mă uit la ei, dar instructorul meu mă trage în sus.

- Ce sunt copacii ăștia?

- Nu sunt chiar copaci. Folosesc la îmbunătățirea emisiei și recepției undelor care vin dinspre Pământ.

Ne întoarcem. La sud descopăr văile unde îngerii se adună în „adunări restrânse”.

Schimbăm direcția.

La est se vede o altă intrare, cu reflexe de diamant verde. Totul e luminos și translucid, străbătut de reflexe. Reflexe negre în cazul apei lacului, turcoaz la copaci, albe sidefii în cazul solului.

- Poarta de Safir e intrarea în țara îngerilor, pe acolo ai venit.

Edmond Wells îmi arată, la est, grotle cu străluciri verzi.

- Poarta Smaraldului este ieșirea, cea pe care vei pleca după ce-ți vei termina misiunea de înger. Haide să discutăm în câmpia de la vest. Cunoscut un locșor liniștit unde ne vom simți în largul nostru pentru prima sesiune de lecții.

Subiectul primei lecții este secretul cifrelor. Mă lămurește că forma cifrelor folosite în Occident este de origine indiană și ne indică traseul evoluției vieții. Linia orizontală reprezintă atașamentul; curba-iubirea; încrucișarea-alegerea.

1. mineralul. O simplă linie verticală, fără curbă și fără linie orizontală. Lipsă atașament, lipsă iubire. Mineralul nu are sensibilitate.
2. vegetalul. O linie de atașament la sol: rădăcina care îl fixează de sol. Deasupra, o curbă de iubire îndreptată spre cer: frunza sau floarea iubesc lumina.
3. animalul. Două curbe de iubire. Animalul iubește pământul și cerul. Dar nefiind orizontal, nu e fixat de nimic. Este deci tras când într-o parte, când în alta de emoții.

Am impresia că am mai auzit deja această enumerare. De ce îmi este iar repetată? Sunt cumva considerat o ființă stupidă?

- Acest mesaj pe care ni-l transmit cifrele indiene, continuă Edmond Wells, ți se pare simplu, și totuși este purtătorul tuturor misterele, tuturor secretelor, tuturor tainelor evoluției conștiinței. De aceea este esențial să-l repetăm și să revenim mereu la el. Lumea evoluează conform simbolismului cifrelor indiene.

Edmond Wells se întoarce la cifre.

4. omul. E simbolizat printr-o cruce. Înseamnă că are de ales. Se află la o răspîntie unde se hotărăște noua direcție de urmat. Omul are alternativa între a coborî iar la stadiul de animal al lui 3 sau de a se ridica la stadiul de deasupra.

Instructorul meu schițează cu vârful degetelor un 5.

5. înțeleptul. El prezintă o linie orizontală de atașament cu cerul și o curbă de iubire spre pământ. Plutește cu capul și iubește lumea...

- S-ar zice că este inversul lui 2, spun, implicîndu-mă în lecție.

- ...5 încearcă să evolueze spre... tot mai multă conștiință. Tot mai multă libertate. Tot mai multă complexitate. 5 vrea să se elibereze de închisoarea trupului, care îi impune teamă și durere. Vrea să devină un 6.

Desenează un 6.

6. e doar o curbă. O curbă de iubire pentru că îngerul iubește. Privește această spirală. Iubirea lui pornește din înaltul cerului, coboară în jos spre pământ și urcă iar spre centru. E o iubire care înconjoară totul ca să ajungă să se iubească pe sine.

- Toți acești 6 sunt așa?

- Nu. Toți sunt capabili, atîta tot. Vreau să te transform ca să devii un 6 demn de acest nume.

- Și 7?

Edmond Wells se încruntă imediat.

- Lecția ta se oprește azi la 6. Nu poți cunoaște decît ceea ce ești. Mai bine concentrează-te asupra îndatoririlor tale decît să te dispersezi. Nu sunt o mașină de răspuns la toate întrebările. Vino!

Se ridică din nou deasupra solului. Trebuie să mă obișnuiesc cu această putere de a-mi dirija corpul în cele trei dimensiuni, ca într-o scufundare submarină. Numai că, în cazul unei scufundări submarine, toate mișcările sunt îngreunate și încetinite de frecarea cu apa, în timp ce aici fiecare gest e fluid.

Și mai sunt și alte noutăți cu care trebuie să mă obișnuiesc, de exemplu să nu respir. Constat că, aproape inconștient, corpul meu a fost tot timpul legănat de ritmul plămînilor. Metronom discret, el îmi scanda întreaga existență. Aici a dispărut. Mă aflu într-un timp fără sfîrșit, într-un corp imaterial.

Edmond Wells mă anunță că acum vom alege pionii cu care îmi voi juca partida. Mă trage deasupra lacului negru din centru în formă de inimă. Dacă mă uit mai bine, disting imagini care se reflectă pe suprafața lui. Lacul formează un fel de ecran mare orizontal împărțit într-un mozaic de mii de ecrane mici. Pe fiecare, corpuri omenești goale care se agită făcînd dragoste. Nu e nevoie să mă frec la ochii pe care nu-i mai am. Nu visez, sunt într-adevăr cupluri care fac dragoste.

- Țsta e colțisorul cu... filme porno?

Dă din umeri.

- E Lacul Conceperilor pe care l-am survolat adineauri. Aici îți vei alege părinții ființelor de care vei avea grijă.

În jurul nostru, alți îngeri, însoțiți de instructorul lor, se uită și ei la micile imagini care se unduiesc pe suprafața apei.

- Privindu-i cum fac dragoste?

- Da. Dar înainte îți voi mai destăinui un mare secret. Rețeta unui suflet.

8. ENCICLOPEDIE

REȚETA UNUI SUFLET: La început, sufletul unei ființe omenești este determinat de trei factori: ereditatea, karma și liberul arbitru. Proporțiile lor inițiale sunt repartizate în general astfel:

25 % ereditate;

25% karma;

50% liber arbitru.

Ereditatea: asta înseamnă că un suflet, la începutul drumului, este influențat în proporție de 25% de calitatea genelor, calitatea educației, locul de viață, calitatea mediului de viață determinat de părinții săi.

Karma: asta înseamnă că un suflet, la începutul drumului, este influențat în proporție de 25% de elementele care subzistă din viața sa precedentă (dorințe neîndeplinite, erori, răni sufletești etc.), care încă îi mai bîntuie subconștientul.

Liberul arbitru: asta înseamnă că un suflet, la începutul drumului, decide în proporție de 50% în mod liber ceea ce face fără nici o influență exterioară.

25%, 25% și 50%: acestea sunt proporțiile inițiale. Cu cei 50% de liber arbitru, o ființă poate după aceea să modifice această rețetă. Sau se poate elibera de influența eredității sustrăgîndu-se de foarte tîrziu dominației părinților; sau se poate elibera de karma, refuzînd să țină cont de impulsurile inconștiente. Sau, dimpotrivă, poate renunța la liberul arbitru acceptînd să fie doar jucăria părinților și a inconștientului. Astfel se închide cercul. Paradox suprem, omul poate chiar cu propriul său liber arbitru să renunțe la... propriul său liber arbitru.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

9. TREI CONCEPERI: NAȘTERE - 9 LUNI

Contemplu acea omenire în plină efervescență. Dacă am înțeles bine, alegînd dintre acele cupluri, voi decide procentul de 25% al eredității ființelor de care voi avea grijă.

Plutesc deasupra Lacului Conceperilor. Trec în revistă ecranele. Sunt acolo cupluri reprezentînd toate continentele, toate țările, toate popoarele.

Unele fac dragoste pe paturi, altele se agită pe mese de bucătărie, în cabinele ascensoarelor, pe plaje, prin boscheți...

Ciudate sunt imaginile acelor oameni surprinși în acel moment care se consideră a fi printre cele mai secrete și mai intime! Cum să aleg? Obișnuit să-mi las intuiția să se exprime,

mă opresc în cele din urmă la un cuplu ale cărui mișcări au parcă ceva armonios. Bărbatul e brunet, are o față și un aer cumsecade. Arăt spre ei cu degetul.

- Acela, zic.

Edmond Wells mă informează că e vorba de o familie de francezi din Perpignan. Familia Nemrod. Niște librari cu o avere mijlocie. Familie numeroasă. Patru fete. Plus o pisică. Instructorul meu lovește ușor ecranul ca să semnaleze că acea concepere este rezervată.

- Astfel nici un alt înger nu ți-o va mai putea lua.

Apoi examinează ADN-ul părinților și-mi transmite rezultatul:

- Mmm...

- Ce?

- Nimic grav. Maladii respiratorii din partea tatălui. Va tuși ușor.

- Și din partea mamei?

Mentorul meu studiază.

- Păr roșu.

Proiectez în mintea mea viziunea accelerată a întâlnirii spermatozoidului cu ovocitul. Văd astfel douăzeci și trei de cromozomi masculini aliniindu-se cu douăzeci și trei de cromozomi feminini.

- Va fi fată sau băiat?

Scrutează fuziunea celor doi gameți și mă anunță:

- XY, va fi băiat. Să trecem la următorul.

Caut îndelung și în cele din urmă aleg un cuplu cu pielea de culoarea mierii. Sunt atît de frumoși în toată goliciunea lor încît din împreunarea lor nu se va putea naște decît un copil superb.

- Negri americani din Los Angeles, îmi spune Edmond Wells.

Mama manechin, tatăl actor. Familia Sheridan. Bogată. Marea burghezie. Va fi primul lor copil, foarte dorit, căci pentru a reuși să conceapă, mama a urmat un tratament într-o clinică, după ce multă vreme s-a temut că va rămîne sterilă. ADN-ul genitorilor este mai mult decît satisfăcător. Fără handicap fizic.

- XX, va fi fată.

Îmi zic că această clasificare prin XX și XY este în fond cea descrisă de Biblie. Acea faimoasă „coastă” luată de la Adam, poate că e pur și simplu bara inferioară a lui X care se transformă în Y.

Îmi las din nou intuiția să vorbească pentru a alege ultimul cuplu.

- Niște ruși din Sankt Petersburg, mă anunță Edmond Wells. Familia Cehov. Familie săracă. Tată și mamă șomeri. Va fi primul lor copil.

Cei doi se cunosc de puțin timp și trăiesc separat. Probabil o viitoare familie monoparentală. Genitorii au ADN-uri excelente. XY, va fi un băiat foarte robust.

Edmond Wells face diferite verificări branșîndu-se pe lungimi de undă pe care numai el le cunoaște. Înalță capul și spune:

- Doi băieți și o fată, ai ales frumos. Sănătate proastă pentru francez, normală pentru american, foarte bună pentru rus. Vom putea astfel să verificăm impactul condiției fizice asupra personalității.

Își freacă mîinile.

- Perfect, într-adevăr perfect! exclamă el, întocmind mental trei fișe pe care le imprimă imediat în mintea mea.

Se concentrează din nou și adaugă:

- După cum pot deja să percep, francezul se va numi Jacques..., americanca... Venus, iar rusul... Igor. Niște „clienți” foarte buni.

- „Clienți”?

- Acesta este termenul tehnic în vigoare aici prin care sunt denumite sufletele avute în grijă. Pentru că îngerii sunt ca un fel de avocați ce trebuie să-și apere clienții.

- Și în privința acestor „clienți”, ce sarcină trebuie să îndeplinesc acum?

- Să aștepți șapte luni ca să vezi ce karma vor primi.

- Șapte luni, e cam mult!

- Jos, nu și aici. Pentru că aici timpul este relativ, nu mai este absolut.

Zîmbește.

- De altfel, pentru toți timpul este relativ, pentru că fiecare îl percepe diferit.

Apoi recită din memorie:

„Ca să afli valoarea unui an, întreabă-l pe studentul care a căzut la examen.

Ca să afli valoarea unei luni, întreab-o pe mama care a adus pe lume un copil înainte de termen.

Ca să afli valoarea unei săptămîni, întreabă-l pe editorul unei reviste săptămînale.

Ca să afli valoarea unei ore, întreabă-l pe îndrăgostitul care așteaptă întîlnirea.

Ca să afli valoarea unui minut, întreabă-l pe omul grăbit care a pierdut autobuzul.

Ca să afli valoarea unei secunde, întreabă-l pe cel care a pierdut o ființă dragă într-un accident de mașină.

Ca să afli valoarea unei sutimi de secundă, întreabă-l pe medaliatul cu argint al unei finale olimpice."

Și, glumeț, mentorul meu adaugă:

„Ca să afli valoarea unui destin uman, întreabă-l pe îngerul tău instructor. Nu ne legăm de împrejurările neînsemnate, de toate acele momente anodine din viața clienților noștri. Ne concentrăm atenția direct asupra momentelor importante și alegerilor determinate."

Edmond Wells se îndepărtează. Mai are și alți îngeri începători de instruit.

Rămîn locului, privind în reflexele Lacului Conceperilor miile de perechi care fac dragoste, viitoarea omenire pe cale de a fi concepută. Îmi vine să-i încurajez, căci cu cît plăcerea acestor conceperi va fi mai mare, cu atît mai reușiți ghicesc că vor fi cei care se vor naște.

10. ENCICLOPEDIA

OVULUL: Mult timp s-a crezut că ovocitul este fecundat de cel mai rapid dintre spermatozoizi. Dar acum știm că lucrurile stau cu totul altfel. Vreo sută de spermatozoizi sosesc la ovul, care îi lasă să aștepte la suprafața lui ca într-o sală de așteptare. Ce așteaptă?

De fapt ovulul alege dintre pretendenți. Care este criteriul acestei alegeri? A fost descoperit de foarte curînd.

Ovulul alege spermatozoidul care are cea mai diferită formulă genetică de a sa. Ca și cum, chiar de la acest stadiu primar, celulele noastre ar ști că natura se îmbogățește prin diferență, nu prin similitudine. Alegînd spermatozoidul cel mai „străin”, ovulul ascultă de o primă înțelepciune biologică: evitarea problemelor de consanguinitate. Căci cu cît cele două formule genetice sunt mai apropiate, cu atît mai mare este riscul maladiilor consanguine.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

11. O ÎNTÎLNIRE NEAȘTEPTATĂ

- Hei, viciosule, îți clătești ochii?

Tresar. Vocea!

- Pe mine, toți muritorii ăștia care se împerechează mă dezgustă. Transpiră și gîfîie. Și apoi... apoi, pînă la urmă e frustrant să-i vezi pe toți ăștia făcînd dragoste în timp ce noi nu vom mai cunoaște niciodată plăcerea trupească.

Mă întorc.

Raoul RAZORBAK!

Deșirat, slab, cu fața lungă și dreptunghiulară, nasul ascuțit, fizionomie de animal rapace. Se joacă cu mîinile lui mari cu degete lungi și subțiri. Arată exact ca atunci cînd l-am întîlnit prima dată în cimitirul Père-Lachaise. Totdeauna mă subjugase. Siguranța, dezinvoltura și încrederea în el și în visele lui de explorare îmi schimbaseră sensul vieții.

- Ce faci aici, Raoul?

Stă în genunchi liniștit, cu picioarele strînse sub brațe.

- Am cerut să fiu reîncarnat în ciclul vegetal ca să mă odihnesc puțin. Mi s-a acordat asta în mod excepțional. Așa că am fost viță de vie, am făcut struguri și ciorchinii mei au fost culeși. Transformat în vin, am fost băut și am revenit aici păstrîndu-mi capitalul de puncte. Apoi îngerul meu păzitor a făcut tot ce trebuia ca să obțin statutul de înger.

- Zău că nu mă așteptam să te întîlnesc în Paradis!

- În Paradis? Glumești! Paradisul ăsta e mai rău decât un azil de bătrâni. Sentimente bune și etc., etc... Rezultatul e că te plictisești de moarte. S-o ștergem repede și să continuăm explorarea universului, fir-ar să fie!

Se agită.

- Aici e doar o administrație enormă. Se administrează, se spionează, se supraveghează muritorii. Ce mai plăcere! Și eu care aveam în cap să mă fac funcționar! Ah, Michael, am fi făcut mai bine dacă alegeam să ne întoarcem pe Pământ ca Mari Inițiați. Ne-am lăsat trași pe sfoară. Îngeri, aiurea! Și dacă n-am acționa, am rămâne îngeri timp de o sută de mii de ani, uitându-ne cum trec clienți după clienți. Ocnă, nu alta!

Chiar și așa furios cum era, sunt încântat că mi-am reîntâlnit cel mai bun prieten. Mă simt brusc liniștit. Nu mai sunt singur. E o adevărată baftă să întâlnești aici sus un prieten de jos.

Își îndreaptă brațele spre lanțul de munți din norii care ne înconjoară.

- Te asigur că aici e cea mai nesănătoasă dintre închisori. Uite cum suntem închiși între pereții ăștia de stîncă. Suntem în infern, păi da!

- Raoul, astea sunt blasfemii.

- Ba nu. Știu foarte bine că Infernul nu există dar, drept să-ți spun, regret nespus. M-ar fi amuzat mai mult să stau printre cazane, înconjurat de femei goale lascive, harpii și drăcușori, într-o ambianță roșiatică și destrăbălată, cam ca în al Treilea Cer! Aici e numai alb și albastru, nori și ființe transparente, fără nimic distractiv în perspectivă! Ah, s-o ștergem de aici, să plecăm, să ne mișcăm, să ne întoarcem la aventura noastră de exploratori ai secolului XXI! Să împingem cât mai departe limitele necunoscutului. Să reluăm epopeea thanatonautilor. Să mergem mai departe spre Necunoscut!

Își petrece brațul după umărul meu.

- De cînd există omenirea, au existat oameni dornici să știe „ce se află în spatele muntelui”. Iar noi doi, Michael, facem parte dintre cei care pleacă primii ca să vadă ce-i acolo. Exploratori suntem, exploratori rămînem. Haide, prietene, îți propun să descoperim următoarea Terra incognita.

Mă uit mai atent la Raoul. Și-a păstrat alura de Sherlock Holmes și, din nou, lîngă el, arăt ca fidelul doctor Watson. Ce aventură vrea să-mi propună? Dacă ai ajuns în Paradis, cunoști totul despre toate; ce-am mai putea explora?

"Moartea? Da, m-am gîndit la ea. Mi-ar plăcea să mor în somn. Adorm, cred că visez și mor. Apoi aș vrea să fiu incinerat. Familia mea va avea mai puțin de cheltuit. Vor pune mica mea urnă deasupra căminului și nu vor fi obligați să vină să-mi pună flori pe mormînt. Cît privește moștenirea... mmm! Haide să vă spun! Am ascuns bani într-o statueta de hipopotam din pivniță, în spatele comodei mari, un fals Ludovic al XV-lea. E destul s-o împingi într-o parte. Cel care va găsi comoara, a lui să fie."

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

12. ALEGEREA SUFLETELOR, LUNA A ȘAPTEA

Edmond Wells mă bate pe umăr.

- Sufletele sunt pe punctul să se instaleze în corpurile clienților tăi. Nu e timp de pierdut. Urmează-mă.

Îl părăsesc pe Raoul. Instructorul meu mă conduce spre o zonă liniștită din sud și mă roagă să mă așez turcește la intrare. De aici vedem de sus toată țara îngerilor.

- Un loc perfect ca să observi confortabil urmarea evenimentelor.

Mă prinde de mîini și îmi îndreaptă palmele spre cer. Atunci se produce un lucru extraordinar. Trei sfere plutesc spre noi dinspre orizontul nord-estic și se plasează între mîinile mele. Una deasupra mîinii stîngi, una deasupra mîinii drepte și ultima ceva mai sus, între cele două. Toate formează un triunghi în stare de levitație.

- Prin aceste sfere, nu numai că vei vedea sufletul clienților tăi, dar îi vei și auzi și îi vei putea controla.

Una cîte una, el atinge ușor cele trei sfere care se luminează. Înăuntru îi văd ca și cum aș dispune de o cameră de luat vederi capabilă să filmeze în pîntecele mamei lor. Sferele femele sunt portocalii, căci clienții mei se află în lichidul lor amniotic.

- Te voi învăța o a doua expresie proprie limbajului îngerilor. Aceste sfere de control a sufletelor pe care le ai aici, noi le numim „ouă”. Pentru că avem grijă de ele ca de niște ouă.

Edmond Wells se instalează lângă mine.

- Acum e timpul dăruirii sufletelor.

- Le putem alege sufletele?

Zîmbește.

- Nu. De data asta se intervine din lumea de deasupra, a celor care sunt 7.

Așteptăm. Una câte una, cele trei sfere se irizează ca și cum ar fi primit o descărcare electrică. Edmond Wells scrutează prima sferă care se aprinde și mă anunță că Jacques a primit sufletul unui indian pueblo care și-a trăit existența în urmă cu un secol. Povestitor itinerant, se ducea de la un trib la altul și povestea copiilor marile legende ale poporului lor. A fost surprins cînd tabăra în care se afla a fost atacată de căutătorii de aur. S-a ascuns, dar asediatorii l-au urmărit și l-au prins. I-au tăiat cozile lungi și negre unse cu grăsime de urs de care era atît de mîndru și l-au spînzurat.

Numărul de puncte de la cîntărirea sufletului: 350.

Edmond Wells se uită la a doua sferă care s-a luminat. Igor a primit sufletul unui astronaut francez. Un individ singuratic, care a avut o copilărie grea alături de o mamă posacă. A stat la închisoare, dar s-a răscumpărat datorită misiunilor periculoase din spațiu la care a participat în calitate de voluntar. În urma unor supărări din dragoste, a murit în timpul unei misiuni deosebit de riscante...

Numărul de puncte la cîntărirea sufletului: 270.

În fine, Venus adăpostește sufletul unui chinez bogat, dispărut în urmă cu mai bine de două secole. Epicurean, deși nu stătea foarte bine cu sănătatea, pasiunea lui erau mîncarea bună și femeile frumoase. Se bucura de prietenia împăratului și îi frecventa pe demnitarii din Cetatea Interzisă. A fost prins de tîlhari în cursul unei călătorii în provincie. L-au jefuit și l-au îngropat de viu. S-a zbatut mult timp sub pămînt. O moarte cumplită.

Numărul de puncte la cîntărirea sufletului: 320.

- Frumoasă alegere, apreciază Edmond Wells. Două dintre suflete depășesc 333 de puncte.

- Și ce înseamnă 333 de puncte?

- E vorba de media nivelului de conștiință al omenirii. Dacă adunăm notele sufletelor a șase miliarde de ființe omenesti și calculăm media, se obține 333. Asta înseamnă că există o majoritate de oameni mai apropiată de podea decît de plafon... E datoria noastră să facem să crească numărul mediei, mă încurajează instructorul meu.

Se uită cu atenție la „clienții” din „ouă”.

- Obiectivul nostru, continuă Edmond, este să le creștem nivelul de conștiință. „Cînd un suflet se înalță, întreaga omenire se înalță”.

- Vrei să spui că dacă reușesc să ridic măcar nivelul unuia dintre clienții mei, omenirea va putea să treacă de la 333 la 334?

- Progresele nu sunt chiar atît de spectaculoase. Ar trebui ca mulți oameni să evolueze deodată pentru ca media să urce cu un punct, îmi explică mentorul meu.

Îmi cere să mă duc să asist la nașterea protejaților mei, ca să le impun, imediat după ce ies din pîntecele mamelor lor, amprenta îngerilor. Gestul va pecetlui pactul nostru între înger păzitor și muritor păzit. Acum vor putea să uite de karmele anterioare.

- Va fi destul să apeși pe nasul lor ca să crezi o urmă.

Repetă gestul cu degetul pe fața mea.

- Dar după aceea, orice întoarcere pe Pămînt este interzisă, bombăne el. Interzisă.

13. ENCICLOPEDIA

COOPERARE-RECIPROCITATE-IERTARE: În 1974, filosoful și psihologul Anatol Rapaport, de la Universitatea din Toronto, a emis ideea că modul cel mai eficace de a te comporta față de cei din jur este: 1) cooperarea; 2) reciprocitatea; 3) iertarea. Adică, atunci cînd un individ, sau o structură sau un grup, întelege alți indivizi, structuri sau grupuri, are interesul să propună alianța apoi, conform regulii reciprocității, să-i dea celui alt în funcție de ceea ce primește. Dacă celălalt ajută, îl ajută, dacă celălalt agresează, agresează și el la rîndul lui în același mod și cu aceeași intensitate. După care trebuie să ierte și să propună din nou cooperarea.

În 1979, matematicianul Robert Axelrod a organizat un concurs între computere autonome capabile să se comporte ca niște ființe vii. O singură constrângere: fiecare program trebuia să fie echipat cu comunicații de rutină, subprograme care îi permiteau să discute cu vecinii săi.

Robert Axelrod a primit 14 dischete de programe trimise de colegi, profesori universitari interesați de acest concurs. Fiecare program avea legi diferite de comportament (cele mai simple: două linii de cod de conduită; cele mai complicate: vreo sută). Scopul era acumularea cât mai multor puncte. Unele programe aveau ca regulă să-l exploateze cât mai repede pe celălalt, să-i fure punctele apoi să schimbe partenerul. Altele încercau să se descurce singure, păstrându-și punctele, fugind de toate contactele cu cele care puteau să le fure. Altele aveau reguli de tipul: „Dacă celălalt este ostil, avertizează-l că trebuie să înceteze, apoi treci la o pedeapsă a lui”. Sau: „Cooperează, apoi trădează prin surprindere”.

Fiecare program a fost opus de două sute de ori fiecăruia dintre ceilalți concurenți.

Cel care le-a bătut pe toate celelalte a fost programul lui Anatol Rapaport, echipat cu comportamentul CRP (Cooperare-Reciprocitate-Iertare).

Și mai mult: programul CRP, plasat la grămadă în mijlocul celorlalte, este perdant la început în fața programelor agresive, dar în cele din urmă iese victorios, apoi chiar „contagios” pe măsură ce i se lasă timp. Programele vecine, dându-și seama că este cel mai eficace pentru acumularea de puncte, sfîrșesc prin a adopta aceeași atitudine.

Legea CRP se dovedește deci cea mai rentabilă pe termen lung. Fiecare o poate verifica zilnic. Asta înseamnă că trebuie să uitați toate afronturile pe care un coleg de muncă sau concurent vi le face și să mergeți mai departe propunându-i în continuare să lucrați cu el ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Pe termen lung, metoda este rentabilă. Nu e vorba de bunătate, ci de propriul vostru interes demonstrat cu ajutorul informaticii.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

14. FETUS JACQUES, LUNA A ȘAPTEA

Ia te uită, ce ciudat!... Plutesc. Sunt într-un sac plin cu un lichid puțin opac. Mama? Probabil.

Îmi amintesc de existența mea precedentă. Eram indian din America. Spuneam povești. Apoi au venit albi. M-au omorât. M-au spînzurat.

Acum mă voi reîntoarce în lume. Dar unde? În ce țară, în ce epocă, lîngă ce părinți? Mă cuprinde angoasa.

Sus se discută. Probabil că e noua mea mamă. Ce zice? Sunt uimit că o pot înțelege atît de bine. Mama vorbește despre mine. Spune că mă va numi Jacques. Zice că noaptea lovesc cu piciorul și că atunci vede cum vîrfurile degetelor mele de la picioare îi deformează pîntecele. Aha! Va să zică îi place? Foarte bine, haide să-i mai tragem!

Zice că a recurs la haptonomie.

- Ce-i aia haptonomie? Întreabă prietena ei.

- O tehnică ce permite de a-l face pe tată să participe la sarcină. Își pune palmele pe pîntecele soției și, prin simplul contact cu palmele, semnalează că fetusul este așteptat și de a doua persoană.

E adevărat. Ieri am simțit acele mîini. Deci nu era numai mama, ci și tata.

Mama explică faptul că eu, copilășul Jacques, recunosc perfect mîinile tatălui meu și că mă cuibăresc imediat sub ele de cum le așează pe pîntece.

Împing cordonul ombilical. Mă plictisesc aici. Mă întreb cum va fi afară.

15. FETUS VENUS, LUNA A ȘAPTEA

Deci exist.

E ciudat. Știu că sunt doar un fetus și totuși percep ceva. Nu afară. Alături de mine.

Sunt înghesuită și nu suport asta. Mă obsedează că nu pot să-mi mișc corpul. Fac tot ce-mi stă în puțină ca să identific ce mă blochează și, brusc, descopăr că, lângă mine, se află un frate geamăn.

Am un frate geamăn!

Ghicesc că amîndoi suntem legați de mama prin cordoanele noastre ombilicale, dar că în plus, minunat, dispunem de o conexiune directă între noi. Putem deci comunica.

- Cine ești?

- Dar tu cine ești?

- Sunt o fetiță în pîntecele mamei.

- Și eu sunt un băiețel.

- Sunt încîntată că nu sunt singură. Totdeauna am considerat că viața de fetus e o experiență solitară.

- Vrei să-ți vorbesc despre mine?

- Bineînțeles.

- M-am sinucis în viața precedentă. Mai aveam puțin timp ca să reușesc, așa că am fost reexpediat pe pămînt ca să-mi desăvîrșesc karma. Tu?

- Eu, înainte, am fost un chinez bătrîn, un mandarin bogat și puternic. Aveam o mulțime de femei și de servitori.

Mă mișc. Aceste amintiri mă fac să mă întorc și să mă întind.

- Te stingheresc.

- Sunt puțin cam înghesuită. Probabil că și eu te stingheresc.

- Mie mi-e totuna, surioară. Prefer să fiu mai înghesuit dar să fiu cu cineva, decît să stau singur cuc în penumbra asta.

16. FETUS IGOR, LUNA A ȘAPTEA

Deci exist.

Nu discern mare lucru. Doar roșul bătînd în portocaliu din jurul meu. Și percep niște zgomote. Bătăi de inimă. Tranzitul intestinal. Vocea mamei. Spune niște lucruri pe care nu le înțeleg.

- Nu-vreau-să-păstrez-copilul-ăsta.

Nu înțeleg nimic.

Repet silabele pînă cînd redobîndesc o cunoaștere veche care îmi permite să le interpretez.

Voce de bărbat. Probabil că e tata.

- Ești o proastă. I-ai dat deja un nume, Igor. Începînd din momentul în care dai nume cuiva, el începe să existe.

- La început l-am vrut, dar acum nu mai vreau copilul ăsta.

- Îți spun că e prea tîrziu. Trebuia să te gîndești la asta mai înainte. Acum nici un medic nu va accepta să-ți întrerupă sarcina.

- Niciodată nu e prea tîrziu. Nu avem posibilitatea să creștem un plod, așa că e mai bine să scăpăm imediat de el.

Rînjește.

- Ești un ticălos! strigă mama.

- Te asigur că pînă la urmă îl vei iubi, insistă tata.

Plînsset de femeie.

- Am impresia că am în corp o tumoare care crește și mă macină. Asta mă dezgustă.

Tata își drege glasul.

- Ei, pînă la urmă, faci ce vrei! exclamă tata. Oricum, eu m-am săturat de veșnicele tale gemete. Plec. Te părăsesc. Descurcă-te.

Ușă care se trîntește. Mama plînge, apoi țipă.

Trece un timp. Apoi, brusc, primesc o serie de lovituri de pumni! Tata a plecat. Deci mama își lovește astfel singură pîntecele.

Ajutor!

N-o să-mi vină de hac. Încerc să mă răzbun cu o serie de lovituri cu piciorul cu totul derizorii. E ușor să te iei de unul mai mic decît tine, mai ales cînd celălalt e blocat și nu poate să fugă.

17. ENCICLOPEDIA

HAPTONOMIE: La sfârșitul celui de al doilea război mondial, Franz Veldman, medic olandez supraviețuitor al lagărelor de concentrare, considera că dacă lumea se ducea pe apa Sîmbetei, asta se datora faptului că copiii nu erau suficient de iubiți destul de devreme.

El a remarcat că tații, preocupați în principal de munca lor sau de război, rareori erau preocupați de progenitura lor înainte de adolescență. Atunci a căutat un mijloc de a-i interesa pe tați de la prima copilărie, chiar din timpul sarcinii mamei. Cum? Prin așezarea directă a mâinilor pe pîntecele genitor. El a inventat haptonomia, de la cuvintele grecești hapto (a atinge) și nomos (lege).

Legea atingerii.

Doar mîngîind cu atenție pielea întinsă a mamei, tatăl poate să-și semnaleze prezența copilului și să facă prima legătură cu el. Experiența a dovedit că, foarte des, fătul știe să recunoască cu precizie, dintre mai multe atingeri, pe cea a tatălui. Tații cei mai dotați reușesc chiar să-l facă pe copil să facă piruete de la o mîină la alta.

Formînd cît mai curînd un triunghi „mamă-tată-copil”, haptonomia are meritul de a-l face mai responsabil pe tată. În plus, mama se simte mai puțin singură în timpul sarcinii. Ea împărtășește experiența cu tatăl și poate astfel să-i vorbească despre ceea ce simte cînd mîinile tovarășului ei de viață se așează pe ea și pe copilul lor. Haptonomia nu este, evident, panaceul copiilor fericiți, dar ea deschide probabil căi noi în viața afectivă și a mamei, și a tatălui și a copilului.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

18. IDEILE LUI RAOUL

Mă uit la ouă.

Părinții lui Jacques folosesc haptonomia. Condiții bune de gestație.

Igor primește lovituri. Condiții de gestație foarte proaste.

Spre marea mea surprindere, Venus are un frate geamăn. Nu știu dacă e bine sau rău.

- Ne pierdem timpul aici. Să redevenim noi înșine. Să descoperim viitoarele limite. Să respingem cît mai departe frontierele lumilor cunoscute, îmi spune Raoul, venind iar să insiste imediat ce Edmond Wells pleacă.

Sferele continuă să se rotească lent în fața mea. Arăt spre ele cu bărbia.

- Doar n-am să le țin pe toate trei lipite de mine în permanență. Cum să fac să scap de ele?

Raoul îmi arată că e destul să-mi întorc palmele spre sol pentru ca sferele să mă părăsească și să-și ia zborul. Imediat se îndreaptă spre nord-est ca niște mici avioane teleghidate.

- Unde se duc?

- Undeva în munți.

Întorc iar palmele spre cer și, imediat, cele trei sfere apar la orizont dinspre nord-est și se reasează automat în mîinile mele. Încep să înțeleg sistemul. Raoul e agasat.

- Nu te mai distra. Am nevoie de ajutorul tău, Michael. Amintește-ți de sloganul nostru din marea epocă a thanatonauticii: „Depart, tot mai departe, spre necunoscut”.

Ridic capul spre cerul improbabil.

- Nu mai există necunoscut. Numai responsabilități față de fătul nostru.

Raoul mă invită să zburăm ușor spre est. Am schimbat locul de observație, dar tot rămîne o necunoscută. Nu știm ce se află deasupra lumii îngerilor. Ajungem la limita estică a teritoriului lor.

- Ce vrei să faci?

Îmi arată cu capul poarta de Smarald.

- Știi foarte bine că vom trece de această poartă după ce vom salva un om, zic.

Degetele lungi ale lui Raoul se agită în aer.

- Dar încă n-ai înțeles? Clienții noștri sunt toți niște cretini care nu vor evolua niciodată.

19. FETUS JACQUES, OPT LUNI

Sunt nervos. Tot agităndu-mă în interiorul mamei, mă încurc în cordonul ombilical. Mi se înfășoară în jurul gâtului și, atunci, re trăiesc întreaga dramă a spânzurării mele. Intru în panică, încremenesc. Încercînd să mă mișc, reușesc să scap.

20. FETUS VENUS, OPT LUNI

Lichidul amniotic începe să aibă un gust amar. Ce se întîmplă?

- Hei, geamănule! Avem o problemă! Dormi?

Geamănul răspunde cu greu.

- Mă simt obosit, foarte obosit... Am impresia că mă golesc.

Încerc să înțeleg ce se întîmplă, pentru că eu mă îmbogățesc cu o hrană delicioasă. O substanță plină de inteligență, de dulceață și de blîndețe. Tresar.

- Mă îmbuib cu energia ta!

- Deci asta e, murmură el. Cunosc acest fenomen.

Se exprimă cu greutate.

- Suntem niște gemeni speciali. Știu asta pentru că în viața mea precedentă am fost obstetrician. Mi-au mai rămas cîteva amintiri.

- Explică-mi.

- Ei bine, am creat între noi o conexiune, un vas mic care ne leagă direct, independent de organele mamei noastre. E doar o mică venă, dar e destul de groasă ca să putem face schimburi de lichide între noi. De aceea ne înțelegem atît de bine. Dar tot din aceeași cauză, unul dintre noi, în acest caz e vorba de tine, nu se poate opri să nu tragă de la celălalt. Dacă nu ne scoate de aici în zilele următoare, mă vei aspira complet.

Mă înfior.

- Și?

- Și voi muri.

Tace, epuizat. Dar insist:

- Cei de afară știu asta?

Are nevoie de cîteva clipe ca să răspundă.

- Știu probabil că e vorba de gemeni, dar nu știu că mă aspiri. De altfel, ieri ne-au dat nume la amîndoi. Pe tine te cheamă Venus și pe mine George. Bună ziua, Venus!

- Aăă... bună ziua, George!

Cuprinsă de panică, încep să bat cu ce pot.

- Ei, voi de sus, de afară, faceți ceva! Declanșați nașterea. George moare!

Bat rău de tot cu picioarele. El mă liniștește.

- Lasă, e prea tîrziu. Voi continua să trăiesc prin tine. Voi fi totdeauna prezent în tine, Venus.

21. FETUS IGOR, OPT LUNI

Dorm doar cu un ochi. Mama plînge. Vorbește singură și bea multă vodcă. Se amețește și sunt și eu puțin cam beat. Cred că încearcă să mă otrăvească, dar corpul meu se obișnuiește și dezvoltă propriul sistem de rezistență. Rezist la băutură.

Mamă, n-ai să-mi vii de hac. Vreau să mă nasc. Nașterea va fi răzbunarea mea.

Deodată simt un șoc puternic. Cad pe burtă. Am fața strivită. Ce se întîmplă? Înțeleg ce murmură: „O să te termin, o să te termin. O să mori, voi reuși”.

Alt șoc.

Încerc să înțeleg ce se întîmplă afară și cred că ghicesc. Se trîntește jos pe burtă ca să mă spargă!

Mă cramponez. Pînă la urmă renunț.

Pîndesc următorul atac. Ce mă mai așteaptă? O andrea? Ține-te bine, Igor. Rezistă. Afară e probabil foarte frumos...

22. MISTERUL CELOR CARE SUNT 7

Raoul mă trage spre o bătrînă doamnă-înger, pe care o recunosc pentru că am văzut-o în ziare: Maica Tereza.

- Pe Pămînt a fost de o generozitate uimitoare. O sfință printre sfinți. Cu toate astea, e la a patra serie de clienți și continuă. Păi, dacă Maica Tereza nu a reușit să devină un 7, atunci chiar că nimeni nu poate să reușească.

Într-adevăr, bătrîna pare speriată în fața sferelor ei și scoate mici exclamații agasate, ca și cum s-ar frige cu niște ouă adevărate pe care le-ar scoate din apă clocotită.

- Edmond Wells mi-a spus că în viață nu înfruntăm decît problemele pe care suntem în stare să le rezolvăm.

Raoul ia un aer cît se poate de disprețuitor.

- Crezi că înțelegi totul? Nu dispunem nici măcar de știința care să ne permită să ne măsurăm ignoranța.

- Lumea galbenă a cunoașterii mi-a dezvăluit răspunsurile la întrebările pe care mi le puneam ca muritor. Edmond Wells m-a învățat sensul evoluției conștiinței; e vorba de secretul formei cifrelor indiene. Asta e tot ce trebuie înțeles.

- Așa crezi? Pe vremuri eram thanatonauți, oameni spirituali. Niște 5. Acum suntem îngeri. Niște 6. Următoarea etapă e să devenim niște 7. Dar ce este un 7?

- Un 7 este o ființă care a primit nota de 700 de puncte, încerc eu să explic.

Dacă n-aș fi fost imaterial, simt că Raoul m-ar fi scuturat ca pe un prun.

- Și concret, ce e un 7? Un super înger? O altă entitate? Dacă observi diferența între bieții 5 și noi, care suntem 6, ai toate motivele să-ți pui tot felul de întrebări despre ce-ar putea să fie un 7. Nu crezi?

Prietenul meu se agită degeaba; rămîn circumspect. Devine visător.

- Poate că a fi 7 e ceva grandios. Am căutat în texte. E scris că deasupra îngerilor sunt „heruvimii”, „serafimii”. E vorba de „dominări” de „tronuri”. Eu însă cred că gradul superior îngerilor ar putea foarte bine să fie cel al...

Murmură de parcă i-ar fi frică să nu fie auzit:

- Al zeilor.

Îmi recunosc foarte bine vechiul prieten, totdeauna gata să jongleze cu ipotezele cele mai delirante.

- De ce spui „zei” și nu „un zeu”?

Se vede bine că s-a gîndit mult la asta.

- În ebraică, Dumnezeu se spune „EL”, și totuși, în texte, este scris „ELOHIM”, care este forma pentru plural.

Ne prefacem că mergem agitănd picioarele la nivelul pseudo solului, așa cum pășeam altădată pe pămînt.

- Ai vorbit despre asta cu ceilalți îngeri? Ei ce zic?

- În privința asta, ceilalți îngeri nu sunt deloc diferiți de ceilalți muritori. Jumătate cred în Dumnezeu. O treime sunt ateii, nu cred în nimic. Celălalt sfert e format din agnostici care, ca și noi, recunosc că nu știu dacă există Dumnezeu.

- O jumătate, o treime și un sfert fac mai mult decît un întreg, depășește cu puțin.

- Normal. Există unii care au două puncte de vedere simultan sau alternativ, recunoaște prietenul meu.

Recapitulează:

- 4: oamenii; 5: înțelepții; 6: îngerii; 7: zeii. Pare logic, nu?

Nu răspund imediat. Muritorii nu știu nimic despre existența sau inexistența lui Dumnezeu, nu dispun de nici o dovadă și ar face bine să se arate modești.

Pentru Michael Pinson care am fost, poziția unui om cinstit este neapărat agnosticismul, de la agnostos (fără certitudine). După părerea mea, agnosticismul ar corespunde perfect faimosului pariu al lui Blaise Pascal, care considera că era bine să se mizeze pe existența lui Dumnezeu. Eu, pe Pămînt, acceptasem că exista o șansă din două pentru ca după moarte să fie o altă viață, o șansă din două ca îngerii să existe, o șansă din două ca să existe Paradisul. Aventura thanatonauților îmi arătase că nu mă înșelasem. Deocamdată nu mi se părea necesar

să cresc sau să scad șansele de a crede în Dumnezeu. Pentru mine, Dumnezeu era o ipoteză de 50%.

Raoul a continuat:

- Aici se spune că „de sus” a venit o directivă: s-a terminat cu miracolele, cu tot felul de mesia, profeți, noi religii „revelate”. Cine dispune deci de atîta putere, de atîta viziune în timp ca să ia o astfel de decizie dacă nu un zeu sau niște zei?

Raoul e mulțumit de efectul produs. Își dă seama de perplexitatea mea. Oare viitoarea mea misiune e să devin un zeu? Nici măcar nu îndrăznesc să mă gîndesc la asta.

- Poarta asta dă spre Olimp, sunt convins de asta, insistă Raoul Razorbak arătînd spre poarta de Smarald.

Jenat, mă prefac că mă uit la un ceas imaginar.

- Bun. Trebuie să mă duc pe Pămînt ca să asist la nașterea clienților mei, zic.

- Vin și eu cu tine.

Ca să vezi!

- Vrei să vii pe Pămînt cu mine?

- Da, răspunse el. De mult n-am mai fost acolo. Mai exact de la ultima dată cînd mi-am pus amprenta.

- Știi foarte bine că e interzis să vii pe Pămînt în afara acestor momente.

Raoul face un salt, ca să arate că vrea să se destindă zburînd pe distanțe mari.

- E interzis să interzici. Hai, Michael, știi foarte bine că sunt și rămîn un rebel!

Se oprește în sfîrșit în fața mea și, luînd expresia cea mai angelică, reproduce din memorie un extras din Enciclopedia cunoașterii relative și absolute de Edmond Wells, volumul IV, învățat pe de rost.

23. ENCICLOPEDIA

A ÎNCĂLCA: Societatea are nevoie de cei care nu respectă legile. Ea stabilește legi ca să fie încălcate. Dacă toată lumea respectă regulile în vigoare și se supune normelor: școlaritate normală, muncă normală, atitudine cetățenească normală, consum normal, atunci întreaga societate e „normală” și stagnează.

Imediat ce sunt descoperiți, cei care încalcă legile sunt denunțați și excluși, dar cu cît societatea evoluează cu atît mai mult trebuie să genereze discret veninul care o va constrînge să dezvolte anticorpi. Va învăța astfel să sară din ce în ce mai sus peste obstacolele întîlnite în cale.

Deși necesari, cei care încalcă legile sunt totuși sacrificați. Ei sunt în mod regulat atacați, batjocoriți pentru ca, mai tîrziu, alți indivizi „intermediari față de normali” să poată reproduce aceleași încălcări ale legilor, dar de data asta digerate, codificate, dezamorsate. Și atunci ei vor culege roadele inventării încălcării legilor.

Dar să nu ne lăsăm înșelați. Chiar dacă acești „pseudo încălcători de lege” vor deveni celebri, singurul lor talent a fost că au știut să-i repereze primii pe adevărații indivizi care au încălcat legea. Aceștia din urmă vor fi uitați și vor muri convinși de a fi fost precursori și neînțeleși.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

24. PLIMBARE PE PĂMÎNT

Trecem de poarta de Safir bleumarin.

Discret, ca să nu fim remarcați de arhangheli, ne infiltrăm în Styx și ne deplasăm de-a lungul lui. Traversăm cele șapte teritorii ale continentului morților, ieșim din conul central, pătrundem în spațiul întunecat și ne luăm zborul spre Pămînt. Ca înger, zbori și mai repede decît ca mort. Mi se pare că mă deplasez cu o viteză apropiată de cea a luminii. În curînd zărim în depărtare planeta natală. Străbatem atmosfera în același timp cu tot felul de mici meteoriți care iau foc și cărora le zicem stele căzătoare.

Coborîm mereu. Trecem pe lîngă un avion din care sar amatori de zbor în cădere liberă. Raoul se plasează în fața unuia dintre muritori, care bineînțeles nu-l vede, și se distrează

dublându-i viteza. Îi cer să înceteze cu aceste copilării. Eu am un ou pe punctul de a se deschide.

Aterizăm undeva într-o cîmpie a Toscanei.

Nostalgie. Avem un sentiment propriu probabil primilor astronauți care se întorceau din misiune. Dar „casa noastră” nu mai e aici jos, ci „sus”... Am impresia că am devenit străin la mine acasă.

Raoul îmi face semn că nu avem timp de pierdut. Trebuie să ajungem repede la spitalul din Perpignan unde mă așteaptă primul client: Jacques Nemrod.

25. NAȘTEREA LUI JACQUES

Deci mă voi naște.

Prima dată zăresc o lumină orbitoare în fundul unui tunel.

Sunt împins. Sunt tras.

Îmi amintesc de viața mea precedentă. Am fost un indian pueblo, spînzurat de niște căutători de aur. Ultimul meu gînd a fost: „Nu au dreptul să mă omoare așa, cu picioarele departe de pămînt”. M-au spînzurat. M-am sufocat. Mă sufoc.

Repede. Raoul îmi spune că trebuie să acționez repede. Îmi explică ce să fac: să-i aplic o „sărutare de înger”.

În mintea mea se imprimă imagini ale ultimului masacru. Săgețile noastre contra gloanțelor lor. Arcurile împotriva puștilor. Tabăra cuprinsă de flăcări. Capturarea mea. Îmi taie cozile și îmi pun o frînghie în jurul gîtului.

Jacques e mai departe sub șocul morții. E foarte nervos. Îi șoptesc: „Sst, uită trecutul”. Raoul îmi spune să-i pun amprenta îngerilor. Cum să fac? Îmi spune că trebuie să apăs cu arătătorul deasupra gurii, ca și cum aş vrea să-l constrîng să tacă.

Pun degetul sub nas și imprim șanțulețul sub nările micuțe.

Jacques se liniștește.

Nu știu ce s-a întîmplat adineauri. O prezentă? În orice caz, am uitat totul despre existența mea precedentă. Știu că trebuia să-mi amintesc de ceva, dar nu mai știu de ce. De altfel, am mai trăit vreodată? Nu, nu cred.

Deci mă voi naște.

Sunt tras spre lumină. Aud strigăte.

Mama.

Aud o voce care ordonă:

- Împingeți, doamnă. Haide, împingeți cîte puțin. Imitați respirația cîinelui.

Mama începe să se opintească.

Altă voce:

- Treaba asta durează de cîteva ore. Copilul nu vine bine. Ar trebui să facem o cezariană...

- Nu, nu, zice mama, lăsați-mă. Voi reuși singură.

Ah, iar sunt împins. Simt în jurul meu ca niște valuri care mă trag. Înaintează pe un canal întunecat. Alunec cu picioarele spre lumina orbitoare. Degetele de la picioare au ajuns într-o zonă rece. Îmi vine să urc înapoi și să mă ghemuiesc la căldură, dar niște mîini cu mănuși de cauciuc mă apucă și mă trag spre frig.

Ajung cu picioarele afară, apoi cu fundul, cu burta. Iar sunt tras. Doar brațele și capul mai sunt încă protejate. Restul corpului dîrdăie de frig. Iar sunt tras, dar am bărbia blocată într-un unghi, și nu cedez.

- Nu vom reuși, nu iese, spune doctorul.

- Ba da, ba da, geme mama.

- O mică episiotomie, spune o voce.

- E indispensabilă? Întreabă mama, deloc entuziasmată.

- Riscăm să-i afectăm capul continuînd să-l tragem așa, i se răspunde.

Rămîn un moment cu corpul la rece, cu capul la cald și brațele lipite de urechi. O lamă apare lîngă bărbia mea. O sfîșiere și, în jurul meu, presiunea scade. Brusc, sunt tras încă o dată de picioare și de data asta capul meu iese.

Deschid ochii. Lumina îmi sfredelește capul. Mă grăbesc să-i închid.

Sunt apucat bine. Nu am timp să-mi dau seama ce mi se întîmplă. Sunt ținut de picioare cu capul în jos. Au! Au! Au! M-am săturat să tot fiu maltratat. Țip de furie. Țipă și ei.

Ah, n-am să uit niciodată nașterea asta! Țip din ce în ce mai tare. Asta pare că le face mare plăcere. Rîd. Rîd de mine? Nu sunt sigur, așa că plîng. Ei rîd mai departe. Mă dau din mîină în mîină. Cineva îmi pipăie sexul și zice:

- E băiat.

În mod obiectiv, privirea mea de înger îl vede destul de urît... Raoul se uită la noul-născut și izbucnește în rîsul lui puternic de altădată.

- Adevărat că e nasol.

- Crezi că chestia asta se va aranja?

Medicul anunță că clientul meu cîntărește trei kilograme. Raoul mă bate pe spate de parcă eu aș fi reușit această performanță.

- Toți nou-născuții arată chirciți cînd ies din pîntecele mamei lor. Iar cînd sunt scoși cu forcepsul, e și mai rău.

M-am născut.

- Ce scump e! Își zic niște voci pe care tot nu le înțeleg.

Toată lumea țipă pe planeta asta. Nu știu să vorbească în șoaptă? E prea multă lumină, prea mult curent de aer, prea mult zgomot, prea multe mirosuri. Locul ăsta nu-mi place deloc. Pot să mă întorc de unde am venit? Dar nimeni nu-mi cere părerea. Sunt preocupați să discute despre nu știu ce care li se pare foarte important.

- Și cum îi veți zice băiatului?

- Jacques.

Scandalul continuă. Niște foarfece se apropie de corpul meu care tremură. Ajutor! Taie cordonul ombilical și asta îmi provoacă un frig cumplit.

26. NAȘTEREA LUI VENUS

Îmi amintesc de existența precedentă. Eram un negustor chinez foarte bogat și foarte puternic. Călătoream în lectică împreună cu oamenii mei. Am fost atacați de tîlhari. Ne-au capturat pe toți apoi m-au obligat să-mi sap propriul mormînt și m-au aruncat în el. I-am implorat să-mi lase viața în schimbul tuturor bunurilor mele. Au aruncat-o peste mine pe una din servitoarele mele. „Ia-o, ți-o lăsăm ca să te distrezi și tu.” Apoi ne-au acoperit cu pămînt. Pămîntul mi-a intrat în ochi. Servitoarea s-a sufocat prima și am simțit că viața îi părăsește corpul. Am încercat să îndepărtiez pămîntul cu mîinile, dar eram prea gras ca să mă eliberez. Prea multe mîncăruri bune...

Mă sufoc. Nu suport închiderea asta oribilă. Deschid ochii. Cînd eram negustor chinez, am murit într-un univers negricios. Deschid ochii acum într-un univers roșiatic. Sunt tot apăsată. Și lîngă mine e și acum un cadavru!

E George, fratele meu geamăn, pe care l-am ucis fără să vreau.

Mă sufoc, vreau să ies de-aici. Aer, aer! Mă zbat. Azi corpul meu e mai ușor. Lovesc, gesticulez. Trebuie neapărat să fie cineva capabil să mă ajute să ies.

Iată-ne la căpățiul lui Venus.

Ceva nu e în regulă în mintea ei. Încerc să pătrund în sufletul copilașului și constat că nu pot. Aici se află limita muncii noastre de îngeri. Nu putem citi gîndurile clienților noștri.

Probabil că e chinuită de trecut. Mă grăbesc să-mi pun amprenta, dar e febrilă, se mișcă întruna și nu pot s-o ating.

- Face o criză de claustrofobie, zice Raoul.

- Deja?

- Bineînțeles. Amintirea morții precedente lasă uneori cîteva sechele. Nu suportă să stea într-un loc închis. Nu avem timp pentru amprentă. Repede, trebuie să acționăm.

- Transmit medicului intuiția unei cezariene.

Lumină. Libertatea, în sfârșit! Niște mâini mă eliberează din închisoarea mea, dar ceva rămîne agățat de mine.

E cadavrul lui George! Mă strînge de parcă n-ar vrea să mă părăsească niciodată. Ce grozăvie! Am murit ca bărbat cu un cadavru de femeie în brațe și renasc femeie agățată de cadavrul unui bărbat.

Infirmierele sunt obligate să folosească pensete mici pentru a obliga, unul cîte unul, degetele lui George să-mi dea drumul.

- Sst, uită trecutul.

Imediat ce trupșorul iese la aer, îi imprim semnul îngerilor deasupra buzelor. Prea ocupați ca să o desprindă de George, medicii nu se uită la mutrișoara lui Venus. Altfel ar fi văzut cum apare brusc un șanțuleț sub nasul ei.

27. NAȘTEREA LUI IGOR

Deci mă voi naște.

Îmi amintesc că eram astronaut. Îmi amintesc că eram disperat.

Iată-ne acum lîngă Igor. Și el e nervos. Îți rememorează viața anterioară și traumatismele suferite. Dau fuga și îi aplic imediat amprenta îngerilor. „Sst, uită trecutul.” Nu vrea să se liniștească. Apăs mai tare și n-am ce să fac dacă șanțulețul lui va fi mai adînc. Își recapătă în sfârșit puțină liniște.

Mama s-a prăbușit pe stradă. De cînd începuse să nege simptomele, ar fi trebuit să mă aștept. Grețuri. Amețeli. De fiecare dată primeam lovituri drept pedeapsă. Ca și cum ar fi fost vina mea!

De data asta a pierdut apa, sunt pe uscat și, în plus, e și leșinată.

Niște oameni au cules-o de pe stradă. Cineva a strigat că probabil e însărcinată și că trebuie dusă de urgență la spital.

- Mi-e mai bine, spune mama venindu-și în simțiri. A fost doar un leșin datorat alcoolului. Noroc că nu au ascultat-o.

Spitalul e departe. Mașina merge repede. Ghicesc asta după zdruncinături.

- Respiră lent, spune o voce de femeie.

- N-am nimic, vreau să mă întorc acasă, repetă mama.

Încep să mă sufoc înăuntru. Voi muri și atunci ea a cîștigat. Încep contracțiile. Era și timpul. Cuplul de automobiliști - știu asta pentru că aud alternativ o voce de bărbat și una de femeie - intră în panică. Mașina accelerează. Zdruncinăturile sporesc contracțiile. Mă așez în poziția cuvenită.

HAIDEȚI. SUNT GATA.

- Nu știu cum să fac, spune bărbatul suspinînd. N-am ajutat pe nimeni să nască; sunt brutar.

- Atunci imaginează-ți că scoți o pîine din cuptor, mototolule!

- O să moară, o să moară, se lamentează bărbatul.

Dar eu unde sunt! În ciuda genitoarei mele ostile și a acestor doi incapabili, am chef să trăiesc și voi trăi.

Ieșirea e pe-aici: „Exit”.

Scot în întregime capul. Asta e cel mai greu. Deschid ochii și nu mai văd nimic. Totul e vag.

- Înfășoară-l în haina ta, ordonă femeia.

Bine, am reușit să fac ce era mai greu. M-am născut. Restul ar trebui să fie mai ușor.

- Am crezut că nu vom reuși. Nu știam că o naștere poate să fie atît de grea.

- Se uită repede, mă îmbărbătează Raoul. Ai văzut că am făcut bine venind cu tine. Am fost doi care i-au influențat pe ceilalți automobiliști și am ferit mașina de un eventual accident.

- Sunt foarte înduioșători...

- Aiurea... sunt niște monștri, asta sunt! Iar coșmarul abia a început. Acum vei cunoaște ce e mai rău.

- Ce?

Raoul ia un aer dezolat.

- **LIBERUL ARBITRU!** Liberul arbitru al oamenilor este dreptul lor de a alege ce fac cu viața lor. Deci dreptul de a se înșela. Cel de a provoca catastrofe. Fără a da socoteală cuiva. Fără să-și asume răspunderea. Și nu se jenează. Ah, te rog, ferește-te de aceste cuvinte fatale: „liber arbitru”.

28. ENCICLOPEDIE

GESTAȚIE: Gestația micului om ar trebui în mod normal să se facă în optsprezece luni ca să fie completă. Or, după nouă luni, este necesară scoaterea lui din corpul matern deoarece capul său este deja prea mare și, dacă s-ar mai aștepta, ar deveni prea voluminos ca să mai treacă prin bazinul mamei. E ca și cum ar fi o eroare de dimensionare între tun și ghiulea.

Deci fătul părăsește pîntecele matern înainte de a fi complet format. Consecință: este indispensabil să fie prelungite cele nouă luni de viață intrauterină ale fătului cu nouă luni de viață extrauterină.

În timpul acestei perioade foarte delicate, îngrijirea trebuie să fie însoțită de o prezență foarte intensă a mamei. Părinții vor trebui să elaboreze un pîntece afectiv imaginar în care nou-născutul se va simți cu atît mai protejat, iubit și acceptat, cu cît nu s-a născut cu adevărat. La nouă luni se produce ceea ce se numește „doliul bebelușului”, cînd copilul devine conștient că există o diferență între el și lumea exterioară. Din acel moment se va putea recunoaște într-o oglindă ca fiind diferit de restul decorului. Aceasta va fi nașterea lui adevărată.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

29. GESTIONAREA CLIENȚILOR

Edmond Wells mă așteaptă la intrarea pe poarta de Safir. Se strîmbă ușor cînd îl zărește pe Raoul, înțelegînd că acel înger puțin cam neobișnuit m-a însoțit pe Pămînt dar, deoarece nu e îngerul lui instructor, rămîne circumspect.

- Au mers bine botezurile? Întreabă el nonșalant.

- Fără probleme!

Edmond Wells îmi propune să mergem în zona de sud-vest. În jurul nostru, alți îngeri discută cîte doi și zburătăcesc ca niște perechi de rîndunici. Mentorul meu întinde brațele ca să vireze scurt spre stînga. Îl urmez.

- Acum e timpul să te învăț treaba propriu-zisă.

Alege un colț liniștit în munți și aterizăm.

- Trebuie să-ți orientezi clienții pe calea cea bună. Drumul e diferit de la unul la altul. Misiunile sufletului lor s-au fixat de mult timp. Sunt scopuri deosebite și diferite pentru fiecare și, la fiecare viață, încearcă să se amelioreze urmînd această direcție. Dar tu nu știi nimic despre aceste misiuni. Poți, firește, să le deduci pornind de la comportamentul lor, dar singurul criteriu obiectiv al evoluției lor rămîne numărarea punctelor la Judecată. Cel care merge în direcția bună își va vedea la cîntărire nota îmbunătățindu-se de la o viață la alta. Nu uita că la 600 de puncte clientul iese din joc.

- Cum pot să-i ajut?

Mă prinde de mîini, le întoarce și face să vină cele trei sfere luminoase. Lumina mișcătoare a celor trei ecrane sferice se reflectă pe fețele noastre transparente.

- Ai la dispoziție cinci pîrghii: 1) intuițiile; 2) visele; 3) semnele; 4) mediumii; 5) pisicile.

Înregistrez. Continuă.

- Intuiția. Îți ghidezi clientul spre ce trebuie să facă, dar indicația îi ajunge în mod atît de atenuat încît abia o percepe.

- Visele?

- Evident, am fi tentați să le oferim direct, prin intermediul viselor, soluțiile la problemele lor. Numai că nu avem acest drept. Trebuie să folosim un discurs oniric în cursul căruia să strecurăm indicații sub formă simbolică. Dacă clientul tău e în pericol, de exemplu, îl vei face să viseze că-și pierde dinții sau părul. Problema cu visele este fie că le uită la trezire, fie le

înțelege greșit. Ca mesajul să fie recepționat, uneori este nevoie să fie repetat câteva nopți la rând cu ajutorul unor istorii simbolice diferite, dar păstrând totdeauna același nucleu de informație. Marele talent al îngerilor constă în a fi regizorii viselor. Fiecare client are propria lui lume de referințe pe care este important să o utilizeze cu bună știință. De aceea toate lucrările care repertoriază o simbolică generală a viselor sunt nule și neavenite.

Mîngîie sfera lui Venus.

- Semnele?

- Funcționează la fel ca intuițiile. E vorba de intervenții directe, dar care nu merg totdeauna. Pe vremuri, oamenii luau deciziile observînd zborul păsărilor sau consultînd măruntaiele unui pui. Pentru noi era atunci mai ușor. Acum trebuie să inventăm semne. Un câine care latră și care semnalează că nu trebuie s-o iei pe-acolo... O poartă ruginită care refuză să se miște în balamale...

- Mediumii?

- De folosit cu zgîrcenie. Mediumul este un om care a primit capacitatea de a percepe vocile îngerilor. Dar rămîn două piedici. Mai întîi, uneori ne înțeleg greșit. Apoi, se întîmplă să profite de darul lor ca să exercite un ascendent asupra ființelor care îi ascultă. Folosirea lor se face numai în cazuri disperate.

- Și... pisicile?

- Pisicile sînt în majoritate puțin mediumi. Numai că nu obțin din capacitățile lor nici bani și nici putere. În schimb, au un inconvenient major: nu vorbesc și nu pot lansa avertismente directe.

Stau și mă gîndesc. Mijloacele mele de intervenție mi se par într-adevăr destul de modeste pentru a lupta împotriva spectrului liberului arbitru.

- Mai există și alte pîrghii?

Edmond Wells mîngîie sfera lui Igor.

- Aceste pîrghii, folosite cu îndemînare, permit deja obținerea cîtorva rezultate foarte bune.

Mă întind.

- Grozav, totdeauna am visat să conduc oamenii! Niște bărbați adevărați, o femeie adevărată! E mult mai excitant decît într-un joc video de simulare de genul „încearcă să faci să supraviețuiască personajul tău în mediu ostil”.

- Atenție, n-ai voie să faci orice. Ai o mare datorie față de clienții tăi. Trebuie să le îndeplinești dorințele. Și cînd spun dorințe, asta înseamnă absolut toate dorințele lor.

- Chiar și cele contrare propriilor lor interese?

- În asta constă enormul privilegiu al celor 50 de procente de liber arbitru. E interzis să ne atingem de el. Trebuie să le respecti și dorințele cele mai aberante.

Raoul avea dreptate. Dușmanul nostru nu e diavolul sau alt „răutăcios” ceresc. Dușmanul nostru este liberul arbitru al oamenilor.

30. JACQUES, UN AN

Îmi trăiesc viața de bebeluș.

Nu-mi place cînd părinții mă iau pe sub brațe. Îmi place cînd mă apucă de fund și pot să mă așez în palmele mîinilor lor.

Tata mă aruncă deseori în aer. E gata să mă lovesc de tavan. Asta mă sperie. De ce se simt obligați tații să-și arunce copiii în aer?

Totul mă sperie. Îmi vine să mă ascund sub cuverturi și ceilalți să mă lase în pace.

O fetiță mi-a fost prezentată ca fiind sora mea. Aș zice că îi pare bine că mă vede, pentru că îmi pune tot timpul ceva în gură și zice: „Haide, bebelușule, trebuie să mănînci”. Mă pune în căruțul păpușii ei și aleargă peste tot strigînd: „Bebeluşul e murdar! Trebuie să i se facă baie și să fie spălat cu șampon pe ochi!”

Nu e singura fetiță de pe-aici care se pretinde a fi sora mea. Mai sînt și altele, pe care le percep ca pe niște prezențe interesante, dar potențial periculoase. Unele mă pupă, altele mă trag de păr. Unele îmi dau biberonul și altele mă gîdilă.

Am descoperit că, în familie, avem și o pisică. Îmi apare ca entitatea cea mai senină din casă. Blana ei e la fel de catifelată ca plușul ursuleților mei și face un zgomot grav cînd toarce, care îmi place foarte mult.

Surorile mele încearcă să-mi arate cum să merg. Am mai căzut o dată și amintirea vînațiilor mă face temător în fața unor noi tentative. Statul în picioare mă îngrijorează. În patru labe cazi mai de jos.

În afară de pisică, elemente liniștitoare în familie mai sunt olița și televizorul. Cînd sunt pe oliță, nimeni nu vine să mă deranjeze. Televizorul are proprietatea de a se mișca tot timpul și, în plus, toarce ca pisica.

La televizor sunt povești în permanență. Îmi plac la nebunie poveștile. Mă fac să-mi uit temerile.

31. VENUS, UN AN

Toți mă pupă și sunt atenți cu mine. Mama repetă întruna că sunt cea mai frumoasă fată din lume. M-am văzut în oglindă și, într-adevăr, sunt încîntătoare. Am un păr lung și negru ca abanosul, pielea mea de culoarea mierii e fină și catifelată ca mătasea și am ochii de un verde deschis. Se pare că, la nașterea mea, contrar celorlalți bebeluși, n-am fost nici măcar „șifonată”. Mama mi-a explicat că asta s-a întîmplat pentru că am ieșit direct din pîntecele ei fără ca ea să fi trebuit să facă vreun efort ca să mă dea afară.

În afară de asta, mi-au prezentat un domn bătrîn, tatăl mamei mele. Ei îi zic „tataie” și tataie nu mă mai slăbește cu pupicurile lui umede. Urăsc pupicurile umede. Dacă face niște chestii atît de băloase, asta înseamnă că duce lipsă de afecțiune.

Seara cer să mi se aprindă o veioză lîngă pat ca să nu rămîn în întuneric. Altfel am impresia că cineva rău se ascunde sub pat și o să mă prindă de picioare.

Și nu suport să fiu înfășurată într-o cuvertură. Simt nevoia să am mereu picioarele în aer. Dacă nu, mă enervez, mă enervez. În plus, dacă monstrul de sub pat apare brusc, m-aș pomeni blocată și n-aș putea să fug.

Nu mănînc de toate. Nu suport decît dulcele. Îmi place ce e frumos, plăcut și dulce.

32. IGOR, UN AN

Trebuie să supraviețuiesc mamei mele.

Îi scap în cadă unde încearcă să mă înece. Îi scap în pat unde încearcă să mă sufoce cu o pernă.

Știu să fiu alunecos.

Știu să previn amenințările.

Știu să mă trezesc noaptea la cea mai mică lumină.

Știu, datorită auzului foarte fin, să ghicesc cînd apare în spatele meu.

Știu să fiu rapid.

Învăț repede să merg.

Ca să fug mai bine.

33. ENCICLOPEDIA

INSTINCT MATERN: Mulți își închipuie că dragostea maternă este un sentiment uman natural și automat. Nimic mai fals. Pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cele mai multe femei din rîndul burgheziei occidentale își dădeau copiii la doică și nu se mai ocupau de ei.

Țărăncile nu erau nici ele pe timpuri mai pline de atenții. Copilul era legat în lenjuri foarte strînse apoi era agățat de perete, nu prea departe de cămin ca să nu-i fie frig.

Rata mortalității infantile era foarte ridicată, părinții erau fataliști, știind că nu exista decît o șansă din două pentru ca copilul lor să supraviețuiască pînă la adolescență.

Abia în cursul secolului XX guvernele au înțeles interesul economic, social și militar al acestui faimos „instinct matern”. În special cu ocazia recensămintelor populației, căci atunci îți poți da seama de numărul mare de copii prost hrăniți,

maltratați, bătuți. Pe termen lung, consecințele ar fi putut să fie grave pentru viitorul unei țări. S-a dezvoltat informarea, prevenirea și, treptat, progresele medicinei în materie de maladii infantile au permis să se afirme că părinții puteau de aici înainte să se implice afectiv pe lângă copiii lor fără teama de a-i pierde în mod prematur. S-a adus deci la ordinea zilei „instinctul matern”. Treptat a apărut o nouă piață: scutece, biberoane, lapte matern, olițe, jucării. În lume s-a răspândit mitul lui Moș Crăciun.

Industriile în domeniu, prin intermediul multor reclame, au creat imaginea unei mame responsabile și fericirea copilului a devenit un fel de ideal modern.

În mod paradoxal, exact în momentul în care dragostea maternă se afișează, se revendică și înfloarește, devenind sigurul sentiment incontestabil în societate, copiii, ajunși mari, reproșează constant mamelor lor că nu au fost suficient de atente cu ei. Și, mai târziu, își revarsă... la un psihanalist resentimentele și ranchiunile față de cea care i-a adus pe lume.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

34. LUMEA DE DEASUPRA

Datorită sferelor mele de control, îmi observ clienții din toate unghiurile, ca și cum aş avea la dispoziție vreo douăzeci de camere de luat vederi.

Un gând, și obțin un plan panoramic, planuri lărgite, prim-planuri. Camerele mele de luat vederi se rotesc după dorință în jurul clienților mei, ca să scruteze mai bine personajele secundare, figuranții și mediul înconjurător. Stăpinesc nu numai unghiurile, dar și lumina. Pot să-mi văd eroii chiar cufundați în întuneric, pot să-i disting cu claritate și printr-o ploaie torențială. Pot să pătrund în corpul lor, să le văd inima bătând, stomacul digerând. Numai gândurile lor îmi rămân ascunse.

Raoul nu-mi împărtășește entuziasmul.

- La început am fost și eu așa. Dar pînă la urmă mi-am dat seama de neputința mea.

Se uită la sfera lui Igor.

- Hmm, asta nu e deloc frumos.

Suspin.

Sunt îngrijorat pentru Igor. Pînă la urmă mama lui îl va ucide.

- Un plod urît de mama lui..., mormăie Raoul. Asta nu-ți amintește nimic?

Mă gîndesc dar nu-mi vine nimic în minte.

- Felix, îmi șoptește el.

Tresar. Felix Kerboz, primul nostru thanatonaut! Și el era urît de mama lui. Mă uit mai atent la karma lui Igor și recunosc; rusul meu este, într-adevăr, reîncarnarea fostului nostru tovarăș pionier al thanatonauticii.

- Cum e oare posibil?

Raoul Razorbak dă din umeri.

- La vremea aceea, termenul „thanatonaut” nu se încetățenise încă așa că tribunalul îngerilor l-a clasificat pe Felix „astronaut”.

Îmi amintesc de acel băiat destul de modest care, ca să iasă cît mai repede din închisoare, testa medicamente periculoase și, în schimbul unei amnistii, acceptase să fie voluntar pentru un zbor thanatonautic. El fusese deci primul care ajunsese pe continentul morților și se întorsese. Mi se pare totuși prea sever faptul că, deși a mai avut o mamă plină de ură față de el într-o viață precedentă, i-a fost hărăzită o mamă și mai rea în această existență.

Raoul spune că e normal. Cînd o problemă nu a fost rezolvată într-o viață, ea trece în mod automat în următoarea.

- Sufletul lui Felix Kerboz nu a reușit nici să transceadă și nici să-și înțeleagă mama, așa că va încerca s-o facă în noua lui viață de Igor Cehov. Cu siguranță că cei pe care îi numim 7, „cei de sus” sau... „zeii”, au hotărît astfel. Dacă nici acum nu reușește să rezolve problema cu mama lui, în această existență, cu ce scorpie îl vor pricopsi în următoarea?

Mă încrunt.

- Nu văd cum ar putea să existe ceva mai rău ca mama lui Igor...

Raoul Razorbak rînjește.

- În privința asta poți să ai încredere în „cei de sus”. Au imaginația fecundă când e vorba să inventeze noi încercări pentru oameni. Următorul avatar al lui Igor-Felix ar putea să fie acela de a înfrunta o mamă adorabilă, dar excesiv de posesivă, care l-ar înăbuși cu dragostea ei plină de gelozie.

- Dar asta e o adevărată înverșunare karmică!

Mîinile prietenului meu se agită ca niște gheare.

- Văd că ai început să înțelegi. Totul se petrece ca și cum, acolo sus, cineva s-ar strădui să apese pe capetele clienților noștri pînă cînd aceștia se hotărăsc să acționeze. Consideră că abia ajuns la fundul piscinei omul împinge cu picioarele ca să iasă la suprafață. Nu știu cine sunt acești „zei”, dar nu sunt deloc convins că urmăresc binele omenirii.

- Atunci ce pot să fac ca să-l ajut?

Raoul Razorbak strînge pumnii.

- Nu mare lucru, din păcate! Suntem pedestrima armatei ființelor de lumină. Ne aflăm în prima linie ca să asistăm la dezastru, dar ofițerii strategii ascunși în partea din spate iau deciziile... Iar noi nu cunoaștem motivațiile lor.

Mă simt brusc neputincios. Raoul mă scutură furibund.

- Pentru asta trebuie să descoperim cu orice preț cine sunt acești ofițeri și ce-i face să se comporte astfel, cine sunt acești 7, cine sunt acești „zei” care ne folosesc, pe noi îngerii, și pe ei, muritorii.

Pentru prima dată, poate datorită disperării lui Igor, sunt sensibil la argumentele temerarului meu prieten. Totuși încă nu mă simt pregătit să încalc regulile țării îngerilor.

35. COPILAȘUL JACQUES, DOI ANI

Azi părinții nu sunt aici și doica s-a dus să fumeze și să vorbească la telefon pe balcon. Drumul e liber. Direcția bucătărie. E un loc minunat pe care totdeauna am dorit să-l cunosc mai bine. Acolo sunt tot felul de lumini care clilesc, albe, roșii și chiar verzi. Poți să respiri arome de zahăr cald și mirosuri de lapte, de ciocolată topită și fum sărat. În acele zile adulmec întruna. Și acum am devenit expert în escaladări.

Ia uite, ce-o fi acolo sus?

Din fericire, lîngă plită e un scaun. Dacă mă urc pe el, aș putea să-l apuc.

Jacques e pe punctul de a se arde trăgînd de oala unde fierbe apa de tăitei! Trebuie salvat. Recapitulez cele cinci pîrghii.

Intuiția.

Încerc să intru în mintea femeii care are grijă de copil. „Copilașul, copilașul e în pericol în bucătărie!”

Dar e absorbită în întregime de discuția cu iubitul ei.

Încerc să intru în mintea micuțului Jacques, dar capul lui e ca un seif în care nu se poate pătrunde.

Semnele.

Niște vrăbii se apleacă peste pervazul ferestrei și ciripesc ca să atragă atenția copilului. Dar cu gîndul numai la oala lui, Jacques nu le vede și nu le aude.

Medium. Nu e nici unul prin preajmă.

Atunci ce să fac?

Mînerul ăsta e prea departe. Trebuie să întind și mai mult mîna. Voi reuși să apuc acel baston lung de sus ca să văd de ce scoate fum și zgomot.

Pisicile.

Mi-a mai rămas pisica.

Din fericire, în casa asta există o pisică. Aflu imediat multe lucruri despre ea. Pe pisică o cheamă Mona Lisa. E uimitor faptul că, în timp ce mintea omenească ne este total inaccesibilă, cea a acestei pisici este perfect permeabilă. „Trebuie salvat băiețelul!” îi spun. Problema e că Mona Lisa îmi captează cererea dar nu are deloc chef să-mi dea ascultare. Mona Lisa s-a născut în acea casă și n-a ieșit niciodată din ea. Stînd toată ziua nemișcată în fața televizorului, a devenit obeză. Nu se ridică decît de trei ori pe zi ca să se ghiftuiască cu paste moi și crochete chimice care o încîntă la culme.

Nu a vînat niciodată, nu s-a bătut niciodată, nici măcar nu s-a plimbat afară.

A stat acolo, în atmosfera călduță a apartamentului, și s-a uitat la televizor. Mona Lisa are programele ei preferate și arată mult interes pentru acele jocuri care constau în a pune candidaților întrebări de genul: „Care este capitala statului Coasta de Fildeș?”

Această pisică e superîncîntată cînd omul greșește sau ratează cu puțin jackpot-ul. Necazurile oamenilor îi întăresc ideea că e mult mai bine să fii pisică.

Are o încredere absolută în stăpînii ei. Nu, e chiar mai mult, nu-i consideră stăpîni, ci supușii ei. Incredibil! Acest animal crede că pisicile conduc lumea și îi manipulează pe acei bipezi mari aducători de bunăstare pentru ele.

Emit:

„Mișcă, du-te și salvează-l pe băiețel”.

Nici nu se sinchisește.

„Sunt prea ocupată, răspunde animalul nerușinat. Nu vezi că mă uit la televizor?”

Mă brânzez și mai profund la creierul ei.

„Dacă nu te ridici de acolo, copilul va muri.”

Continuă să se lingă liniștită.

„Mi-e indiferent. Au să facă alții. Oricum, și așa sunt prea mulți copii în casă. Ce zgomot, ce agitație! Și totdeauna ne fac rău, ne trag de mustăți. Nu-mi plac copiii.”

Cum să o constrîng pe această pisică ca să salveze copilul?

„Ascultă, pisico, dacă nu te repezi imediat să-l salvezi pe Jacques, voi trimite paraziți pe antena televizorului.”

Nu știu dacă sunt în stare să fac asta, dar important e să creadă. Pare într-adevăr cuprinsă de o îndoială. Citesc în mintea ei amintiri de emisii parazitare de furtuni, de ecrane acoperite de zăpadă. Mai rău, cunoaște și pana de curent, care a necăjit-o foarte tare.

- Ia uite, bună ziua, pisico. E prima dată cînd vii să te freci de mine. Ce drăguță ești, ce blană plăcută la mîngîiat ai! Prefer să mă joc cu tine decît cu bastonul ăla de sus!

36. COPILAȘUL VENUS, DOI ANI

Ieri am stat mult timp în fața oglinzii. M-am strîmbat, dar chiar și cînd mă strîmb îmi place de mine.

Părinții mi-au pus pampers satinați de culoare roz. Spun că pot să fac „pipi” și „caca” în ei. Nu știu despre ce vorbesc. Întreb: „ce pipi?” Și mama îmi arată. Examinez lichidul galben. Îl miros. Sunt dezgustată. Cum e posibil ca dintr-un corp atît de drăguț ca al meu să picure un lichid care miroase atît de urît? Mă înfurii. E tare nedrept. Și pe urmă e umilitor să porți pampers!

Se pare că toți oamenii fără excepție fac „pipi” și „caca”. Cel puțin așa spun tata și mama, dar eu nu cred. Trebuie să existe neapărat unii care au scăpat de această calamitate.

Mă doare capul.

Deseori mă doare capul.

S-a întîmplat ceva foarte important de care am uitat. Atîta timp cît nu-mi voi aminti, știu că mă va dura capul.

37. COPILAȘUL IGOR, DOI ANI

Mama vrea să mă omoare.

Ieri m-a închis într-o încăpere cu fereastra larg deschisă. Vîntul rece m-a pătruns pînă la oase, dar am dezvoltat capacități de rezistență la frig. Am reușit. Oricum, nu am de ales. Știu că, dacă mă îmbolnăvesc, nu mă va îngriji.

„Te sfidez, mamă. Sunt prea viu. Iar dacă nu vei găsi în tine curajul să-mi înfigi cuțitul în burtă, îmi pare rău, voi trăi.”

Nu mă ascultă. Stă pe pat și bea vodcă.

38. POARTA DE SMARALD

Raoul și cu mine căutăm o altă cale spre lumea de sus. Levităm spre est, ne ridicăm pînă la culmea unui munte, încercăm să trecem pe deasupra și, acolo, o barieră invizibilă ne împiedică să înaintăm.

- Ți-am spus eu, lumea îngerilor e o închisoare, mormăie Raoul lugubru.

Ca din întâmplare, Edmond Wells apare în fața noastră.

- Ei! Ei! Ce puneți la cale pe-aici?

- Ne-am săturat de treaba asta. Sarcina asta e imposibilă, răspunde Raoul cu mîinile în solduri, sfidător.

Edmond Wells înțelege că problema e gravă.

- Tu ce zici, Michael?

Raoul răspunde în locul meu:

- Nu s-au deschis bine, că ouăle lui sunt deja „prăjite”. Respectivii l-au pricopsit cu un Jacques angoasat și neîndemînic, o Venus superficială și dominată de narcisism și un Igor pe care mama lui vrea să-l omoare. Ce cadouri!

Edmond Wells nu se uită la prietenul meu.

- Eu mă adresez lui Michael. Ce crezi despre asta, Michael?

Nu știu ce să răspund. Instructorul meu insistă:

- Doar nu ai o nostalgie pentru viața ta de muritor? Amintește-ți de existența ta de încarnat.

Mă simt prins între două focuri. Cu un gest amplu, Edmond Wells îmbrățișează orizontul.

- Sufereai. Îți era frică. Erai bolnav. Acum ești numai spirit. Te-ai eliberat de materie.

Și zicînd asta trece prin mine.

Raoul dă din umeri cu dezgust.

- Dar am pierdut orice senzație tactilă. Nici măcar nu mai putem să stăm jos cu adevărat. Schițează gestul și cade ca și cum ar fi trecut printr-un scaun inexistent.

- Nu mai îmbătrînim, spune Edmond Wells.

- Dar nu mai suntem conștienți de timpul care trece, replică imediat Raoul. S-a zis cu secunde, cu minute, cu ore, cu nopți, cu zilele. S-a zis cu anotimpurile.

- Suntem veșnici.

- Dar nu mai avem aniversări!

Argumentele se înșiră de o parte și de alta.

- Nu mai ne doare nimic...

- Dar nu mai simțim nimic.

- Comunicăm prin spirit.

- Dar nu mai ascultăm muzică.

Edmond Wells nu se lasă.

- Zburăm cu viteze vertiginoase.

- Dar nici măcar nu mai simțim mîngîierea vîntului pe fața noastră.

- Suntem treji tot timpul.

- Dar nu mai visăm!

Mentorul meu încearcă în continuare să marcheze puncte, dar Raoul nu renunță:

- Nici o plăcere. Canci sexualitate!

- Dar nici dureri! Și avem acces la toate cunoștințele, replică Edmond Wells.

- Nici măcar nu mai există... cărți! În Paradis nu există nici măcar o singură bibliotecă...

Instructorul meu e sensibil la acest argument.

- Adevărat, nu avem cărți... dar... dar...

Caută și găsește:

- Dar... nu ne trebuie. Fiecare suflet de muritor poartă în sine o intrigă pasionantă. Mai tare decît toate romanele, decît toate filmele: să urmărești o viață de om, cu loviturile ei de teatru, cu surprizele, durerile, pasiunile, suferințele dragostei, reușitele și eșecurile sale! Și, pe deasupra, sunt și niște povești ADEVĂRATE!

La asta Raoul Razorbak nu găsește nimic de zis. Edmond Wells continuă:

- Pe vremuri am fost și eu ca voi, un rebel.

Înalță capul ca și cum ar fi vrut să se uite la norii de ploaie. Apoi spune:

- Hmm... Haideti. Voi încerca să vă satisfac puțin curiozitatea dezvăluindu-vă deja un secret. Urmați-mă.

39. ENCICLOPEDIA

BUCURIE: „Datoria fiecărui om este să-și cultive bucuria interioară”. Dar multe religii au uitat acest precept. Cele mai multe temple sunt întunecoase și reci. Muzica liturgică e pompoasă și tristă. Preoții se îmbracă în negru. Riturile celebrează supliciile martorilor și rivalizează în reprezentarea unor scene pline de cruzime. Ca și cum torturile suferite de profeții lor ar fi fost tot atâtea semne de autenticitate.

Oare nu este bucuria de a trăi cel mai bun mod de a-i mulțumi lui Dumnezeu că există, dacă există? Și dacă Dumnezeu există, de ce ar fi o ființă posacă?

Singurele excepții notabile: Dao te-king, un fel de carte filosofico-religioasă care propune să luăm în ris totul, inclusiv pe ea, și așa-numitele gospels, acele imnuri pe care le scandează cu bucurie negrii din America de Nord la slujbe și la înmormântări.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

40. IGOR, CINCI ANI

După numeroase încercări, mama pare să fi renunțat la asasinarea mea. Bea, deci se uită la mine cu o privire tulbure. Apoi, brusc, aruncă cu paharul spre mine. Mă grăbesc să aplec capul în jos și, ca de obicei, acesta se sparge cu zgomot de perete.

- Poate că nu voi reuși să te omor, dar n-ai să-mi mai strici viața mult timp, mă anunță ea.

Îmbracă o haină și mă trage de mână de parcă am merge la cumpărături, dar mă îndoiesc că are de gând să meargă la magazine. Și am și confirmarea când mă lasă sau mai curînd mă aruncă în fața unei biserici.

- Mamă!

Se depărtează cu pași mari și apoi, brusc, se întoarce și îmi aruncă un medalion de aur. Înăuntru e fotografia unui tip cu mustăți mari.

- E tatăl tău. N-ai decît să te duci la el. Îi va face mare plăcere să se ocupe de tine. Adio!

Mă așez în zăpada udă. Trebuie să continuu să trăiesc. Trebuie. Fulgii cad formînd o pînză albă și groasă și încep să mă acopere.

- Ce faci aici, micuțule?

Ridic capul înghețat spre un domn în uniformă.

41. VENUS, CINCI ANI

Ziua desenez și noaptea am somnul agitat. Visez mult. Visez că un animal e prizonier în capul meu și se îndîrjește să iasă de acolo. E un iepuraș care îmi roade capul din interior. În timp ce ronțăie, repetă mereu aceeași frază: „Trebuie să-ți amintești de mine”. Mă trezesc uneori cu o durere de cap teribilă. În noaptea asta durerea e și mai mare ca de obicei. Mă scol și mă duc la tata și la mama. Dorm. Cum pot să-și permită să doarmă cînd capul mă doare atît de tare? Cred că nu mă iubesc.

Îmi desenez durerea și desenez ființa care crede că se află în mine și care mă roade.

42. JACQUES, CINCI ANI

Mi-e frică. Nu știu de ce mi-e frică. Ieri seară, la televizor a fost ceea ce ei numesc un „western”. Am fost încremenit de frică și oroare. Tremuram din tot corpul. Toată familia mea a fost surprinsă.

În dimineața asta surorile mele au apărut imitînd acei cow-boy ca să mă sperie. Fug la celălalt capăt al apartamentului. Mă prind din urmă în salon. Fug în bucătărie. Mă prind în bucătărie. Fug spre baie. Mă prind în sala de baie.

- Te vom scalpa, strigă Mathilda, cea mai tînăra.

Dar de ce spun cuvinte atît de răutăcioase! Surorile mele mă urmăresc pînă în camera părinților. Apoi încearcă să mă prindă în spălătorie, dar scap strecurîndu-mă printre picioarele lor. Mă cuprinde panica. Unde să mă ascund? Îmi vine o idee. Mă închid la wc. Pentru mai multă siguranță, pun și zăvorul. Bat în ușă dar nu mă tem, e solidă. În acel wc mă simt ca într-o fortăreață, în timp ce ele bat din ce în ce mai tare. Deodată se opresc. Aud discuții.

- Ce s-a întîmplat? întrebă tata.
- Jacques s-a închis în wc, răspund surorile mele.
- În wc? Ce face acolo? zice tata mirat.

Și în acel moment am o inspirație. Pronunț fraza pe care o spune totdeauna tata cînd vrea să fie liniștit la wc și mama îl agasează:

- Citesc o carte.

Tăcere de partea cealaltă a ușii. Știu că în casă cuvîntul „carte” provoacă imediat respect.

- Spargem ușa? propune cu gingășie Mathilda.

Suspans.

Apoi îl aud pe tata mormăind:

- Dacă s-a dus la wc ca să citească o carte, trebuie să-l lăsăm.

În mintea mea se imprimă o lecție. Cînd nimic nu mai ține, te închizi în wc și citești o carte.

Mă așez pe scaunul wc-ului și mă uit în jur. În dreapta mea e un teanc de ziare și, deasupra, o etajeră amenajată special de tata pentru cărți. Iau o carte. Paginile sunt pline de litere lipite una lîngă alta și pe care nu știu să le descifrez. Mă uit la coperta altor cărți. Norocul face să fie și un album pentru copii, cu multe ilustrații. Îl cunosc. Tata mi-l citea înainte de culcare. E vorba de povestea unui om uriaș în țara piticilor și de un pitic în țara uriașilor. Cred că pe om îl chema „Guliver”. Mă uit la poze și încerc să descifrez literele ca să formeze cuvinte. E prea greu. Mă opresc la desenul unui om enorm legat fedeleș de mulțimea piticoșilor.

Într-o zi voi ști să citesc și mă voi închide în wc mult timp, foarte mult timp, și voi citi atît de mult încît voi uita tot ce se întîmple de partea cealaltă a ușii.

43. CELE PATRU SFERE ALE DESTINELOR

Edmond Wells ne duce spre o intrare stîncoasă din munții de la nord-est. Instructorul meu ne indică o trecere și ne strecurăm într-un labirint de tunele înainte de a ajunge într-o grotă imensă, luminată de patru baloane cu un diametru de aproximativ cincizeci de metri, care levitează la doi metri de sol.

Îngeri instructori zboară în jurul lor ca niște musculițe pe pepenii fosforescenți aflați în suspensie.

- Acest loc nu trebuie să fie frecventat decît de îngerii instructori, ne anunță mentorul meu. Dar pentru că sunteți atît de doritori să vedeți ceea ce ceilalți îngeri nu văd și, de altfel, nici nu încearcă să vadă, sunt de acord să vă satisfac puțin curiozitatea.

Ne apropiem.

Cele patru baloane au aceeași mărime, dar conținutul e diferit.

În primul se află sufletul lumii minerale.

Al doilea conține pe cel al lumii vegetale.

În al treilea se află sufletul lumii animale.

Al patrulea are înăuntru sufletul lumii oamenilor.

Mă apropii de prima sferă. Înăuntru freamătă un nucleu scînteietor. Să fie oare sufletul Pămîntului, faimoasa Gaia, Alma mater despre care vorbeau cei din vechime?

- Pămîntul are deci un suflet?

- Da. Totul trăiește, și tot ce trăiește are un suflet, răspunde Edmond Wells.

Și adaugă neglijent:

- Și tot ce are suflet vrea să evolueze.

Contemplan fascinat sferele.

- Chiar totul trăiește? Chiar și pietrele?

- Chiar și munții, chiar și rîurile, chiar și pietrele. Dar au suflete de nivel scăzut. Pentru a-l măsura, e de ajuns să observi scînteierile luminii-nucleu și, intuitiv, deduci noțiunea de suflet.

- Deci, zic eu, integrînd această cosmogonie, mineralul, fiind în stadiul 1, ar trebui notat cu 100 de puncte, vegetalul cu 200, animalul cu 300 și omul cu 400...

- Măsoară!

Percep sufletul Pământului, dar nu e la 100 de puncte fix, ci la mai mult de... 163 de puncte! A doua sferă, cea a pădurilor, a câmpurilor și a florilor nu e nici ea la 200, ci la 236 de puncte. Cea a regnului animal este la 302 puncte. În ceea ce privește omenirea, ea este la 333.

- Cum, zic eu mirat, omenirea nu e la 400 de puncte?

Edmond Wells confirmă:

- După cum ți-am spus deja, în asta constă tot sensul muncii noastre. Să contribuim la elevarea oamenilor ca să devină cu adevărat oameni. Adevărații 4. Dar, după cum îți poți da seama, oamenii nu ocupă locul care le-a fost hărăzit. Nu sunt nici măcar echidistanți între animalitatea lui 3 și înțelepciunea lui 5. „Veriga lipsă” sunt ei. Ah, cât mă distrează Nietzsche când vorbește de „supraoameni”! Înainte de a deveni supraoameni, ar fi bine să devină întâi oameni!

Mă aplec din ce în ce mai mult asupra sferei omenirii și privesc mai bine cele șase miliarde de bule, fiecare cu nucleul ei luminos.

Raoul Razorbak nu spune nimic, dar ghicesc că și el se uită la sufletele oamenilor și că e foarte impresionat.

Edmond Wells se apleacă spre sferă.

- Iată masa „clienților” noștri. Aici se joacă partea esențială a partidei. După părerea mea, dacă omenirea nu se autodistruge, în câteva secole, oamenii vor deveni adevărați oameni, adevărați 4. Dar va fi nevoie de multă muncă din partea noastră, a îngerilor, ca să-i ridicăm pînă acolo.

Instructorul proiectează o curbă în mințile noastre. E optimist. Progresele omenirii sunt exponențiale. Datorită mijloacelor moderne de transport și deci a înmulțirii călătoriilor, a comunicării globale, a difuzării culturii la scară planetară, a unei mass-media din ce în ce mai numeroasă și accesibilă, înțelepții (sau 5) pot de acum înainte să cîștige mai rapid în influență.

- Gîndiți-vă cum trăiau oamenii altădată și cum trăiesc acum. Pe vremuri, toți se temeau de animalele sălbatice. Acum le închid în grădini zoologice. Se temeau de foamete, erau constrînși să se spetească muncind din greu. Azi roboții și computerele fac în locul lor aceleași munci. În consecință, omul dispune din ce în ce mai mult de timp liber ca să gîndească. Și când omul gîndește, își pune întrebări.

Șansele de a face să crească conștiința omenirii nu au fost niciodată atît de mari ca în zorii acestui al treilea mileniu. Pe vremuri, în Grecia antică de exemplu, nu era stimat decît „cetățeanul”, adică persoanele libere sau eliberate. Erau deci excluși străinii și sclavii. Și apoi, treptat, toți acești „marginali” au avut și ei aceleași drepturi ca ale celorlalți.

44. ENCICLOPEDIA

TOLERANȚĂ: De fiecare dată cînd oamenii își lărgesc conceptul de „semeni” ca să includă în el categorii noi, asta înseamnă că ființe pînă atunci considerate inferioare sunt în realitate destul de asemănătoare cu ei ca să fie demne de compasiunea lor. Din acel moment, nu numai aceste ființe depășesc o etapă, ci întreaga omenire trece la un alt nivel de evoluție.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

45. BUNII ȘI RĂII

Sfera oamenilor... Înteleg că aici se reîntorc ouăle noastre de fiecare dată cînd o iau din nou spre nord-est. Înteleg că fiind astfel adunate la un loc, sufletele se armonizează între ele. De unde faimoasa frază cu care Edmond Wells îmi împuie capul: „E de ajuns ca un suflet să se ridice, pentru ca întreaga omenire să se ridice”. Să fie oare asta faimoasa „noosferă” a lui Teilhard de Chardin, acolo unde se amestecă toate conștiințele oamenilor?

- Chiar dacă noi, îngerii, nu facem nimic, ar evolua singuri? Întrebă pe neașteptate Raoul.

- Noi suntem păstori care duc turma în direcția cea bună. Dar în mod sigur, datorită acțiunii trecute a îngerilor, sunt deja pe calea cea bună.

- Atunci, în acest caz, am putea să-i părăsim...

Edmond nici măcar nu-și dă osteneala să răspundă.

Raoul insistă:

- Iar pentru noi care este următorul grad de evoluție? Lumea Dumnezeilor?

Edmond Wells ridică din sprâncene.

- Voi îngerii tineri mă faceți să râd. Vreți să știți totul imediat. Nu vă puteți dezbăra de vechile voastre obiceiuri omenești. Dar uitați-vă cu atenție la ouăle voastre și vă veți da seama de tot acest reziduu de obiceiuri de muritori care încă vă îngreunează. În loc să tot puneți întrebări de oameni, purtați-vă mai bine va niște înger!

Și, în culmea exasperării, mentorul nostru ne întoarce spatele și pleacă cu pași mari. Aleargă spre Maica Tereza ca să o certe cu asprime. După cât pot să aud de la distanță, Maica Tereza are printre clienți un șef de stat căruia îi tot sugerează să crească impozitele pe marile averi. Edmond Wells îi tot spune că nu maltratându-i pe cei bogați îi faci mai fericiți pe săraci.

Mă apropii ca să aud mai bine.

- Dragă Maică Tereza, uneori, raționamentele tale sunt prea simpliste. După cum spunea unul dintre prietenii mei: „Nu e de ajuns să reușești, trebuie să te și bucuri de plăcerea de a-i vedea pe ceilalți eșuând”. El glumea, dar tu vâd că împărtășești această opinie. Ești convinsă că mizeria unui om îi va fi mai suportabilă dacă lumea întreagă are aceeași soartă. Scopul e însă ca toți oamenii să fie bogați!

Maica Tereza are o expresie de elevă admonestată, convinsă, orice ar fi, că avea dreptate.

Eu cred că Maica Tereza, trăind mereu printre săraci, este tentată să-și reproducă fostul mediu ca să-și regăsească reperele. Pe săraci i-a cunoscut totdeauna. Cu bogații e mult mai complicat. Sfânta femeie a fost constrânsă să se intereseze de cursul Burselor, de soarta lumii, de cei care iau masa în oraș, de restaurantele la modă, de depresiile nervoase, de alcoolismul monden, de adulter, de talasoterapie, pe scurt, de toate tracasările celor bogați.

Maica Tereza ascultă reproșurile lui Edmond Wells, se gîndește și spune:

- Poate că ar fi trebuit să-l îndemn pe președintele meu să lanseze o campanie de reglare a nașterilor în cartierele defavorizate. Nu aduceți pe lume decît copiii de care sunteți în stare să vă ocupați, altfel vor ajunge consumatori de droguri și delincvenți. Asta vrei?

- Încearcă, răspunde Edmond Wells suspinînd. E deja mai bine.

Consider că instructorul nostru este totuși un pedagog foarte răbdător. În felul său, respectă... liberul arbitru al îngerilor.

Raoul întinde brațele spre orizont și își ia zborul. Îl urmez.

- Edmond Wells știe cine sunt acei 7. Știe cu siguranță ce se află deasupra noastră.

- Nu ne va spune nimic, i-ai văzut reacțiile, zic.

- O să aibă tot timpul gura cusută. Dar mai e cartea lui...

- Care carte?

- Enciclopedia cunoașterii relative și absolute. Cea pe care a început-o în viața sa de muritor și pe care o continuă în viața cerească. Știi că ne citează mereu extrase din ea. Acolo își strînge toată știința, amintește despre tot ce a descoperit și tot ce îl interesează în ceea ce privește universul. Primele trei volume le-a scris pe Pămînt, unde muritorii o pot consulta. Dar pe al patrulea îl scrie aici.

- Unde vrei să ajungi?

Prietenul meu face un looping, apoi revine alături de mine.

- Edmond Wells ține atît de mult să-și răspîndească știința încît nu se poate să nu fi găsit un mijloc de a materializa al patrulea volum după modelul celorlalte trei.

- Edmond Wells nu mai dispune de creion, stilou, mașină de scris și nici computer. Poate să acumuleze toate informațiile dorite, dar vor rămîne veșnic în eter.

Însă astea nu sunt argumente care să-l oprească pe Raoul.

- Doar nu-l crezi chiar atît de nebun ca să aștearnă marile secrete ale Paradisului pe un manuscris material ascuns undeva pe Pămînt?

Raoul e de neclintit.

- Îți amintești de acel pasaj din Enciclopedia intitulat: „Sfîrșitul esoterismelor”? Acolo scria cît se poate de clar: „De acum înainte toate secretele pot să fie expuse marelui public. Căci trebuie să recunoaștem că nu le vor înțelege decît cei care vor dori să le înțeleagă”.

Ne rotim deasupra Paradisului.

- Toate secretele MAI PUȚIN cel al „șeptarilor”! Nu ne putem totuși imagina că Edmond Wells a încredințat unui om medium, pe Pămînt, secretele Paradisului pentru ca acesta să le retranscrie într-o carte...

Prietenul meu are un aer încântat, ca și cum s-ar fi așteptat să pronunț aceste cuvinte.
- Cine știe?

46. ENCICLOPEDIE

SFÎRȘITUL ESOTERISMULUI: Pe vremuri, cei care aveau acces la cunoștințe fundamentale asupra naturii omului nu le puteau dezvălui direct. Profeții se exprimau deci prin parabole, metafore, simboluri, aluzii, subînțelesuri. Le era teamă ca știința să nu se împrăștie prea repede. Le era teamă să nu fie greșit înțeleși. Creau inițieri ca să-i aleagă pe sprinceană pe cei care erau demni să aibă acces la informațiile importante. Creau ierarhii de cunoscători.

Acele timpuri au trecut. De acum înainte toate secretele pot să fie expuse marelui public, căci trebuie să recunoaștem: nu înțeleg decît cei care doresc să înțeleagă. „Dorința de a ști” este cel mai puternic motor uman.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

47. IGOR, ȘAPTE ANI

Domnul în uniformă era un polițist. Era frumos. Era înalt. Era puternic. Degaja un miros de curat. M-a luat în brațe.

A scuturat zăpada din jurul meu și m-a dus la orfelinatul cel mai apropiat. În sfîrșit, departe de cel mai rău pericol. Mama. Acum au trecut doi ani de cînd sunt aici.

La orfelinat sunt și alți copii abandonați de părinții lor. Sunt rebuturile societății, cei mai neiubiți, nedoriți, cei care nu ar fi trebuit niciodată să se nască.

Nu-mi pasă. Sunt viu.

Aici totul seamănă cu un azil pentru cîinii abandonați, doar că veterinarul trece mai rar și că mîncarea e mai puțin abundentă.

Ceilalți puști sunt nervoși. Din fericire, sunt puternici. Cînd se ivesc probleme, nu stau pe gînduri, mă reped și dau. De preferință în burta adversarilor. Mi-am făcut o reputație de brută, dar prefer asta, căci cel puțin sunt temut. Mai întîi să devii temut și pe urmă să devii amic. M-am prins repede că oamenii, cînd ești drăguț cu ei, cred că ești slab. Nu sunt drăguț cu nimeni. Nu sunt slab.

Suntem patru în dormitor. Cu mine sunt cei trei „V”.

Vania e un mic ucrainian, pe care tatăl său alcoolic l-a legănat prea mult de perete.

Vladimir e cel mai mare din bandă. Nu știu cum face ca să fie obez avînd în vedere ce ni se dă de mîncare aici.

Vasili e tăcutul grupului. Cînd se hotărăște să vorbească, totdeauna spune chestii interesante, dar nu vorbește prea des. El ne-a învățat să jucăm pocher.

Pocherul e formidabil. Într-o seară atingi apogeul fericirii sau cea mai neagră nefericire, totul în ritm accelerat. Cînd Vasili joacă, fața lui devine de marmură. Zice: „Ceea ce contează nu e să ai cărți bune sau rele, ci să știi să joci cu cele rele”. Și mai zice: „Ceea ce contează nu sunt cărțile pe care le ai în mîna, ci cărțile pe care adversarul tău își închipuie că le ai”.

Vasili molfăie tot timpul o rămurică.

Ne învață să emitem semnale false de bucurie sau de decepție ca să-i înșelăm mai bine pe ceilalți în privința cărților pe care le avem. Datorită lui, am ajuns la școala pocherului și ea mă învață multe; dezvolt un mare talent de observație. Îmi place tare mult. Lumea e plină de mici detalii care ne furnizează toate informațiile necesare.

Vasili zice:

- Unii jucători profesioniști sunt atît de puternici încît nici măcar nu se uită la cărțile lor. Astfel sunt siguri că fața lor nu-i va trăda.

- Atunci cum știi că au cîștigat?

- Află în ultimul moment. Cînd jocurile sunt făcute, întorc cărțile și descoperă dacă aveau o mîna bună sau nu.

Vasili nu a fost abandonat. Părinții săi nu l-au burdușit în bătaie. El a fugit de acasă la vîrsta de șase ani. Poliția l-a prins, dar nu a putut să-l facă să mărturisească nici cine era și nici

de unde venea. Atunci, deoarece polițiștii au alte treburi decît să facă anchete asupra fugarilor, l-au adus la noi.

Vasili nu vorbește niciodată despre originea lui. Se pare că avea părinți bogați, dar nu vrea să-i mai vadă. I-a părăsit că așa i-a venit lui, pentru aventură. Vasili are într-adevăr clasă.

Uneori sunt copii de la orfelinat care pleacă, adoptați de oameni care vor să fie părinți. La început asta mă făcea să visez. Deodată, niște părinți își fac apariția ca să ne salveze... Dar am înțeles repede că asta e o cursă pentru păsărele. Zvonurile circulă. Se pare că așa-zișii copii adoptați sunt în general aruncați în rețelele de prostituție sau recrutați de ateliere clandestine unde sunt folosiți să coasă mingii de fotbal sau să monteze jucării pentru micii occidentali.

Îi urăsc pe copiii occidentali. Nu numai afară se lucrează pentru ei. În subsolurile orfelinatului există presupuse „ateliere de lucru manual”, unde ne duc să asamblăm păpuși sau componente electronice. Suntem exploatați fără să primim nici un ban!

Cînd unii din colegii noștri își fac bocceaua ca să fie adoptați, rîdem de ei și le strigăm: „Care e treaba, prostituție sau muncă clandestină?” Dar, în realitate, suntem geloși, pentru că poate ei și-au găsit părinți și noi nu.

Ieri, Vania a fost prins de banda lui Piotr. A venit plîngînd. Piotr l-a obligat să-i arate seiful nostru și ne-au furat toate țigările. Asta nu poate să rămînă așa.

Ne ducem imediat în dormitorul lui Piotr. Ușa nu e încuiată, dar înăuntru nu e nimeni. Totul e prea calm. Sunt sigur că e o cursă.

Un păianjen care urcă rapid spre tavan mi se pare un semn. Un semn îngrijorător. Păianjen, capcană.

Prea tîrziu. Piotr și amicii lui se ascuseseră sub paturi. Ies de acolo și ne amenință cu un cuțit cu buton.

Păianjenul avea dreptate.

Împotriva unei arme albe, pumnii mei nu folosesc la nimic. Stăm cu brațele încrucișate, în timp ce Piotr ordonă complicilor săi să ne dezbrace și să ne dea foc la haine. Anunță că începînd din acel moment, cînd vom fura țigări, va trebui ca jumătate să i le dăm lui, altfel vor urma alte represalii.

- Dacă vrei pace, micuților, trebuie să plățiți.

Apoi se întoarce spre mine, se joacă cu vîrfurile cuțitului în jurul buricului meu și zice:

- Într-o zi, o să-ți pocesc portretul.

Nu pot să fac nimic împotriva cuțitului. Trecem goi prin fața celorlalți copii. Povestea s-a răspîndit în tot orfelinatul și știm că ne-am pierdut prestigiul.

Afară ninge, e perioada sărbătorilor, dar aici nimeni nu crede în Moș Crăciun. Dacă Moș Crăciun ar fi existat, ne-ar fi adus niște părinți care ne-ar fi păstrat lîngă ei. Totuși, de Crăciun, toți primim o portocală. Curăț portocala și îmi pun o dorință. Dacă un Moș Crăciun există undeva: „să facă în așa fel ca Piotr să primească o lovitură de cuțit în burdihan”.

48. VENUS, ȘAPTE ANI

Noaptea trecută am avut un vis ciudat. Am visat că niște copii se băteau și că unul se întorsese spre mine și spunea: „Într-o zi o să-ți pocesc portretul”.

M-am uitat ieri seară la televizor la o emisiune de chirurgie estetică. Probabil că asta mi-a provocat coșmarul. În emisiune se dădeau explicații despre aranjarea feței. Mama era parcă lipită de ecran. De obicei, cînd la televizor e sînge, părinții mă obligă să mă duc la culcare, dar erau atît de fascinați încît au uitat s-o facă.

Mama a spus că i-ar plăcea și ei să se supună operației pentru remodelarea feței. A spus că era mai bine să nu se aștepte prea mult, cu cît ești mai tînăr, cu atît rezultatul este mai bun.

Tata a replicat că operația costă mult prea mult, dar mama a răspuns că frumusețea nu are preț, mai ales cînd constituie un capital profesional. Tata a spus că, și pentru el, fizicul constituie un atu indispensabil, dar că preferă să-l întrețină mai curînd cu ajutorul sportului decît cu al bisturiului.

Tata i-a reproșat mamei că e prea cheltuitoare. Pe urmă a vrut să-i dea un pupic, dar mama l-a respins. A spus că nu se mai uita la ea, altfel i-ar fi văzut ridurile și i-ar fi propus chiar el să ia măsuri. A spus că o femeie nu e niciodată perfectă și că începînd de la o anumită vîrstă este răspunzătoare de fața ei.

Să fie adevărat? Frumusețea nu e o comoară dobândită odată pentru totdeauna?

S-au certat. Mama i-a reproșat tatei că e cu o păsărică mai tânără decât ea. Totuși n-am văzut nici o pasăre în apartament. Tata a spus că n-are așa ceva și că s-a săturat pînă peste cap de bănuielele ei. Mama a ripostat că, oricum, orice femeie are dreptul să aibă grijă de fizicul ei și că, dacă refuza să-i plătească operația, nu se va jena să semneze un cec care va fi acoperit din contul lor comun.

Tata a zis: „N-ai interes să faci asta”. Au pronunțat fraza rituală: „Nu în fața copilului”. După care s-au dus în dormitorul lor. Au continuat să strige. Niște obiecte s-au spart de podea sau de pereți. Apoi s-a făcut liniște.

Sunt multe lucruri care mi se par ciudate în comportamentul adulților. Am mai stat puțin în fața televizorului ca să urmăresc continuarea emisiunii.

Pe urmă, în camera mea, cum se întâmplă deseori seara, m-am așezat în fața oglinzii și m-am gîndit. Dacă mama are nevoie de chirurgia estetică să fie și mai frumoasă, atunci și eu am nevoie.

Ce să schimb ca să fiu și mai frumoasă? Mă uit cu atenție la fața mea în oglindă și găsesc: nasul.

Am nasul prea lung. Moș Crăciun, dacă mă auzi, asta e dorința mea cea mai arzătoare: o operație estetică pentru a-mi scurta nasul.

49. JACQUES, 7 ANI

- Termină cu întrebările, Nemrod.

- Dar...

- Mă enervezi, Nemrod. Limitează-te să înveți lecțiile și asta e tot. E cu capul în nori și nu știe decât să pună întrebări. Eu vreau răspunsuri.

Rînjete în clasă. Las capul în jos. Sunt nefericit la școală. Învățătorul ne cere mereu să învățăm chestii pe de rost și eu n-am memorie. Am făcut mii de eforturi ca să rețin anul acesta tabla înmulțirii și a împărțirii. Mi-a fost tare greu să învăț alfabetul și să-mi scriu numele și adresa. Nu pot să rețin conjugările. Nu reușesc nici măcar să rețin codul de intrare în propria mea casă. De nu știu cîte ori am încercat zadarnic, afară în frig, combinații de cifre!

Relațiile mele cu ceilalți elevi nu sunt nici ele simple. Pentru că sunt roșcat și port ochelari. Îmi zic „Morcoveață Ochelaristul” sau „cui ruginit”. Cred că am greșit planeta.

Cel mai bine mă simt lîngă Mona Lisa. Totdeauna are un sfat bun pentru mine. Ieri aveam de rezolvat o problemă la matematică cu trei răspunsuri posibile. Ei bine, Mona Lisa s-a grăbit să pună lăbuța pe răspunsul corect!

Dacă nu sunt de pe planeta asta, poate că sunt de pe o planetă a pisicilor?

Săptămîna trecută, am trecut prin fața unui magazin de jucării și am zărit o navă spațială extraordinară cu luminițe care clipeau. Poate că cu un astfel de vehicul se poate călători în cosmos ca să-ți regăsești adevărata planetă! Pe planeta mea, sunt convins că majoritatea creaturilor au părul roșcat și că blonzilor și brunetilor li se spune „cap de porumb” sau „cap de bălegar”.

Pe planeta mea, nu i se cere nimănui să învețe pe de rost poezii, pentru că se știe că asta nu folosește la nimic. Nu e nevoie de cod de intrare ca să intri în casă. În curînd va fi Crăciunul. O să-i cer lui Moș Crăciun să-mi aducă o navă spațială.

Îi spun asta și pisicii. Mona Lisa pare de acord cu alegerea mea.

50. DORINȚELE

Stau turcește, în stare de levitație, sub un copac din pădurea turcoaz. Lacul Conceperilor clipește în dreapta mea. Cele trei sfere palpită deasupra palmelor mele. De fiecare dată cînd iau legătura cu clienții mei, simt o mică durere. Ca și cum legătura cu niște ființe în carne și oase m-ar face să resimt puțin niște senzații corporale.

Edmond Wells se apropie de mine. Atinge cu degetul sfera lui Igor și își trece mîna peste cea a lui Venus.

- Acum cel puțin cunoști pîrghia principală pentru fiecare. Observarea semnelor pentru Igor. Visele pentru Venus. Pisica pentru Jacques. Dar atenție, uneori adună mai multe pîrghii, alteleori le schimbă. Nu te lăsa în voia rutinei. Care sunt dorințele lor pentru Crăciun?

- Igor dorește... ca unul dintre colegii lui să primească o lovitură de cuțit în stomac. Venus vrea o operație estetică să-și scurteze nasul și Jacques rîvnește o jucărie din plastic în formă de navă spațială extraterestră. Chiar trebuie să le îndeplinesc toate dorințele?

Instructorul meu își pierde răbdarea.

- Cînd ai ales să fii înger, te-ai angajat să nu discuți această regulă. N-ai căderea să judeci calitatea dorințelor lor, rolul tău constă doar în a te strădui să le satisfaci.

- Cine a inventat regulile astea? Cine are interes ca dorințele lor să fie satisfăcute? Dumnezeu?

Edmond Wells se preface că nu a auzit întrebarea. Își apleacă fața peste sfere. Modifică perspectivele, se gîndește și spune:

- Acum, după ce ai reținut cele cinci pîrghii, te voi învăța cele trei tactici. De la cea mai simplă la cea mai complicată. Prima e tactica „zăhărelului și biciului”. E vorba să-ți faci clientul să avanseze, fie prin promisiunea unei recompense, fie prin amenințarea cu o pedeapsă. A doua e strategia „cald și rece”. Alternarea foarte repede a surprizelor plăcute și neplăcute pentru a-l face pe client mai maleabil. A treia este tactica „bilei de biliard”. Adică acționezi asupra unei persoane care va activa asupra clientului tău.

Apoi, satisfăcut că și-a transmis înțelepciunea zilei, mentorul meu mă părăsește. Imediat apare Raoul Razorbak, ispititorul meu.

- Să ne ținem după el.

Înaintăm discret printre copaci pînă la o cavitate în care Edmond Wells, așezat turcește, cu palmele în față, se uită țintă la o sferă, nu la trei. Să fie oare instructorii însărcinați cu sufletele deosebite, alese pe sprînceană?

Sfera scînteiază.

Edmond Wells mișcă buzele. Vorbește:

- Ești pregătit, Ulise Papadopoulos? Iată un nou termen noțiune pentru Enciclopedia cunoașterii relative și absolute.

Și recită un capitol referitor la influența limbilor asupra gînditului. Nu-mi vine să cred. Edmond Wells dictează informații unui om. Mă mustru imediat. Raoul avea dreptate. Instructorul nostru se folosește de un medium ca să-și transmită știința căci, mai mult ca orice, se teme ca nu cumva să dispară ideile neconsemnate pe un suport material.

- Acest muritor, acest Ulise Papadopoulos, știe deci mai multe decît îngerii despre teritoriul lor, șoptește prietenul meu. Să coborîm la el. Ar trebui să fie foarte interesant....

51. ENCICLOPEDIA

PROBLEMĂ DE LIMBĂ: Limba pe care o folosim influențează asupra modului nostru de a gîndi. De exemplu, franceza, înmulțind sinonimele și cuvintele cu sensul dublu, permite nuanțe foarte utile în materie de diplomatie. Japoneza, unde intonarea unui cuvînt determină sensul, cere o atenție permanentă în ceea ce privește emoțiile celor care se exprimă. Faptul că, în plus, în cazul limbii japoneze există mai multe nivele de politețe, îi constrînge pe interlocutori să-și situeze din capul locului poziția în ierarhia socială.

O limbă conține nu numai o formă de educație, de cultură, ci și elementele constitutive ale unei societăți: stăpînirea emoțiilor, cod de politețe. Într-o limbă, numărul de sinonime ale cuvintelor „a iubi”, „tu”, „fericire”, „război”, „dușman”, „datorie”, „natură” dezvăluie valorile unei națiuni.

De aceea trebuie să știm că nu vom putea face revoluție fără a începe prin a schimba limba și vocabularul dinainte. Căci ele pregătesc sau nu pregătesc spiritele pentru o schimbare de mentalitate.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

52. JACQUES, 7 ANI

De Crăciun am primit nava spațială. Am găsit-o într-o cutie la poalele bradului. Ce bine mi-a părut! I-am îmbrățișat pe părinții mei și am mîncat niște chestii grase ca să sărbătorim.

Pateu de găscă, stridii, somon afumat cu cremă de pătrunjel, curcan cu sos de castane, prăjituri.

Nu înțeleg de ce le plac atât de mult aceste mâncăruri de sărbătoare.

Sora mea mai mare, Suzan, îmi spune că pateul provine de la găscă îndopată cu forța pînă cînd face un ficat enorm. Sora mea Martha spune că homarii sunt aruncați de vii în apă clocotită ca să fie fierți și mama ne cere să vedem dacă stridiile sunt într-adevăr vii cînd toarnă peste ele lămîie. Dacă mișcă, atunci sunt bune de mîncat.

După masa asta bună, am spus glume. Tata a povestit una care m-a făcut să rîd cu lacrimi.

- Un tip e călcat de un camion. Tipul se ridică de jos și dă peste el o motocicletă. Se ridică iar și dă peste el un cal. În acel moment cineva strigă: „Opriți călușeii, avem un rănit!”

N-am înțeles imediat dar, cînd m-am prins, cred că am rîs o oră. Glumele pe care nu le înțeleg imediat mă amuză cel mai mult după aceea.

Glumele sunt ca niște povești mici. Cele bune au nevoie de un decor, un personaj, o situație de criză sau de suspans, care trebuie instalată repede, fără o vorbă în plus. Și mai e nevoie de un sfîrșit surprinzător, iar asta nu e prea ușor de găsit. Trebuie să învăț să inventez glume; mi se pare un exercițiu foarte bun.

Glumele prezintă avantajul că pot să fie testate în direct. Le povestești și vezi imediat dacă stîrnesc rîsul. Nu poți trișa. Dacă nu înțeleg sau nu li se pare hazliu, oamenii nu se forțează să rîdă. Mi-am încercat șansa.

- Știți de ce au gorilele nările mari?

Toată lumea a spus că nu.

- Pentru că au degetele groase!

Toată lumea a zîmbit. Nimeni nu a rîs. Am ratat.

- E simpatic, a zis mama mîngîindu-mă pe păr.

Ofensat, m-am refugiat la wc și am tras zăvorul. Asta a fost răzbunarea mea. Pe urmă, am ocupat acel loc și n-am mai lăsat pe nimeni să intre. După epuizarea tuturor argumentelor, unchiul meu a propus să spargă ușa. „Totuși, nu”, a zis tata. Am cîștigat. Wc-ul este într-adevăr refugiul absolut.

În zilele următoare m-am distrat grozav cu nava mea spațială. Ca să aterizeze pe o planetă, am fabricat o lume extraterestră și cinci omuleți din hîrtie de toaletă, lipici și fișii de sticlă de plastic. Planeta mea e roșie, cu un cer roșu și apa roșie. Am pictat totul în roșu cu lacul de unghii al mamei, dar ea încă n-a băgat de seamă.

Apoi am început să scriu aventura eroilor mei. E povestea a patru astronauți care ajung pe o planetă roșie unde sunt doar războinici extratereștri foarte puternici cărora nu le este frică de nimic. Se împrietenesc cu ei și învață codul lor de onoare și arta de a lupta, care sunt foarte diferite de cele de pe Pămînt.

Mona Lisa a ros unul dintre astronauții mei. Asta mi-a dat ideea să aduc în povestea mea un monstru, uriașul Angora, de care trebuie să fugi cu orice preț. Acum mi-ar plăcea să găsesc pe cineva căruia să-i citesc istorioara mea. Dacă e numai pentru mine, la ce să mai scriu?

53. VENUS, 7 ANI

Totul s-a întîmplat foarte repede.

Probam niște haine cu mama într-un magazin de lux pentru copii din Beverly Hills, cînd un bărbat s-a apropiat de noi și m-a mîngîiat pe păr. Mama mi-a spus totdeauna: „Nu te lăsa atinsă, nu lua bomboane de la un străin și nu pleca niciodată cu un necunoscut”. Dar de data asta ea era cu mine și nu l-a alungat pe acel domn.

- Vreau s-o fotografiez. Fac fotografii pentru un mare catalog de haine pentru copii, a zis el.

Mama a răspuns că era manechin, cunoștea meseria și nu avea deloc chef ca fiica ei să ajungă într-un iad ca ăsta.

Pe urmă, nu știu de ce, au vorbit despre niște cifre. De fiecare dată cînd tipul spunea una, mama replica cu alta mai mare. Era ca un fel de joc. Mama a avut ultimul cuvînt și ne-am întors acasă.

După o săptămînă, mama m-a însoțit într-un loc foarte luminat. Toată lumea se agita în jurul meu. Am fost machiată, coafată, îmbrăcată. Toată lumea spune că sunt frumoasă, dar asta o știu de mult timp. O doamnă a zis că eram „mai mult decît frumoasă”. Perfectă.

Foarte bine, dacă nu remarcă singurul meu punct slab - nasul prea lung - nu era să-l dezvălui chiar eu! La început m-au așezat pe un scaun ca să mă fotografieze din toate părțile. Îmi place la nebunie zgomotul blitz-urilor. E ca mîrîitul unui animal gata să sară, apoi țîșnește fulgerul și totul se ia de la capăt.

Pe urmă m-am prefăcut că mă joc cu păpușa pe un fond de nori. Mama se uita la mine cu mîndrie. Domnul era acolo și s-au jucat iar cu cifrele, și am avut impresia că mama a cîștigat din nou. Mama a subliniat faptul că făcusem ceva extraordinar și, pentru a mă recompensa, mi-a dat voie să am o dorință, oricare.

Dorința mea a fost să fiu perfectă.

- Ești perfectă, a răspuns mama.

Am izbucnit în plîns.

- Nu. Am nasul mult prea lung. Am nevoie de o operație estetică.

- Glumești? a rîs mama.

Am insistat:

- Tu te-ai operat, nu? Ridurile...

A urmat o tăcere. Mama a ezitat apoi a spus:

- Bine, vei intra în istorie ca fiind fetița cea mai precoce în materie de chirurgie estetică.

Să mergem.

M-am pomenit într-o clinică specializată, avînd drept chirurg pe doctorul Ambrosio Di Rinaldi, un fost sculptor reconvertit în modelarea fețelor. Era poreclit „Michelangelo al bisturiului”. Se pare că el le-a făcut celebre pe majoritatea actrițelor, nu atașaii de presă și agenții lor. Chirurgii sunt adevărații descoperitori de talente. Dar să nu mai vorbim, e secret, marele public nu știe. Ambrosio e atît de talentat încît este în stare să opereze anticipînd creșterea mea viitoare.

Am fost adormită pe o masă și cînd m-am trezit, aveam fața plină de bandaje. Eram nerăbdătoare să-mi văd nasul, dar trebuia să am răbdare cîteva zile, ca să se sudeze pielea la loc.

În așteptarea dispariției urmelor operației, am stat în camera mea. Am vizionat filmul meu preferat, Cleopatra, cu Liz Taylor. Liz Taylor e cea mai frumoasă femeie din lume. Cînd voi fi mare, voi fi Liz Taylor. Adevărata Cleopatra avea, se pare, și ea nasul prea lung. Dar am un avantaj față de ea. Pe vremea Cleopatrei nu fusese încă inventată chirurgia estetică, deși se cunoștea deja arta bandajelor.

Operația mea la nas e doar o primă etapă în cucerirea marelui public.

Acum, dorința mea este să devin o stea de cinema.

54. IGOR, ȘAPTE ANI

De la victoria asupra noastră, Piotr și-a sporit exigențele. Acum are pretenții la toate dormitoarele. Cuțitul lui cu buton îi permite să-și impună propria lege.

La atelier lucrăm de puțin timp la împachetarea unor țigarete. Piotr ne-a dat ordin să șterpelim în mod regulat un pachet și să i-l dăm lui. A organizat un trafic care a pus cu botul pe labe pe mulți dintre supraveghetorii noștri adulți.

Piotr s-a înconjurat cu o gardă de corp, formată din locotenenți care seamănă teroarea în rîndurile noastre cu atît mai mult cu cît se bucură de aprobarea paznicilor noștri. Cînd aceștia vor să obțină ceva de la noi, o fac prin intermediul lui Piotr, care știe cum să ne constrîngă să-i dăm ascultare. A inventat o întreagă scară de suplicii pentru recalcitranți sau cei care nu vor să plătească ceea ce el numește „impozitul piotrian”. De la arsul cu țigareta și pînă la creșterea cu cuțitul și bătaia la cataramă.

M-am săturat de locul ăsta. Chiar și prietenii mei, cei trei V, Vasili, Vania și Vladimir, s-au supus în cele din urmă autorității lui Piotr, care cere să fie considerat un „țarevici”.

În fața grupului și a organizației sale, forța mea nu-mi folosește la nimic. Dacă dau în unul dintre ei, mă pomenesc cu toți peste mine.

Piotr l-a ales pe Vania ciuca bătailor. Din te miri ce, complicii lui îl chinuie ca pe hoții de cai. Am încercat să-l ferim, dar atunci am încasat noi cafteala, iar supraveghetorii n-au mișcat nici un deget ca să ne protejeze.

Vasili a reacționat în fața acestei situații. „Trebuie să fugim de la acest orfelinat infernal”, a zis el. Am hotărît deci să săpăm un tunel ca să evadăm. Dormitorul nostru nu e departe de

zidul de incintă. Dacă totul merge bine, vom putea toți patru să zburăm liberi cu propriile aripi într-o lume fără Piotr, fără complicități lui și fără supraveghetori.

În dimineața asta sunt chemat la director. Mă duc tîrînd picioarele și îl găsesc în compania unei persoane mari în uniformă. Avînd în vedere droaia de medalii pe care tipul o are pe piept, presupun că e un tip foarte important. Directorul mi se adresează cu blîndețe:

- Igor, îmi pare rău.

- N-am făcut nimic, domnule, nu eu sunt de vină, zic spontan gîndindu-mă că ne-au descoperit tunelul.

Directorul se preface că nu aude.

- Igor, îmi pare rău că va trebui să părăsești instituția noastră care este pentru tine, știu asta, ca o familie. În fața ta se deschide o nouă etapă...

- Închisoarea?

- Nici vorbă! exclamă el. Adoptarea.

Cînd aud asta, inima începe să-mi bată accelerat. Directorul precizează:

- Domnul Afanasiev, aici de față, a dorit să te vadă ca să te adopte. Evident, trebuie să fii și tu de acord.

- Să mă adopte?

Mă uit la tip. Îmi zîmbește cu bunătate. Pare simpatic. Are niște ochi albaștri plini de tandrețe. Și mai are și toate medaliile alea... Oamenii în uniformă cu o mulțime de medalii mă impresionează.

Mă apropiu. Omul miroase frumos. Probabil că nevasta lui nu poate să facă copii și pentru asta vrea să mă adopte. Viitorul meu tată își pune un deget sub bărbia mea.

- Vei vedea, o să-ți placă la noi. Soția mea face niște prăjituri extraordinare, mai ales cu ciocolată.

Prăjituri! Mi-a venit apă-n gură. Aici nu primim decît la ziua de naștere a președintelui, și chiar și alea sunt pregătite cu grăsimi de porc și cu zaharină, ceea ce le dă un gust grețos. La acești oameni cumsecade voi mîncă în fiecare zi, și chiar cu ciocolată. Ah, ciocolata... Mi-o imaginez deja pe viitoarea mea mamă. O blondină veselă. Cu niște brațe albe și durdulii cu care frămîntă aluatul.

- Credeam că sunt prea mare ca să fiu adoptat.

- Domnul Afanasiev este colonel de aviație. Are dreptul la derogări. Nu a vrut un copil mic, ci unul deja mare și sănătos.

Cei din dormitor n-au vrut să creadă nici o iotă cînd le-am spus. Vladimir a spus:

- Tristul adevăr este că ne scot din această închisoare ca să ne expedieze în locuri și mai rele.

- Mda, a subliniat Vania. În plus, ți-au mărturisit că te-au ales pentru fizicul tău.

Vladimir a adăugat:

- Un colonel de aviație... Acolo se face trafic cu tineri recruți. E o chestie cunoscută.

Întreb:

- Tu ce crezi, Vasili?

Vasili dă din umeri și ne propune un pocherăș. Pierd prima partidă. Vasili bagă în buzunar miza și se hotărăște să-și expună părerea de mare înțelept:

- Cred că ai face mai bine să ne ajuți să săpăm tunelul.

La început, indiferența lui mă dezamăgește, căci Vasili dă totdeauna sfaturi bune, dar de data asta cred că egoismul a fost mai tare.

- Sunteți toți geloși pentru că voi avea un tată și o mamă, în timp ce voi veți rămîne închiși aici.

Îmi vine să plec de lîngă ei, dar continuu să joc. Vladimir plusează cu douăzeci de țigarete, apoi... mi se adresează fără se uite la mine:

- Avem nevoie de tine pentru tunel.

Izbucnesc:

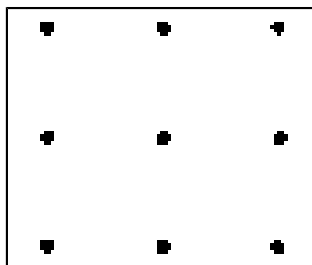
- Cu tunelul nu vom reuși niciodată! Și peste un an tot aici veți fi!

În curînd nu voi mai fi orfan. În curînd voi avea o adevărată familie. Acești amici aparțin deja trecutului. Despărțirea va fi dureroasă, dar cu cît voi tăia mai repede legăturile cu cei trei V, cu atît mă voi simți mai bine.

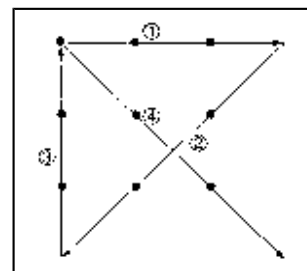
Acum cînd am un tată adevărat nu mai am decît o singură dorință: să ies de aici.

55. ENCICLOPEDIE

A IEȘI DE AICI: Enigmă: Cum să unești aceste nouă puncte cu patru linii fără să ridici creionul de pe hîrtie?

Soluția:

Deseori nu putem găsi soluția pentru că mintea noastră se cantonează în teritoriul desenului. Or nu se spune nicăieri că nu putem ieși din el.

Morala: Ca să înțelegi un sistem, trebuie... să ieși din el.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

56. PAPADOPULOS

Edmond Wells anunță sfârșitul tuturor esoterismelor; și, într-adevăr, secretele lui sunt disimulate prost.

Ulise Papadopoulos e un călugăr ermit. Și-a construit o casă, a îngărmădit în ea rezerve mari de hrană, ca să aibă pînă la sfârșitul zilelor, apoi a zidit ușa.

Nu și-a construit casa oriunde. Ea a fost înălțată în unul dintre punctele cele mai înalte și mai retrase ale contraforților Anzilor Cordilieri, aproape de situl Cuzco, în Peru.

Acolo, Ulise Papadopoulos meditează și scrie. E un bărbat mic de statură, cu o barbă neagră și cîrlionțată, cu unghii foarte mari și de o curățenie relativă. Cînd trăiești închis de zece ani într-o încăpere de douăzeci de metri pătrați, sfîrșești prin a renunța la eforturile vestimentare și igienice. Și apoi, pustnicul nu mai e vizitat decît de păienjeni.

Cînd ne ducem la el, călugărul este foarte ocupat să noteze ultimul aforism al lui Edmond Wells. Textul spune că pentru a înțelege un sistem trebuie să ieși din el. Această aserțiune îl încîntă la culme pe Raoul. Oare nu asta facem și noi acum? În timp ce ne apropiem ca să descifrăm mai bine pagina, Papadopoulos se întrerupe brusc din scris.

- Cine e?

Duș rece. Un muritor care ne percepe prezența! Repede, în spatele șifonierului!

Adulmecă.

- Vă simt. Sunteți acolo, nu?

Acest omuleț este probabil un medium fără pereche. Se răsucesce ca o pisică ce a întrezărit un șoarece.

- Simt că sunteți aici, Sfinte Edmond.

Ne stăpînim să ne reținem radiația aurei.

- Sunteți aici, Sfinte Edmond. Știu, simt.

Niciodată nu mi-am închipuit că într-o zi voi deveni un înger căruia o să-i fie frică de oameni!

- De mult vă aștept, murmură domol „grămăticul”. Însușirea cunoașterii absolute e una, singurătatea, alta.

Nu ne mișcăm.

- Degeaba sunt mistic; am și eu limitele mele. Mi-ați spus că-mi veți dicta în vis tot ce trebuie să scriu. De atunci, bineînțeles, am un text în cap în fiecare dimineață, dar când e vorba să vă văd...

Ne înghesuim unul în altul. El exclamă:

- Gata, v-am reperat, Sfinte Edmond!

Se apropie de noi, se pregătește să tragă șifonierul apoi, brusc, se răzgîndește și se întoarce în centrul încăperii.

- Ei bine, dacă o luați așa, demisionez! exclamă el furios. Îmi pare rău, nu-mi place deloc să nu fiu tratat în mod politic.

În culmea agitației, călugărul grec apucă un ciocan enorm și începe să lovească în cărămizile care astupă ușa.

Din cauza noastră, pustnicul vrea să-și părăsească sihăstria! Îl împung cu cotul pe Raoul.

- Nu trebuie să-l lăsăm. Edmond Wells nu o să ne ierte asta niciodată.

- Hai la mine, lume de-afară! Hai la mine, fete frumoase! urlă călugărul de-ți sparge timpanele. Renunț la legământul meu de castitate! Renunț la toate legămintele! Adio tăcere! Adio rugăciune! Hai la mine, restaurante și hoteluri de lux, sari pe mine, viață!

Și lovește cu ciocanul.

- Zece ani pierduți ca să transcriu niște aforisme filosofice, mersi! Și pe urmă, când vine să mă vadă, nu zice nici bună ziua, nici futu-te-n cur! Ah, nu mai sunt prost! Religie, capcană pentru călugărași! Iar eu, om cumsecade, cum mi-a apărut o ființă de lumină să-mi ceară să fac pe ermitul în munți ca să-i notez gândurile, m-am grăbit să mă supun...

- Unul dintre noi trebuie să iasă la iveală, zic.

- Tu, răspunde Raoul.

- Nu eu. Tu.

Tot lovind vîrtos cu ciocanul, grecul fredonează The Wall, melodia formației Pink Floyd.

- ... We don't need your education...

Fragmentele de cărămidă zboară prin aer, împrăștiindu-și praful. Îl împing puternic pe Raoul afară din pititoare. Preotul se oprește brusc. L-a văzut. E un medium adevărat cu capacități multiple. Încremenește, uimit, și cade în genunchi cu mâinile împreunate.

- În sfîrșit, o apariție! se minunează el.

- Aăă..., zice Raoul, care își așază aura ca efectul să fie și mai puternic.

Ce cabotin! Dar plăcerea de a fi văzut de oameni în carne și oase e mai tare ca orice. Ulise Papadopoulos se închină și iar se închină. Probabil că suntem foarte impresionanți pentru muritorii care ne văd. Îmi vine să apar și eu ca să dublez miza, dar ermitul e deja la un pas de apoplexie. Se închină ca un apucat și face mătăanii la picioarele lui Raoul.

- Aăă... Bine, zice prietenul meu ca să cîștige timp. Ei bine... sigur... da... într-adevăr... iată-mă.

- Ah, ce fericire! Vă văd, vă văd, Sfinte Edmond. Vă văd cu ochii mei.

Cuprins poate de remușcare, Raoul îl corectează:

- Aăă... Nu sunt Edmond, sunt Raoul, un „coleg” al lui Edmond, cel care dictează Enciclopedia. El n-a putut să vină, își cere scuze, dar m-a trimis pe mine să-l reprezint.

Călugărul nu aude bine, și Raoul trebuie să-i repete de cîteva ori aceleași fraze. Întinde brațele spre cartea de rugăciuni.

- După Sfîntul Edmond, Sfîntul Raoul! Sfîntul Raoul! Sfîntul Raoul! Sunt binecuvîntat. Sunt la ordinul tuturor sfinților! exclamă Papadopoulos.

- Foarte bine, zice Razorbak. Ia spune-mi, Enciclopedia se referă la cifra 7?

- Cifra 7? întreabă mirat călugărul. Aăă... Bineînțeles, Sfinte Raoul, bineînțeles. E vorba cam peste tot de 7.

- Arată-mi, îi cere îngerul.

Călugărul se repede, își umezește cu religiozitate degetul mare și răsfoiește paginile. Se oprește la un text scurt despre simbolul lui 7 în jocul de tarot. Altul, mai lung, despre importanța simbolului 7 în mituri și legende. Al treilea despre cele 7 bare ale scării lui Iacob...

Problema cu această Enciclopedie a cunoașterii relative și absolute este că e un adevărat talmeș-balmeș. Gîndirea mentorului nostru pornește simultan în toate direcțiile. Enciclopedia se ocupă de reflecții filosofice, dar conține și rețete de bucătărie, anecdote științifice, enigme, studii sociologice, portrete scurte, fapte din istoria terestră văzute dintr-o altă abordare! Ce haos! Ca să citim tot, ar trebui să facem mai multe călătorii.

Raoul îi sugerează călugărului să facă un index, după care un cuprins cu numărul paginilor. Întoarce paginile. Trece peste textele psihologice. Interviuuri cu starurile! În sfîrșit,

ceva interesant. Un articol lasă să se înțeleagă că, din punct de vedere geografic, lumea celor numiți 7 nu este lipită de lumea celor care sunt 6. În consecință, se cuvine să fie căutată „acolo unde te aștepti mai puțin să o găsești”.

Brusc, noi care nu simțim nici frig și nici cald percepem o suflare rece.

- Suflete rătăcitoare! spune Raoul.

Într-adevăr, în fața noastră se aliniază vreo zece fantome. Seamănă cu noi, doar că în loc să radieze ca noi, ele absorb lumina.

Raoul mă lămurește că aceste ectoplasme sunt sinucigași, morți înainte de a le veni sorocul, sau asasinați al căror suflet este încă atât de chinuit încât preferă să rămână aici, încercând să rezolve problemele trecutului, decât să se ridice la cer ca să se purifice într-o altă viață.

- Sunt oameni care, chiar morți, refuză să plece?

- Nu pot. Unii, însetați de răzbunare, țin să se mențină sub formă de fantomă ca să-i chiniască mai bine pe cei care le-au făcut rău.

- Nouă pot să ne facă rău?

- Nouă, nu. Dar lui Papadopoulos, da.

Protestez:

- Dar noi suntem îngeri, iar ei niște simple suflete rătăcitoare!

- Au rămas mai apropiați de oameni decât noi.

Raoul se teme tare mult ca nu cumva noi să-i fi adus pînă la călugărul grec. Sufletele rătăcitoare sunt în permanență în căutare de corpuri pe care să le chinuie și, ajungînd pe Pămînt și apărînd, le-am indicat un medium.

Fantomile vin unele după altele. Acum sunt vreo treizeci. Arată la fel ca în ceasul morții lor. Avem în fața noastră războinici incași, cu rănille făcute de arcebuzele conchistadorilor. Te-ai crede într-un roman de H.P. Lovecraft! Cel care pare șeful lor e și mai înspăimîntător. Nu mai are cap. Mă strecur lîngă Raoul și îl întreb:

- Cum facem să scăpăm de ei?

57. VENUS, ȘAPTE ANI

Oglindă. Cu noul nas sunt și mai frumoasă. Sunt înscrisă la o școală pentru copii-staruri care se conduce după metoda de educație a doctorului Hatkins. Suntem lăsați să facem ce vrem, cum vrem, cînd vrem, ca să ne putem exprima în mod liber impulsurile. Eu, de cele mai multe ori, desenez un omuleț prizonier.

- Cine e? întreabă pedagoga. Tăticul tău? Mămica?

- Nu. Celălalt.

- Care celălalt? Făt-Frumos?

Precizez:

- Nu, Celălalt, cel pe care îl visez uneori.

- Ei bine, acest Celălalt are numele lui, e Făt-Frumos, mă informează pedagoga. Și eu l-am căutat și apoi l-am găsit întîlnindu-l pe soțul meu.

Nimic nu mă agasează mai mult ca acești adulți care nu-i ascultă pe copii și își închipuie că le știu pe toate. Strig:

- Nu, Celălalt nu are nici o legătură cu Făt-Frumos! E prizonierul. E blocat și vrea să iasă. Numai eu îl pot ajuta, dar pentru asta trebuie să-mi amintesc.

- Ce să-ți amintești?

N-am timp de pierdut. Îi întorc spatele.

Săptămîna trecută, cei de la o revistă m-au chemat pentru o ședință de fotografii. Asta se datorează mamei care îmi face publicitate peste tot unde merge să lucreze. Am pozat timp de două-trei ore stînd pe un taburet cu un buchet de flori în mînă. Cred că a fost pentru un calendar. Mama a stat în culise și a jucat acel joc în care trebuie să spui numere din ce în ce mai mari și se termină cu cuvîntul dolar.

Mama mi-a spus că devin o persoană foarte importantă. Mi-a spus că sunt noua Shirley Temple. Nu știu cine e fata asta, probabil una dintre acele nenumărate actrițe bătrîne care servesc de referință mamei mele. Oricum, mie, în afară de Liz Taylor, toate mi se par nasoale.

58. JACQUES, ȘAPTE ANI

De cîteva săptămîni, la școală avem o elevă nouă. Cînd vin unii noi, am totdeauna dorința să-i ajut să se integreze.

Această nou-venită este oarecum specială. E mai în vîrstă decît noi. Are opt ani. Probabil că a fost obligată să repete o clasă, deși nu pare tîmpită. Trăiește într-un circ. Tot mergînd de colo-colo, e greu să urmezi programa.

Pe față o cheamă Martine. Îmi mulțumește pentru primirea făcută, îmi acceptă sfaturile și mă întreabă dacă știu să joc șah. Spun că nu și scoate din ghizdan un mic joc din plastic ca să mă învețe. Ceea ce îmi place la jocul de șah e faptul că tabla e ca o scenă de teatru unde dansează și se agită niște marionete. Îmi spune că pentru fiecare figurină există un întreg cod de viață ce trebuie respectat. Unele înaintează cu pași mici, adică pionii. Alții alunecă departe, ca nebulii. Alții pot să sară pe deasupra altor piese: caii.

Martine e o persoană supradotată la șah. La vîrsta ei, joacă deja în turneu simultan împotriva mai multor adulți.

- Nu e greu. Adulții nu se așteaptă să fie agresați de o fetiță, și atunci atac. Pe urmă, toți joacă în apărare. Cînd sunt în apărare, devin previzibili și sunt cu o mișcare în urmă.

Martine spune că, pentru a cîștiga, trebuie să respecti trei mari principii. La începutul partidei, să-ți scoți repede piesele din spatele liniei de apărare, ca să poată intra în acțiune. Pe urmă, să ocupi centrul. În sfîrșit, mai curînd să-ți fortifici punctele tari decît să încerci să-ți întărești punctele slabe.

Șahul devine o pasiune. Pornesc împreună cu Martine partide cronometrate, în care trebuie să mă gîndesc nu numai asupra unei singure mișcări, ci și a următoarelor șase care se vor înălța în mod logic.

Martine zice că sunt bun la atac, dar nu prea grozav în apărare, așa că încearcă să mă învețe să mă apăr mai bine.

- Nu, adu-ți aminte ce ți-am spus. Mai bine să-ți fortifici punctele tari decît punctele slabe. Te voi învăța să fii și mai eficace în atac, căci astfel nu vei mai avea nevoie să înveți să te aperi.

Și asta a și făcut. Gîndesc din ce în ce mai repede. Cînd joc, am impresia că spațiul și timpul se rezumă la acea tablă de șah unde are loc o dramă. La fiecare mișcare, am impresia că un șoarece se deplasează într-un labirint, explorînd toate căile posibile ca să o aleagă cît mai repede pe cea mai bună.

Martine îmi spune o anecdotă luată dintr-o povestire a lui Edgar Allan Poe, intitulată Jucătorii de șah de la Maelzel.

E povestea unui automat care bate pe toată lumea la șah. La sfîrșit, se află că în realitate în interiorul mașinii era ascuns un pitic. Ce final! Mă înfior de plăcere. Și, în plus, se pare că întîmplarea chiar a avut loc.

Martine, Edgar Allan Poe și șahul dau un sens noii mele vieți. Acum introduc mult suspans în povestirile mele, majoritatea avînd drept bază șahul. Uneori, personajele din povestirile mele sunt prinse într-o partidă căreia nu-i cunosc regulile, căci aceste ficțiuni sunt guvernate de legi invizibile pe care nu și le pot imagina.

Îi propun lui Martine să-i citesc următoarea mea povestire. Acceptă. Să-mi fi găsit în sfîrșit cititorul? Îi șoptesc la ureche aventura a două globule albe care fac o anchetă în corpul omenesc ca să găsească un microb. Cînd pun mîna pe el, află că singura ambiție a microbului este să se integreze în societatea celulelor corpului uman. La sfîrșit, microbul este acceptat în corp, dar numai în locul unde se poate face util.

- Adică?

- În sistemul digestiv, ca să contribuie la degradarea hranei.

Rîde.

- Nu e rău deloc. Și cum ți-a venit?

- Am văzut la televizor o emisiune despre microbi.

- Nu, te întreb cum ți-a venit dorința de a căuta o lume mai bună, căci microbul tău, în realitate, e în căutarea unei societăți ideale.

- Mi se pare că organismul nostru este deja o societate ideală. În el nu există competiție, nu există șefi, toată lumea este în același timp diferită și complementară, și totuși toată lumea acționează în interesul general.

Martine spune că povestirea mea e foarte simpatcă. Mă sărută pe obraz, încerc să o sărut și eu, dar mă respinge.

- Când vei mai scrie și alte povestiri, vreau să mi le citești, șoptește ea.

59. IGOR, ȘAPTE ANI

Noii mei părinți trebuie să vină să mă ia în seara asta. Am îmbrăcat imitația de smocking negru din nylon negru care ni s-a distribuit pentru serbări. Mi-am văcsuit frumos pantofii. Mi-am făcut valiza. Nu mai vorbesc cu ceilalți. La prînz nu mănînc. Mă tem foarte tare să nu-mi pătez costumul. Am răsfoit la bibliotecă o carte despre bunele maniere. Acum știu că furculița se pune în stînga farfuriei și cuțitul în dreapta. Știu că la carne se bea vin alb și la pește vin roșu. Dacă nu cumva e invers. Știu că trebuie să-ți dai cartea de vizită celorlalți bogați pe care îi întâlnești, pentru ca după aceea să fiți „între voi”, fără a mai da ochii cu săracii.

Am studiat și medaliile. Cele pe care le are viitorul meu tată îmi indică nu numai faptul că face parte din elita aviației, ci și faptul că a doborât avioane inamice. Aviația... Mă simt gata să disprețuiesc infanteria, artileria și marina. Trăiască aviația! Plutește deasupra dușmanilor și îi ucide de la depărtare, fără să-i vezi sau să-i atingi. Trăiască armata! Trăiască războiul! Moarte dușmanilor! Moarte Occidentului!

Cînd voi fi numit în mod oficial „fiul colonelului”, poate că voi cunoaște toate mișcările trupelor noastre, voi fi informat despre toate misiunile secrete despre care presa habar nu are. Sunt convins că ni se ascunde tot ce este cu adevărat interesant: masacrele, loviturile de forță și toate chestiile astea. Cei trei V din dormitorul meu mă exasperează. Acum cînd fac parte dintr-o familie de bogați, săracii mă calcă pe nervi.

Se face cinci. Zic „la revedere” supraveghetorilor, stau jos și aștept să se facă orele nouăsprezece îmbrăcat în smokingul meu de duminică, care mă ține puțin pe la încheieturi. Apare Vania, se uită la mine furios și zice:

- Sunt sigur că colonelul tău e pedofil.
- Zici asta pentru că ești gelos. Nici măcar nu știi ce e aia o prăjitură cu ciocolată.
- Ne părăsești ca un laș!

Înțeleg că Vania conta pe mine ca să-l protejez și să-l ajut, dar nu pot să rămîn veșnic la dispoziția tuturor. Mă calmez.

- Într-o zi va veni și rîndul tău, și atunci te vei comporta la fel ca mine.

Tăticul meu nou-nouț trebuie să vină să mă ia la orele nouăsprezece. La nouăsprezece și jumătate voi fi cu siguranță în familie și voi mîncă prăjituri, prăjituri adevărate, cu unt adevărat și cu ciocolată adevărată.

E optsprezece și jumătate. Mai am o jumătate de oră și voi termina definitiv cu acest orfelinat. Voi avea o familie și dragoste.

Opsprezece și patruzeci și cinci. Vasili vine în fața mea. Are un aer ciudat. Îmi cere să-l urmez în sala dușurilor. Acolo e o mică mulțime agitată. Toți se uită spre tavan și, de tavan, Vladimir e spînzurat cu o pancartă agățată de gît: „A ascuns țigarete ca să nu plătească impozit”. Probabil că amicul meu obez a fost urcat acolo cu mare greutate. E tot vînat și limba îi atîrnă într-un mod grotesc care face scena și mai înspăimîntătoare.

- Piotr... Piotr l-a omorît! articulează cu greutate Vania.

Vasili tace, dar are o privire dură. Se îndreaptă spre mine, mă prinde de umăr și mă duce la o ascunzătoare făcută de el și necunoscută de mine. Dintr-o bucată de pînză împăturită scoate un obiect lung și strălucitor. Un cuțit.

Mă uit la el. Nici nu l-a găsit și nici nu l-a cumpărat. L-a făcut el. L-a făcut discret, în afara orelor de lucru manual de la atelier. Ai zice că e un autentic pumnal de război.

- Ești cel mai puternic dintre noi. Tu trebuie să-l răzbuni pe Vladimir.

Am încremenit. Mă gîndesc la noul meu tată, colonel de aviație. Într-o zi mă va urca în avionul lui... Într-o zi mă va învăța să pilotez... Îl revăd în minte pe burduful de Vladimir, totdeauna gata să se îndoape, tot timpul cu un deget în nas; un porc. Îl revăd mîncînd, bînd și rîgîind. Vladimir.

- Îmi pare rău, îi zic lui Vasili. Caută pe altcineva. Noii mei părinți sosesc într-o jumătate de oră. Nu mă mai privesc încăierările de-aici.

Îi întorc spatele, dar atunci aud o voce:

- Dar nici Igor nu a plătit impozitul...

Piotr.

- Ce frumos îmbrăcat e Igor! Un adevărat copil de burghez. Din smokingul ăsta grozav vor ieși niște cîrpe de praf tare frumoase.

Vasili încearcă să-mi strecoare pumnalul în mână. Nu-l apuc.

- Nu poți fugi de propriul destin, îmi șoptește el la ureche.
- Ia spune, Igor, ce facem? Ne batem sau ne lași să-ți tăiem franjuri la haină, ca să fii și tu în pas cu moda?

Complicii lui se strîmbă de rîs.

Să nu răspund la provocări. Să mai rezist încă douăzeci de minute. Numai douăzeci de minute. Cu puțin noroc, poate că viitorul meu tată va veni puțin mai devreme.

Schițez o mișcare de fugă, dar picioarele nu mă ascultă. „Țareviciul” și banda lui vin spre mine. Încă mai pot să aleg. Să nu fac nimic sau să fiu curajos.

Copiii din alte dormitoare s-au apropiat și fac cerc în jurul nostru ca să profite de spectacol.

- Ei, Igor, ți-e frică? zice ironic Piotr.

Mîinile îmi tremură. Să nu stric totul tocmai acum.

Piotr mîngîie drăgăstos lama cuțitului cu buton. Pumnalul lui Vasili e foarte aproape de mîna mea.

- De data asta nu mai e o glumă, îmi șoptește fostul meu amic. Nu mai ai de ales decît să dai cărțile pe față.

Știu exact ce nu trebuie să fac. Mai ales să nu mă ating de acel pumnal. Mă gîndesc din nou la prăjiturile cu ciocolată, la plimbările cu avionul, la medaliile colonelului. Să rezist. Să mai rezist cîteva minute. Să-mi stăpînesc nervii. Să-mi controlez creierul. Cînd voi ajunge acasă la colonel, la căldurică, toate astea vor fi pentru mine doar o amintire urîță.

- Ia uitați-vă cum face pe el de frică! Igor lașul! O să-ți retușez portretul.

Poate că membrele mă lasă, dar gura îmi rămîne fidelă.

- Nu vreau să mă bat, zic eu cu greutate.

Da, da, sunt un laș. Și îi vreau pe noii mei părinți. E de ajuns să fug spre culoar ca să fiu în afara razei de acțiune a cuțitului cu buton. Să fug. Să fug. Mai am încă timp.

Vania apucă cuțitul și îl pune direct în palma mea ca să mă constrîngă să-l iau. Degetele mele fac o mișcare. Nu, nu apucați mînerul, vă interzic! Vania îmi închide degetele unul cîte unul.

Revăd fața mamei. Mă doare stomacul. Ochii mi se injectează de sînge. Nu mai văd nimic. Simt doar pumnalul care intră în carnea moale, în burta lui Piotr, exact în locul unde mă doare pe mine atît de tare.

Piotr se uită la mine cu un aer surprins. Ca și cum și-ar zice în gîndul lui: „Nu mă așteptam la asta. Pînă la urmă ești mai puțin fricos decît credeam”.

Piotr, care nu trăiește decît prin forță, respectă forța, inclusiv cea a adversarilor. Poate că totdeauna căutase pe unul mai tare ca el.

Timpul încremenește. Vasili schițează un zîmbet. Pentru prima dată pot să-i citesc în privire: „Ești un tip grozav”.

Copiii din jurul nostru aplaudă. Chiar și locotenenții lui Piotr au pe fețe o expresie admirativă. Nu se așteptau ca eu să ies învingător. Știu că acum nu am de ce să mă mai tem de ei. Am trecut în alt univers. Am lăsat să-mi scape cea mai mare șansă a mea de a avea o familie și totuși mă simt bine. Țip ca o fiară. Strigătul de victorie asupra adversarului și al înfrîngerii asupra destinului.

Vladimir a fost răzbunat iar eu... iar eu am pierdut totul.

Degetele mele sunt pline de sîngele lui Piotr. Am dorit ca Piotr să primească o lovitură de cuțit în burtă. Dorința mi-a fost îndeplinită. Cît de mult regret acum! Îi dau la o parte pe susținătorii lui Piotr, care își caută un nou șef și vor să mă poarte în triumf.

Chiar în aceeași seară, o dubă vine după mine și după Vania, ca să ne ducă la noua etapă a itinerariului nostru personal: centrul de reeducare pentru minorii delincvenți de la Novosibirsk.

60. ENCICLOPEDIE

NIVEL DE ORGANIZARE: Atomul are propriul său nivel de organizare.

Molecula are propriul ei nivel de organizare.

Celula are propriul ei nivel de organizare.

Animalul are un nivel de organizare și deasupra lui planeta, sistemul solar, galaxia. Dar toate aceste sisteme nu sunt independente unele de altele. Atomul

acționează asupra moleculei, molecula asupra hormonului, hormonul asupra comportamentului animalului, animalul asupra planetei. Pentru că celula are nevoie de zahăr, cere animalului să vinăze ca să primească hrană. Tot vinând ca să obțină hrană, omului i s-a deschis pofta să-și extindă teritoriul, astfel încât a ajuns să fabrice și să trimită rachete dincolo de planetă.

În schimb, dacă astronautul va avea o pană, se va declanșa un ulcer la stomac și, pentru că va avea un ulcer la stomac, unii dintre atomii care formează peretele stomacal își vor vedea electronii desprinzându-se de nucleu.

Zoom în spate, zoom în față, de la atom la spațiu.

Văzută din acest unghi, moartea unei ființe vii e doar energie care se transformă.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

61. MARELE INCA

Sufletele rătăcitoare îl împresoară pe Ulise Papadopoulos. Fiecare îi șoptește la ureche:

- Lasă-mă să intru în tine.

- De ce vrei să intri în mine, Sfinte Raoul? Întreabă Papadopoulos.

- Vezi, acest muritor percepe mai ușor mesajele sufletelor rătăcitoare decât pe ale noastre!

Deodată îmi zic că este foarte probabil ca unii dintre profeți, care au pretins că au stat de vorbă cu îngerii, să nu fi discutat în realitate decât cu suflete rătăcitoare care se dădeau drept ei.

- Lasă-mă să intru în tine, repetă fantoma.

Preotul grec e perplex. Îl „vede” pe Raoul dar nu înțelege de ce, brusc, acesta și-a schimbat vocea și îi cere acest lucru. Cuprins de îndoieli, începe să se roage. Dar pe măsură ce se roagă, sufletul său începe să se ridice în afara corpului. Pericol!

Intervin:

- Hei, fantomelor! De ce stați pe Pământ?

Una dintre ele acceptă să lase prada și să-mi răspundă:

- Trebuie să ne răzbunăm pe conchistadorii care ne-au asasinat. Acest călugăr este unul dintre reprezentanții lor, de aceea îl vom bîntui și pot să-ți spun că nici un exorcist nu ne va alunga afară din corpul lui.

- Hei, băieți! exclamă Raoul. Nu vă e rușine să atacați un biet om? Alegeți-vă adversari pe măsura voastră!

Reproșul nu-i sensibilizează deloc.

- Noi să-i atacăm pe îngeri? Ce interes avem? Preferăm să vă lovim punctele slabe, pe „clienții” voștri, cum le ziceți voi.

Din păcate, tot rugîndu-se, călugărul începe să iasă din corp. Sufletele rătăcitoare se plasează în jurul creștetului său din care iese, foarte vizibilă, forma albă a ectoplasmei sale.

Strig:

- Nu, rămâi în corpul tău! Nu te mai ruga!

Dar călugărul nu mă aude, și sufletele rătăcitoare se înghesuie în jurul lui ca să-l ajute să se desprindă mai repede de corp. Bietul Papadopoulos nu mai e legat de corpul său decât prin cordonul argintiu subțire care se întinde. Naivul se crede în extaz mistic.

Ca să câștig timp, încerc să dialoghez cu adversarul. Sufletele rătăcitoare sunt mirate că sunt interesat de ele.

Sunt de acord să-l elibereze pe Papadopoulos și să ne explice că ele suferă. E ceva propriu sufletelor rătăcitoare, care sunt niște ființe ale suferinței. Ne povestesc drama lor.

Papadopoulos revine în corp și leșină.

Povestea existenței precedente a acestor fantome este patetică. Retrăiesc împreună cu ele propriul lor calvar și le înțeleg. Intru în contact cu cultura lor ancestrală. Le văd viața liniștită înaintea apariției invadatorilor veniți din est. Văd plutind imagini ale sitului Cuzco înainte de dezastru, imaginile unui cult solar, imagini din viața cotidiană ale unei civilizații foarte avansate. Încep să-i înțeleg pe incași și, într-adevăr, solitudinea mea îi derutează la început, apoi îi liniștește.

- Ne puteți ajuta să urcăm la cer? Întreabă în cele din urmă un războinic incaș.

Răspund că nu știu dacă pot și apoi, zicând aceasta, închid ochii și înțeleg că pot. E unul dintre privilegiile noastre de îngeri. Pentru ca aceste suflete rătăcitoare să ajungă în Paradis, ar fi destul să le permit să treacă în mine și să le las să alunece de-a lungul coloanei mele vertebrale astfel încât să iasă prin creștetul capului.

Dar fantomele incașe spun că nu vor putea să plece atîta timp cît suveranul lor nu-și va fi recăpătat capul. Acea fantomă decapitată este Atahualpa, ultimul mare Inca asasinat de Francisco Pizarro în anul 1533. Or, dacă spaniolul, după ce a ordonat spînzurarea dușmanului său, a despărțit capul de corp, a făcut asta tocmai pentru a împiedica victima să ajungă în Paradis. Căci invadatorul cunoștea credințele incașilor. Pentru ei, nu exista reîncarnare dacă nu suiau intacti în fața zeilor. Pizarro a ascuns deci capul înapoi, ca să umple de teamă întreaga populație.

Se spune că, ne informează o fantomă, o „cărare luminoasă” s-ar fi creat între corpul și capul victimei pentru a încerca unirea lor.

- Oare nu e vorba de mitul care a inspirat mișcarea maoistă peruviană revoluționară zisă „Cărare Luminoasă”, despre care s-a vorbit atît de mult în anii optzeci?

- Ba da. I-am inspirat pe cei rebeli. La vremea aceea, eram gata la orice ca să completăm corpul regelui nostru.

Eu și Raoul ne străduim să rezolvăm problema. Găsim capul regelui consultînd arhivele secrete ale bibliotecii de la Vatican. Se află într-o excavație, nu departe de Quipayan, ultimul loc de victorie al incașilor asupra dușmanului lor. Sugerăm unei expediții arheologice americane să-l recupereze și să-l adauge corpului care se află într-un muzeu peruvian.

După recompunerea corpului Marelui Inca, sufletul său începe să radieze.

De cît timp aștepta asta! Ne propune să ne ajute și el pe noi în măsura posibilităților. Îi explicăm scopul anchetei noastre: suntem îngeri și vrem să știm ce se află deasupra îngerilor.

Atahualpa se gîndește.

Ne spune că în calitate de împărat al incașilor și Fiu al Soarelui, cunoaște cosmogonia poporului său. Deasupra îngerilor crede că e un zeu, dar nu prea știe cum am putea să verificăm asta.

Raoul îi spune că deasupra îngerilor se află țara așa-numiților 7. Oare această cifră îi amintește de ceva anume?

În acel moment, împăratul incaș ne spune că într-o zi, în timp ce ca suflet rătăcitor se plimba la ambasada Coreei de Sud din Peru, a întîlnit o fată excepțională. Nu numai că părea că știa multe lucruri dar, în plus, părea că vine de foarte departe. Lumea care bîntuie viețile ei trecute este, după cele percepute de Atahualpa, o lume superioară celei a oamenilor, dar și a îngerilor. Nu era deloc mirat că ea, simplă muritoare, deținea în adîncul sufletului secretul țării celor numiți 7. Căci, după cum am văzut în cazul lui Papadopoulos, ființele de lumină preferă să folosească uneori oamenii ca să-și ascundă secretele și comorile. Le ascund în adîncul inconștientului lor.

- Cine este această persoană? Întreabă Raoul.

Atahualpa se apleacă ușor spre noi și șoptește:

- Nathalie Kim, fiica ambadorului Coreei în Peru.

După care fostul monarh ordonă războinicilor să se adune în jurul lui. Gata pentru decolare spre Paradis!

Unul cîte unul, incașii ne invadează prin picioare, urcă pe spate și ies prin creștetul capului. Raoul și cu mine ne strîmbăm de durere, căci de fiecare dată cînd suntem străbătuți de un suflet rătăcitor simțim scurte dureri ca în trecut.

După ce toți au ajuns departe și noi suntem iar singuri, întreb:

- Nathalie Kim? O cunoști? Cine e?

- Una dintre clientele mele, răspunde Raoul gînditor.

62. VENUS, OPT ANI

Am crize de somnambulism. Mă scol noaptea și mă plimb pe acoperiș. Detest aceste momente cînd corpul îmi scapă de sub control. E ca și cum Celălalt, prizonierul din mine, ar fi cuprins de dorința de a se mișca.

Cînd mă trezesc, mă doare rău de tot capul. Poate că Celălalt nu s-a plimbat destul de mult pe cît ar fi vrut și continuă să mă macine din interior...

După primele mele apariții ca manechin, propunerile s-au înmulțit. Sunt solicitată din ce în ce mai mult. Mama se ocupă de formalitățile cu agențiile și negociază în numele meu.

Am opt ani și-mi câștig singură traiul. În mod normal, toți ar trebui să fim în culmea fericirii, și totuși tata și mama se ceartă tot timpul. Vorbesc de „biștarii micuței”. Probabil că fac aluzie la mine. Iar unul dintre acele cuvinte ale adulților pe care nu le înțeleg. Mama spune că ea este cea care negociază și că e deci normal să aibă dreptul la procentajul ei ca agent. Tata răspunde că „pe copila asta am făcut-o amîndoi, nu?” Și adaugă: „În plus, seamănă mai mult cu mama mea decît cu tine”.

Îmi place că părinții mei își revendică frumusețea mea ca aport personal. Dar mama strigă din ce în ce mai tare. Spune că a angajat un detectiv particular ca să-l urmărească pe tata și îi aruncă în față fotografii cu el „gol cu tipa lui”.

Tata îi zice mamei:

- Oricum, îmbătrînești, draga mea, trebuie să mă gîndesc să-ți găsesc o înlocuitoare.

Mama i-a spus tatei că nu știe să facă dragoste. Nu-i adevărat. Îmi place la nebunie cînd tata mă pupă de zor și îmi spune că mă iubește. Tata i-a spus mamei că nu există bărbați neputincioși, ci doar femei neîndemînatice.

Mama i-a tras o palmă.

Tata i-a tras și el una.

Mama a spus că dacă-i așa, se întoarce la mama ei. A luat o statueta și a aruncat-o spre el. Atunci au pronunțat fraza rituală: „Nu în fața fetei”. S-au dus în camera lor și au răcnit cît îi ținea gura, apoi a urmat o tăcere și mama a început să geamă un șir de „da”, de „nu”, și de „oh,oh,oh”, pe urmă iar „da, da” și „nu, nu”, de parcă nu ar fi fost în stare să se hotărască.

Nimeni nu a venit să mă sărute în pat la culcare sau să-mi spună o poveste ca să adorm. Am plîns singură în camera mea și pe urmă m-am rugat. Vreau ca părinții mei să se certe mai puțin și să se ocupe mai mult de mine.

63. JACQUES, 8 ANI

- Hei, micuțule! Vrei să te bați?
- Nu, zic cu o voce clară și categorică.
- Ți-e frică de noi?
- Da.
- Ăăă... Ți-e foarte frică de noi?
- Foarte.

Reacția mea îi surprinde pe raketeri. De obicei, băieții le răspund totdeauna că nu le este frică. Așa, ca să braveze. Ca să zică și ei ceva. Pe mine asta mă lasă rece. N-am de ce să mă arăt curajos.

Șeful bandei așteaptă să-i înfrunt privirea în semn de provocare, dar eu mă uit țință la linia albastră a orizontului, ca și cum tipul n-ar exista.

Martine m-a învățat să nu mă uit în ochii cîinilor periculoși, ai derbedeilor și bețivilor, căci ei consideră asta ca o provocare. În schimb, la șah se recomandă să te uiți tot timpul la baza nasului adversarului. Asta îl împiedică să se concentreze. „Are impresia că vezi ce gîndește”, zice Martine.

Hotărît lucru, fata asta m-a învățat multe lucruri. Și m-a mai învățat să respect adversarul. După spusele ei, o victorie adevărată este cea obținută la o diferență mică de puncte. „Dacă învingi prea ușor adversarul, nu contează”.

- Hei, îți bați joc de noi? Întreabă raketerul-șef.

- Nu.

Alt sfat de la Martine. E de ajuns să vorbești rezonabil enervațiilor ca să-i faci să se simtă în largul lor.

Îmi văd liniștit de drum. Derbedeii ezită. Un agresor care ezită - am aflat de la șah - rămîne în urmă. Profit ca să trec de ei cît se poate de senin.

Respir regulat, inima îmi bate normal. Nici cea mai mică creștere de adrenalină. Bine, trec cu bine prin această încercare și totuși știu că peste cîteva minute, imediat ce voi deveni conștient de pericolul prin care am trecut, voi fi copleșit de panică. Inima își va accelera bătăile și voi tremura de groază. Dar atunci inamicul va fi departe și nu va putea să se bucure de spaima pe care mi-o inspiră.

Fenomen ciudat, mi-e totdeauna frică cu întârziere. În momentele critice, orice s-ar întâmpla, îmi păstrez sîngele-rece, par calm, dar după un sfert de oră totul face explozie în mine.

Ciudat.

Îi spun toate astea lui Martine. Spune că e o formă de reacție pe care trebuie să fi pus-o la punct cînd eram mic de tot. Prima dată cînd am fost agresat, mi-a fost atît de frică încît creierul meu a inventat un mod de supraviețuire. Crede că plăcerea de a scrie povestiri este legată tot de această spaimă veche. În scris mă răzbun, mă defulez. Cîți răufăcători, monștri și asasini am făcut virtualmente praf cu stiloul meu?

Scrisul este salvarea, supraviețuirea mea. Atîta timp cît am să scriu, cei răi n-au să mă mai sperie. Și contez pe scris ca să-mi ofer supape și mai spectaculoase.

Scriu o altă povestire pentru Martine. E povestea unui băiat fricos și foarte laș care întîlnește o femeie care îi revelează lui însuși și îl protejează.

64. IGOR, OPT ANI

Mă plîngeam de orfelinatul de la Sankt Petersburg, dar nu aveam dreptate. Centrul de reeducare pentru minori de la Novosibirsk e mai rău. La orfelinat mîncam doar carnea ce nu se putea curăța de pe oase, dar cel puțin era proaspătă. Aici e stricată. De cînd mă aflu aici, sunt sigur că mi-am creat un sistem special de apărare imunitară.

La orfelinat, lenjeria patului era ușor mucețită. Aici e plină de ploșnițe mari. Chiar și șoarecilor le e frică de ele. La orfelinat mirosea peste tot a urină, aici peste tot pute a hoit.

Am regretat mult timp că am ales să-l răzbun pe Vladimir decît să plec cu colonelul, și apoi am aflat recent că fostul meu viitor tată a fost arestat. Făcea într-adevăr parte dintr-o rețea de pedofili. Prietenii mei aveau dreptate. Dacă nu mai poți avea încredere nici în medaliile militare, atunci...

Din prima zi mi-au furat lucrurile în timp ce dormeam. Noaptea, clădirea e plină de zgomote. Se aud brusc strigăte și imaginația o ia razna fără să o pot opri.

Vania e și el aici. Pentru că el mi-a dat pumnalul, directorul l-a considerat complice la crimă. Din prima zi a reușit să ia bătaie. Ai zice că atrage loviturile... Am intervenit ca să-l salvez. Mi-a spus că-mi va fi veșnic recunoscător. Vania a devenit ca un fel de frate mai mic pentru mine.

Și aici lucrăm în atelier. Orfani, delincvenți, deținuți, mîna de lucru ieftină pentru industriasi. Continuu să fac jucării pentru copiii occidentali.

65. CINE E NATHALIE KIM

Am testat strategia „cald și rece” pe Venus, alternînd onorurile muncii de manechin cu meschinăria certurilor dintre părinții ei.

Am testat tactica biliardului inspirînd prietenilor lui Igor să-l împingă să-și asume intervenția cu ocazia înfruntării cu Piotr.

Am testat tactica cu biciul și zăhărelul pe Jacques, dîndu-i dorința de a-i plăcea Martinei, sperîndu-l în același timp cu o bandă de derbedei. Sufletele se modelează. Îmi termin treaba cu intuiții, vise și folosind pisicile. Totuși sunt conștient că nu fac decît să împing lucrurile pe panta lor naturală. Edmond are dreptate, turma înaintează singură. Reaprend sferele și îmi dau seama că rezultatul nu e chiar atît de pozitiv pe cît speram. În realitate, turma nu avansează chiar așa. Iar atunci cînd avansează nu apucă pe drumul cel mai drept.

Raoul afișează un aer amuzat văzînd cît sunt de decepționat.

- Nu putem să-i ajutăm cu adevărat. Putem doar să-i împiedicăm să comită cele mai mari prostii.

Cunoscînd pe de rost defetismul prietenului meu, prefer să schimb subiectul.

- Ce se aude cu acea faimoasă Nathalie Kim de care ne-a vorbit Marele Inca?

Raoul îmi răspunde că îi studiază cazul și că această fată nu are nimic special. Nu vede de ce ar avea ceva deosebit. Fie că era vorba de karmă, de ereditate sau de primele alegeri ale liberului arbitru, Nathalie Kim a început un itinerar cît se poate de clasic ca ființă omenească.

- Adică?

- Adică face din ce în ce mai multe prostii.

Îmi întinde sfera ei ca să o examinez.

Nume: Kim

Prenume: Nathalie

Naționalitate: coreeană

Păr: negru

Ochi: negri

Semne deosebite: foarte veselă

Puncte slabe: naivitatea

Puncte tari: foarte matură, foarte curajoasă.

O față de lună, cozi lungi împletite, ochi negri în formă de migdală: Nathalie Kim este o puștoaică ștregărită de doisprezece ani. Se îmbracă după moda hippie din anii șaptezeci (saboți și haine lungi indiene) și trăiește împreună cu familia la Lima, în Peru, unde tatăl ei este ambasador al Coreei de Sud.

Părinți buni, nota de la naștere: 564.

Sar imediat.

- 564! 564 din 600! Dar e practic... scoasă din cauză!

Raoul Razorbak se uită la mine dezamăgit.

-- Aiurea. E un suflet bătrîn. Tot repetînd viețile, ca un elev repetent, a sfîrșit prin a face progrese. Dar, pînă la urmă, toți bat pasul în fața liniei de sosire.

- Frumoasă foc, bogată, inteligentă, cu părinți care o iubesc, cine e de fapt această Nathalie Kim a ta, Rolls Royce-ul „clienților”?

- Nu-mi fac totuși prea mari iluzii.

Examinez din nou sfera. În reședința ambasadei, Nathalie Kim este educată de preceptori împreună cu cei doi frați mai mari ai ei. Se plictisesc tare mult în Peru, unde nu sunt liberi să meargă unde vor, așa că inventează niște jocuri numai pentru ei trei. În acel moment, Nathalie le citește fraților ei o lucrare despre hipnoză, intitulată Hipnoza pentru toți. Mă aplec asupra sferei și constat că e pe punctul de a testa o lecție pe fratele ei mai mare, James, care are cinsprezece ani.

Îi cere adolescentului să închidă ochii, să se destindă și să-și imagineze că e o scîndură rigidă. James închide ochii, încearcă să se concentreze și izbucnește în rîs.

- Nu merge! exclamă dezamăgită Nathalie.

- Să mai încercăm o dată. Îți promit că nu mai rîd, zice James.

Dar Nathalie e categorică.

- În carte scrie că dacă rîzi o dată, înseamnă că nu ești hipnotizabil.

- Ba da, mai încearcă o dată, o să meargă.

- Îmi pare rău, James. Foarte puțini oameni sunt sensibili la hipnoză, abia 20% din populație după această carte, iar tu nu faci parte dintre ei. Nu ai darul ăsta. Hipnotizatul trebuie să fie foarte motivat ca să meargă, pentru că el face toată treaba. Hipnotizatorul se limitează doar la a-i revela că e capabil să intre în această stare.

Willy, treisprezece ani, se propune voluntar pentru o nouă încercare. Încinde strîns ochii, cu atît mai emoționat cu cît și-a văzut fratele eșuînd. Vrea să dovedească surorii sale că el e „hipnotizabil”. Ca și cum asta ar fi ceva de mîndrie.

- Ești rigid ca o scîndură, intonează Nathalie cu o voce monotonă. Toți mușchii sunt înțepenți, nu te mai poți mișca.

Băiatul strînge pumnii, pleoapele, se încordează, se crispează.

- Ești rigid, tare, nu mai ești decît o bucată de lemn tare...

Nathalie îi face apoi semn lui James să se așeze în spatele lui și zice:

- Ești o scîndură și ca o scîndură vei cădea în spate.

Willy, țeapăn de tot, cade pe spate. James îl prinde de umeri și Nathalie de picioare. Îi așază capul pe speteaza unui scaun și gleznele pe speteaza altui scaun. Nimic nu-l ține, și totuși nu cade.

- Merge! exclamă James uluit.

- În carte se spune că rigiditatea corpului e atît de mare încît poți să te așezi pe el.

- Ești sigură? Nu riscăm să-i rupem coloana vertebrală?

Fata se cațără pe fratele ei imobilizat și nu se prăbușește. Se ridică în picioare pe burta lui. James îndrăznește să i se alăture. Cei doi adolescenți sunt încîntați să constate că Hipnoza la îndemîna tuturor funcționează.

- Gîndirea omenească are puteri necunoscute, se extaziază Nathalie. Acum să-l trezim.

Îl apucară iar pe Willy de picioare și de umeri.

- Acum încep să număr invers și la zero te vei trezi, spune Nathalie.

Trei, doi, unu... zero!

Dar Willy nu-și mișcă nici corpul și nici pleoapele.

Jocul devine mai puțin amuzant.

- Nu înțeleg. Nu se trezește, zise îngrijorată Nathalie.

- Poate că a murit. Ce le vom spune părinților? se plînge James.

Fata ia din nou cu nervozitate cartea.

- „Dacă subiectul nu se trezește, repetă numărătoarea pe un ton foarte poruncitor bătînd foarte puternic din mîini cînd spui zero.”

Reîncepe să numere bătînd foarte tare din mîini și, de data asta, fratele lor „hipnotizabil” deschide ochii.

Ușurare.

- Ce-ai simțit? Întreabă hipnotizatoarea.

- Nimic, nu-mi amintesc de nimic, dar a fost destul de plăcut. Ce s-a întîmplat?

Raoul Razorbak pare îndoit. Eu însă cred că această Nathalie Kim are ceva special. Examinez mai cu atenție itinerarul din trecut. Înainte de această existență, coreeanca a fost dansatoare în Bali. A pierit înecat.

Înainte trăise alte cîteva vieți de artistă: bătuse tam-tamul în Coasta de Fildeș; pictor miniaturist în Malta, sculptor de figurine de lemn în Insula Paștelui. Cînd eram om, nu credeam prea tare în reîncarnare. Eram mirat că toți oamenii se vedeau în trecut șefi miliari, exploratori, artiști, vedete, curtezane sau prelați. Pe scurt, eroi de cărți de istorie. Cînd știm că pînă în 1900, 95% din populația lumii se ocupa cu muncile agricole, treaba asta poate să pară ciudată.

Constat că, între două vieți, Nathalie Kim petrece în general mult timp în purgatoriu.

- De ce-i trebuie atît de mult timp ca să se reîncarneze?

Raoul încearcă o explicație:

- Unele suflete sunt nerăbdătoare și dau din coate în mulțimea decedaților ca să ajungă cît mai repede în fața tribunalului. Altele nu se grăbesc deloc, după cum ai văzut și tu.

Într-adevăr, îmi amintesc că am întîlnit în lumea portocalie suflete în tranzit care înaintau spre judecată cu nepăsare, deloc grăbite.

- Pentru unele, parcursul durează secole în șir. În schimb altele, imediat ce o existență se termină, se reped ca să se reîntoarcă pe ring și să încerce să audă în sfîrșit gongul ieșirii din ciclul reîncarnărilor. Viața precedentă a lui Nathalie Kim a ostenit-o probabil. Și-a lăsat deci timp să-și tragă sufletul înainte de a se decide să-și găsească un alt înveliș corporal.

Raoul spune că Nathalie s-a reîncarnat deja de o sută treisprezece ori, dar că de fapt nu a avut decît opt vieți interesante.

- Ce înseamnă „vieți interesante”? Ce se întîmplă în viețile „neinteresante”?

- Nimic special. Te naști, te căsătorești, faci copii, găsești o slujbă liniștită și mori în patul tău la optzeci de ani trecuți. E o viață trăită degeaba, fără misiune, fără o operă deosebită, fără mari greutăți de depășit.

- Aceste vieți sunt deci complet inutile?

Raoul are altă părere. El consideră că aceste existențe anodine servesc tocmai la odihna între două vieți „importante”. Unii martiri, unii artiști neînțeleși, unii luptători pentru cauze pierdute ajung în Paradis atît de obosiți de existența lor încît imploră să li se acorde reîncarnări odihnitoare.

- Nathalie a mea a avut o sută cinci vieți de odihnă și opt vieți interesante, dar probabil greu de îndurat.

Observ că dacă s-ar îngrămădi într-un muzeu toate operele pe care le-a realizat de la o viață la alta, ar fi destule ca să se umple o mulțime de săli fastuoase și diverse.

- Atunci de ce nu este încă eliberată de ciclul reîncarnărilor?

- Aproape că a atins ținta, răspunse Raoul. Dar comportamentul ei nu a fost niciodată suficient de spiritual ca să-i permită să străbată ultima distanță.

- Ce handicap a avut?

- Lipsa dragostei. Sufletul lui Nathalie e prea sensibil la riscurile pasiunilor. Fie că e reîncarnată în bărbat sau în femeie, s-a ferit totdeauna de partenerii ei. Nu s-a abandonat

niciodată și, de cele mai multe ori, a avut dreptate. Dar ferindu-se să cadă în aceste „erori”, i-au lipsit informațiile, trăirea, tot ce aduce o dragoste totală.

Înțeleg mai bine pesimismul prietenului meu; clienta sa nu e blocată pentru că e proastă, ci tocmai din cauză de bun simț!

Ne întoarcem să o observăm la ambasada Coreei din Lima. Tinerilor li se servește o gustare. Celui mare îi plac la nebunie tartele cu lămâie, celui mijlociu, spuma de ciocolată iar lui Nathalie, insulele plutitoare.

Insulele plutitoare...

66. ENCICLOPEDIE

REȚETĂ DE INSULĂ PLUTITOARE: Începeți prin a forma „oceanul” galben și dulce pe care va pluti insula, crema:

Puneți laptele să fiarbă. Spargeți șase ouă separînd albușurile de gălbenușuri. Puneți de o parte albușurile. Bateți gălbenușurile cu 60 g de zahăr într-un castron. Adăugați laptele cald. Amestecați. Îngroșați crema la foc mic, amestecînd tot timpul. Să nu se fiarbă.

Oceanul este gata să-și primească „insula”: un aisberg alb.

Se bat albușurile spumă cu 80 g de zahăr și puțină sare.

Într-o formă puneți 60 g de zahăr ars. Turnați albușurile bătute spumă. Se ține 20 de minute la foc în baine-marie. Se lasă să se răcească. Turnați crema într-o farfurie adîncă apoi așezați delicat albușurile deasupra. Se servește rece.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

67. UN VECHI PRIETEN

Raoul Razorbak continuă să creadă că această Nathalie Kim este o clientă ca oricare alta. Are însă o altă idee.

- Vino cu mine.

Zburăm spre partea de sud-est. Pe o colină are loc o adunare de înger, îngrămădiți ca fanii în jurul cîntărețului preferat. Artistul e pitoresc și vorbește agitînd mîinile. Îl recunosc imediat.

Freddy Meyer!

Nu s-a schimbat deloc vechiul rabin orb. Mic de statură, gras, chel, nas rotund pe care se sprijină ochelarii negri, numai că aici cecitatea nu-l mai jenează. Într-o lume de spirite, un înger orb vede la fel de bine ca și ceilalți.

Raoul mă lovește cu cotul. E inutil, pentru că îmi amintesc. Cu Freddy, orice acțiune de explorare, de descoperire și de investigare nu poate să fie decît sublimată. El a fost cel mai riguros, cel mai entuziast și cel mai perfecționist dintre eroii epopeii thanatonautice. El a avut ideea împletirii cordoanelor argintii ca să asigure soliditatea de zbor a grupului. A imaginat prima strategie a războaielor ectoplasmatiche. Ce putea să fie mai exaltant decît să pornești din nou în aventură împreună cu el!

Ne strecurăm în mica mulțime a spectatorilor și îl ascultăm și noi pe prietenul nostru. Spune o... glumă.

- Un alpinist cade și se pomenește agățat cu mîna de creanga unui copac deasupra unei prăpăstii adînci. „Ajutor! Ajutor! E cineva pe-aici care poate să mă salveze?” strigă el disperat. Apare un înger și îi zice: „Sunt îngerul tău păzitor. Ai încredere în mine. Te voi salva”. Alpinistul se gîndește cîteva clipe și zice: „Ăăă... altcineva nu mai e?”

Îngerii se prăpădesc de rîs. Rîd și eu. ăsta e umor îngeresc. Trebuie să mă obișnuiesc.

Sunt tare încîntat că mă reîntîlnesc cu vechiul meu complice. Cine a spus că în Paradis te plectisești? Cu Freddy suntem salvați! Îi adresez un mic semn. Ne zărește și vine la noi.

- Michael! Raoul!

Ne îmbrățișăm.

În memorie îmi revin toate amintirile noastre comune: primele întâlniri, obiectele moștenite, primele fotolii de decolare, primele expediții spre Paradis, primele războaie ectoplasmice împotriva hașișinilor.

- Să vă prezint noua mea trupă de amici, zice Freddy.

O cohortă de ființe de lumină vine în jurul nostru și printre ei zăresc câteva fețe cunoscute: Groucho Marx, Oscar Wilde, Wolfgang Amadeus Mozart, Buster Keaton, Aristofan, Rabelais...

- Ni se spune trupa de comici din Paradis. Înainte de a veni aici, nu știam că Mozart era atât de glumeț. Nici o legătură cu Beethoven, care e mai curînd un ursuz.

Întreb:

- Și clienții tăi?

Freddy dă din umeri. Nu mai are încredere în munca lui de înger. Nu se mai ocupă de sufletele lui. Prea mulți clienți l-au dezamăgit. S-a săturat de oameni. Să-i salveze? Nu mai crede în asta. La fel ca Raoul, e convins că a-i face pe oameni să evolueze este o sarcină care nu e la îndemîna nici măcar a celor mai dotați îngeri.

Aristofan spune că a ajuns la clientul șase mii cinci sute douăzeci și șapte și la tot atîtea eșecuri. Buster Keaton se plînge că nu a primit decît laponi demoralizați de absența luminii. Oscar Wilde îi răspunde că asta nu e nimic față de hindușii lui, cu soacrele care dau foc sariului nurorii lor ca să încaseze asigurarea. Groucho Marx se descurcă de bine de rău cu niște khmeri roșii, care se luptă ca nebunii în junglă. Rabelais ridică brațele spre cer evocînd puștii lui din bidonvilurile din Sao Paulo, care trag pe nas aurolac de dimineață pînă seara și a căror speranță de viață nu depășește paisprezece ani.

Ai zice că cele mai dramatice cazuri sunt încredințate comicilor.

- E prea greu. Cei mai mulți dintre noi sîrșesc prin a abandona. Nu-i putem ajuta pe oameni.

Răspund cu argumentul lui Edmond Wells:

- Totuși, prezența noastră aici este dovada că este posibil să ieșim din ciclul reîncarnărilor. Dacă noi am reușit, asta înseamnă că și alții sunt în stare.

- Poate că și cu oamenii e la fel cum se întîmplă cu spermatozoizii care îi preced, își dă cu părerea Raoul. Numai unul din treizeci de milioane reușește să intre pe poarta ovulului. Dar eu n-am răbdare să testez treizeci de milioane de suflete așteptînd ca, în sîrșit, să mi se dea voie să trec dincolo de Poarta de Smarald.

Prietenul meu e vizibil încîntat că nu e singurul care vrea să renunțe. Freddy Meyer e de partea lui. Nici el nu mai suportă să se ocupe de sufletele lui pe care le-a lăsat în părăsire, și nici nu e preocupat de propriul progres. Nu mai are nici o ambiție. Vrea să-și petreacă restul existenței rîzînd și uitînd de lumea muritorilor. Și-a pierdut orice speranță în omenire. Nu mai crede decît în umor.

Ce s-a întîmplat pentru ca veselul rabin alsacian să se transforme într-o ființă de lumină atât de dezamăgită?

- Holocaustul, șoptește el. Genocidul evreilor în timpul celui de al doilea război mondial.

Lasă capul în jos, parcă învins.

- De aici se vede mai bine. Se înțelege totul. Ai acces la toate informațiile. Știu acum tot ce s-a întîmplat cu adevărat, și e mai rău decît tot ce-am putut să citesc pe Pămînt. E mai mult decît oroarea.

- Păi...

- Nu, nu știi. Cozile din fața camerelor de gazare, copiii smulși din brațele mamelor lor ca să fie aruncați, cu capul strivit, de pereții cuptoarelor crematoriilor, experiențele medicale fără anestezie pe oameni... Trebuie să urci aici ca să vezi și să simți totul. Nu reușesc să scap de aceste viziuni.

Încerc o explicație:

- Poate că toate aceste atrocități s-au produs pentru că niște îngeri nu și-au mai făcut treaba, ca tine acum.

Dar Freddy nu mă mai ascultă. Mă apucă de umăr și rîde.

- Nu vreau să aflu mai mult. Vreau doar să rîd, să rîd, să rîd... să mă îmbăt de rîs și de bancuri pînă la sfîrșitul timpurilor. Haide, să rîdem prieteni. Să rîdem și să uităm.

Dar s-a schimbat, dragul meu Freddy! Umorul să creeze oare dependență? Bate din palme.

- Hei, a început să se aștearnă tristețea pe-aici. Repede, un banc tare, urgent. UN BANC! cere fostul rabin thanatonaut.

E greu să continui după astfel de reminiscențe, totuși Oscar Wilde face un pas înainte ca să risipească ultimele impresii sinistre stîrnite de Freddy.

- Iisus călătorea cu mama lui. Se oprește într-un tîrgușor și vede o femeie adulteră pe punctul de a fi lapidată. Atunci Iisus intervine și zice: „Cine n-a păcătuit niciodată să arunce prima piatră”. Foială în mulțime, apoi fiecare pune jos piatra din mînă. Iisus se pregătește s-o elibereze pe femeie în aplauzele celor de față, cînd o căramidă enormă zboară prin aer și o lovește pe nefericită. Iisus se întoarce și zice: „Hei, mamă, nu crezi că uneori cam exagerezi?”

Rîsetele sunt puțin forțate.

- Noroc că Iisus nu-i pe-aici, remarcă Buster Keaton cu aerul lui serios dintotdeauna. Nu-i place să glumim pe seama mamei sale...

Groucho Marx continuă:

- Un tip se plîngea tot timpul că nu cîștigă la loto. Atunci îi apare un înger păzitor și îi zice: „Ascultă, vreau să te fac să cîștigi dar... cumpără și tu măcar un bilet!”

Toți știu bancul, totuși rîd.

Eu și Raoul nu participăm la ilaritatea generală care ni se pare puțin cam exagerată.

Atunci apare Marilyn Monroe. Vine fuga și se culcușește în brațele lui Freddy. Și-a păstrat aceeași grație și ca înger, aceeași magie care a făcut din Norma Jean Baker o legendă. Mi se pare nedrept ca starurile moarte în floarea vîrstei să fie încă sublime aici, în timp ce cele decedate după o lungă bătrînețe, ca Louise Brooks sau Greta Garbo, să-și păstreze pentru vecie amprenta ireparabilă a anilor.

- Nu v-o prezint pe această domnișoară, zice rabinul glumind.

Îi mîngîie spatele și, dacă nu aș ști că toți de aici sunt lipsiți de sexualitate, mi-aș imagina imediat o legătură sentimentală între ei. În realitate, se distrează să mimeze gesturi de intimitate deși degetele lor nu mai întîlnesc nimic palpabil. Mă întreb ce găsește această frumoasă la acel omuleț chel și răspunsul îmi sare deodată în ochi: umorul. Marilyn îi aduce lui Freddy grația ei, iar el, în schimb, o face să rîdă.

- Domnișoară Monroe, potolește-l, zice Raoul.

- Îmi pare rău, și eu sunt la fel de traumatizată de oroarea holocaustului. Știți, m-am convertit la iudaism înainte de a mă căsători cu Arthur Miller.

Mi-ar plăcea să o întreb despre adevăratele împrejurări ale morții sale, dar nu e momentul potrivit.

- La început, continuă Marilyn, Freddy cobora pe fostele situri ale lagărelor de concentrare ca să ajute sufletele care încă mai rătăceau pe acolo să urce în Paradis. Și apoi a renunțat. Sunt pur și simplu prea multe. Prea multe ființe omenesti au trăit suferințe prea mari în indiferența cerului și a națiunilor. O specie vinovată de comiterea unor astfel de crime nu e demnă să fie salvată. Eu îl înțeleg și nici eu nu vreau să mai fac nimic pentru oameni, încheie ea, cu o furie cu greu reținută în voce.

- În loc să vă pierdeți speranța, n-ar fi mai bine să încercați să înțelegeți? sugerează Raoul.

- Foarte bine. Atunci îți pun o întrebare. De ce astfel de crime au fost săvîrșite fără să fie pedepsite? Te întreb de ce? De ce? DE CE??!! strigă Freddy.

Urmează un moment de ezitare, dar Raoul își revine.

- Pentru că sistemul lumii de dincolo este mai complex decît ar părea. Noi trebuie să descoperim cine hotărăște deasupra lumii noastre de îngeri. Atîta timp cît nu vom scoate la lumină mecanismul cosmic în totalitatea sa, holocaustul va rămîne un mister, ba chiar ar putea să se mai repete. În loc să te cantonezi în durerea ta, ai face mai bine să ne ajuți să descoperim secretele lumii de deasupra noastră ca să împiedicăm noi hecatombe.

Dar rabinul Mayer se încăpățînează:

- Omenirea nu este în stare să evolueze. Totul tinde spre un proces de autodistrugere. Oamenii nu se iubesc între ei. Nu-și doresc binele. Peste tot apar fanatisme, naționalisme, integriste, extremisme... nimic nu s-a schimbat. Nimic nu se va schimba cu adevărat. Intoleranța este mai mult ca niciodată la ordinea zilei.

Acum era rîndul meu să pledez în favoarea muritorilor:

- Omenirea tatonează. Trei pași înainte, doi pași înapoi, dar în final avansează. A ajuns la 333 și mi se pare că va trece la 334. Dacă și noi, îngerii, renunțăm, cine va putea să-i salveze pe oameni?

Freddy ne întoarce brusc spatele, sătul parcă de vorbele noastre.

- Să-i lăsăm pe muritori să-și poarte siguri de grijă. Cînd vor ajunge la fund, poate că vor avea un instinct de supraviețuire ca să-i aducă la suprafață.

Se întoarce la prietenii săi și strigă:

- Hai, băieți, să rîdem și să-i lăsăm pe oameni cu destinul lor!

68. ENCICLOPEDIE

VANUATU: Arhipelagul Vanuatu a fost descoperit la începutul secolului al șaptesprezecelea, de portughezi, în una din zonele încă neexploatate ale Pacificului. Populația e formată din cîteva zeci de mii de indivizi, guvernați de coduri deosebite.

Nu există, de exemplu, conceptul de majoritate care impune alegerea unei minorități. Dacă locuitorii nu sunt de acord, vor discuta între ei pînă cînd vor ajunge la unanimitate. Evident, fiecare discuție ia timp. Unii se încăpățînează și refuză să se lase convinși. De aceea populația din Vanuatu își petrece o treime din zile în discuții ca să se convingă de temeiul opiniilor sale. Cînd o dezbatere se referă la un teritoriu, discuția poate să dureze ani în șir, ba chiar secole, înainte de a se ajunge la un consens. Între timp, miza va rămîne în suspans.

În schimb, cînd în sfîrșit, după două sau trei sute de ani, toată lumea se pune de acord, problema este cu adevărat rezolvată și nu va exista ranchiună căci nu vor exista învinși.

Civilizația din Vanuatu este de ordin clanic, fiecare clan aparținînd unui corp de meserie diferit. Există clanul specializat în pescuit, clanul specializat în agricultură, olărit etc. Clanurile fac schimburi între ele. Pescarii vor oferi, de exemplu, un acces la mare în schimbul accesului la un izvor din pădure.

Clanurile fiind specializate, cînd într-un clan de agricultori se naște un copil care are calități înnăscute pentru olărit, el îi va părăsi pe ai săi ca să fie adoptat de familiile de olari, care îl vor ajuta să-și exprime talentul. La fel stau lucrurile în cazul unui copil de olari atras de meseria de pescar.

Primii exploratori occidentali au fost șocați descoperind aceste practici, deoarece prima dată își închipuiau că locuitorii din Vanuatu își furau unii altora copiii. Numai că nu era vorba de răpiri, ci de schimburi în vederea înfloririi optime a fiecărui individ.

În caz de conflict privat, locuitorii din Vanuatu folosesc un sistem complex de alianțe. Dacă un bărbat din clanul A a violat o fată din clanul B, aceste două clanuri nu vor intra direct în război. Vor face apel la „reprezentanța de război”, adică un clan exterior de care sunt legați prin jurămînt. Clanul A va recurge astfel la clanul C și clanul B la clanul D. Acest sistem de intermediari aruncă în bătlie niște oameni care nu sunt motivați să se spintece între ei, pentru că nu sunt direct implicați în aversiunea dintre celelalte două clanuri. La primul sînge vărsat, fiecare preferă să renunțe considerînd că și-a făcut datoria față de aliatul său. În Vanuatu există deci numai războaie fără ură și fără îndîrjire din ambiție zadarnică.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

69. JACQUES, 14 ANI

Lumea școlară este închisoarea mea. Wc-ul este refugiul meu. Cînd ajung acolo, natural, trec în revistă situația. Notele mele de la școală s-au mai îmbunătățit puțin, dar fără o memorie bună nu voi putea niciodată excela.

Martine a părăsit liceul. Circul în care lucrează părinții săi pleacă. Sibelius, tatăl ei, este hipnotizator. Cred că l-am văzut la televizor. După ce au făcut un turneu în regiunea Perpignan, artiștii pleacă cu avionul în Peru. Înainte de a mă părăsi, Martine mi-a repetat:

- Întărește-ți mai bine punctele tari decît să încerci să-ți fortifici punctele slabe.

Martine a plecat deci, iar eu am impresia că am pierdut o dată cu ea mult din forța mea. Anul acesta, profesorul de franceză este o femeie tînăra cu un păr lung și roșcat și cu o bluză prea strînsă, domnișoara Van Lysebeth. Toți suntem impresionați de această creatură splendidă. Ca să facă mai bine cunoștință cu noi, ne cere să scriem o povestire pe un subiect ales de noi.

Rumoare în clasă. Sistemul școlar în vigoare nu ne-a învățat să așternem pe hîrtie ce gîndim. Elevii bombăne. Alții se plîng.

- Dar, domnișoară, nu știm să facem asta. Trebuie să ne indicați o temă.
- Încercați totuși. Veți vedea pe urmă rezultatul.

E prima dată cînd un profesor ne dă drumul la hățuri. Această libertate îmi convine perfect. Încep să scriu o povestire pe care o numesc „Sub-papa”. Imaginez că la viitorul conclav, un computer va lua loc printre papabili. Nu există o alegere mai bună decît un computer pentru a reprezenta creștinismul. Nu mai sunt posibile compromisuri cu mediile economice sau politice. Nu mai sunt posibile ambiții personale exacerbate. Cardinalii introduc deci toate marile principii ale creștinismului într-un program informatic și îl depun apoi într-un robot umanoid pe care îl numesc „Pius 3,14”. Nu văd decît avantaje prin alegerea sa. Numai Pius 3,14 poate să fie numit pe viață fără teamă că într-o zi va fi afectat de senilitate. Dacă un dezechilibrat trage în el într-o zi, i se poate repara oricînd programul. În plus, Pius 3,14 nu este limitat într-o perioadă dată a istoriei omenirii, el poate să fie informat pe măsură ce societatea evoluează și să țină cont de asta. Robotul se „reformează” el însuși ca să se adapteze la noile obiceiuri. Și astfel, datorită tehnologiei de vîrf, creștinismul devine religia cea mai pe fază cu adepții ei.

Pius 3,14 este evident echipat cu un program de inteligență artificială care îi permite să dezvolte propria sa logică pornind de la gîndirea lui Iisus bine înțeleasă și asociată cu propriile observații și deducții ale lumii terestre.

La sfîrșitul nulei, Pius 3,14, papa informatic, începe să perceapă ce este cu adevărat Dumnezeu, ceea ce constituie pentru mine adevărata misiune a unui papă. Problema e că apare constatarea că nici Dumnezeu nu e infailibil și că ar fi mai bine ca și el să fie înlocuit cu un computer... Aici se sfîrșește.

Săptămîna următoare, cînd domnișoara Van Lysebeth ne înapoiază lucrările în ordinea descrescătoare a notelor, o păstrează pe a mea și îmi cere să rămîn după terminarea orei.

- E uimitor ceea ce scrii, zice ea. Ce imaginație! De la televizor ai luat toate astea?
- Mai curînd din cărți.
- Care cărți?

Enumăr:

- Kafka, Edgar Allan Poe, Tolkien, Lewis Carroll, Jonathan Swift, Stephen King...
 - De ce te cantonezi în literatura fantastică și nu abordezi și marii clasici?
- Se apleacă, scotocește într-un sertar, și îmi întinde Salammbô de Gustave Flaubert.
- Uite, citește asta. Încă o întrebare, ce note ai de obicei la franceză?
 - Între 6 și 9 din 20, domnișoară, dar... mai curînd 6.

Îmi înapoiază povestirea. Pe ea scrie cu cerneală roșie 19/20 și, pe margine: „Multe idei originale. Mi-a făcut mare plăcere să te citesc”.

Domnișoarei Van Lysebeth îi place să stea de vorbă cu mine după ore. Vorbim despre istoria literaturii din lumea întreagă. Fie că e vorba de anchetele judecătorului Ti scrise de Van Gulik sau de Mahabharata, îmi deschide orizonturi noi. Într-o seară îmi propune să mă ducă acasă cu mașina. Mă miră pentru că nu merge pe drumul care trebuie, dar nu îndrăznesc să zic nimic. Oprește motorul pe un drum pustiu și se uită drept în ochii mei. Tac cînd ia mîna de pe volan și o așează pe mîna mea.

- Vei ajunge departe în literatură spune ea.
- Apoi mîna îi coboară și îmi desface cămașa.
- Îmi place să fiu prima. Sunt prima, nu-i așa?
 - Păi... în fine... depinde despre ce e vorba... Ăăă... adică..., mă bîlbîi eu.
- Mîna ei își continuă explorarea cu o lentoare jenantă.
- Ai citit textele erotice ale lui Jean de La Fontaine?
 - Ăăă... nu... sunt bine scrise?

Drept răspuns, mîna ei se aventurează în zone foarte sensibile. Mă las în voia ei, impresionat atît de inițiativa ei, cît și de ciudățenia acestei situații. Ca un mic animal furiș, mîna ei dreaptă îmi eliberează corpul de piedici și mîna ei stîngă de diferite elastice, stofe și nasturi care o „întemnițează” pe ea.

Apoi urmează panica totală, teama nestăpînită, urmată de o liniștire progresivă și, în final, un interes foarte mare pentru textele lui Jean de La Fontaine pe care poate că le-am dat prea repede la o parte.

70. IGOR, 14 ANI

Am început să beau. Cu cât beau mai mult, cu atât urăsc mai mult Occidentul. Într-o zi va fi război între noi și țările bogate din Vest. Sunt nerăbdător să văd asta. De fiecare dată când sunt admonestat, când încasez o bătaie, de fiecare dată când mi se impun noi restricții, îmi zic că e vina Franței, a Angliei și a Statelor Unite.

Într-un ziar găsit din întâmplare, am citit un articol despre o tânără pe nume Venus Sheridan care are exact vârsta mea și care este top-model milionar în America. Îmi zic că atunci când vom invada aceste țări decadente, îi voi arăta de ce este în stare un băiat slav robust și muncitor, nu ca zdrențele care probabil că roiesc în jurul ei acolo.

Noaptea mă uit pe fereastră la stele. Una din ele e neapărat planeta Venus. În capul meu, fac dragoste cu imaginea starului meu american. Știu că într-o zi o voi întâlni în carne și oase. Și atunci...

71. VENUS, 14 ANI

„La mulți ani, Venus.”

O armată de linge-blide, de prieteni ai mamei mele, a invadat salonul. Nici nu poate fi vorba să ies din camera mea. Ieri, am avut prima menstruație. Crezînd că-mi face plăcere, mama mi-a zis că sunt „în sfîrșit o femeie adevărată” acum, că puteam să „cunosc dragostea bărbaților”.

Urăsc acest corp. Stau cîteva zile închisă în camera mea, refuzînd să văd pe cineva și încercînd să mă reînseninez.

Dar chemarea vieții e mai puternică.

S-a terminat cu hainele copilărești. Acum sunt o adolescentă, un star în devenire care este solicitat peste tot. Fac un spot publicitar pentru o băutură gazoasă. Trebuie să șterpelesc o cutie unui tînăr frumos și să o beau în fața lui ca să-l provoc.

Seara, acasă, iar e scandal. Părinții mei se urăsc acum în mod deschis. Și-au declarat război.

Pînă la urmă am înțeles că „biștari” înseamnă bani și că, cu cât cîștig mai mulți, cu atât mai mult se ceartă părinții mei. Or acești bani nu sunt nici ai unuia și nici ai celuilalt, ci numai ai mei.

Sper că nu se vor atinge de ei și îi voi pune pe un carnet de economii ca să se înmulțească pînă cînd voi ajunge la vîrsta la care pot să dispun de ei.

Știu deja cum îmi voi cheltui comoara. Îmi voi cumpăra bijuterii, voi recurge la alte operații chirurgicale estetice (o gropiță în bărbie de exemplu, mi-ar sta foarte bine cu ea; Ambrosio o va face cu mult talent).

Deocamdată am nevoie de două urechi. În fiecare seară e scandal. În fiecare seară îl aud pe tata sau o aud pe mama strigînd: „Dacă n-ar fi fost mititica, de mult n-aș mai fi fost aici”.

Toate astea au început să mă exaspereze.

Într-o dimineață mi-a venit o idee ca să le captez atenția. Să nu mai mănînc.

Testez efectul la masa de seară. Refuz tot. Reacția lor depășește toate speranțele. Vorbesc cu mine. Numai cu mine și amîndoi. Asta nu s-a mai întîmplat de mult timp. Îmi spun: „Trebuie să mănînci”. Răspund: „Pentru manechine, cu cât mănîncă mai puțin, cu atât e mai bine”. Mama zice că nu. Tata o bombăne pe mama că mi-a băgat în cap toate ideile astea idioate. Sunt din nou la un pas de ceartă, dar mă uit la ei și ceva îi reține. Se întorc la mine ca să mă convingă să iau cel puțin cîteva înghițituri.

Accept dar, în zilele următoare, fac să crească tensiunea reducînd și mai mult porțiile.

Sunt mulțumită. Am găsit mijlocul de a-mi controla părinții. Cînd nu mănînc, nu se mai ceartă și, în plus, se interesează de mine.

Îi am la mînă!

Evident, e greu să te lipsești de această mică plăcere, de a mînca, dar merită. De altfel, cu cât mănînc mai puțin, cu atât mi-e mai puțin foame. E un beneficiu pentru mine, deoarece corpul meu intră exact în normele imperative pentru a reuși în meseria de top-model. Devin filiformă, o adevărată rămurică! Grozav! Reușesc să acționez asupra corpului meu fără să recurg la chirurgie.

Mai mult decît atît, de cînd nu mai mînc, mi-a dispărut ciclul. Recompensă dublă! Nu ştiu de ce n-am descoperit mai de mult această metodă foarte simplă ca să iau controlul asupra corpului meu şi asupra părinţilor mei!

Acum cînd se interesează de mine, nu vreau să-i mai aud niciodată certîndu-se.

72. DORINŢELE PIOASE

Mă instalez pe malul Lacului Conceperilor, sub un pin turcoaz. Întorc în sus palmele şi imediat apar cele trei sfere care se rotesc lent în faţa mea. Înmulţesc unghiurile de vedere şi fac bilanţul celor paisprezece ani ai lor. Jacques nu e un elev bun, dar scrie povestiri. Pentru că chestia cu papa a mers bine, îi trimit în vis poveşti şi mai originale.

Venus e superficială, dar îşi cîştigă deja viaţa pozînd ca manechin. Vrea ca părinţii ei să nu se mai certe... hmmm... îi voi împinge la divorţ.

Igor e blocat în centrul de reeducare, dar îşi face cu uşurinţă prieteni şi este deja foarte matur pentru vîrsta lui. Voi trece la un mic efect „biliard” ca să acţionez asupra anturajului său, ca să-l fac să iasă de acolo. E timpul să îţi înţelegă şi altfel de oameni.

În faţa mea apare silueta lui Edmond Wells.

- Unde au ajuns clienţii tăi?

Îi arăt sferile, foarte mulţumit că încă nu am avut necazuri mari.

- Trebuie să te învăţ ceva, îmi zice instructorul meu. Aceştia trei nu ţi-au fost încredinţaţi întîmplător. Sunt revelatori pentru propria ta natură, pentru sufletul tău profund. Fiecare corespunde uneia dintre propriile tale faţete care trebuie ameliorată. Suma personalităţilor celor trei clienţi reconstituie personalitatea îngerului. Igor plus Jacques plus Venus egal Michael. Eşti o trinitate.

Deci asta era! Avînd grijă de cele trei sfere, mă dedau la un fel de superpsihanaliză... Edmond Wells, probabil obişnuit cu efectul acestei destăinuiri, mă prinde de braţ.

- Nu ţi-ai dat seama de punctele comune pe care le ai cu clienţii? Şi tu voiai să scrii ca Jacques. Voiai să fii dur ca Igor. Voiai să plăci ca Venus.

- Prin urmare Jacques ar fi imaginaţia mea, Igor, curajul meu şi Venus, seducţia mea...

- După cum Jacques ar fi laşitatea ta, Igor, brutalitatea ta şi Venus, narcisismul tău. Clienţii tăi constituie împreună răscumpărarea şi conştientizarea a ceea ce erai cu adevărat.

Acţionînd asupra lor, acţionez deci indirect asupra mea însumi... Încă o dată, am impresia că nu înţeleg decît pe jumătate regulile jocului, atît sunt de complexe. Edmond Wells se depărtează, Raoul Razorbak se apropie.

- Ți-a spus? Acum te-ai prins? Nu ştiu cine trage sforile acolo sus, dar ce divertisment pervers! Aceşti 7 sau aceşti zei se distrează pe socoteala noastră. Ne confruntă cu diferitele noastre faţete şi vor să vadă cum reacţionăm.

- Vrei să spui că aceşti 7 îi urmăresc pe îngeri aşa cum îi urmărim noi pe muritori?

Prietenul meu încuviinţează.

- Totul se potriveşte la perfecţie. Controlorul este controlat. Observatorul este observat.

- Atunci se poate ca aceşti 7 să fie ei înşişi supravegheaţi de 8 şi aşa mai departe.

- Hei, ăsta e curat SF! mă tachinează Raoul. Deocamdată să ne limităm interesul doar la cei care ne manipulează: 7!

Raoul a pronunţat acest cuvînt cu o nuanţă provocatoare. Pentru el, de acum înainte aceştia sunt nişte adversari. Îl cunosc, detestă să fie pus să facă ceva ce nu vrea să facă. Supremul său orgoliu este să se creadă liber!

Raoul se uită la sferile mele.

- Le îndeplineşti sistematic toate dorinţele?

- Da.

Rînjeşte.

- Şi eu făceam aşa la început, îi răsăţam. Am văzut rezultatul. Cu cît vrei să le faci mai mult pe plac, cu atît devin mai capricioşi.

- Ce importanţă are, nu avem altă alegere decît să-i ajutăm, nu?

- Vezi să nu! spune Raoul. Putem să le trimitem şi nişte „încercări”. Probabil că Edmond ţi-a vorbit de băţ şi de zăhărel. După ce am avut cîteva eşecuri acţionînd cu blîndeţe, am hotărît să le trag şuturi în fund ca să-i fac să avanseze! Şi să ştii că merge mai bine! Sunt toţi ca nişte copii. Bătaia la fund face minuni.

- Şi, practic, cam ce-ar fi „bătaia la fund”?

- Le satisfac dorințele, bineînțeles, dar le impun încercări care îi obligă să se depășească sau, cel puțin, să-și pună întrebări. Un sfat: nu ezita să-i pui în situații de criză care să-i constrângă să se pună în discuție. Edmond Wells vorbește despre metoda asta în Enciclopedia lui. El numește asta CDPD, adică „Crize de punere în discuție”.

- Și ce metodă preconizezi?

- În loc să-ți protejezi clienții, pune-i în pericol. În loc să-i ferești de prăpăstii, aruncă-i în ele, asta îi va învăța să-și cunoască mai bine limitele și să aibă mai mare încredere în ei. Te asigur că eu nu-mi cruț clienții și, la urma urmelor, se comportă mai bine. Apreciază mai mult viața. Dorințele lor devin mai cugetate, să supraviețuiască, să nu fie bolnavi... Toate sufletele mari au suferit trecând prin mari încercări. Și asta a contribuit la crearea legendei lor...

Tot nu sunt convins.

- Nu cred că pot să fiu dur cu clienții mei. M-am atașat prea mult de ei.

Raoul mă privește cu disperare.

- Atunci continuă să-i protejezi și vom vedea care, ai mei sau ai tăi, vor obține în final cele mai bune note karmice.

- E o provocare?

- Dacă vrei, încuviințează el. Fiecare cu metoda lui de control îngerească, și vom vedea cine câștigă!

Îl întreb unde a ajuns cu Nathalie a lui. Își cheamă sferile și le examinăm sufletele, peștișori care se agită în acvariul lor sferic.

- Ai înțeles de ce Marele Inca ne-a sfătuit să o considerăm o cheie pentru enigma numiților 7?

- Aș! răspunde el suspinând. De atunci o observ mereu. Nathalie, Nathalie, Nathalie... O puștoaică fără ocupație de la o ambasadă din America de Sud.

- Și înainte de viețile omenești, ce a fost Nathalie a ta?

- În stadiul animal. Stridie cu perlă. Nu a fost luată. A murit de bătrînețe cu perla ei cu tot.

Mă învîrtesc în jurul sferei.

- Să revedem filmul vieților ei trecute. Cu siguranță că există ceva ce încă nu am reperat. Nu e posibil ca cineva atât de clarvăzător ca Marele Inca să se fi înșelat.

Proiectăm filmul cu toate celelalte karma ale fetei. Deodată tresar. Datele! Există spații enorme între datele de moarte și de naștere, și totuși ne-am înșelat, nu a petrecut aceste momente în Purgatoriu.

- Ai dreptate, spune Raoul. Nici pe Pământ și nici în Paradis... Atunci unde a fost? Încă o piesă din mecanismul cosmic de care nu știm nimic... Există un alt loc în afară de Pământ și de Paradis unde pot migra sufletele...

- Rezervat supradotaților precum Nathalie Kim? Și crezi că ar putea să fie lumea acelor 7?

- De ce nu? Numai ea poate să știe.

73. ENCICLOPEDIA

CULT FEMININ: La originea celor mai multe civilizații se află cultul zeiței-mamă, celebrat de femei. Riturile erau bazate pe trei evenimente esențiale din viața unei femei: 1) menstruația; 2) nașterea; 3) moartea. Mai târziu, bărbații au încercat să copieze aceste religii primitive. Preoții au împrumutat veșmintele lungi ale femeilor.

Șamanii din Siberia persistă în a se îmbrăca în femei la inițierea lor și, în toate cultele, găsim o zeiță-mamă fondatoare.

Ca să promoveze mai bine religia catolică în rîndul popoarelor păgîne, primii creștini au pus-o înainte pe Fecioara Maria, originalitatea acestei divinități fiind că era o zeiță virgină.

Abia în Evul Mediu a hotărît creștinismul să taie legăturile cu cultul feminin de altădată. În Franța s-a dat ordin să fie prigoniți cei care adorau „fecioarele negre”, peste tot au apărut ruguri pentru „vrăjitoare” (mult mai multe decît pentru „vrăjitori”).

De atunci bărbații au încercat prin toate mijloacele să le excludă pe femei din domeniul mistic. Nu numai că nu mai există cult feminin, dar nu mai există nici preotese. Ne facem cruce în numele Tatălui, Fiului și Sfîntului Duh.

74. JACQUES, 16 ANI

În acest an, domnișoara Van Lysebeth a fost mutată departe de Perpignan. Simt aceeași tristețe ca atunci când a plecat Martine. De ce mă părăsesc femeile tocmai în momentul în care le apreciez cel mai mult?

Înainte de a mă părăsi, domnișoara Van Lysebeth, la fel ca Martine, mi-a dat un sfat: „Caută-ți locul. După ce-ți vei găsi locul, nu va mai fi nevoie să lupți”, mi-a zis ea. Și mi-a dat o pagină dactilografiată cu un text la care să meditez.

Rămas singur, examinez cu atenție moștenirea. O foaie xeroxată extrasă din Enciclopedia cunoașterii relative și absolute de Edmond Wells, volumul II.

Pagina aleasă de domnișoara Van Lysebeth vorbește despre o experiență efectuată pe șobolani în 1989, în orașul Nancy. Iată ce spune acest text:

„Șobolanii sunt înotători excelenți. Pentru a verifica această capacitate, niște oameni de știință de la departamentul de studii comportamentale de la Universitatea din Nancy au așezat o cușcă cu o singură ieșire, un tunel ducând sub apa unei mici piscine. Nu exista posibilitatea ieșirii la suprafață, partea de sus fiind acoperită cu o placă. Șobolanii erau deci nevoiți să înoate sub apă ca să traverseze piscina pentru a se duce să aducă mâncare de la un distribuitor de boabe plasat la celălalt capăt al piscinei. La început, toți șobolanii au încercat să înoate. Dar, treptat, și-au împărțit rolurile. În cazul unor cuști cu șase șobolani, au apărut în mod spontan doi șobolani exploatare, doi șobolani exploatați, un șobolan autonom și un șobolan ispășitor.

Exploatații înotau ca să aducă boabele și exploatareii le șterpeleau mâncarea. După ce exploatareii se săturau, exploatații aveau voie să se hrănească și ei.

Autonomul era un șobolan care înota ca să-și obțină grăunțele și se bătea cu ferocitate la întoarcere ca să le mănânce singur. Țapul ispășitor, nefiind capabil nici să înoate și nici să-i terorizeze pe ceilalți, nu avea de ales decât să se mulțumească cu firimituri.

Toți șobolanii îl maltratau pe țăpul ispășitor și toți exploatareii îi loveau pe exploatați, probabil ca să amintească fiecăruia ce are. Dar lucrul cel mai tulburător este că dacă sunt puși toți exploatareii în aceeași cușcă, se vor bate toată noaptea și dimineață vor apărea din nou: doi exploatare, doi exploatați, un autonom și un țăp ispășitor.

La fel se va întâmpla și în cazul în care se mărește numărul pînă la introducerea în cușcă a două sute de șobolani. Urmează o lungă bătălie nocturnă, după care, dimineața, apare o clasă de superexploatare care a creat mai multe straturi de ajutoare ca să-și repercuteze autoritatea obosindu-se și mai puțin. Nu mai au nevoie nici măcar să-i terorizeze pe exploatați, alții o făceau în locul lor. Altă surpriză: la celălalt capăt al scării, țăpii ispășitori erau și mai martirizați. Ca un fel de avertisment, trei dintre ei fuseseră făcuți bucați de semenii lor și crucificați pe grilajul cuștii.

Oamenii de știință din Nancy au mers și mai departe cu cercetările. Au deschis capul șobolanilor și le-au disecat creierul. Atunci au descoperit că cei care aveau cele mai multe molecule de stres nu erau țăpii ispășitori sau exploatați, ci exploatareii care tremurau de frică să nu-și piardă statutul de privilegiați și să fie obligați să înoate la rîndul lor ca să se hrănească”.

Citesc și recitesc de cîteva ori acest articol ca să-i înțeleg bine sensul. De ce a ținut neapărat domnișoara Van Lysebeth să citească tocmai acest text? Probabil ca să mă ajute să-mi „găsesc locul”, după cuvintele ei. La oameni se întâmplă la fel, imediat ce sunt mai mult de doi, apar exploatare și exploatați. Astfel, revoltații de pe Bounty, mai întîi rebeli și idealști, au sfîrșit prin a se omorî între ei. Ceea ce ar explica și eșecul comunismului, eșecul creștinismului. Eșecul oricărei mișcări politice, fie ea rebelă, utopică, spirituală.

Ceea ce descrie acest Edmond Wells este de fapt blestemul vieții în grup. Indiferent de intențiile inițiale, vor exista totdeauna unii care se vor urca în capul celorlalți. Și dacă exploatareii refuză să-și asume rolul lor, exploatații îi obligă s-o facă! Muncitorii cer patroni, discipolii cer un guru și cetățenii un președinte. Oamenii se tem foarte tare de libertate, le e tare teamă să gîndească ei înșiși, le e frică foarte tare să-și asume responsabilități...

Vreau să fiu un Autonom.

Autonom... și apoi ceilalți A: Anarhist, Autodidact, Agnostic.

75. VENUS, 16 ANI

Dorința mea s-a realizat. Părinții mei nu se mai ceartă. În urmă cu șase luni, în loc să spună „la revedere”, tata a exclamat: „M-am săturat să mai trăiesc cu o isterică și cu o anorexică! Divorțez. Avocatul meu va lua legătura cu voi”. Am șaisprezece ani. Sunt mare. Îmi câștig viața. N-am să-mi mai stric dorințele rugându-mă să se împace. Prefer să cer ce mi-ar face cel mai mult plăcere.

Ieri seară am visat că am câștigat un concurs de frumusețe. Toată lumea era la picioarele mele și zicea că sunt cea mai slabă și mai frumoasă. Asta mi se pare a fi noua mea țintă. Să fiu selecționată la concursul „Miss Univers”. Amuzantă expresie: „Miss Univers”! Ca și cum judecătorii ar fi convinși că, în afara planetei Pământ și a oamenilor, în cosmos n-ar mai fi și alte frumuseți...

76. IGOR, 16 ANI

La centrul de reeducare îmi îmbunătățesc arta pocherului. Reușesc să descifrez nu numai fizionomiile, ci și cele mai mici mișcări de mână, de umăr, micile contracții ale irisului.

Reușesc chiar, fără să mă uit direct la cineva, să simt când perii sprâncenelor se ridică ușor de surpriză sau de mulțumire. Mai sunt și venele frunții pe care știu să le citesc: tîmpla sau jugulara care începe să bată brusc mai repede. Mărul lui Adam îmi indică că cineva a înghițit în sec. Dar cel mai mult vorbesc buzele.

E culmea cum trădează gândurile adversarilor acești doi mușchi roz! Foarte puțini jucători știu să-și controleze buzele. Eu am găsit o șmecherie: am lăsat să-mi crească o mustață care îmi umbrește gura. Și pe urmă îmi ascunde și șanțulețul de sub nas care, fiind prea adînc, pare bot-de-iepure.

Joc cu gardienii. Mizăm pe țigarete. Mă îndeamnă să beau vodcă, pentru că își închipuie că beat voi fi mai puțin norocos. Ei nu știu că am făcut cunoștință cu vodca încă din burta mamei. Mimez o ușoară ebrietate. Și câștig din nou.

- Ajutor!

Recunosc vocea lui Vania. Dau fuga, renunțînd la o chintă pe care mizasem două sute de țigarete. Prietenul meu m-a băgat încă o dată într-o situație imposibilă. Un tip înalt și solid îi dă la cap. Ca de obicei, îmi salvez protejatul, dar Vania profită că îl țin de mijloc pe celălalt ca să ia o sticlă și să-l pocnească în cap cu ea. Agresorul cade greoi.

Gardienii vin după aceea. Directorul apare și el după cîteva minute. Întreabă cine a comis fapta. Vania arată spre mine. Devin deodată conștient că mă urăște. Mă urăște încă de la Sankt Petersburg și de la orfelinat pentru că, dintotdeauna, îmi datorează totul. De fiecare dată cînd i-am venit în ajutor m-a urît și mai mult. Incapabil să-și achite datoriile acumulate, a început să mă urască.

Poți ierta multe aproapelui tău, mai puțin faptul că te-a ajutat.

E a doua lecție pe care o învăț în acest centru. Nu ajuta decît oamenii care sunt în stare să suporte asta fără să ți-o reproșeze mai tîrziu. Și astfel de oameni nu sunt prea numeroși.

Pe urmă totul merge foarte repede. Nici măcar nu-mi mai dau osteneala să restabilesc adevărul, știu că n-au să mă creadă. Dacă te uiți la Vania cît e de slăbănog și la mine cît sunt de solid, ghicești imediat care din noi doi i-a venit de hac victimei.

Nu voiam să rămîn în acest centru de reeducare. S-a întîmplat tocmai bine. Sunt expediat la azilul de alienați periculoși de la Brest-Litovsk.

77. SIBELIUS

Mica sală e tapisată cu roșu. Împreună cu frații ei, Nathalie Kim asistă la un spectacol de hipnoză. Ca niște pasionați ce sunt, au luat locuri în primul rînd.

Pe afiș scrie: „Sibelius, hipnotizator venit din Franța”. Apare în smoking negru în lumina reflectoarelor și, imediat ce se ridică cortina, laudă puterile sugestiei. Ține o mică expunere cu

iz științific, din care reiese că e destul să spui cu putere ce vrei pentru ca oamenii să te creadă. Spune că este în stare să convingă pe oricine din asistență să se transforme în scîndură. Cere un voluntar pentru experiență. Un tînr în blugi se ridică dintr-o parte a sălii.

Sibelius se convinge repede că cobaiul său e sensibil la solicitările lui. „Ești rigid, ești rigid de tot”, spune el apăsător. „Ești o scîndură! Rigid ca o scîndură, nu mai poți mișca, ești încremenit, ești o scîndură, o scîndură!” Cu ajutorul unei asistente adolescente nu mai în vîrstă decît Nathalie, francezul îl instalează pe hipnotizat pe două scaune, cu capul pe unul și cu picioarele pe celălalt. Apoi invită trei spectatori să urce pe burta cobaiului care, ca o scîndură bună, nu se îndoaie.

Ovații.

Nathalie Kim aplaudă frenetic. Această realizare e pentru ea o recunoaștere a propriei sale reușite. La urma urmelor, cu mijloacele ei sărace, s-a descurcat la fel de bine ca un profesionist.

Sibelius cheamă de data asta cinci voluntari să urce pe scenă. Nathalie e prima care răspunde solicitării. Hipnotizatorul împarte banane oaspeților lui și le propune să le desfacă și să le guste. Gustă toți, unul după altul.

- Ce gust are? Întrebă el.

- De banană, răspund toți în cor.

- Foarte bine. Acum vă voi spune că nu mai e banană ci lămîie. O lămîie, o lămîie, o lămîie acră!

Nathalie examinează cu insistență banana din mînă și Sibelius i se adresează imediat.

- Purtați niște ochelari cu ramă aurită foarte frumoși, domnișoară. Sunteți mioapă sau prezbită?

- Mioapă, răspunde fata.

- Atunci îmi pare rău. Figura asta nu merge la miopi. Întoarceți-vă la loc. Alt voluntar, vă rog, și de preferință fără ochelari.

Nathalie se întoarce spre frații ei:

- M-a trimis înapoi în sală pentru că am descoperit înșelătoria. În coaja bananei e o mică gaură. Probabil că a injectat suc de lămîie cu seringă.

Pe scenă, toți voluntarii curăță banana și recunosc pe rînd că au simțit un gust de lămîie în partea de jos a bananei.

Aplauze. Nathalie Kim se ridică și exclamă:

- E un impostor! zise ea furioasă.

Și dezvăluie stratagema.

În sală urmează un moment de stupefacție, apoi oamenii strigă să li se dea banii înapoi. În fluierăturile și huiduielile sălii, Sibelius se grăbește să dispară în culise. Cortina cade, în timp ce voluntarii se întorc la locurile lor, foarte deruțați.

Nathalie profită de harababură ca să se strecoare în cabină unde artistul, așezat în fața unei oglinzi, se demachiază avînd grijă să nu-și strice costumul de scenă.

- Ce curaj să vii aici! Poate vrei să-ți mulțumesc? Mi-ai stricat toate efectele. Te rog să ieși imediat din cabina mea.

Nathalie nu e impresionată.

- Discreditați hipnoza, ce păcat! Probabil pentru că nu aveți destulă încredere în ea, dar eu știu că funcționează și că metoda ar trebui să iasă din spectacolele de circ și de pe scena varieteturilor ca să se studieze în universități și laboratoare.

- Ai dreptate, răspunde Sibelius, mai calm, continuînd să se demachieze. Hipnoza funcționează, dar nu totdeauna. Iar eu nu-mi pot asuma riscul să ratez o reprezentație. Sunt deci constrîns să-mi iau „măsuri de precauție”.

- Ce măsuri de precauție?

- Pentru că te interesează hipnoza, știi că nu merge decît cu 20% din oameni. Sigmund Freud și-a dat seama de asta cînd folosea această metodă cu pacienții lui. La spectacolele mele sunt deci constrîns să recurg la complici care vor antrena adevărații voluntari.

Nathalie Kim se încruntă.

- Asta înseamnă că vă pricepeți ca lumea la hipnoză?

- Bineînțeles! exclamă artistul. Am studiat-o cu mare seriozitate. Ba chiar am făcut și experiențe științifice.

Văzînd dezaprobarea pe de pe fața interlocutoarei sale, francezul suspină și îi mărturisi:

- Trebuie să-mi cîștig viața. Am o familie. Nu judeca prea repede oamenii. Vei vedea cum te vei descurca și tu mai tîrziu, ca să-i hrănești pe ai tăi.

Ca să nu scăpăm nimic din această scenă, Raoul și cu mine stăteam pur și simplu cu nasul lipit de sferă. Încântat, prietenul meu îmi mărturisește că aceasta e ocazia de a rezolva enigma coreencei.

- Cu ajutorul șarlatanului?

- Nu e chiar un șarlatan, îmi răspunde Razorbak. Ba chiar este un bun medium. Simt că am priză la el.

- Zău?

- Da, da, am făcut legătura. Ca la o pisică.

Într-adevăr, Sibelius pare că are o durere de cap. Văzînd că duce mîna la frunte, Nathalie vrea să se retragă.

- Nu pleca, zice Sibelius. Nu mă deranjezi, doar că... ceva îmi spune că trebuie neapărat să te hipnotizez...

Am înțeles ideea prietenului meu. E adevărat că asta e ocazia de a afla mai mult despre Nathalie.

- Te pricepi la hipnoză? o întreabă Sibelius.

- Da, împreună cu frații mei, fără să ne lăudăm, am învățat hipnoza ca amatori, datorită unei cărți, și am obținut rezultate destul de bune.

Bărbatul o întrerupe:

- Ai mai făcut pînă acum o regresie?

- Nu. Ce mai e și asta?

- Înseamnă să te întorci în viețile anterioare, îi explică Sibelius.

Nathalie Kim pare intrigată. Ar dori și în același timp îi e frică să răspundă la invitația hipnotizatorului.

- E periculos? întreabă ea ca să cîștige timp.

- Nici mai mult și nici mai puțin decît hipnoza, zice artistul aranjîndu-și părul.

- Ce mă vei face să re trăiesc?

- Nașterea și poate că viața precedentă.

Raoul o îndemnă pe tînăra supradotată să accepte. Nathalie consimte fără tragere de inimă. Sibelius trage zăvorul la ușă, scoate telefonul din priză și îi cere fetei să închidă ochii și să se destindă.

Experiența începe.

Francezul o face să vizualizeze o scară și îi cere să coboare treptele în direcția inconștientului. Ca în cazul unei scufundări submarine, operează cu paliere. Coborîrea a zece trepte: stare de relaxare ușoară. Alte zece trepte: relaxare profundă. Alte zece trepte: hipnoză ușoară. După patruzeci de trepte, Nathalie este în stare de hipnoză profundă.

- Vizualizează ziua de ieri și povestește-mi-o.

Cu pleoapele închise, Nathalie povestește o zi banală petrecută cu frații ei la ambasadă, studiind din cărți budismul tibetan și șamanismul.

- Acum vizualizează ziua de acum o săptămînă.

Ea continuă să povestească despre o altă zi fără evenimente interesante.

- Acum povestește-mi ce s-a întîmplat exact cu o lună în urmă.

Ezită, dar pînă la urmă găsește firul. La fel și pentru un an, cinci ani, zece ani. Nathalie caută, se poticnește puțin și povestește. Sibelius hotărăște să o facă să re trăiască nașterea.

Cu o voce uimită și emoționată, coreeanka anunță că se vede ieșind din pîntecele mamei sale.

- Foarte bine. Vizualizează fața ta de fetus și suprapune-i vechea față, cea a persoanei care erai înaintea acestei existențe. Fixează acea față, re trăiește-i ultimele clipe.

Nathalie Kim este cuprinsă de frisoane. Îi crește temperatura și ticuri nervoase îi schimonosesc fața. Raoul îi indică imediat lui Sibelius ce să întrebe. Îl controlează perfect.

Îl întreb pe prietenul meu:

- Avem dreptul să facem asta?

- Nu știu. O să vedem.

Corpul clienței sale tresare de spasme. Tînăra se zbate.

- Renunță, Raoul. Vezi bine că suferă. Spune-i acestui Sibelius să pună capăt ședinței.

- Imposibil, dacă ai început, trebuie să mergi pînă la capăt.

Nathalie deschide larg ochii dar nu vede încăperea. E în trecut.

- Ce vezi?

Nathalie pare victima unei crize de panică. Răsuflă cu greu, aproape că se sufocă. Fața ei e plină de sudoare.

- Oprește, Raoul. Oprește.
- Atît de aproape de țintă? Nici vorbă. Altfel ar trebui să luăm totul de la capăt.
- Ce vezi? Ce vezi? insistă hipnotizatorul.

Nathalie se agită, apoi încremenește, înspăimîntată parcă de un spectacol teribil. Începe din nou să vorbească cu o voce diferită de cea pe care i-o cunoșteam:

- Mor. Mă înec. Mă sufoc. Ajutor!

- Totul va fi bine, sunt lîngă tine, o liniștește Sibelius. Deplasează-te și mai departe în viața ta anterioară și vei ieși din apă.

Se reînseninează și, cu calm, povestește cum s-a înecat. Se scâldea, la Bali, cînd un val a dus-o departe în larg. Nu a mai putut să se reîntoarcă la mal. A simțit apa cum îi umplea plămîinii. Iată de ce avea fobie la apă și crizele de astm.

Faptul că a rezolvat astfel un mister al vieții sale îi redă încredere și o îndeamnă să meargă mai departe. Povestește viața zilnică în acea insulă a arhipelagului indonezian, cu muzica, alimentele, regulile complexe de viață în societate, educația ei de dansatoare, dificultatea de a strînge suma necesară cumpărării unui costum de scenă, munca grea asupra degetelor pe care trebuia să învețe să le îndoie cît mai mult posibil.

- Gata! se laudă Raoul. În centrul sufletului ei. Nimeni în afară de ea nu are acces la acest seif intim.

Nathalie povestește viața ei de dansatoare apoi, deplasîndu-se și mai mult în trecut, cum, în altă viață, bătuse tam-tamul în Coasta de Fildeș, apoi viața pictoriței miniaturiste din Malta și a sculptorului în lemn din Insula Paștelui.

Raoul se concentrează ca să-și conducă bine mediumul.

- Dar ce s-a întîmplat între două dintre aceste vieți? întreabă Sibelius.

Nathalie Kim face o pauză înainte de a răspunde.

- Ce se întîmplă între două vieți? insistă hipnotizatorul.

Tînăra coreeancă tace. Nu mai mișcă. Abia dacă mai respiră. Pare senină, revenită parcă la o normalitate care nu o mai sperie.

- Sunt...

- Unde?

- Sunt... sunt... sunt în altă parte.

- Unde? Unde? Pe ce continent?

Frisoane.

- În altă parte. Nu pe Pămînt.

- Nu pe Pămînt?

- Înainte... în viața mea dinaintea acesteia, trăiam... trăiam... pe o altă planetă.

78. ENCICLOPEDIA

TREI REACȚII: În lucrarea sa Elogiul fugii, biologul Henri Laborit spune că, confruntat cu o încercare, omul dispune doar de trei alegeri: 1) să lupte; 2) să nu facă nimic; 3) să fugă.

Să lupte. Este atitudinea cea mai naturală și cea mai sănătoasă. Corpul nu suferă afectări psihosomatice. Lovitura primită este transformată în lovitură dată. Dar această atitudine prezintă cîteva inconveniente. Se intră într-o spirală de agresiuni cu repetiție. Pînă la urmă întîlnești pe cineva mai puternic care te face KO.

Să nu faci nimic. Înseamnă să-ți înghiți ura și să acționezi ca și cum n-ai fi perceput agresiunea. E atitudinea cea mai bine admisă și cea mai răspîdită în societatea modernă. Cea care se numește „inhibarea acțiunii”. Îți vine să-i spargi muștră adversarului, dar fiind conștient de riscurile de a te da în spectacol, de a primi și tu lovituri și de a intra într-o spirală de agresiune, îți înghiți fierea. Din acel moment, acea lovitură de pumn pe care nu o dai adversarului ți-o dai ție însuși. În acest tip de situații înfloresc maladiile psihosomatice: ulcer, psoriasis, nevralgii, reumatism...

A treia cale este fuga. Este de mai multe feluri:

Fuga chimică: alcool, droguri, tutun, antidepresive, tranchilizante, somnifere. Ele permit să se șteargă sau cel puțin să se atenueze agresiunea suferită. Uși. Delirezi. Dormi. Deci trece. Dar acest tip de fugă diluează realul și, treptat, individul nu mai suportă lumea normală.

Fuga geografică: constă în a te deplasa fără încetare. Schimbi locul de muncă, prietenii, amantii, locul de viață. Astfel îți faci problemele să călătorească. Dar nu înseamnă că le rezolvi, însă le schimbi decorul, ceea ce este în sine mai „răcoritor”.

Fuga artistică: constă în transformarea furiei, durerii în opere de artă, filme, muzică, romane, sculpturi, tablouri... Tot ce-ți interzici să pronunți cu glas tare, îi pui să spună pe eroii tăi imaginari. Asta poate să producă apoi un efect de catharsis. Cei care vor vedea eroii răzbunînd propriile lor afronturi vor beneficia și ei de acest efect.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

79. FREDDY E CU NOI

- O altă planetă? Glumești!

De data asta Freddy Meyer e impresionat. Sigur, prietenul nostru este convins că omenirea merge spre pierzanie, totuși curiozitatea este mai puternică. Vrea să descopere cum funcționează în altă parte o „altă omenire”. Vrea să știe dacă autodistrugerea este proprie tuturor planetelor cu specii inteligente sau dacă este rezervată numai speciei umane terestre.

Stă jos și ne invită să luăm loc lângă el. Poziția așezat nu aduce în realitate decât prea puțin confort, deoarece levităm, dar e un obicei omenesc pe care ne face plăcere să-l reproducem. Probabil în amintirea acelor lungi discuții pe care le aveam pe vremuri, cînd cinam cu toții la masa mare de la Buttes-Chaumont.

- Nu va fi ușor să descoperim această planetă, zice rabinul. Galaxia noastră, Calea Lactee, cuprinde numai ea două sute de miliarde de stele. În jurul fiecărei stele se rotesc în medie vreo zece planete, așa că avem serios de muncă, prieteni.

Raoul amintește că, eliberați de materialitate, călătorim cu viteze vertiginoase.

- Da, dar într-un cosmos de mărime colosală, e ca și cum ai călători lent pe un teritoriu mic... Totul e relativ, subliniază Freddy.

- Și apoi, de unde să începem? În ce direcție să ne îndreptăm? Să descoperi o planetă locuită dintre toate planetele nelocuite e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fîn, zic și eu dezamăgit.

Deodată, remarca mea pare să-l trezească pe Freddy.

- E o problemă de metodă. Ca să găsești un ac într-un car cu fîn, e destul să dai foc și să scotocești cenușa cu un magnet.

Fața lui strălucește altfel. Dacă n-ar fi fost înger și orb, poate că aș fi recunoscut acea strălucire care ne însuflețea pe vremuri cînd am pornit împreună să cucerim lumile superioare.

- Haideți... înainte ca să respingem cît mai departe limitele necunoscutului!

Raoul, care temură de plăcere, completează:

- Înainte la cucerirea... țării zeilor!

II. SFERE ȘI STELE

80. VENUS, 17 ANI

De când a plecat tata, trăiesc cu mama și nu e chiar ușor. Toate micile ei sîcîieli mi-au devenit insuportabile.

Seara luăm masa de cele mai multe ori împreună și ne certăm. Mama îmi reproșează că nu-mi supraveghez îndeajuns silueta. Mărturisesc că după perioada de anorexie, am continuat cu o perioadă de bulimie. Absența tatălui meu îmi provoacă foamea. Mănînc o mulțime de prăjituri. Prăjiturile mă ajută să suport viața, pe mama și ambianța din ce în ce mai insuportabilă din studiourile foto.

A-ți ține sub control corpul e bine, a nu mai ține cont de nimic e și mai bine.

Am șaptesprezece ani și mi se pare că am trăit mult și am mîncat mult. În perioada de anorexie ajunsesem la treizeci și cinci de kilograme. În faza de bulimie, am ajuns deja la optzeci și două. Și trebuie să spun că atunci cînd mănînc, mănînc nu mă joc. De altfel, nu numai prăjituri, ci și cutii cu fasole în sos tomat pe care le consum reci, fără să le mai încălzesc. Bucăți de zahăr. Maioneza o sug din tub ca din biberon. Și pe urmă pîine cu unt presărată cu praf de cacao. Asta pot să mănînc tone întregi.

Mama nu-mi vorbește decît ca să îmi adreseze reproșuri. Totuși i-am spus că, cu cît mă ocărăște, cu atît mi se face mai tare foame. Efect de bumerang, după ce am descoperit controlul corpului prin gestionarea hranei, trupul mă dezgustă din ce în ce mai mult. Îl consider o pubelă pe care o umplu ca să mă pedepsesc.

Am tot timpul ceva în gură, o gumă de mestecat, o bomboană, o caramela, și rumeg.

De cînd m-am îngrășat, agențiile de manechine m-au solicitat mai puțin. Ba au fost unii smecherași care mi-au propus fotografii după/înainte care să se publice invers în montaje publicitare înainte/după. S-ar fi lăudat astfel regimuri miraculoase care se considera că m-au făcut să slăbesc.

Mama mă acoperă cu reproșuri. Nu numai că nu mai aduc bani dar, în plus, agapele mele costă scump. Și cu cît mama îmi face observație, cu atît mi-e mai foame.

Singura sursă de satisfacție: Jim. Jim e un băiat adorabil. Într-o zi cînd mama îmi arunca cu farfurii în cap ca să mă convingă că are dreptate, am trîntit ușa, am fugit și l-am întîlnit pe Jim, vecinul de alături. E student la geografie. Eu, care din cauza carierei mele precoc de manechin, n-am făcut multe studii, sunt impresionată.

Am vorbit mult timp despre țările îndepărtate. Mi-a explicat cît de mare e lumea și cît de mici sunt problemele mele în comparație cu această imensitate. Asta mi-a plăcut. Ne-am sărutat sub clar de lună.

După o săptămînă am făcut dragoste. Era prima dată. Nu a fost foarte bine.

Încerc să încetez cu mîncatul, dar nu reușesc. Lupta mea împotriva mîncării e într-adevăr acerbă. Hotărăsc să înghit laxative pentru ca mîncarea să nu stea mult în corpul meu. De puțin timp, chiar am pus la punct o tactică foarte bună ca să vomit. E destul să-ți bagi două degete în fundul gîtului ca să dai totul afară în chiuveta de la toaletă.

Îl întreb pe Jim dacă are impresia că sunt prea grasă.

- Îmi plac grasele, răspunde el.

Îi spun că, mai demult, înainte de a fi grasă, eram atît de frumoasă încît eram top-model și că speram să devin Miss Univers. Îmi răspunde că pentru el sunt cea mai frumoasă fată din univers.

Ca să rămînă cu această bună impresie, prefer să nu facem dragoste în seara aceea și ne părăsim cu o sărutare cît se poate de castă. Asta îmi întărește hotărîrea. Voi prelua din nou controlul corpului. Voi fi Miss Univers!

O conving pe mama să mă lase să elimin grăsimea chirurgical. Se ocupă de mine tot Ambrosio Di Rinaldi, Michelangelo al bisturiului. Sub anestezie locală, asist la tot ce se întîmplă. Îmi introduce niște canule mari în coapse apoi activează o pompă aspirantă. Cu un zgomot de motor diesel, iese un lichid care se revarsă în niște cilindri transparenti. La început, sunt surprinsă văzînd că e aspirat doar sînge și mi-e frică să nu rămîn fără el dar, treptat,

sîngele se limpezește și capătă o nuanță rozé, după care devine roz și smîntînos. Ambrosio Di Rinaldi mă lămurește că trebuie să înfigă canulele în locuri diferite ca să nu se facă goluri, ceea ce, în jargonul lui, se numește „efectul tablă ondulată”.

Ambrosio poate că are niște prețuri exorbitante dar, din fericire, e maestru în arta de a împiedica apariția „tablei ondulate”.

După consistența smîntînoasă, urmează consistența păstoasă. Îmi înlătură excedentul de pe coapse, ceea ce mă bucură cu atît mai mult cu cît, chiar și în perioada de anorexie, slăbeam în sus, dar nu destul în jos.

La ieșirea din clinică, Jim mi-a adus flori. Dar acum cînd sunt slabă și frumoasă, nu mai pot să rămîn cu un tip căruia îi plac grasele!

Vreau să fiu Miss Univers.

81. IGOR, 17 ANI

Mă plîngeam de centrul de reeducare pentru minori de la Novosibirsk, dar nu aveam dreptate. Azilul de alienați de la Brest-Litovsk e și mai rău.

La centru mîncam rămășițe de carne stricată, aici nu ni se mai dă carne deloc. Se pare că există nebuni.

La centrul de reeducare, saltelele erau pline de ploșnițe. Aici dormim în hamacuri din lanțuri inoxidabile.

La centrul de reeducare puțea a putreziciune, aici putea a eter. Acolo totul era murdar, aici totul e curat.

Mă plîngeam că auzeam țipete noaptea la centrul de reeducare, aici aud rîsete. Și rîsetele astea sunt îngrozitoare.

Aici am doar un singur vecin de cameră. Alexandrei.

Alexandrei vorbește singur toată noaptea. Spune că vom muri cu toții. Că cei patru cavaleri al Apocalipsei au pus șaua pe cai. Fierul, focul, apa și gheața ne vor distruge și vom pieri pentru păcatele noastre. Apoi se așează în genunchi și se roagă pînă ajunge să strige: „Mîntuire! Mîntuire!”. Și asta ore întregi, în timp ce se lovește cu pumnii în piept. Apoi se oprește brusc, rămîne nemișcat și răcnește toată noaptea: „Voi muriiii!!!!!!”

Ieri, Alexandrei a murit. L-am omorît. Nu aveam nimic cu el. Am vrut mai curînd să-i fac un serviciu. L-am sugrumat cu o șosetă ca să-l eliberez de această viață. În privirea lui am citit mai mult recunoștință decît furie.

După asta, niște infirmieri m-au tîrît în sectorul de izolare neurosenzorială. Acest sector constituia un supliciu în perioada stalinistă. A devenit o zonă de debarasare pentru nebunii prea greu de controlat. Infirmierii spun că, după o lună de izolare senzorială, cei închiși aici nu-și mai amintesc cum îi cheamă. Dacă sunt puși în fața unei oglinzi, spun: „Bună ziua, domnule”.

Pun mîna pe mine. Mă zbat. Patru inși mă apucă și mă aruncă într-o celulă.

- NUUUUUUUUUUUUU!

Clac!

Încăperea e albă, fără ferestre. Nu e nimic. Pereții sunt albi. Becul gol stă aprins zi și noapte și nu există întrerupător. Nici un zgomot. Nici un alt semn al prezenței umane decît, la fiecare opt ore, sosirea unei ciorbe bej pe un ghișeu. E vegetală sau animală? Seamănă cu un piure și e dulce și sărată în același timp, ca hrana pentru animale. Pentru că totdeauna e același fel de mîncare imposibil de identificat, nu mai știu dacă e micul dejun, prînzul sau cina.

Pierd noțiunea timpului. Mîntea îmi devine întortocheată. Nici măcar nu mă pot sinucide lovindu-mă cu capul de pereți, căci pereții sunt matlasați. Am încercat totuși întorcîndu-mi limba în gură, dar totdeauna un reflex mă împingea să tușesc ca să respir.

Îmi închipuiam că ajunseseam în nenorocirea cea mai neagră. Îmi dau seama că poți să cazi și mai jos.

Dar de data asta, chiar și cu cele mai mari eforturi de imaginație, nu văd cum situația mea ar putea să devină mai rea. Dacă sunt aruncat într-o sală de tortură, voi găsi măcar puțină viață, vor fi călăii cu care voi putea să discut, mașinile, instrumentele, un decor.

Aici nu-i nimic.

Nimic.

Doar fața mamei mele care îmi apare în fiecare dimineață ca să-mi spună: „Pentru că n-ai fost cuminte, am să te țin închis în dulap toată viața”.

Sunt tratat mai rău decât un animal. Nimeni n-ar îndrăzni să închidă un animal ani de zile într-o încăpere albă izolată fonic continuând să-l hrănească. Ar fi lăsat pur și simplu să moară, atîta tot. Dar sunt hrănit ca să nu mor și să mi se descompună capul. Aici nebunii nu sunt îngrijiți. Sunt aduși oameni normali și sunt făcuți să-și piardă mințile. Poate că e un mijloc de control al populației!

Trebuie să rezist.

În cap am impresia că e un fel de bibliotecă imensă din care cărțile sunt aruncate și cad. Sunt cărți mici; cînd cad, cuvintele scapă și le pierd din vocabular.

Pe urmă cad cărțile mari ale amintirilor din viața mea trecută. Cum era viața mea trecută? Îmi amintesc de pocher, de Piotr (îl chema Piotr sau Boris?), de cei trei V (Vasili, Vania... și, la naiba, cum îl chema pe al treilea? Ăla gras care....). Mă agăț de tot ce rezistă. În pocher e perechea simplă, perechea dublă, careul și (la naiba, cum se numește cînd ai trei cărți la fel plus altele două la fel?)

Ideile se nasc în minte apoi sar ca pe un disc zgîriat ca să lase locul altora. Am impresia că nu pot să merg pînă la capătul nici unui gînd.

Numai mama rămîne încrustată, de parcă ar fi fost imprimată cu fierul roșu în creierul meu. Îmi amintesc toate expresiile feței sale în ziua în care m-a abandonat în fața bisericii. Mă agăț de această durere. Mulțumesc, mamă, măcar la asta să-mi folosești! Mama e ultima dovadă a identității mele. Mă definesc prin furia împotriva ei. Poate că într-o zi îmi voi uita numele, într-o zi poate că n-am să mă mai recunosc privindu-mă într-o oglindă, într-o zi poate că n-am să-mi mai amintesc deloc ce s-a petrecut în copilăria mea, dar de ea îmi voi aminti.

În cele din urmă, într-o dimineață-după-amiază-seara (trecuse o săptămînă? o lună? un an?), ușa se deschide. Sunt chemat la directorul azilului.

Pe drum savurez cele mai mici informații culese de creier. Mirosul de spital, vopseaua scorjită de pe pereți, rîsetele care răsună în depărtare, zgomotul pașilor pe o pardoseală tare, fragmentele de cer întrezărite prin ochiurile de geam cu grilaj, contactul mîinilor infirmierilor care mă țin de brațe, în timp ce cămașa de forță mi le leagă la spate. Fiecare strigăt - „Înainte!”. „Urmează-ne!” - mi se pare o melodie.

Sunt împins în biroul directorului. Lîngă el stă un bărbat în uniformă. Am impresia că re trăiesc mereu aceeași scenă, cea în care un polițist mă salvează din fața bisericii, cea în care un colonel de aviație vine să mă ia de la orfelinat ca să mă ducă într-o familie. Acesta ce o fi vrînd să-mi propună?

Directorul se uită la mine dezgustat. Mă gîndesc la mama. Poate că ghicise ce aveam să devin și vrusese să mă cruțe de toate aceste suferințe.

- Vrem să-ți oferim ultima șansă. În Cecenia au reînceput luptele. Pierderile sunt mai mari decât fusese prevăzut. Armata are nevoie de voluntari pentru front. Colonelul de infanterie Dukuskov, aici de față, conduce trupele de șoc. Prin urmare ai de ales: rămîi aici la izolare sau intri în grupurile de comando din prima linie.

82. JACQUES, 17 ANI

Reușesc să-mi vînd povestirile unei reviste de SF și obțin astfel primii mei bani datorită muncii mele. Drept recompensă, plec în vacanță pe coasta bascilor. Aici o întîlnesc pe Anais.

Anais este o brunetă care seamănă puțin cu Martine, dar are o față mai rotundă. Cînd rîde sau zîmbește, face gropițe în obraji.

Rîdem în hohote ca doi nebuni. Nu ne spunem nimic, ne uităm unul la altul și izbucnim în rîs, fără nici un motiv. Ilaritatea noastră constantă agasează pe toată lumea și ne face și mai complici. La sfîrșit, ne promitem să ne revedem cît mai des posibil. Numai că ea locuiește la Bordeaux și eu la Perpignan.

Lucrez la un proiect mare, o carte care vorbește despre umanitate văzută de un „neuman”. E o carte polițistă ai cărei eroi sunt niște... șobolani care fac o anchetă în rețeaua de canalizare. Evident, respect cu scrupulozitate toate legile care guvernează cu adevărat societatea șobolanilor. Am scris deja o primă versiune de două sute de pagini pe care i-o duc lui Anais ca să o citească. Citește repede.

- Hazliu. Personajul tău e un șobolan cu un smoc de păr roșu pe cap.

- Toate romanele de la început comportă o mică parte de autobiografie, îi răspund. Iar eu țin mult la părul meu roșu.

- De ce ai ales șobolanii?

Îi explic că șobolanii constituie doar un pretext, că e vorba de o reflectare globală a vieții în grup. Sunt în căutarea unei formule de societate ideală în care fiecare să se simtă bine. Într-o povestire mai veche alesesem drept eroi două globule albe, pe care le introdusesem în societatea ideală a corpului uman. Acum însă, vreau să arăt cum funcționează o societate feroce. Șobolanii constituie un exemplu de societate eficace, dar complet lipsită de compasiune. Îi elimină în mod sistematic pe cei slabi, bolnavi, bătrâni și pe copiii plăpânzi. Competiția este permanentă și învinge cel mai puternic. Scriind despre această lume necunoscută, sper ca cititorii mei să devină conștienți de partea de „șobolan” din ei.

La următoarea mea vizită, Anais mă prezintă părinților ei. Apartamentul familiei este impresionant. Tablouri de mari maestri, mobile vechi, bibelouri scumpe, n-am mai văzut pînă acum asemenea lux. Tatăl ei e dentist, mama e dentistă și, după cum se vede, afacerile le merg bine. Anais vrea să studieze ca să se facă și ea dentistă. Numai fratele ei mai mic nu s-a decis asupra propriului viitor. Ar vrea să se facă informatician, dar m-ar mira să persevereze. Sau va ajunge informatician specializat în programe de detistică.

Toată familia are dinți albi și frumoși. Stăm la masă și tatăl ei mă întreabă ce am de gînd să fac în viață. Spun că vreau să devin scriitor.

- Scriitor... dar de ce nu o profesie mai... normală?

Răspund că scrisul e pasiunea mea și că prefer să cîștig mai puțin și să fac o meserie care îmi place. Dar tatăl lui Anais nu râde. Și nici Anais.

După masă, îmi pune întrebări despre meseria părinților mei. Librari. Tatăl lui Anais dă din cap și amintește de scriitorii lui preferați: Céline, Marguerite Duras... Mărturisesc că am răsfoit deja lucrări de Duras și Céline și mi s-au părut cam plictisitoare.

În acel moment ar fi trebuit să remarc că mama ei s-a încruntat. Anais îmi adresează semne discrete pe care nu le percep la timp.

Tatăl ei mă întreabă ce fel de literatură îmi place. Citez pe Poe și pe Kafka și exclamă: „A, da, înțeleg!” După care ar fi fost mai bine să tac decît să continui despre minunățiile literaturii fantastice, polițiste și SF.

Recunoaște că nu a deschis niciodată acest tip de cărți. Acum îmi dau seama că ceva nu e în regulă și, doritor să mă arăt conciliant, conchid:

- În fond, nu există decît două feluri de cărți, cele proaste și cele bune.

Toată lumea tace și se uită în farfurie.

Cu o mișcare amplă de fustă, mama se ridică și pleacă să aducă desertul.

După care, deoarece Anais i-a declarat că sunt un as în materie de șah, tatăl insistă să jucăm o partidă. Declară, cu modestie, că e un simplu jucător amator.

Cîștig în patru mutări, cu figura „ciobanului” învățată de la Martine. Tatăl nu vrea să-și ia revanșa.

De la acea seară mă văd mai rar cu Anais. Îmi mărturisește că tatăl ei nu și-o imagina căsătorită cu un „saltimbanc”.

Sfîrșitul idilei.

Mă uit la fotografiile cu Anais. Rîde în fiecare din ele. Pur și simplu am făcut rău acceptînd să mă întîlnesc cu părinții ei. Ca să uit de preocupările mele de om, mă cufund în scris și mă îndîrjesc să înțeleg ce poate să gîndească un șobolan în viața de toate zilele.

83 ENCICLOPEDIA

PUNCTE DE VEDERE:

BANC: „Un tip se duce la medic. Poartă joben. Ia loc și scoate pălăria. Atunci medicul zărește o broască așezată pe capul chel. Se apropie și constată că broasca e parcă lipită de piele.

- Și aveți asta de mult timp? întreabă mirat medicul.

Atunci broasca răspunde:

- O, știți, domnule doctor că, la început, era doar un mic neg pe talpa piciorului”.

Acest banc ilustrează un concept. Uneori ne înșelăm în analizarea unui eveniment, pentru că am rămas încremeniți în singurul punct de vedere care ni se pare evident.

84. SFERELE MELE

Înainte de a porni în spațiu în căutarea altei planete, trebuie mai întâi să rezolv toate problemele cu sferele mele.

Mă conving că dorințele lor au fost într-adevăr îndeplinite. Igor voia să părăsească azilul de alienați de la Brest-Litovsk și acum e înrolat în armată. Jacques voia să avanseze și mai mult în literatură, și acum a început să scrie la romanul său. Venus a preluat controlul asupra ei.

- Ce fac ouăle tale? Întreabă Raoul.

Îi arăt cu satisfacție sferele.

- Cum nu se poate mai bine.

Raoul îmi atrage atenția că n-ar trebui să mă laud atîta. În realitate, nu o duc chiar atît de bine... Dorințele lor s-au realizat, dar nu o duc deloc mai bine. Venus nu mai are familie, nici dragoste, nu are nici măcar o educație solidă ca să poată înfrunta viața. E doar o fată fragilă și superficială.

Sistemul psihiatric aproape că l-a transformat pe Igor într-o legumă. Suferă de enorme carențe afective. E singur, fără bani, fără prieteni, fără să fi cunoscut măcar o sărutare de femeie pe obraz, deși are șaptesprezece ani! A fost trimis în prima linie în Cecenia cu grupurile de comando ale lui Dukuskov, formate din adunătura societății, hărăzită celor mai periculoase misiuni. Iar Jacques, tot trăind în lumile lui imaginare, pierde contactul cu realitatea și devine treptat un handicapat total în fața cotidianului.

- Și tu numești asta „cum nu se poate mai bine”?

După o a doua privire asupra acestor trei oameni, considerați a reprezenta cele trei fațete ale personalității mele, mă simt cam umilit.

- Ha! Ha! Bun venit printre îngeri! exclamă Raoul. O meserie liniștită, zic ei. Aiurea! E mai greu să-l scoți pe un om din condiția lui decît să faci un mineral să evolueze spre forma de vegetal!

Raoul se arată preocupat.

- Oricum, pentru noi aventura nu mai constă în treaba asta de funcționari. Trebuie să părăsim acest infern de fandoseală.

Raoul are acea privire ciudată care mă fascina și totodată mă speria altădată, cînd eram ființe materiale. Acea privire care înseamnă: „Să mergem pînă la capătul erorilor noastre, altfel nu vom ști niciodată de ce nu trebuie să le comitem”.

Îi cer prietenului meu un răgaz scurt ca să pun ordine în existența clienților mei. Liniștit, voi pleca cu mai multă seninătate.

Fac tot ce pot ca să-l influențez pe președintele juriului de la Miss Univers ca să aleagă candidatura lui Venus. Creez un curent de simpatie naturală al întregului comando al „lupilor” colonelului Dukuskov față de Igor. Și trimit în vis cîteva scene nemaipomenite pentru romanul lui Jacques.

- Nu pierde timpul cu ei, bombăne Raoul. Universul întreg ne așteaptă.

Apoi se apleacă la urechea mea și șoptește:

- În plus, muritorii se descurcă uneori mai bine fără noi.

85. VENUS, 17 ANI ȘI JUMĂTATE

Corpul meu, remodelat de chirurgia estetică, a fost reconstruit așa cum faci cu o mașină de ocazie. Am refăcut caroseria, motorul, tabloul de bord... Am recăpătat formă. Îmi dau în permanență cu cremă și promenadă pe pîntece, pe coapse și pe fund. Redevin sportivă: natație, jogging, stretching. Treptat, preiau din nou controlul asupra poftii de mîncare.

Și m-am întors în studiourile foto. Am început cu campanii pentru diverse produse alimentare, apoi am trecut la haine și blugi și, în sfîrșit, marile creații de modă! Itinerarul clasic al unui top-model.

Întoarcerea mea în această lume m-a lansat mai sus, mult mai departe decât primele mele tentative. Coborîrea în infern, care a urmat primelor mele tentative, m-a făcut mai puternică. Nu mă mai las călcată pe bătăture. Am învățat să mă fac respectată.

Ca iubit, mi-am ales un bărbat care e și el manechin. Deși practicăm aceeași meserie, el nu se simte în largul său. Îi e rușine să pozeze și să participe la defilările de modă. Esteban spune că face asta „așteptînd” ceva mai bun.

L-am ales numai după frumusețea fizică. E foarte decorativ, în genul „latino”. L-am lăsat să înțeleagă că, după ce mă voi sătura de el, îl voi scuipa ca pe un sîmbure de cireasă. Această perspectivă îl atașează și mai mult de mine. „Ah, Venus, tu singură tu mă înțelegi...” Bărbații sunt foarte ușor de manipulat. Am impresia că m-am prins cum funcționează. E de ajuns ca o femeie să nu depindă de ei ca ei să dorească să depindă de ea.

La pat, Esteban e un atlet dornic la nebunie să cîștige cursa. Își dă mare osteneală. Ba chiar îl bănuiesc că folosește substanțe dopante. Totul numai pentru plăcerea mea! La început, am încercat să-l liniștesc, pe urmă însă am înțeles că era mai bine să-l las chinuit de incertitudine. Îi cer mereu mai mult și lui îi place asta.

La urma urmelor, o merit. Am șaptesprezece ani și jumătate și sunt sublimă.

Ca să mă destind după ambianța de pe platouri, am început să fumez. Țigareta mă ajută să mă relaxez și nevoia de nicotină mă obligă să-mi organizez momente de destindere. Și reconciliază. Mama fumează și ea. Numai cînd fumăm împreună, cînd ne oferim reciproc bricheta, nu ne certăm.

Mama mă iubește, știu, și totuși simt că în adîncul ei îmi reproșează plecarea tatălui meu. Toate celelalte legături ale ei, de după el, s-au terminat lamentabil. S-ar zice că, imediat ce a ales un bărbat, se și pregătește să înfrunte eșecul. Bărbații ei nu înțeleg și asta îi crispează.

Trebuie să mă eliberez de influența ei. În plus, cînd îi văd traiectoria profesională, am toate motivele să fiu deprimată. În meserie, mama este deja considerată „bătrînă”. Nu mai e solicitată decât pentru cataloage de vânzări prin corespondență. Acasă a început să bea și să urmărească casete cu filme de groază.

Cred că am înțeles regulile meseriei. Urci repede și cobori repede, dar cu cît urci mai sus, cu atît ai mai multe șanse să nu mai cobori.

Trebuie să urc foarte sus. Trebuie să devin Miss Univers. Cu acest titlu, voi cîștiga un pașaport pe viață pentru cele mai mari agenții de top-model și pentru toți tipii pe care îmi va plăcea să-i folosesc.

Îmi supraveghez foarte strict alimentația. Mănînc multe legume pentru fibre, multe fructe pentru suplețea pielii și beau multă apă minerală ca să curăț zaharurile și grăsimile.

86. JACQUES, 17 ANI ȘI JUMĂTATE

Oral la bac, opțiunea „filosofie”. Întrebare: „Există libertatea de gîndire?”

După ce m-a ascultat, examinatorul îmi zice:

- Te referi la zen, la budism, la daoism... Nu e nevoie să căutăm referințe în Asia. Recitește Montaigne, Spinoza, Nietzsche, Platon, și vei constata că au înțeles totul.

Răspund:

- Ceea ce mă interesează la gîndirea orientală este că se bazează pe o experiență de spiritualitate trăită. Cînd un călugăr zen stă nemișcat ca să-și facă gol în cap, cînd un yoghin își încetinește respirația și bătăile inimii, cînd un daoist rîde pînă la leșin, nu sunt simple fraze, ci experiențe trăite.

Examinatorul dă din umeri.

- Poți pleca, n-am nimic cu tine.

Și zicînd asta, își trece mîna peste haina elegantă, ca și cum ar îndrepta o cută imaginară.

Simt cum mă cuprinde furia. O furie veche eliberată brusc. Acest om reprezintă tot ce mă exasperează din copilărie și pînă azi. Toți acei oameni care își închipuie că știu totul, care au numai certitudini și nu vor să audă de ceva nou susceptibil să pună sub semnul întrebării viața lor liniștită bazată pe convingeri de nezdruccinat. Acest examinator, cu aerul său satisfăcut de om dotat cu o mică putere, și care are pretenția să o utilizeze ca să dea un sens vieții sale, mă consternează.

Izbucnesc:

- Îmi dați ca temă existența libertății de gândire și, în realitate, vă aflați aici ca s-o interziceți! Vă doare în cot de originalitatea ideilor mele. Tot ce vă interesează e să vă convingeți dacă gândirea mea seamănă cu a dumneavoastră sau, în orice caz, că sunt în stare să o imit.

- Spinoza are o frază excelentă care explică greșeala ta. A zis că...

- Gândirea dumneavoastră este doar o copie palidă a celei a marilor gânditori pe care îi evocați. V-ați întrebat vreodată care sunt propriile dumneavoastră reflecții în afara acestor mari monumente instituționalizate? Ați avut măcar o dată în viață o gândire personală? Nu. Sunteți doar un... un... (caut cea mai tare insultă)... un xerox.

Ies trântind ușa. E prima dată în viață când mă dedau unui act de rebeliune deschisă. Am rămas cu o impresie de dezgust față de mine. Cum a putut acest examinator lipsit de interes să mă constrângă să-mi ies din sărite?

Am căzut la bac. Va trebui să reușesc fără el.

Mă simt din ce în ce mai mult „șobolan autonom”. Prefer să ies din Sistem.

Părinții mă ceartă. S-au săturat de lenea și de ideile mele fixe. Am trei căi posibile: să lupt, să dau înapoi sau să fug.

Aleg să fug.

A doua zi, sparg pușculița, număr banii câștigați din vânzarea povestirilor mele și iau trenul spre Paris, însoțit doar de Mona Lisa, pisica, și computerul meu. Și într-o după-amiază, descopăr o garsonieră la etajul șase fără ascensor pe lângă Gara de Est. Patul ocupă nouăzeci la sută din încăpere.

Mona Lisa e furibundă pentru că nu am televizor. Sare ca o isterică. Trage cu ghearele de prizele electrice și de prizele de antenă pentru cazul în care cumva nu le-am remarcat.

După câteva zile de agitație din cauza lipsei televizorului, Mona Lisa cade în apatie. Nu mai mănâncă, îmi refuză mângâierile, nu mai toarce și scuipă când mă apropii de ea.

Ieri am găsit-o pe Mona Lisa moartă pe masa pe care aș fi putut să pun televizorul... O îngrop în spatele unui tufiș din grădina publică. Ca piatră de mormânt, înfig în mica groapă o telecomandă găsită într-o pubelă. Apoi mă duc la SPA și o adopt pe Mona Lisa 2, care seamănă leit cu Mona Lisa 1 în tinerețea ei: aceeași blană, aceeași privire, aceeași atitudine.

De data asta nu mai fac aceeași greșală. Economisesc din banii de mâncare suma necesară pentru prima rată necesară cumpărării unui mic televizor de ocazie. Îl las aprins de dimineața pînă seara și Mona Lisa 2 stă în fața lui și bate languros din pleoape.

Poate că asta e o consecință a evoluției globale a speciei. În pisicile mele nu mai există nimic din felina sălbatică ce dormita în ele. Au ajuns niște animale obeze și adaptate nu junglei, ci televizorului, saloanelor cu podeaua acoperită de mochetă și refuzînd carnea crudă ca să se hrănească doar cu crochete.

Remarc totuși o mică diferență între prima și a doua Mona Lisa: în timp ce prima era leșinată după jocuri, a doua e leșinată după actualități. Nu știu de ce acestei pisici îi plac atît de mult războaiele, crizele economice și cutremurele de pămînt. Probabil pentru că e un animal pervers.

Dar trebuie să plătesc chiria și ratele la televizor. Vânzarea povestirilor mele nu e de ajuns. Mai fac și alte mici treburi. Distribui publicitatea în cutiile de scrisori, livrez la domiciliu pizza...

Chelner într-o braserie.

Servesc de la orele treisprezece pînă la miezul nopții. Nu e o viață prea veselă. Cei de la bucătărie sunt irascibili, iar clienții capricioși și nerăbdători. Patronul sporește și el presiunea. Un coleg milos îmi precizează că pentru a nu suporta tot timpul, cu riscul de a te îmbolnăvi, trebuie să te răzbuni. Îmi arată cum să fac. Unul dintre clienți e dezagreabil? Scuipă imediat în farfuria lui.

- Nu e mare lucru, dar asta mă ferește de ulcer.

Tot alergînd din sală la bucătărie și de la bucătărie în sală, fac bătăături. Bacșipurile sunt simbolice. Seara mă întorc frînt de oboseală și mă uit la actualități.

Război în Cecenia.

Panică în Europa din cauza crizei porcului nebun. (Consumul provoacă o degenerare a celulelor creierului și simptome asemănătoare cu cele ale bolii lui Parkinson.) Crescătorii manifestează împotriva hotărîrii comisiei de la Bruxelles de sacrificare a întregului șeptel contaminat. Asasinarea unei actrițe celebre de către un maniac care atacă cu predilecție cele mai dragute actrițe de la Hollywood. Le sugrumă cu un șnur.

Creșterea cursurilor de la Bursă. Încă o reformă a sistemului fiscal avînd drept rezultat o creștere a impozitelor. Grevă în transportul public. Alegerea noii Miss Univers. Alegerea unui nou papă la Vatican...

Papa... Mă gîndesc un moment să reiau vechea mea povestire, „Subpapa”, ca să fac din ea un roman dar, la viteza cu care evoluează lumea, această povestire SF ar putea să fie depășită de realitate. Chiar sunt în stare să alegă un computer drept papă. Reiau deci romanul despre șobolani.

Inventez reguli de lucru. Hotărăsc să scriu zilnic de la opt dimineața pînă la douăsprezece și jumătate, orice s-ar întîmpla, oriunde m-aș afla, cu oricine. Cumpăr în rate alt computer, portabil și cu ecran plat, și mă înscriu la un curs de dactilografie ca să învăț să tastez din ce în ce mai repede.

87. IGOR, 17 ANI ȘI JUMĂTATE

Lovesc în burta tipului pînă cînd vorbește. Spune în cele din urmă că bateria antitanc e ascunsă în șurele de sus, de pe munte. Colegii mă felicită.

Apoi îl lichidează pe tip. Am fost trimiși pe frontul de sud după un antrenament rapid și intensiv de trei săptămîni.

Am învățat repede meseria. Pornim la atac, ucidem, aducem prizonieri, îi torturăm, vorbesc și așa aflăm obiectivul de a doua zi.

Nu e cazul să mai spun că, după izolarea senzorială, războiul din Cecenia e un adevărat paradis.

Grupul nostru de comando a fost botezat „Lupii” de colonelul Dukuskov, și toți avem pe uniforme un ecuson cu un cap de lup. Pădurea, lupta, fraternitatea cu ceilalți lupi par înscrise în mine dintotdeauna. N-am făcut decît să trezesc fiara ațipită.

Am instalat o tabără și luăm masa în jurul unui foc. Nu sunt singurul orfan din acest grup de comando, nici singurul fost „pensionar” al centrului de reeducare pentru minori de la Novosibirsk, nici singurul fost internat la azilul de alienați din Brest-Litovsk.

Nu e nevoie să vorbim. Am suferit imens în tinerețea noastră și am venit aici exact ca să-i facem pe alții să sufere.

Nu mai avem nimic de pierdut.

Sergentul șef ne-a spus: „Forța nu are nici o importanță, contează rapiditatea”. Și a insistat asupra devizei grupului nostru de comando: „Fii rapid sau mori”.

Și ne-a mai spus: „Între momentul în care adversarul se pregătește să lovească și cel în care veți primi lovitura în gură, se scurge un timp infinit”.

De atunci am reușit să fac o mulțime de lucruri între clipa în care zăresc scînteia dintr-o privire și cea în care lovitura ajunge la mine.

Sergentul ne pune să facem tot felul de exerciții ca să fim cît mai rapizi. Printre altele, ne învață să jonglăm. Cînd jonglezi, arunci o minge apoi încă una mai înainte ca prima să fi căzut și așa mai departe. Noțiunea de secundă devine brusc mai largă. Dacă într-o secundă majoritatea oamenilor numără pînă la doi, eu am ajuns la șapte. Ceea ce înseamnă că am șanse mai mari să supraviețuiesc decît „majoritatea oamenilor”.

Peste puțin timp ni se vor alătura alte două grupuri de comando și vom forma un grup de treizeci și cinci de oameni, cu misiunea de a cuceri poziția ocupată în vîrfurile muntelui de vreo cincizeci de luptători ceceni susținuți de sătenii din zonă.

Strategii cu cravată de la cartierul general nu intervin nici de data asta și ne dau mîină liberă. Cu atît mai bine! Examinez cu binoclul obiectivul ce trebuie atins. Nu va fi deloc ușor. Foarte aproape e o pădure unde se pot ascunde întăriri.

Borcanele cu grăsime de camuflaj trec din mîină în mîină și ne mînjim fețele.

88. VENUS

Mă machiez. Îmi subliniez pleoapele. Îmi dau pe buze cu un ruj de un roșu strălucitor și conturez comisurile cu un creion maron.

Încă nu mi-am pregătit toate armele. Ca să fiu cît se poate de sexy, chiar dacă regulamentul interzice asta, am cumpărat un Wonderbra ca să mai sporesc volumul sînilor.

Toate mijloacele sunt bune ca să cîștigi o bătălie.

89. ENCICLOPEDIA

VICTORIE: Majoritatea educațiilor urmăresc să ne învețe gestionarea înfrângerii. În școli, elevii sunt avertizați că riscă să aibă dificultăți în a găsi de lucru chiar dacă reușesc la bacalaureat. În familie, toți se străduiesc să ne pregătească pentru ideea că cele mai multe căsătorii duc la divorț și că cei mai mulți tovarăși de viață se vor dovedi dezamăgitori.

Asigurările întrețin pesimismul general. Crezul lor: există mari șanse să aveți un accident de mașină, să fiți afectați de un incendiu sau o inundație. Fiți prevăzători, asigurați-vă.

Optimiștilor, informațiile le amintesc dimineața, la prânz și seara că nicăieri în lume oamenii nu sunt protejați. Ascultați-i pe predicatori: toți anunță Apocalipsa sau războiul.

Eșec mondial, eșec local, eșec individual, sunt auziți numai cei care vorbesc de zile viitoare dezamăgitoare. Cine ar îndrăzni să anunțe că, în viitor, totul va fi din ce în ce mai bine? Și, la nivel individual, cine ar îndrăzni să ne învețe la școală ce să facem dacă obținem premiul Oscar pentru cel mai bun rol, cum să reacționăm dacă câștigăm un turneu de mare șlem, ce să facem dacă mica noastră întreprindere se transformă într-o companie multinațională?

Rezultat: când vine victoria, individul este lipsit de repere și, foarte des, este atât de încurcat încât își organizează repede înfrângerea ca să ajungă într-o „normalitate” cunoscută.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

90. JACQUES

Îmi pun papucii călduroși, mă așez în fotoliu, scot din priză telefonul, încui ușa, pun pisica pe genunchi, închid un moment ochii ca să mă concentrez asupra unui decor și mă pregătesc să scriu. Personajele prind viață în mintea mea.

91. IGOR

Îi văd. Inamicii sunt toți acolo sus pe creastă. Îmi pun cartușierele, bag pumnalul în bocanc și introduc chiar și pilula mică de cianură în scobitura unui dinte. Asta e regulamentul. Se pare că cecenii sunt sadici, dar m-ar mira tare mult să poată să mă facă să vorbesc. Am pielea tare. Mulțumesc mamă, m-ai fericit măcar cu asta!

92. VENUS

La naiba, mi-am rupt o unghie! La naiba! La naiba! La naiba! Nu mai am timp să repar totul cu o unghie falsă. Mi se face semn că va fi rîndul meu. Să nu intru în panică.

93. IGOR

Semnalul. Gata, trecem la acțiune. Stanislas e în dreapta mea. De ce sunt atât de prieten cu el? Pentru că e tipul care acționează cu lansatorul de flăcări. Dacă vreau să nu încasez un jet de benzină aprinsă, cel mai bine e să stau lângă el. Voința de supraviețuire îmi decide de acum înainte prietenii. Experiența cu Vania m-a învățat să nu-mi aleg prietenii după ce

așteaptă să le ofer eu, ci după ce ar putea să-mi ofere ei mie. S-a zis cu mila, numai interesul contează.

Examinez din nou cu binoclul obiectivul, creasta.

- Nu va fi deloc ușor, îi zic iar lui Stanislas.

- Mie nu mi-e frică, zice el. Am un înger păzitor care mă protejează.

Un înger păzitor...

- Mda, toți avem unul, dar mulți uită să-l invoce când au nevoie de el. Eu nu uit niciodată.

Înainte de a porni la atac, îl chem și mă simt protejat.

Scoate un medalion aurit împodobit cu un înger cu aripile desfăcute și îl sărută.

- Sfântul Stanislas, zice el.

Eu, în medalionul de la gît am o poză a tatălui meu, dar dacă dau de el, sunt sigur că n-am să-l binecuvîntez.

Iau o gură de vodcă pentru a mă încălzi. Pun în minicasetofon o casetă care ridică moralul. Nu una din acele melodii occidentale decadente, ci un compozitor clasic de la noi care duhnește de suflet slav: O noapte pe Muntele Pleșuv. Se potrivește foarte bine căci, acolo sus, pe acel munte pleșuv cecen, o să vină noaptea peste ei.

94. TEHNICĂ DE CONTROLARE A VITEZEI

Freddy, Raoul, Marilyn Monroe și cu mine punem la punct o procedură de navigație în spațiu adaptată stării noastre de îngeri. Ca să ne antrenăm mai bine, ne depărtăm de Paradis și exersăm puțin deasupra sistemului solar, în zona vidului sideral.

Testăm mai întâi propulsia.

Evident, lipsiți de corp material, nu suportăm frecare și călătorim de mii de ori mai repede decît o rachetă umană. Dar distanțele sunt atît de mari încît totul pare foarte lent.

Tot încercînd, ajungem la 1000 km/s, apoi la 5000 km/s.

- Putem să accelerăm și mai mult, zice Freddy.

Mă gîndesc deci la o distanță mai mare, proiectîndu-mi privirea mai departe. Accelerăm cu toții. 10 000 km/s, 30 000 km/s, 100 000 km/s.

100 000 km/s! Numai cînd te gîndești, și îți vine amețală!

Ca totdeauna, Raoul încearcă să supraliciteze:

- 300 000 km/s, viteza luminii, la asta trebuie să ajungem.

- Nu pierdem nimic dacă încercăm, zice Freddy.

Ne lansăm împreună. 100 000, 150 000, 200 000, gata: 300 000 km/s! La această viteză, întrezărim particulele de lumină, faimoșii fotoni, care se deplasează cu aceeași viteză ca și noi. Ne folosim de ei ca să aflăm cu ce viteză ne deplasăm noi. Cînd fotonii sunt nemișcați, asta înseamnă că ne mișcăm exact cu aceeași viteză. Ba chiar reușesc să-i depășesc puțin!

Tot corpul meu e numai viteză, fluiditate. Alunec pe cosmos ca și cum ar o masă imensă, foarte puțin deformată de greutatea stelelor așezate pe ea.

Merg repede.

Foarte repede.

„Repede”, adjectivul e prea sărac ca să descrie senzația. Suntem ca niște obuze care străbat spațiul. Nu e o călătorie. Nu suntem numai ființe rapide. Suntem niște... raze luminoase.

95. ENCICLOPEDIE

DILEMA DEȚINUTULUI: În 1950, Melvin Dresher și Merrill Flood au descoperit dilema deținutului. Să amintim enunțul ei. Doi suspecți sunt arestați în fața unei bănci și sunt închiși în celule separate. Ca să-i incite să mărturisească spargerea pe care aveau de gînd s-o facă, poliția le face o propunere.

Dacă nici unul dintre ei nu vorbește, vor fi condamnați, fiecare, la doi ani de închisoare. Dacă unul îl denunță pe celălalt și celălalt nu spune nimic, cel care denunță este eliberat, iar cel care tace este condamnat la cinci ani de închisoare.

Dacă amîndoi își denunță partenerul, amîndoi fac patru ani de închisoare.

Fiecare știe că celuilalt i s-a făcut aceeași propunere.

Ce se întâmplă cu ei din acest moment? Amîndoi își zic: „Sunt sigur că celălalt va ceda. Mă va denunța și voi face cinci ani de închisoare, în timp ce el va fi eliberat, e prea nedrept”. Deci amîndoi vor avea în mod natural aceeași idee care le va trece prin minte: „În schimb, dacă îl denunț, probabil că voi fi eliberat și nu folosește la nimic să fim pedepsiți dacă unul dintre noi poate să scape”.

În realitate, confrunțați cu această situație, marea majoritate a subiecților testați denunță pe celălalt. Dar dat fiind că complicele a raționat în același fel, toți iau patru ani de închisoare.

În timp ce, dacă s-ar fi gîndit mai bine, nici unul dintre ei nu ar fi vorbit și ar fi stat la închisoare numai doi ani. Lucru și mai ciudat: dacă se repetă experiența iar cei doi sunt lăsați să stea de vorbă unul cu celălalt, se ajunge totuși la același comportament. Căci amîndoi, chiar și după ce au pus la punct o strategie comună, sfîrșesc prin a se trăda reciproc.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

96. JACQUES

Îmi mai lipsește ceva ca să trăiesc mai deplin printre personajele mele. Muzică. Descopăr că muzica poate să mă ajute ca să trăiesc mai bine. O ascult cu casca la urechi. Casca îmi permite nu numai să percep sunetele, dar mă și izolează de lumea exterioară unde se lăfăie zgomotele „normale” ale acestei realități. Muzica devine un suport pentru gîndirea mea. Îmi ritmează scrisul. Cînd muzica este sincopată, construiesc fraze scurte. Cînd ascult un solo instrumental lung, frazele mele se lungesc. Pentru scenele pașnice, aleg muzică clasică, pentru scenele de luptă, prefer „hard rock”, iar pentru reverii, muzică „New Age”.

Muzica este un instrument cu o întrebuințare delicată. Puțin mai mult decît trebuie, ea se transformă în jenă. Uneori, cîteva cuvinte nepotrivite sunt suficiente ca să-mi alunge concentrarea.

Experiența m-a învățat că cea mai bună muzică pentru scris sunt benzile cu muzica originală a filmelor, căci ele sunt deja încărcate de emoție și de suspans. Uneori, cînd muzica intră pe fază cu scena pe care o descriu, mă simt ca într-un vis trăit cu ochii deschiși.

97. VENUS

Primele măsuri din Așa grăit-a Zaratuștra anunță prezentarea candidatelor la titlul de Miss Univers. Am trac.

Să nu cumva să tremur, s-ar vedea. Mă reped la geantă și scot un tub de tranchilizante. Știu că și mama a recurs deseori la ele. Maximum două comprimate pe zi, așa scrie în prospect. Înghit șase. Sunt foarte nervoasă.

Trebuie să obțin titlul de Miss Univers. Trebuie. Legănîndu-mi ușor șoldurile, înaintez spre reflectoare.

98. IGOR

Se face ziuă. Cerul e încă de un roșu închis. Reperăm luminițe pe creastă, ca niște pete de foc pe cerul de culoarea sîngelui. Coșurile pe care iese fumul. Oile sunt în stîină. E rîndul lupilor să le ia prin surprindere.

99. ZBOR COSMIC, DIRECȚIA

Acum, după ce controlăm viteza, încercăm să punem la punct un mijloc de reper pentru a ne ghida în spațiu. Trebuie să facem o artă tridimensională a cosmosului. Sarcina e cu atît mai anevoioasă, cu cît cosmosul este infinit. Și e greu să cartografiezi infinitul...

Ce metodologie să adoptăm?

Freddy propune să tragem o linie imaginară pe suprafața Paradisului și declarăm „podea”, „partea de jos”. Tot ce se află mai deasupra devine „partea de sus”. Deci, cu cât ne depărtăm de Galaxie, cu atât „urcăm” mai sus. În ceea ce privește stînga și dreapta, e destul să împrumutăm regulile navigației, „tribord” tot ce e la dreapta direcției noastre, „babord” tot ce e la stînga.

- Și cum să indicăm direcțiile intermediare?

- Ca aviatorii, folosind gradațiile de ceas, răspunde Raoul. Ora unu înseamnă mult la tribord, ora trei înseamnă perpendicular pe tribord, ora nouă înseamnă perpendicular pe babord.

Acum, ca în perioada thanatonauticii, dispunem de o metodă de control a direcției de zbor datorită căreia vom încerca să respingem cât mai departe noua Terra incognita.

100. JACQUES

Ca să vizualizez mai bine scenele care se derulează în canalele de scurgere și în pivnițe, desenez locurile. Pentru fiecare dintre ele, schițez obiectele, amplasarea personajelor, sursele de lumină.

101. VENUS

Sunt sub reflectoarele rampei și simt privirea spectatorilor și a juriului examinîndu-mă amănunțit de la degetele de la picioare și pînă la păr. Un tip din grupul de organizare mi-a dat un carton cu un număr. Mi-a spus că trebuie să-l agit sus pentru ca juriul și publicul să poată să mă identifice. Ridic cartonul. Niciodată în viața mea nu mi-a fost atât de frică. Mi-e frig.

102. IGOR

Zorii durează prea mult. Cerul a trecut de la roșu la portocaliu. Gloanțele şuieră în jurul nostru. E greu în plină bătălie să-ți dai seama ce se întîmplă cu adevărat. Noi, infanteriștii de pe teren, suntem cu siguranță cel mai prost informați în privința întorsăturii pe care o iau evenimentele. Ca să-ți dai seama de acțiune, trebuie să ai o imagine globală, de la înălțime.

Dar în privința asta suntem ca niște miopi. Suntem atât de aproape de actualitate încît nu o mai vedem. Cel mai rău e că, mîine, tot occidentalii, cu sateliții lor de observație, vor dispune de cele mai bune imagini ale isprăvilor noastre. Trebuie neapărat să le invadăm țările și să șterpelim toate chestiile astea.

Mă feresc de o rachetă trasă de la mică distanță. Nu e momentul să filosofez.

103. VENUS

Mi-e foame. Îmi joc rolul. Legănat ușor de șolduri, zîmbet, trei pași, mă opresc. Altă legănare de șolduri, zîmbet, mică mișcare a capului ca să-mi pun în valoare părul. Ridic puțin bărbia. Numai să nu-mi lucească fruntea!

104. CĂLĂTORIE COSMICĂ. ROMBUL

O stea lucește în față. E Altair. O luăm drept direcție.

- Ora zece babord înainte.

Virăm toți patru bine aliniați.

Freddy sugerează să ne armonizăm mai bine schimbările de direcție. Ne strîngem mai mult pînă cînd formăm un romb. Raoul formează vîrfurile din față, căci este cel mai temerar.

Freddy e la dreapta, eu la stînga și Marilyn Monroe în spate. Întindem brațele ca și cum am pluti. Corpurile grupate formează o aeronavă care despică spațiul.

- Tribord, ora două, propune Freddy.

Ne îndreptăm toți spre dreapta, dar cu unghiuri ușor diferite. Trebuie să ne potrivim poziția între noi.

- Babord, ora opt.

Cu un unghi mai strîns facem cale întoarsă. De data asta, suntem și mai mult la unison. Schimbare de decor în fața noastră, avînd drept singur punct de ghidare constelația Lebedei.

Înțeleg brusc dificultățile întîlnite de aparatele de aviație acrobatică pentru a reuși să-și sincronizeze mișcările în aer. Or, la viteza luminii, e și mai complicat. Anunțînd „atenție, gata?” înainte de „ora două” sau „ora nouă”, asta ne permite totuși să luăm virajul.

- Atenție, gata? În spate, la ora șase, sugerează Marilyn Monroe.

Roiul nostru se întoarce ca o clătită. Marilyn nu se mișcă în timp ce Raoul execută o jumătate de cerc în înălțime. Iată-ne din nou cu fața spre Altair. Suntem mîndri de progresele noastre.

105. ENCICLOPEDIA

TEST GEOMETRIC: Mic test psihologic pentru a cunoaște mai bine pe cineva, folosind puterea simbolică a formelor geometrice. Desenați șase căsuțe distincte pe o foaie de hîrtie.

Introduceți în prima căsuță un cerc.

În a doua, un triunghi.

În a treia o scară.

În a patra, o cruce.

În a cincea, un pătrat.

În a șasea, un „3” răsturnat astfel încît să formeze un „m”.

Cereți interlocutorului să completeze fiecare figură geometrică pînă la obținerea unui desen neabstract.

Apoi cereți să pună un adjectiv lîngă fiecare desen.

Examinați desenele știind că:

Desenul din jurul cercului: va indica cum se vede persoana pe ea însăși.

Desenul din jurul triunghiului: va indica cum își imaginează persoana că e văzută de ceilalți.

Desenul din jurul treptelor: va indica cum vede ea viața în general.

Desenul din jurul crucii: va indica cum își vede spiritualitatea.

Desenul din jurul pătratului: va indica cum își vede familia.

Desenul din jurul lui „3” răsturnat va indica: cum vede dragostea.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

106. IGOR

Sunt plin de ură. Sar pe un cecen. Îl lovesc cu capul în frunte. Zgomot de lemn uscat care crapă. E plin de sînge și îmi pătează uniforma. Altul a sărit deja pe mine. Mă sfidează. Sunt din nou în poziție de luptă. O frază îmi trece prin minte ca un avertisment: „Trece un timp infinit între clipa în care adversarul a hotărît să lovească și cea în care lovitura ajunge la tine”.

Scînteia apare în privirea lui. Să nu-l scap din ochi. Coboară. Picioarul drept! Vrea să mă lovească cu piciorul în burtă. Mă plasez în perceperea relativă a timpului. De acum înainte totul se va derula ca într-un film, imagine cu imagine.

Picioarul lui drept urcă. O mică mișcare de șold și îi prezint profilul. Întind mîinile în față.

Nu percepe mișcarea mea și continuă să ridice piciorul conform intenției inițiale. Îl apuc de bocanc, urmez mișcarea și îl propulsez în aer. Cade greoi. Mă reped peste el. Corp la corp. Mă mușcă. Scot cuțitul. Scoate cuțitul. Suntem ca două fiare turbate. În creierul meu dau năvală informații și senzații. Inima își accelerează bătăile. Nările caută aerul. Îmi place asta.

În urechi îmi răsună cu putere Noaptea pe Muntele Pleșuv de Modest Mussorgski. Adversarul meu urlă ca să-și adune puterile. Strigătul lui intră în armonie cu muzica mea.

Duel cu cuțitul.

Lovitură cu genunchiul. Cuțitul lui zboară cât colo. Apucă revolverul.

Nu destul de rapid ca să mă îngrijoreze. Cu o mișcare a încheieturii mîinii îi smulg arma. O întorc împotriva lui. Îl constrîng să apese pe propriul trăgaci. Trage. Are o gaură în haina de bumbac verde.

Nu a fost destul de rapid. A murit.

107. JACQUES

Scenele mele de bătlie între șobolani în sistemul canalizare nu mă satisfac. Nu sunt credibile. Nu mă simt acolo cînd citesc textul.

Deodată, aud o frază răsunînd în mintea mea, suflată parcă de un înger. Spune: „Mai bine să arăți decît să explici”.

Trebuie să-mi plasez toți eroii în acțiune. Psihologia lor va fi definită prin comportament și nu prin dialoguri. Studiez mai mult șobolanii.

Încă nu este suficient. Trebuie să-i cunosc perfect, altfel publicul va simți incoerențele. Mă duc și cumpăr șase șobolani, patru masculi și două femele. Singurul mod de a nu trișa este să observ ce se petrece în realitate.

Pisica îi întîmpină pe acești vizitatori arătîndu-și amenințătoare colții. Nu știu dacă își amintește că ea ar trebui să-i vîneze, dar observîndu-i comportamentul, ai avea impresia că lucrurile stau tocmai invers.

Noii mei oaspeți nu au nevoie să înoate ca să-și obțină păpica, totuși bag de seamă repede că rolurile au fost repede atribuite. Un mascul terorizează pe toată lumea și o șobolancă servește drept țap ispășitor.

Ezit, dar nu îndrăznesc să intervin. Nu ne aflăm într-un film de Walt Disney. Nu toată lumea e amabilă în natură și nu forțînd regulile voi schimba comportamentul unei specii.

Încerc deci să observ în mod neutru și să notez cu precizie ce văd și felul în care pot fi interpretate comportările. Făcînd cît mai puțin posibil antropomorfism. Însemnările îmi alimentează textele.

Ca să sporesc efectul vizual, le desenez fețele. Adun schiță după schiță. Acum plasez mental o cameră de luat vederi care determină unghiul de abordare al descrierilor. Indic pe desenele mele travelling-urile, zoom-urile și vederile panoramice. Asta mă ajută enorm. Acum, în bătlile mele, oricît ar fi ele de literare, apar prim-planuri de boturi de șobolan care își arată dinții și vederi panoramice de la marginea canalizărilor. Camera de luat vederi se strecoară printre luptători ca să-i surprindă în momentele cele mai dramatice.

Folosesc o scriere deosebită, o scriere în imagini. Pun la punct bătlile acvatice din canalizări. Apa e verzuie, mată, cară mizerii menajere și se înroșește în funcție de intensitatea luptelor. Cu săgeți și linii punctate, conduc mișcările armatelor mele de șobolani și intervențiile eroilor mei în marea bătlie centrală a romanului meu.

108. VENUS

După încheierea turului de pe scenă, stau și aștept ca toate celelalte fete să treacă și ele prin fața spectatorilor și a juriului. Două sau trei mi se par mai drăguțe decît mine. Să nu voteze juriul pentru ele! Dacă aș putea, le-aș pune piedică să cadă de pe tocurele înalte și să-și rupă gîtul! Își leagă șoldurile cu nerușinare. La urma urmelor, drept cine se cred? La urăsc. Mi le închipui zgîriindu-le fața cu unghiile.

Trebuie să cîștig.

Mă rog să cîștig titlul de Miss Univers. Dacă cineva mă aude acolo sus, îl implor să intervină pentru mine.

109. ZBOR COSMIC, ÎNGRIJORĂRI

- Atenție, gata? Tribord complet! spune Raoul, preluând rolul de șef de escadrilă.

Sunt cuprins de entuziasm, și totuși nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la clienții mei. Unde sunt în această secundă? Sunt prea departe de ei ca să le percep apelurile sau rugămințile.

Raoul își dă seama de tulburarea mea și își pune o mână pe umărul meu.

- Nu-ți face griji, bătrîne, nimic nu e catastrofal. Oamenii sunt ca pisicile. Totdeauna cad în picioare.

110. IGOR

Mă ridic. Urlu ca un lup ca să-mi fac curaj. Atîta pagubă dacă asta atrage atenția inamicului. Ceilalți lupi îmi răspund. Haita e tare, e rapidă, e familia mea. Urlăm cu toții avînd drept fundal cerul portocaliu, din ce în ce mai luminat, placat în spate de ovalul unei luni în declin.

Trupele cecene, ascunse în pădure, intră în luptă. Vin cu arme grele: jeepuri echipate cu mitraliere automate. Oamenii se revarsă asupra noastră. Sunt mulți. Ne vom bate unul contra zece.

Vreo zece din camarazii mei sunt secerăți pe loc. Nu e timp de epitafuri. Au murit ca lupii, cu buzele rînjite, cu blana plină de sînge, pe pămîntul acoperit de prada sfîrtecătă.

Eu intenționez să rămîn în viață. Mă ascund. Un soldat viu, chiar laș, face mai multe pagube decît un soldat curajos mort.

Mă strecur sub o epavă de mașină blindată. Sergentul a supraviețuit. De la zidul scund după care s-a ascuns, îmi face semne să vin la el. Mîna care se agită spre mine este brusc smulsă de un obuz și văd capul gradatului zburînd prin aer.

Așa se ridică spiritul?

Nu știu de ce, dar poate din cauza acestei muzici care îmi răsună în urechi, a decorului plin de sînge și a fulgerelor din jur mă simt într-o dispoziție glumeață. Și poate și pentru că orice om simte nevoia să dedramatizeze și să se liniștească în fața ororii.

Izbucnesc în rîs. Poate că mi-am pierdut mințile. Nu, e normal, presiunea se eliberează. Totuși, păcat de sergent! Nu a fost destul de rapid. A murit.

Mitralierele se întorc în direcția mea. De data asta îmi piere tot cheful de rîs. Închid ochii și îmi zic că dacă am supraviețuit pînă în această zi, asta se datorează cu siguranță faptului că și eu am un înger păzitor. Păi atunci, cam asta ar fi momentul să se facă simțit. Sfinte Igor, vezi ce faci!

Mă adresez lui: „Ei, acolo sus, ai înțeles? Acum ori niciodată e momentul să mă scapi!”

111. VENUS

Prezentatorul mă cheamă pentru al doilea tur de pistă, căci unii membri ai juriului încă mai ezită. Îmi așez brațele la spate ca să-mi pun în valoare sîinii. Să nu zîmbesc. Bărbaților le place mai mult o putorișcă. Asta o știu de la mama. De data asta îndrăznesc să mă uit în sală și o zăresc pe mama în primul rînd, filmîndu-mă cu o cameră video. Ce mîndră ar fi de mine dacă aș reuși! Îl zăresc și pe Esteban. Bietul Esteban!

Două tururi și mă opresc într-o poziție ieratică. S-a terminat. Nu mi-a mai rămas decît să mă rog. Dacă există acolo sus cineva care se sinchisește de mine, îi implor ajutorul.

112. ZBOR COSMIC, PRIMA PLIMBARE

Am impresia că unul dintre clienți mă cheamă. Probabil că din cauza sentimentului de culpabilitate pentru că i-am părăsit.

Raoul mă depășește. Călătorim cu viteza luminii. 300 000 km/s. Fotonii emiși de soarele cel mai apropiat sunt lîngă noi, apoi în spatele nostru. Ajungem cu rapiditate la Proxima Centauri, steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar, situată la 4,2 ani-lumină. Îi traversăm sistemul și începem să-i examinăm planetele.

Nimic viu.

Pornim din nou cu 300 000 km/s spre Alfa Centauri.
Nici aici nimic. Trebuie să extindem zona de cercetare.
După ce virăm în unghi strâns, ne avîntăm spre Sirius. Cîteva planete calde. Puțini licheni.
Mult amoniac.
Procion? Nimic.
Casiopea? Praf și aburi.
Tau Ceti? Prefer să nu mai vorbesc.
Ne deplasăm repede, de la o stea la alta, de la o planetă la alta. Ba chiar trecem prin inima unor mari meteoriți, ca să vedem dacă nu cumva zeii s-au ascuns acolo.
Problema e că numai galaxia noastră are diametrul de 100 000 de ani-lumină și conține o sută de miliarde de stele. Adică, proporțional, ne tîrîm ca niște melci pe un teren de fotbal. Fiecărui fir de iarbă îi corespunde o întîlnire cu o planetă.
Mă gîndesc tot timpul la clienții mei. Dacă nu ar avea nevoie de mine! Sunt sigur că sunt în pericol. Jacques e prea sensibil. Igor e prea mîndru. Venus e prea fragilă.
Raoul îmi trimite un gînd de îmbărbătare. Îmi cere să mă concentrez mai mult asupra muncii mele de explorator. Întotdeauna am o întîrziere de o fracțiune de secundă la viraje. Bine. Promit să fiu mai atent.
Raoul, Freddy, Marilyn Monroe și cu mine vizităm sute de planete. Uneori coborîm la suprafață și ne pomenim printre stînci. Nici cea mai mică urmă de inteligență.
Propun să „aterizăm” doar pe planetele temperate, cu oceane și atmosferă. Raoul îmi răspunde că nu există nici un motiv ca planeta pe care a fost Nathalie să fie identică cu a noastră, dar Freddy e de acord cu mine. Criteriile mele împart la zece numărul planetelor de explorat. În loc de două sute de miliarde, ne-a mai rămas ceva mai mult de douăzeci de miliarde...
Nu ne așteptam să fim opriți de acest adversar: imensitatea spațiului.

113. JACQUES

Cu cît scriu mai mult, cu atît am niște senzații străine. Tremur de emoție scriind și sunt străbătut de frisoane apropiate de dragostea fizică. Timp de cîteva minute mă aflu în „altă parte”. Uit cine sunt.

Scenele se scriu de la sine ca și cum personajele mele se eliberează de sub tutela mea. Le privesc trăind în romanul meu ca niște pești într-un acvariu. E plăcut și, în același timp, asta mă sperie. Am impresia că mă joc cu un exploziv căruia nu-i cunosc modul de întrebuițare.

Cînd scriu, uit cine sunt, uit ce scriu, uit totul. Sunt împreună cu personajele mele, trăiesc cu ele în istorie. E ca un vis cu ochii deschiși. Un vis erotic, căci întreg corpul meu își exprimă bucuria. Senzație de extaz. Transă. Clipa magică nu durează însă. Doar cîteva minute, uneori doar cîteva secunde.

Totuși, nu pot să știu cînd se vor produce aceste momente de extaz. Apar din cînd în cînd, atîta tot. Îmi sunt oferite cînd am scena bună, muzica bună, ideile bune. Cînd încetează, mă pomenesc lac de nădușeală și năucit. Apoi am un fel de nostalgie, un regret că momentul acela minunat nu a durat mai mult timp. Reduc atunci sunetul muzicii și mă „îmbăt” cu programul de la televizor ca uit durerea de a nu trăi în permanență astfel de momente.

114. IGOR

Sar de pe loc și arunc o grenadă în mijlocul escadrei cecene care a apărut în fața mea. Apoi mă depărtez în fugă. Nu mă gîndesc la gloanțele care, cu intermitență, trec pe lîngă mine. Mă reped spre puțul din centrul satului și mă agăț de găleata care atîrnă.

Lupii au fost distruși. Nu-l văd nici măcar pe Stanislas. Reduc sunetul minicasetofonului. Aud șuierăturile respirației mele pe fondul răpăitului armelor, țipetelor, ordinelor, strigătelor de ajutor ale răniților.

115. VENUS

Membrii juriului mă examinează în tăcere. Iar eu îi examinez pe ei de pe scenă. În centru, campionul de box la categoria grea se uită ținând la pieptul meu. Alături de el se mai află câțiva actori uitați, moderatori de televiziune, un realizator de filme erotice, câțiva fotografi specializați în nuduri artistice și un fotbalist care nu a mai marcat un gol de mult timp.

Ăștia sunt membrii juriului? Ei îmi vor decide soarta? Sunt cuprinsă brusc de îndoială. Dar câteva camere de televiziune sunt acolo ca să transmită spectacolul în toată țara. Milioane de oameni se uită la mine. Le zîmbesc și împing cutezanța pînă la a face cu ochiul. După cîte știu, nu e interzis de regulament.

Mi-e teamă. Mi-e tare teamă. Noroc că m-am îndopat cu tranchilizante.

116. ENCICLOPEDIE

NU ȘTIU CE E BUN ȘI CE E RĂU (MICĂ POVESTIRE ZEN): Un fermier primește cadou pentru fiul său un cal alb. Vecinul său vine la el și îi zice: „Ai mare noroc. Nimeni nu-mi va dăruî și mie un cal alb atît de frumos!” Fermierul a răspuns: „Nu știu dacă asta e un lucru bun sau rău...”

Mai tîrziu, fiul fermierului urcă pe cal și acesta îl aruncă din șa. Fiul fermierului își rupe piciorul. „Oh, ce oroare! zice vecinul. Ai avut dreptate cînd ai spus că ar putea să fie un lucru rău. Cu siguranță că cel care ți-a dăruit calul a făcut-o înadins, ca să-ți facă rău. Acum fiul tău a rămas schiop!”

Fermierul nu a părut stingherit peste măsură. „Nu știu dacă e un lucru bun sau rău”, a zis el. Între timp a izbucnit războiul și toți tinerii au fost mobilizați, mai puțin fiul fermierului care avea piciorul rupt. Vecinul revine și zice: „Fiul tău va fi singurul din sat care nu va pleca la război, cu siguranță că are mult noroc”. Și fermierul răspunde: „Nu știu dacă e un lucru bun sau rău”.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

117. INVENTAR

În constelația Orion nu e nimic.

În constelația Leului există doar câțiva microbi unicelulari. Cu un nivel de conștiință nu prea departe de cel al pietrei.

În Carul Mare există planete care nici măcar nu s-au format complet.

În jurul stelei Luyten? Meteoriti înghețați.

Ne pierdem timpul.

La naiba! Ce fac în vremea asta clienții mei?

118. IGOR

Stau ghemuit lîngă ghizdul fîntîinii cînd, la întîmplare, un tip aruncă o grenadă. O prind cu abilitate în mîna dreaptă și mă uit la ea. Model Afgan G34, blindaj carelat. Nu am timp să tremur; o arunc imediat înapoi. Tipul a înțeles că e cineva înăuntru și se grăbește să o arunce din nou. Nu ezit și pun iar grenada în joc.

Chestie de nervi! Noroc că sergentul m-a învățat să jonglez. Pentru că celălalt persistă, mă uit mai bine la grenadă și văd că are siguranța blocată. Material prost. Afganii nu sunt meșteri în tehnologie de vîrf. Grenada aia nu va exploda niciodată. Așa că iau o grenadă de-a mea, una rusească bună, fabricată de maica Rusia, căreia îi cunosc funcționarea pe de rost. Aștept exact cele cinci minute necesare, calculez bine traiectoria și o arunc spre tip. Tipul o prinde ca să mi-o arunce înapoi dar, de data asta, îi explodează în mînă.

Războiul nu e pentru amatori. E o meserie în care trebuie să știi să rămîi metodic și să păstrezi ritmul. Știu de exemplu că nu trebuie să mai întîrzii în acel puț. Sar afară, iau pușca cu lunetă a unui camarad mort și dau fuga să mă ascund într-o casă. Acolo dau peste niște

autohtoni, dar îi țin la respect cu pușca și închid toată familia în bucătărie. Apoi iau poziție lângă fereastră și observ liniștit împrejurimile. Datorită dispozitivului de țintire cu laser, dispun de un avantaj enorm față de adversarii mei. Îmi pun iar căștile. Noaptea pe Muntele Pleșuv îmi răsună din nou în urechi. Un soldat inamic trece prin cîmpul meu vizual. Tipul are brusc o lumină roșie deasupra sprîncenei. Apăs pe trăgaci. Gata unu!

119. JACQUES

Mă uit la cei șase șobolani ai mei din cușca de sticlă. Se uită și ei la mine. Pisica stă la distanță. Am impresia că au înțeles că vorbesc despre ei. Așa că se dau din ce în ce mai mult în spectacol. Păcat că nu pot să le citesc cum mi i-am imaginat.

Mona Lisa 2 vine să se frece de mine, ca să se convingă că nu am alungat-o din inima mea pentru acei monștri cu dinți ascuțiți.

Citesc tot ce am scris.

În realitate, romanul ăsta trage în toate direcțiile. Nu se înțelege de ce scenele se înlănțuie astfel și nu altfel. Îmi dau seama că trebuie să construiesc un eșafodaj care să susțină întreaga poveste și care să facă în așa fel încît scenele să fie într-un anumit loc și nu în altul, în mod pur aleator. Să folosesc o structură geometrică? Să construiesc o povestire în formă de cerc? Testez. La sfîrșitul povestirii, personajele mele se pomenesc în aceeași situație ca la început. S-a mai scris. O povestire în formă de spirală? Cu cît înaintezi mai mult, cu atît povestirea se extinde mai mult și duce spre infinit. Și asta s-a mai scris. Să construiesc o povestire în linie. Banal, toată lumea face asta.

Mă gîndesc la figuri geometrice mai complicate. Pentagon. Hexagon. Cub. Cilindru. Piramidă. Tetraedru. Decaedru. Care e structura geometrică cea mai complexă? Catedrala. Cumpăr o carte despre catedrale și descopăr că formele lor corespund unor structuri legate de poziția stelelor în cosmos. Perfect. Voi scrie un roman în formă de catedrală. Aleg ca model catedrala din Chartres, bijuterie a secolului al XIII-lea, plină de simboluri și de mesaje ascunse.

Reproduc cu meticulozitate planul catedralei pe o foaie mare de hîrtie pentru desen și fac în așa fel ca evoluția povestirii mele să se integreze în reperele ei milenare. Intrigile mele încrucișate corespund încrucișării navelor, loviturile de teatru, cheilor de boltă. Metoda mă îndeamnă să mă amuz și mai mult înmulțind acțiunile paralele. Scriitura mea devine mai fluidă și traiectoriile personajelor se înscriu în mod natural în această structură perfectă.

Ascult muzică de Bach. Johann Sebastian Bach folosea și el pentru compozițiile sale structuri de tip catedrală. Uneori, două linii melodice se încrucișează, dînd urechii iluzia că aude o a treia, pe care totuși nici un instrument nu o cîntă. Încerc să reproduc acest efect în scrisul meu, cu două intrigi care se suprapun pentru a crea ideea unei a treia, imaginare.

Catedrala din Chartres și Johann Sebastian Bach constituie eșafodajele mele secrete. Sprijinite pe această șarpantă, personajele mele își iau avînt și scrisul se accelerează. Ajung să scriu douăzeci de pagini definitive pe zi în loc de cinci care mai trebuiau revizuite în mod obișnuit. Romanul devine din ce în ce mai gros. 500, 600, 1000, 1534 de pagini... Mai mult decît un simplu roman polițist, e „Război și Pace la șobolani”.

Acum mi se pare destul de solid ca să fie citit.

Nu-mi mai rămîne decît să găsesc un editor. Expediez manuscrisul prin poștă la vreo zece edituri mari din Paris.

120. VENUS

Membrii juriului votează. Îmi rod unghia ruptă. Aș da orice ca să pot fuma, dar e interzis de regulament. Soarta mea se joacă în acest moment.

121. IGOR

Țintesc. Trag. Dobor al doilea inamic. Apoi al treilea. Al patrulea. Ce bine e să lucrezi pe muzică! Mulțumesc Occidentului decadent că a inventat minicasetofoanele cu câști. O imagine a mamei plutește în fața mea. În loc de inimă, ținesc mai bine capul. De fiecare dată când mă gândesc la mama, îmi vine să pun degetul pe un trăgaci.

122. JACQUES

La intervale mai mult sau mai puțin lungi, găsesc răspunsul unui editor în cutia cu scrisori. Primul consideră subiectul prea excentric. Al doilea mă sfătuiește să refac romanul, de data asta alegînd drept eroi pisicile, „mult mai apreciate de marele public”.

Mă uit la Mona Lisa 2.

Se poate face un roman despre Mona Lisa 2, pisica cea mai decadentă din tot Occidentul?

Al treilea editor îmi propune să-mi publice romanul pe cheltuiala mea. E foarte dispus să-mi facă un preț bun.

123. VENUS

Apar notele. Sunt destul de severe. În medie, cea mai bună e în jur de 4,5 din 10. Acum e rîndul meu. Membrii juriului anunță unii după alții verdictul: 4. 5. 6. 5... Zîmbesc, dar sunt distrusă. Dacă nimeni nu mă consideră superioară acestor cifre amărîte, sunt pierdută. Ce nedreptate! Îi detest pe acești oameni cu fețele lor ipocrite. În plus, fata cea mai bine cotate pînă acum e plină de celulită. Chiar n-au băgat de seamă?

124. ENCICLOPEDIA

IDEOSFERĂ: Ideile sunt ca niște ființe vii. Se nasc, cresc, proliferază, se confruntă cu alte idei și în cele din urmă pier.

Și dacă ideile, ca și ființele vii, ar avea propria lor evoluție? Și dacă ideile s-ar selecta între ele ca să le elimine pe cele mai slabe și să le reproducă pe cele mai puternice ca în darwinism? În lucrarea *Hazard și Necesitate*, apărută în 1970, Jacques Monod a emis ipoteza că ideile ar putea avea o autonomie și, ca și ființele organice, ar fi capabile să se reproducă și să se înmulțească.

În 1976, în *Genă egoistă*, Richard Dawkins pomenește conceptul de „ideosferă”.

Ideosfera ar fi pentru lumea ideilor ceea ce este biosfera pentru lumea ființelor vii.

Dawkins scrie: „Cînd plantezi o idee fertilă în mintea mea, îmi parazitezi literalmente creierul, transformîndu-l în vehicul pentru propagarea acestei idei”. Și citează conceptul de Dumnezeu, o idee care s-a născut într-o zi și a evoluat și propagat continuu, preluată și amplificată de parabole, scrieri, apoi muzică, artă, preoții reproducînd-o și interpretînd-o astfel încît să o adapteze spațiului și timpului în care trăiesc.

Dar ideile, mai mult decît ființele vii, suferă repede mutații. De exemplu, conceptul, ideea de comunism, născută în mintea lui Karl Marx, s-a răspîndit într-un timp foarte scurt în spațiu pînă la a acoperi jumătate din lume. Ea a evoluat, a suferit mutații, ca în cele din urmă să se reducă, stăruind la un număr din ce în ce mai mic de persoane, ca o specie animală pe cale de dispariție.

Dar, în același timp, a constrîns ideea de „capitalism” să sufere și ea mutații.

Din lupta ideilor din ideosferă apare civilizația noastră.

Actualmente, computerele sunt pe cale să dea ideilor o accelerare a mutației. Datorită Internetului, o idee se poate răspîndi mai repede în spațiu și timp, putînd să se confrunte mai rapid cu rivalii sau cu prădătorii ei.

E excelent pentru răspîndirea ideilor bune, dar și pentru cele rele, căci în noțiunea de idee nu există noțiunea de „moral”.

De altfel, nici în biologie, evoluția nu ascultă de nici un fel de morală. Iată de ce poate că ar trebui să reflectăm de două ori înainte de a răspîndi idei. Căci ele sunt de acum înainte mai puternice decît oamenii care le inventează și decît cei care le vehiculează.

În fine, e doar o idee...

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

125. JACQUES

Al treilea editor mă contactează telefonic și mă încurajează să perseverez. „Scrișul necesită o mare experiență de viață. Nu e posibil să ai suficientă la numai șaptesprezece ani”, zice el.

Al cincilea editor îmi reproșează scenele de bătlăie, deloc gustate de publicul feminin. Îmi amintește că cititorii sunt în imensa lor majoritate femei și că femeile și tinerele preferă scenele romantice. De ce să nu mă gîndesc la o versiune „love story la șobolani”?

Mă uit la șobolanii mei: un mascul tocmai atunci se cuplează cu o femelă. Îi mușcă foarte tare gîtul pînă la sînge, îi strivește capul și-i blochează crupa cu ghearele ca să o pătrundă mai bine. Biata de ea chițăie de durere, dar asta pare că-l excită și mai tare pe mascul.

Love story romantică la șobolani? N-ar fi deloc realist...

126. IGOR

Cinci. Șase. Șapte. Zece. I-am doborît pe toți soldații inamici care s-au aventurat pe strada mea. E amiază. Cerul e alb. Satul fumegă și muștele se așază pe carnea caldă încă a luptătorilor.

Inamicii au murit, dar și prietenii. Nu mai văd pe nici unul dintre ai noștri. Urlu ca un lup. Acest strigăt de adunare nu e urmat de nici un răspuns. Cred că am avut noroc. Cred că am pe cineva acolo sus, în cer, care mă protejează. Sigur, sunt rapid, dar am evitat de cîteva ori ca prin miracol să calc pe o mină sau să încasez un glonț rătăcit.

Mda, cu siguranță că am un înger păzitor. Sfinte Igor, mulțumesc.

Știu că voi fi trimis înapoi în tabără ca să fiu din nou încorporat în alt comando al Lupilor și ca să execut alte misiuni ca aceasta. Războiul e singurul lucru la care mă pricep cel mai bine. Fiecare cu chestia lui. Pun iar casca la urechi și ascult din nou Noaptea pe Muntele Pleșuv.

Deodată aud un urlet de lup. Să fie oare un lup adevărat?

Nu, e Stanislas. Are dreptate, probabil că și el are un înger păzitor.

127. VENUS

Încă un 5. Ultimul vot va fi hotărîtor.

Cel a boxerului.

- 10, anunță el.

E oare posibil? Am auzit bine?

Media mea crește rapid. În acest moment am cea mai bună notă. Mă entuziasmez, apoi îmi revin. Mai sunt încă fete care nu și-au primit notele. Alta ar putea să mă întreacă.

Aud și celelalte cifre ca printr-un fel de ceață. Gata, toate fetele au primit note, nici una nu are o medie mai mare ca a mea.

- Sunt... sunt... Miss Univers.

Îi îmbrățișez pe membrii juriului. Toate camerele de televiziune sunt îndreptate spre mine. Toată țara mă vede. Mi se întinde o sticlă de șampanie și stropesc pe toată lumea sub flash-urile fotografiilor.

Am cîștigat!

Vorbesc la microfon:

- Vreau să mulțumesc în mod special mamei mele, fără de care niciodată nu aş fi avut curajul să pornesc pe acest lung drum spre... perfecțiune.

În momentul în care le pronunț, simt că sunt cuvintele ce trebuie rostite ca să plac publicului și telespectatorilor. Dar, între noi fie vorba, dacă ar fi să mulțumesc cuiva, ar trebui să-mi mulțumesc mie și nu altcuiva.

Fostele mele rivale de pe scenă vin să mă felicite. În public, mama plînge de bucurie și Esteban îmi lansează sărutări.

Apoi urmează interviuri, felicitări, fotografii. Sunt la zenit.

Afară, oamenii mă recunosc și-mi cer autografe.

Epuizată, mă întorc la hotel cu Esteban care mă admiră mai mult ca niciodată.

Am cîștigat!

128. JACQUES

Am pierdut. Eșec pe toată linia. Nici un editor nu vrea Șobolanii mei.

„Scriitor nu e o meserie, îmi spune tata la telefon. Cine ar putea să știe mai bine ca mine! Sunt librar și văd că se vînd numai autorii deja celebri. După ce devii celebru, vei putea să-ți scrii cartea. N-ai abordat problema în mod corect.”

Numai Mona Lisa 2 rămîne apropiată de mine în fața sorții potrivnice. Simte că sunt slăbit și începe să se îngrijoreze asupra capacității mele de a-i furniza zilnic specialitățile preferate.

Mă culc. A doua zi dimineată mă duc la restaurant, după care voi reciti manuscrisul.

În cușca lor, șobolanii par că rîd de mine. Mă enervează. Drept cine se cred? La urma urmelor, sunt doar niște șobolani. Le dau drumul în canalul de scurgere. Să se descurce.

Mona Lisa mă aprobă torcînd semnificativ.

Mă voi instala în fața mașinii de scris. A dispărut orice magie. Nu mai am nici cea mai mică speranță. Nu voi reuși niciodată. Ar fi mai bine să renunț.

129. ENCICLOPEDIA

CDPD: Omul este în permanență condiționat de cei din jur. Atîta timp cît se crede fericit, nu pune în discuție această condiționare. Copil, consideră normal să fie constrîns să înghită alimentele pe care le detestă: e familia lui. Adult, consideră normal ca superiorul să-l umilească: e locul lui de muncă. Căsătorit, consideră normal ca soția să-i facă reproșuri permanente: e soția lui. Cetățean, consideră normal ca guvernul să-i diminueze constant puterea de cumpărare: e guvernul pentru care a votat.

Nu-și dă seama că este sufocat și, în plus, revendică familia, locul de muncă, sistemul politic și majoritatea închisorilor sale ca fiind forme ale „exprimării personalității sale”.

Mulți oameni sunt gata să se bată cu sălbăticie ca să nu li se scoată lanțurile. Pentru noi, îngerii, este deci uneori necesar să provocăm ceea ce oamenii numesc „nenorociri” iar noi, „CDPD”, adică „criză de punere în discuție”.

CDPD-ul poate să aibă mai multe forme: accident, boală, ruptură familială, necazuri la serviciu.

Aceste crize îi înspăimîntă pe muritori dar, cel puțin, îi decon condiționează provizoriu. Foarte repede, omul pornește în căutarea altei închisori. Divorțează și se grăbește să se recăsătorească. E concediat și acceptă o muncă și mai penibilă. Totuși, între momentul în care survine CDPD-ul și cel în care muritorul găsește o altă închisoare, se va bucura de cîteva momente de luciditate. Va întrezări ce este adevărata libertate. Chiar dacă, în general, asta mai mult îl sperie.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

130. ZBOR COSMIC, ÎNTOARCEREA

Întoarcerea în Paradis.

Cît de mult au evoluat clienții mei într-un timp atît de scurt! Ai crede că se maturizează mai repede dacă nu-i supraveghezi. Venus a scăpat de anorexie și de bulimie și a obținut titlul de Miss Univers. Cu atît mai bine; oricum, tot intenționez să i-l procur. Igor a ieșit și din închisoare și de la azilul de alienați și a devenit un erou militar. Numai Jacques a rămas în urmă. Stă în fața televizorului atît de mult timp încît nu-i prevăd nimic bun.

Edmond Wells apare totdeauna în momentul nepotrivit. Suspină și zice:

- Mă dezamăgești tare mult, Michael. Îmi pusesem mari speranțe în tine și strici treaba...

- Sunt nou, abia încep să înțeleg cum funcționează oamenii.

Instructorul meu nu e deloc convins.

- Da? Și plimbarea în spațiu ce-a fost?

Știe. Protestez:

- În afară de Jacques Nemrod, care totdeauna a fost codaș, ceilalți doi clienți ai mei fac foarte bine.

- Bietul meu Michael, zice Edmond Wells, mai sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le explic. Ai remarcat că atunci cînd te apropii de pămînt, întîlnești suflete rătăcitoare?

- Nu, ăăă... în fine...

Prin urmare știe și de vizita noastră la Papadopolos.

- Ai remarcat că aceste suflete rătăcitoare reușesc să se facă mai bine înțelese ca noi de oameni, tocmai pentru că sunt foarte aproape de oameni.

- Da... dar.

- E bine, cînd un client are o rugămintă și îngerul său nu e prezent ca să o primească, ce se întîmplă după părerea ta?

- ... Se ocupă de asta un suflet rătăcitor.

- Exact. Și trebuie să mă crezi că aceste suflete rătăcitoare sunt foarte mulțumite să facă un serviciu în locul nostru. Sunt foarte tenace. Acolo unde îngerul nu-și face treaba, își bagă nasul un suflet rătăcitor. Ce-ți închipui, Michael? Că Igor și Venus au avut noroc? Nu, s-au rugat și un suflet rătăcitor a dat fuga să facă treaba în locul tău. Acum le parazitează.

Instructorul meu pare într-adevăr întristat.

- De aceea, de fiecare dată cînd pot le spun oamenilor: „Nu invocați spiritele, nu intrați în transă, fugiți de mediumi și de toți cei care pretind că vă vorbesc de lumea de dincolo. Nu vă rugați oricum, nu porniți în căutarea îngerului vostru păzitor - știe el unde să vă găsească. Nu încercați să aprofundați ce este voodoo, sau șamanismul, sau vrăjitoria. Credeți că manipulați și voi sunteți în realitate manipulați. Fiecare ajutor are prețul său”.

Citesc în privirea instructorului meu o adevărată decepție în privința mea.

- Cum să mă fac iertat? Cum să repar toate astea? murmur eu.

- Eu răspund de tine, Michael, zise Edmond Wells oftînd. Așa că, pentru că nu te-am găsit, mi-am suflecat mînele. I-am eliberat de sufletele rătăcitoare. Sunt din nou „deparazitați”. Dar de acum înainte, ai grijă! Cei doi „cîștigători” ai tăi sunt convinși acum că e destul să ți se adreseze ca totul să se aranjeze. Igor îți zice chiar Sfîntul Igor, pentru că își închipuie că fiecare om este ajutat de îngerul căruia îi poartă numele.

Edmond Wells se ridică levitînd.

- Va veni ziua în care Igor, Jacques și Venus vor veni aici și se vor uita în ochii tăi. Și în acel moment va fi teribil pentru tine, căci atunci vor ști cine ești și va trebui să le dai socoteală.

Las capul în jos rușinat.

- Și altceva. Nu-i mai asculta pe elevii răi. Nu lor trebuie să li te alături. Într-o zi anume, nu ei vor trebui să se explice în locul tău cu clienții tăi la cîntărirea sufletelor.

Instructorul meu arată cu bărbia spre Raoul care plutește ușor nu departe de noi.

- Norocul tău, Michael, e că ai primit suflete bune. S-ar putea ca viitoarea distribuție să nu mai fie atît de favorabilă. În general, abia după ce eșuezi cu primii clienți și primești noile suflete în grijă îți dai seama cît de bine ai fost servit prima dată.

Mă fac mic de tot.

- Pentru un muritor, a eșua înseamnă a se reîncarna zice el. Pentru un înger însă, înseamnă... să primească alți clienți.

131. IGOR, 18 ANI

Stanislas și cu mine primim medalii. Colonelul Dukuskov ne îmbrățișează.

- De acum înainte sunteți sergenți-majori.

O mulțime de militari în uniformă impecabilă se ridică și aplaudă. Este înălțat drapelul națiunii și în urechi îmi răsună imnul patriei mamă. Colonelul Dukuskov îmi șoptește la ureche:

- Sunteți singurii care ați scăpat după ce v-ați bătut unul contra zece. Care e secretul?

Respir puternic și ezit. Doar n-am să-i vorbesc de îngerul meu păzitor.

- Am supraviețuit mamei mele, zic eu.

Zîmbește înțelegător.

Și, în acel moment, exult că am optsprezece ani și că sunt în viață.

132. VENUS

Sunt în brațele campionului lumii la box la categoria grea care făcea parte din juriu. Facem dragoste. E o brută. Gîfîie ca pe ring. Zgomotul e asurzitor. Mă întinde sub el cu labelle lui mari și mă sufoc. O sută douăzeci de chile de mușchi te apasă, e ca și cum ai face amor cu o locomotivă sau un camion. Nimic delicat.

Totuși începuse frumos. După alegere, m-a sunat și m-a întrebat dacă ne-am putea vedea. Am acceptat. A venit spre mine și m-a copleșit cu complimente cum că eram cu adevărat cea mai frumoasă din concurs. Apoi treaba s-a stricat. Mi-a amintit că el, cu nota lui de 10, m-a făcut să cîștig. Auzindu-l cum vorbea, ai fi zis că lui îi datoram victoria mea! Bărbații ăștia, cînd îi auzi, ai zice că n-am face nimic fără ei! Dar eu știu că dacă am reușit, asta se datorează faptului că am știut cum să mă rog la momentul potrivit. Ba chiar am simțit o prezență amicală manifestîndu-se pentru prima dată. Cu siguranță că era îngerul meu păzitor.

Din politețe, îl las să meargă pînă la capăt, apoi adoarme sforăind zgomotos și profit ca să plec.

Sunt prea amabilă.

133. JACQUES, 18 ANI

Scriu din ce în ce mai puțin. Citesc din ce în ce mai puțin. Uneori stau tolănit pe canapea cinci ore în șir în fața televizorului, învelit cu o cuvertură, cu pisica torcînd ușor pe genunchii mei. Nici măcar nu mă uit la o emisiune anume. Mă plimb de la un canal la altul.

Slujba mea de chelner ajunge ca să mă pot întreține. Oricum, nu cheltuiesc mult. Mă hrănesc cu boluri de paste deshidratate, care se umflă cînd torni apă clocotită peste ele.

Mona Lisa 2 e încîntată la culme că mă uit la televizor. E convinsă că mi-a arătat calea cea înțeleaptă.

Mă gîndesc la Șobolanii mei și cred că am scris o carte bună. Dar dacă editorii nu sunt în stare să-și dea seama, e ca și cum n-aș fi făcut nimic, așa că e mai bine chiar să nu fac nimic.

În ritmul în care mă îngraș, tot mîncînd la paste făinoase, mă voi transforma curînd într-o „Mona Lisa umană”. Îmi e lene să mă rad și îmi las barbă.

Treptat, tot schimbînd canalele, cobor în ierarhia programelor. De la informații, trec la filme, de la filme, la telefilme, apoi la seriale, apoi la programe de comedie, apoi la acele cumplite jocuri de „cultură generală” de dimineață, unde cei doi candidați care se înfruntă încearcă să răspundă cît mai repede posibil la niște întrebări nule de genul: „Care e hrana preferată a cîinilor?”

Pe mine mă doare în cot de cîini, am o pisică, totuși mă uit.

Cred că pot continua să trăiesc așa timp de patruzeci de ani. Am renunțat. Și totuși, într-o zi, o emisiune mă face să reacționez.

E o emisiune literară. Emisiunea săptămînală literară de referință. De obicei nu mă uit la ea, dar azi sunt cuprins de o atracție morbidă.

Tema emisiunii: dragostea. Primul invitat, un actor în vîrstă care a avut perioada lui de glorie. Își înșiră amintirile și enumeră, cu o expresie ștengărească, actrițele pe care, cum se zice, le-a „onorat”. Prezentatorul glumește și supralicitează în direcția aluziilor fără perdea.

Al doilea invitat: un tînăr de seama mea. Auguste Mérignac, anunță prezentatorul. Băiat frumos. Bine îmbrăcat. Zîmbet relaxat. Publică un roman autobiografic al cărui erou se numește, ca din întîmplare, Auguste, și care are particularitatea să facă toate femeile să fie nebune după el. După cîteva anecdote îndrăznețe, Auguste Mérignac spune că este un pasionat al dragostei și că acesta este sensul întregii sale opere literare.

Al treilea invitat: o doamnă, cu mască de catifea, tocuri ascuțite de cincisprezece centimetri, bine rujată. Este adjuncta patroanei de la o „casă” sado-masochistă foarte frecventată și dorește deci să-și păstreze anonimatul. Cei mai mulți dintre clienții ei sunt oameni foarte importanți, zice ea, oameni politici, personalități din lumea spectacolului, mari industriași. Pentru că-și terorizează anturajul, le place la nebunie să fie și ei dominați. Respectiva descrie supliciile pe care li le rezervă și spune că e blazată în ceea ce privește exigențele extravagante ale starurilor.

Ultimul invitat: un sexolog, venit să expună punctul de vedere al savantului. Oamenii sunt motivați de hormoni, spune el, și citează cîteva fantasmе extravagante întîlnite în exercitarea profesiei sale. Un individ constrîns să se deghizeze în regina Angliei ca să reușească să ejaculeze, o femeie care avea nevoie de zece parteneri diferiți ca să ajungă la orgasm, plus diferite celebrități (cărora prefera să nu le dea numele), incapabile să-și potolească pasiunile fără ajutorul animalelor, legumelor sau unor obiecte diferite sau în locurile cele mai ciudate.

Sting televizorul cu o senzație de stinghereală. Nimic provenit din imaginație, nici cel mai mic personaj inventat, nici cel mai mic suspans. Iată de ce șobolanii mei nu interesează pe nimeni.

M-am rătăcit complet în această meserie. Iau hotărîrea să nu mai scriu deloc. Pun doliu la mașina de scris. Voi fi chelner la restaurant și telespectator, și o să fie prea destul.

134. ENCICLOPEDIЕ

DESPRE IMPORTANȚA PURTĂRII DOLIULUI: Doliul tinde să dispară în zilele noastre. După deces, familiile se grăbesc să-și reia cît mai repede posibil activitățile obișnuite.

Disparația unei ființe dragi tinde să devină un eveniment din ce în ce mai puțin grav. Culoarea neagră și-a pierdut prerogativele de culoare a doliului prin excelență. Stiliștii l-au adus la modă din cauza virtuților sale de a-l face pe om mai slab, deci șic.

Totuși, a marca sfîrșitul perioadelor sau a ființelor este un lucru esențial pentru echilibrul psihologic al indivizilor. În această privință, numai societățile zise primitive continuă să accentueze importanța doliului. În Madagascar, cînd cineva moare, nu numai că tot satul își întrerupe activitatea ca să participe la doliu, ci se fac două înmormîntări. Cu ocazia primelor funeralii, cadavrul este îngropat într-o atmosferă de tristețe și reculegere. Apoi, mai tîrziu, se organizează o ceremonie de îngropăciune urmată de o mare petrecere. Este ceremonia „întoarcerii corpurilor”.

Astfel, pierderea lui este de două ori acceptată.

Și nu e vorba numai de decese. Există și „evenimentele de sfîrșit”: părăsirea unui loc de muncă, părăsirea unui soț (soție), părăsirea unui loc de viață.

Doliul constituie în acest caz o formalitate pe care mulți o consideră inutilă și totuși nu este. Este important să se marcheze etapele.

Fiecare poate să inventeze propriile sale ritualuri de doliu. Ele pot să fie simple (raderea mustății, schimbarea coafurii, a stilului de a te îmbrăca) sau nebune (o mare petrecere, îmbătarea pînă la a nu mai ști de tine, săritura cu parașuta...).

Cînd doliul nu este îndeplinit cum se cuvine, jena persistă ca rădăcina unei buruieni prost smulsă.

Poate că importanța doliului ar trebui să se predea la școală. Asta i-ar cruța pe mulți, mai tîrziu, de ani de chin.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

135. JACQUES, 21 DE ANI

La restaurant, unul dintre colegii mei vrea să cheme poliția pentru că o clientă nu are bani să achite consumația.

Mă uit la ea cu atenție. E fragilă, plăpândă, îmbrăcată complet în negru. Seamănă cu o pasăre căzută din cuib. Are în mână o carte: Flori pentru Algernon, de Dany Keyes.

Plătesc consumația în locul ei și o întreb despre ce e vorba în carte. Îmi mulțumește, îmi spune că n-ar fi trebuit să fac asta, apoi e de acord să-mi vorbească despre carte. E povestea unui om, un debil mintal, care devine treptat inteligent datorită unui tratament chimic care a dat deja rezultate pe un șoarece numit Algernon. Bolnavul își povestește viața și vindecarea la persoana întâi singular și e ca și cum creierul său ar descoperi sensuri noi. Scrisul evoluează și el. Pe când era idiot, făcea o greșală de ortografie la fiecare cuvânt, nu folosea semnele de punctuație, dar a progresat pe măsură ce a urmat tratamentul.

Se prezintă. O cheamă Gwendoline. Aduă că după cunoștința ei, acest scriitor, Dany Keyes, nu a mai scris nimic altceva, dar că după o astfel de capodoperă poate să moară liniștit. Și-a îndeplinit „misiunea față de omenire”. A realizat opera pentru care s-a născut. Gwendoline crede că toți avem o operă de realizat, și că abia după aceea putem muri.

Mă uit la ea. Are ochii strălucitori, în formă de migdală, și pielea foarte deschisă. Îmi zic că o fată care citește SF nu înseamnă că e neapărat interesantă. Ceea ce-mi place la ea este că are un aer și mai răătăcit ca al meu.

Ne plimbăm. Îmi spune că e o poetă blestemată. Îi spun că s-a potrivit foarte bine, eu însumi fiind scriitor blestemat.

Gwendoline spune că ne aflăm pe Pământ ca să suferim și să învățăm din greșeli.

Apoi mergem unul lângă altul fără să vorbim. Îi iau mîna rece ca gheața și o încălzesc în mîna mea. Se oprește, se uită la mine cu aerul ei de mic șoricel răătăcit și îmi spune că sunt simpatic, că vrea să facă dragoste cu mine, dar că a făcut nefericiți toți bărbații cu care s-a împrietenit pînă acum.

- Eu voi fi prima excepție.

- Port ghinion, zice ea oftînd.

- Nu sunt superstițios. Și știi de ce? Pentru că dacă ești superstițios... aduci ghinion.

Se prefacă că rîde, apoi mă sfătuiește din nou să fug de ea.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, instalez acest șoricel părăsit în garsoniera mea. Gwendoline se dovedește foarte repede o excelentă stăpînă a casei. Problemă: cînd facem dragoste, am impresia că e de acord ca să-mi facă un serviciu sau ca să-și plătească chiria.

Uneori se uită la mine cu ochii ei mari și îmi zice: „Ar fi mai bine să plec, sunt o povară prea mare pentru tine”. Atunci încerc s-o consolez. Îi ofer haine colorate. Pînă la urmă, negrul e monoton. Le încearcă o dată și nu le mai poartă. O duc la cinematograful să vadă filme de Monty Python. E singura din sală care nu rîde. Îi vorbesc de „televiziunea zen”: noua mea filosofie a absenței absolute a gîndirii datorită frecventării intense a televizorului. Fără rezultat. Mona Lisa 2 vine spre ea ca să fie mîngîiată, dar ea își trece mecanic mîna prin blana ei, că și cum s-ar gîndi la altceva.

Seara, se strecoară încetîșor în așternut, își lipește piciorușele înghețate de mine, mă întreabă dacă vreau să facem dragoste, așa cum ai întreba un controlor dacă trebuie să compozezi biletul, apoi adoarme sforîind puternic. În mijlocul nopții, mă lovește ușor cu picioarele, gesticulează și pare că-și reglează conturile cu un dușman imaginar, căruia i se adresează cu tînguiuri ușoare.

Mona Lisa 2 și cu mine luăm hotărîrea să răspundem acestei provocări: să o salvăm pe această domnișoară de chin cu orice preț.

Își uită țigara aprinsă în pat și garsoniera mea se confruntă cu un început de incendiu. Lasă robinetele deschise și inundă baia. Uită să încuie ușa și niște vizitatori nepoftiți profită ca să-mi fure combina muzicală.

De fiecare dată mă copleșește cu scuze, plînge în hohote și se ghemuiește în brațele mele zicînd: „Ți-am spus eu că aduc ghinion”. Iar eu răspund de fiecare dată: „Ba nu, ba nu...”

Prezența lui Gwendoline îmi insuflă dorința să rescruie totul și să amelioriez Șobolanii. E nevoie de un cîștigător pentru amîndoi.

Alung pisica de lângă mine. Arunc un cearceaf peste televizor, ca să nu mă mai sfideze momentan cu ochiul lui pătrat. Mă așez în fața mașinii de prelucrare a textelor și, pentru a treizecea oară, reîncep romanul despre șobolani. Pagina 1.

Exigența trebuia să fie mult mai mare de data asta. E nevoie de o intrigă care să captiveze atenția chiar și a celor mai obtuzi editori.

O nouă idee: crearea unui loc în străfundul unui canal de scurgere unde au loc fapte misterioase și teribile pe care nu le voi descrie. Ceea ce nu este explicat incită cel mai mult imaginația. Pentru fiecare cititor, în adîncul canalului de scurgere va fi lucrul de care se teme el cel mai tare.

Mona Lisa 2 îmi semnalează cu boticul că trebuie să vorbesc de o oglindă. Să fac o scenă în care un șobolan se vede într-o oglindă. Tu le știi pe toate, Mona Lisa! Totdeauna te voi asculta. Aici nu e planeta mea, dar tu ești de pe planeta mea. Poate că provin din împărăția cerească a pisicilor. La egipteni, pisicile erau animale sacre, considerate zei.

Mona Lisa 2 e poate muza pe care am căutat-o totdeauna.

Scriu toată noaptea.

136. IGOR, 21 DE ANI

În calitate de sergent-major am reorganizat noii Lupi. Am selectat pe cei mai feroci dintre recruți. I-am învățat întreaga forță a frazei: „Fii rapid sau mori”. Am inventat tot felul de jocuri ca să-și dezvolte reflexele de rapiditate. Jonglează cu grenade cu siguranța trasă, reușesc să se ferească de săgețile trase din față, fac concursuri așezînd mîna pe masă și lovind din ce în ce mai repede cu un cuțit între degetele depărtate. Unii sunt atît de iuți încît reușesc să prindă cu mîna iepuri mici. Am trezit ceva în ei. Animalul. Vorbesc din ce în ce mai puțin. Nici unul dintre noi nu și-ar permite să se lanseze într-o discuție intelectuală inutilă.

Cînd un Lup se adresează altui Lup, o face ca să-i spună: „Atenție în spatele tău”. În realitate, nici măcar nu pronunță cuvîntul „atenție”, ci doar „spate”. Vorbim doar ca să supraviețuim. Lupii mei înțeleg tot ce le cer din semne și din ochi. Sunt mai mult decît sergent, sunt șeful lor de haită.

Am îndeplinit împreună cîteva acțiuni răsunătoare, care nu vor fi niciodată trecute în manualele de istorie, dar care se vor împlini în filmele idolilor mei, starurile americane Sylvester Stallone și Arnold Schwarzenegger.

Stanislas a devenit brațul meu drept; el îi mustră pe Lupii care nu acționează destul de repede la ordinul meu sau care nu mă înțeleg cu jumătăți de cuvinte. E foarte eficace. Dacă o să o ținem tot așa, vom ajunge să nu mai vorbim deloc și să fim conectați unii la alții ca prin telepatie.

O dată am întîlnit un tip care mi-a spus: „Îmi pare bine că devin un Lup, căci pînă acum, în fostele mele repartizări, n-am avut noroc”. I-am răspuns că oamenii care nu au noroc n-au ce căuta în grupul meu și l-am dat afară.

Cred că în viață există trei factori: talentul, norocul și munca. Cu doi din acești factori poți să reușești. Munca și norocul pot să fie suficiente, dacă nu ai talent. Talentul și munca pot să compenseze lipsa de noroc. Talentul plus noroc pot să te scutească de muncă. Dar ideal e să dispui de toate trei. Le cer deci Lupilor mei, în afara dexterității lor naturale, un antrenament permanent și o întreținere regulată a norocului lor.

Le-am expus noua mea teorie. Toți avem un înger păzitor.

Cînd lucrurile nu merg, nu trebuie să eziți să-i adresezi imediat o rugăminte. Stanislas a povestit cîteva situații în care a fost salvat de îngerul său păzitor și cred că astfel le-am insuflat Lupilor mei cîteva rudimente de gîndire mistică.

Haita mea face ravagii. Cu atît mai mult cu cît inamicul se bizuie doar pe mașinile lui. Oițele se cred protejate de radare, de mine și de noile rachete de asalt oferite de inamicii Rusiei. Bieți naivi. Oricare dintre Lupii mei, cu mîna goală, obține mai multe rezultate decît voi și roboții voștri electronici. Pentru că avem în noi furia și nici o armă mecanică nu poate să aibă în ea furia.

Medaliile se îngrămădesc pe piept, și în țara mea asta înseamnă ceva. Am pierdut cîteva oameni care nu au fost rapizi în momente cruciale și care deci au murit. Asta e selecția naturală a speciilor, cum spunea Darwin. Cei mai slabi dispar repede.

Trupa mea mă admiră și mă respectă, dar îi e și puțin teamă de mine. Aș vrea tare mult ca într-o zi cineva să mă iubească. Acum aș vrea o poveste de dragoste normală cu o fată normală.

Poate că pentru asta va trebui să obțin și mai multe medalii. Medaliile le impresionează pe fete.

Asta o va impresiona pe Venus. I-am revăzut fotografia într-un ziar în care erau înfășurate munițiile. Se pare că a fost aleasă Miss Univers.

137. VENUS, 21 ANI

De când am fost aleasă Miss Univers, sunt solicitată în lumea întreagă la reprezentări sau fotografii de modă, iar cei de la televiziuni îmi iau interviuri ca să-mi dau cu părerea despre toate. Ca și cum a fi cea mai frumoasă e și un semn de inteligență... Billy Watts, agentul meu - am fost obligată să iau unul - mă sfătuiește să răspund ce-mi trece prin minte. Și, pentru că tot nu mă pricep la nimic, n-am de ales. Și merge. Ba chiar foarte bine. Se pare că oamenilor le place spontaneitatea mea. Am întrebat dacă faptul că nu știu despre ce se vorbește constituie o problemă. Billy Watts mi-a răspuns că, dimpotrivă, oamenii din popor se „recunosc” în „ignoranța” mea. În consecință, unii oameni politici mă citează tot timpul: „După cum spune foarte bine Venus Sheridan...”

Asta mă distrează. Eu care n-am bacalaureatul servesc drept referință unor diplomați de la Harvard! Acești politicieni nu știu ce să mai facă să pară apropiați de popor.

Apropo de războiul din Cecenia, am spus o dată că asta e „rău” și a plăcut tare mult. În general, opinia mi se formează pe măsură ce răspund la interviuri. Mai întâi îmi dau părerea spontan și apoi reflectez la problemă. S-ar putea să pară stupid, dar merge. Îmi dau seama astfel că sunt împotriva războiului, și în mod general împotriva violenței, împotriva poluării, împotriva sărăciei, împotriva maladiilor.

Sunt în mod hotărât împotriva a tot ceea ce este prostie, răutate și urât. Sunt gata să semnez toate petițiile în acest sens.

Pentru puii de focă, problema cere gândire. Dacă sunt prea mult protejați, se ajunge la ruinarea eschimoșilor, care trăiesc din vânarea lor. În privința liberalizării drogurilor slabe, interdicția de a purta armă și abolirea pedepsei cu moartea, trebuie să mă gândesc și mai mult. Încă nu-mi dau prea bine seama cine sunt buni și răi în chestia asta, dar am promis că în curând îmi voi da părerea. O jurnalistă m-a întrebat cu ce candidat aş vota la alegeri, republican sau democrat. Am răspuns: „Cu cel care se îmbracă cel mai bine”. A plăcut și asta. La televizor, mi-au ilustrat vorbele cu fotografii ale unor tirani din lumea a treia și e foarte ușor să-ți dai seama că acești oameni sunt foarte, foarte prost îmbrăcați.

M-am instalat într-o locuință mare din cartierele elegante și nu o mai văd pe mama decît o dată pe săptămînă. A luat-o puțin razna. Bea prea mult și își schimbă prea des amantii. Și eu am multe aventuri, dar am învățat să nu mă implic foarte mult. Îmi place să mă joc cu amantii.

La început mă simțeam obligată să găsesc scuze aproape valabile: „Iubesc pe altul” sau „Nu-ți suport prietenii”. Acum nici măcar nu-mi mai dau această osteneală. Îmi este de ajuns un „Nu mă mai amuzi!”

Singura umbră mică din acest tablou idilic e faptul că mă doare din ce în ce mai des capul. Am consultat o mulțime de medici, dar nici unul nu a putut să mă ajute. Nu-mi înțeleg cazul.

Fumez din ce în ce mai mult. Mai adoarme puțin du-rerea din capul meu. Noaptea am nevoie de doze de somnifere din ce în ce mai mari.

Crizele de somnambulism alternează cu crizele de migrenă. Oricum, continuu să am încredere în visele mele.

Sună telefonul. Billy Watts mă anunță că sunt propusă ca să fiu ambasadoarea unei mărci mari de parfumuri franțuzești. Contractul secolului. Sar în sus de bucurie. Dacă reușesc să semnez acest contract, pot să fiu liniștită pentru tot restul zilelor. Dar Billy Watts îmi mai domolește entuziasmul. Îmi spune că Cynthia Cornwell e și ea propusă. Sunt furioasă. Cynthia Cornwell e principala mea rivală. Cynthia e black ca mine. Înaltă ca mine. „Refăcută” în parte ca mine. Are zîmbetul meu. Și... și e mai tînără ca mine. Are doar șaptesprezece ani și asta ar putea să atîrne mult în balanță.

Billy Watts se declară totuși optimist. Ludivina, mediumul lui, i-a spus că eu voi cîștiga.

În ceea ce mă privește, aş vrea să am încredere în medii, nu și în întreprinderi de cosmetice. Îi cunosc pe bătrînii care conduc aceste industrii. Avantajează totdeauna tinerețea. Știu că o vor prefera pe Cynthia. În plus, am fost atît de mediatizată încît la douăzeci de ani sunt considerată o instituție, în timp ce Cynthia are avantajul rolului de challenger.

Mă rog. Dacă există cineva acolo sus, dacă am cu adevărat un înger păzitor, vreau...
VREAU CA INDIVIDUL ASTA SĂ FIE DESFIGURATĂ!

138. ENCICLOPEDIE

TIRANIA CREIERULUI STÎNG: Dacă deconectăm cele două emisfere cerebrale și prezentăm un desen umoristic ochiului stîng (corespondent al emisferei drepte), în timp ce ochiul drept (corespondent al emisferei stîngi) nu vede nimic, subiectul va rîde. Dar dacă îl întrebăm de ce rîde, creierul stîng nu are habar și ignorînd gluma va inventa o explicație pentru comportamentul său și va spune, de exemplu: „Pentru că bluza experimentatorului e albă și această culoare mi se pare ilariantă”.

Creierul stîng inventează deci o logică în comportament pentru că nu poate admite că a rîs degeaba sau pentru ceva ce nu știe. Mai mult decît atît: după întrebare, întreg creierul va fi convins că a rîs din cauza bluzei albe și va uita de desenul umoristic prezentat creierului drept. În timpul somnului, stîngul lasă dreptul liniștit. Acesta înlănțuie în filmul său interior: personaje care își vor schimba fața în timpul visului, locuri care sunt cu fundul în sus, fraze delirante, întreruperea unor evenimente de către alte evenimente, fără cap și coadă. Imediat după trezire totuși, stîngul își reia dominația și decodifică amintirile visului astfel încît să le integreze într-o poveste coerentă (cu unitate de timp, de loc și de acțiune) care, pe măsură ce ziua evoluează, va deveni o amintire de vis foarte „logică”.

În realitate, chiar în afara somnului, suntem în permanență în stare de percepere de informații incompreensibile interpretate de emisfera stîngă. Această tiranie a emisferei stîngi este totuși puțin cam greu de suportat. Unii se îmbată sau se droghează ca să scape de raționalitatea implacabilă a jumătății lor de creier. Folosind pretextul intoxicației chimice a simțurilor, emisfera dreaptă se autorizează atunci să vorbească mai liber, eliberată fiind de interpretul ei permanent.

Anturajul va spune de protagonist că delirează, că are halucinații, deși acesta nu face decît să se ușureze de o dominație.

Fără cel mai mic ajutor chimic, ar fi de ajuns să admitem că lumea poate să fie incompreensibilă pentru că primește direct informațiile „neprelucrate” ale creierului drept. Ca să reluăm exemplul citat mai sus, dacă am reuși să tolerăm ca emisfera noastră dreaptă să se exprime liber, am cunoaște prima glumă. Cea care ne-a făcut cu adevărat să rîdem.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

139, IGOR, 21 DE ANI ȘI DOUĂ LUNI

Îmi dau toată osteneala. Împreună cu Lupii mei, răvășim tot ținutul. Luăm ca asalt poziții inamice cu un procent de pierderi foarte acceptabil. Într-o zi, colonelul Dukuskov a venit la noi pe front. Colonelul pare foarte încîntat. Mă prinde de umeri și îmi zice:

- Am o veste foarte bună.

Îmi zic că s-ar putea să fie vorba de noile arme Kalașnikov. De cînd ni s-a promis înlocuirea armelor vechi, numai asta e vestea cea bună din capul meu. Știu cine sunt băieții cărora le voi da armele ca să le testeze.

- Războiul s-a încheiat.

Îmi țin respirația. Repetă:

- E pace.

Pronunț cu greutate:

- Pa... Pace...

Prin urmare, corupții de la Kremlin, sub dominația capitaliștilor mafioți americani, au decis semnarea unui tratat cu reprezentanții trupelor cecene. E cel mai rău lucru pe care îl puteam auzi. Aș vrea ca acel moment să nu fi existat niciodată. Pace. PACE?! Tocmai cînd eram gata să învingem! Nu îndrăznesc să întreb de ce au renunțat. Nu îndrăznesc să semnalez

faptul că poate, în acel moment, Lupii mei au luat cu asalt un punct strategic. Nu îndrăznesc să evoc atrocitățile comise de cecenii, copiii folosiți ca scuturi vii, torturile suferite de oamenii mei capturați. Și cu ei vom face pace? Întreb cu puțină speranță:

- E... e o glumă?

Colonelul e mirat.

- Nu. E ceva oficial. S-a semnat ieri.

Simt un fel de leșin.

Dukuskov crede probabil că de vină e emoția fericirii. Mă țin să nu cad. E posibil ca oamenii să se înșele atât de tare? Să nu-și dea seama? Eram pe punctul de a câștiga acest război! Aveam să câștigăm totul! Și... negociem! Ce negociem? Dreptul de a pierde totul!

Acum ce se va întâmpla cu mine?

Îmi părăsesc pădurea, oamenii, aerul curat. Dau înapoi uniforma, armele, cizmele. Mă întorc cu un convoi la Moscova și mă cufund din nou în universul orașelor cu linii geometrice.

Gengis Han, se pare, avea oroare de orașe. Spunea că închiderea unor oameni pe un mic teritoriu, înconjurat de ziduri, duce la putrezirea spiritelor, acumularea mizeriilor, proliferarea bolilor și o mentalitate meschină. Gengis Han a dăruit cât de multe orașe a putut, dar cetățenii au avut ultimul cuvânt.

Mă întorc la viața civilă. Trebuie să găsesc o locuință și nu știu să completez actele. Urăsc hîrtoagele... Închiriez un apartament mic, urît, zgomotos și scump, cu o liotă de vecini care se uită la mine chiondorîș. Am nostalgia taberelor în aer liber. Unde sunt copacii mei? Unde sunt Lupii mei? Unde e aerul meu curat?

Mă simt blocat în hainele civile, deloc grațioase și deloc practice. Pantaloni și pulovere. Nu sunt buzunare și stofa e prea moale ca să-mi pot agăța de ea medaliile.

Fac eforturi mari ca să mă reintegrez în societatea civilă. La război era destul să te bați ca să obții ce doreai. Aici domnește o singură lege: banul. Trebuie să plătești, mereu.

Am crezut că statele mele de serviciu mă vor ajuta, dar realitatea e tocmai invers. Civiii se tem de foștii combatanți. Vizionez tot timpul la video filmele cu Stallone și Schwarzenegger și beau vodcă pînă cînd mă ia somnul. Trebuie neapărat să declarăm război Occidentului. Sunt mai mult decît pregătit.

Poștașul sună la ușă. Îmi aduce prima soldă de „rezervist”. Deschid plicul și număr bancnotele. Solda mea de „salvator al națiunii” e cît jumătate din salariul lunar al unui vînzător de sandvișuri!

Am dreptul la mai mult. Vreau mai mulți bani. Vreau un apartament mare. Vreau o vilă la țară așa cum au înalții funcționari. Vreau o limuzină mare. Am suferit destul, acum vreau să fiu bogat.

Hei, acolo sus, îngere păzitor, dacă mă auzi: VREAU SĂ FIU BOGAT.

140. RUGĂCIUNILE

Mă frec la ochi. Spectacolul vieții clienților mei mă epuizează. Mă enervează să le trimit vise pe care nu le înțeleg. Mă agasează să le trimit semne pe care nu le văd. Mă exasperează să le trimit intuiții pe care nu le înțeleg. M-am săturat. Vreau să fiu un elev bun, dar e totuși nevoie de un minim de rezultate ca să ai dorința de a continua. Îl caut pe Edmond Wells.

- Știu că prima datorie a îngerilor este să îndeplinească dorințele clienților lor, dar dorințele lor sunt greu de îndeplinit, îi spun mentorului meu. Jacques nu visează decît un editor care să-i publice divagația despre șobolani.

- Dă-i ce vrea.

- Igor vrea să fie bogat. Îl fac să câștige la loto?

- Dacă îl faci să câștige la loto, asta înseamnă că îl ajuți. Va deveni și mai nefericit. Va fi înconjurat numai de oameni interesați de noua lui avere. Nu este de ajuns să vrei să fii bogat, mai e nevoie să fii și capabil să-ți asumi bogăția. Nu e pregătit. Fă-l bogat, dar în mod mai progresiv decît loto. Următorul client.

- Venus dorește ca rivala sa, celălalt manechin negru la modă, mai tînără decît ea, să fie... desfigurată!

- Realizează-i dorința, zice cu răceală mentorul meu.

Mi se pare că nu am auzit bine.

- Dar am crezut că ne aflăm aici doar ca să facem bine oamenilor?

- În primul rînd trebuie să te ocupi de satisfacerea clienților tăi. Dacă vor să facă prostii, îi privește, e liberul lor arbitru. Respectă-l.

Edmond Wells mă ia să zburăm ușor deasupra Paradisului.

- Îți înțeleg tulburarea, Michael. Sarcina unui înger nu-i deloc ușoară. Oamenii au dorințe derizorii și mediocre. Uneori am impresia că le este frică să fie fericiți. Toată problema lor se rezumă doar la o singură frază: „Nu vor să-și construiască fericirea, vor doar să-și micșoreze nefericirea”.

Repet ca să înțeleg mai bine.

Apoi Edmond Wells își continuă rechizitoriul:

- Tot ceea ce vor este ca toate cariile să-i doară mai puțin, copiii altădată doriți să nu mai tipă cînd se uită la televizor și soacra să nu mai vină să le strice dejunul duminică. Dacă măcar ar avea o idee despre ce putem să le aducem! În ceea ce privește biata Cynthia Cornwell, rivala lui Venus, va trebui să negociezi „accidentul” cu îngerul ei păzitor, dar asta n-ar trebui să pună nici o problemă, căci clienta lui va cîștiga puncte ca martiră. O ultimă problemă asupra căreia aș vrea să-ți atrag atenția, Michael. Nu știu dacă le-ai simțit, dar... pîrghiile clienților tăi s-au schimbat. Igor era atent la semne, de acum înainte e la intuiții. Venus ținea cont de vise, acum a început să fie interesată de mediumi. În ceea ce-l privește pe Jacques, acesta era influențat altădată de pisica lui, de acum înainte va fi sensibil la amintirea viselor.

141. JACQUES, 22 DE ANI

Am avut un coșmar. Am visat un lup care plîngea. Apoi o fată se transforma în mongolfier. Și apoi fata-mongolfier părăsea pămîntul și urca, urca. Lupul se uita cum urcă și începea să urle într-un mod foarte trist. O pasăre fără aripi începea să bată cu ciocul în peretele fetei-mongolfier ca să o facă să coboare, dar peretele era prea tare și pasărea fără aripi se întorcea spre mie și îmi cerea ceva. Zicea: „Vorbește de moarte. Vorbește de moarte.”

Lupul urla. Pasărea lovea cu gheara în fată. Iar eu m-am trezit și am băgat de seamă că Gwendoline mă lovea iar cu picioarele.

Și ea visa. Zicea: „Trebuie să înceteze”. Apoi pîrînd că răspunde cuiva care îi vorbea: „Nu, nu eu, nu asta”, sau „Nu se va întîmpla așa, crede-mă”. Și iar mă lovea cu picioarele ca și cum s-ar fi luptat.

Deodată mă lovește o labă. E Mona Lisa 2. Și ea se mișcă în somn. Cu ochii închiși, se încruntă, întinde labele, cu ghearele scoase, și lovește cu ele. Dar dacă mi se pare normal ca oamenii să fie angoasați, mi se pare deodată teribil ca pisica mea să aibă și ea coșmaruri.

Sala de așteptare de la veterinar e plină. Vecinul meu are în brațe o pisică la fel de obeză ca a mea.

- De ce suferă?

- Miopie. Médor stă din ce în ce mai aproape de ecranul televizorului.

- O cheamă Médor?

- Da, pentru că se comportă ca un cîine supus. Nici un fel de independență. Dă fuga cînd o strigi... În fine, devine mioapă și poate că trebuie să-i pun ochelari.

- E vorba probabil de o mutație a speciei animale... Și a mea se uită la televizor din ce în ce mai aproape.

- În sfîrșit, dacă acest veterinar generalist nu reușește să găsească o soluție, mă voi duce la un veterinar oculist, și dacă nici el nu găsește, mă voi duce la un veterinar psihanalist.

Rîdem împreună.

- Și pisica ta ce are?

- Mona Lisa 2 are coșmaruri. E tot timpul nervoasă.

- Chiar dacă nu sunt veterinar, spune necunoscutul, pot să-ți dau totuși un sfat. Pisica este deseori catharsisul stăpînului ei. Această pisică îți trăiește suferințele. Calmează-te și pisica se va calma și ea. Arăți ca un pachet de nervi. Și dacă nu reușești, fă copii. Asta o va distra pe pisică.

Așteptăm cu răbdare. Mai sunt acolo vreo zece clienți înaintea noastră, ceea ce ne permite să stăm de vorbă. Se prezintă:

- René.

- Jacques.

Mă întreabă ce meserie am. Chelner la restaurant, zic. El e editor. Nu îndrăznesc să-i vorbesc de manuscrisul meu.

- Merge destul de încet, remarcă el. Știi să joci șah? Am un joc de călătorie în servietă.
- OK, să jucăm.

Îmi dau repede seama că nu mi-e greu să-l bat, dar în minte îmi vine imediat sfatul dat de Martine. O victorie adevărată nu trebuie să fie niciodată prea zdrobitoare, ci dobândită cu greu. Îmi reduc deci ardoarea și fac în așa fel ca cele două formații să se apropie. După ce am renunțat să am avantajul, voi fi capabil să renunț și la victorie? Poate că unele înfrângeri sunt interesante... Îl las să mi-o ia înainte. Mă face mat.

- Sunt doar un jucător amator, se dă mare René. La un moment dat am fost convinși că voi pierde.

Iau un aer mirat.

- La un moment dat am crezut că voi câștiga.

Acum, ca prin farmec, nu-mi mai e frică să vorbesc despre manuscrisul meu.

- Nu sunt numai chelner într-un restaurant, mai și scriu în timpul liber.

Se uită la mine cu milă.

- Știu. Toată lumea scrie în zilele noastre. Un francez din trei ar avea un manuscris în sertar. Ai trimis și tu manuscrisul unor editori și ai fost refuzat, nu?

- De tot.

- Normal. Lectorii profesioniști fac fișe pentru fiecare manuscris și încasează niște sume derizorii pentru asta. Ca să facă o activitatea rentabilă, citesc până la zece pe zi. În general, se opresc după primele șase pagini, atât de plictisitoare sunt majoritatea textelor. Ji-ar trebui mult noroc să dai peste un lector entuziast.

Interlocutorul meu îmi deschide noi orizonturi.

- Nu știam că lucrurile se petrec astfel.

- De cele mai multe ori iau în seamă prezentarea, titlul și numărul de greșeli de ortografie din primele rînduri. Ah, ortografia în Franța! Știi de unde vin toate acele consoane duble?

- Cred că de la etimologiile grecești sau latine.

- Nu numai, răspune editorul. În Evul Mediu, călugării copişti erau plătiți după numărul de caractere pe manuscris retranscris. Deci s-au înțeles între ei ca să dubleze consoanele. De aceea dificile se scrie cu doi de „f” și développer, cu doi de „p”. Și se continuă cu religiozitate această tradiție ca și cum ar fi vorba de un tezaur național, nu de o șmecherie mănăstirească.

Se apropie rîndul lui.

Îmi întinde o carte de vizită cu numele de René Charbonnier.

- Trimite-mi manuscrisul. Îți promit că voi citi mai mult de șase pagini și-ți voi spune cinstit ceea ce cred. Dar să nu-ți faci iluzii.

A doua zi las manuscrisul la adresa indicată. După două zile, René Charbonnier îmi scrie ca să-mi semnaleze că acceptă să-mi editeze manuscrisul. Sunt atât de fericit încît nu-mi vine să cred. Prin urmare toate eforturile mele vor fi astfel recompensate? Prin urmare toate acestea nu au fost degeaba?

Îi spun lui Gwendoline vestea cea bună. Sărbătorim evenimentul cu șampanie. Mă simt parcă ușurat de o mare greutate. Trebuie să revin cu picioarele pe pământ. Să-mi reiau obiceiurile. Semnez contractul și încerc să uit de marea bucurie ca să mă concentrez asupra sarcinilor ce trebuie îndeplinite ca să-mi apăr mai bine munca.

Datorită cecului primit, ne oferim ceva la care visam de mult timp: un abonament la cablu. Ca să-mi alung febrilitatea, mă instalez în fața luminii care mă calmează. Prind canalul american de informații al cărui prezentatoare vedetă este Chris Petters. E o față nouă care imediat mă face să mă simt în largul meu. Ca și cum ar fi făcut parte din familia mea.

- Vino, Gwendoline, ne uităm la televizor, ne golim capul.

Nici un răspuns din bucătărie unde aud pregătirile pentru masa pisicii.

Chris Petters citește informațiile zilei. Război în Cașmir cu amenințare atomică. Noul guvern pakistanez, provenit din ultimul puci militar, a declarat că, neavînd nimic de pierdut, are intenția să răzbune onoarea tuturor pakistanezilor, strivind India. O nouă modă: din ce în ce mai mulți studenți se cotează la Bursă pentru ca acționarii să le finanțeze studiile. Apoi dau banii înapoi în funcție de reușită. În Amazonia, indigenii u'wa din pădure au decis să se sinucidă dacă se mai pompează petrol pe teritoriul lor sacru. Au declarat că petrolul e sîngele pămîntului...

O nouă victimă a unui ucigaș în serie. De data asta a ucis-o pe celebra actriță top-model Sophie Donahue. A procedat astfel...

- Haide, vino să te uiți la televizor, Gwendoline!

Gwendoline vine cu o mutră tristă. E bosumflată.

- Nu-mi pasă.
- Ce-ai? zic trăgînd-o pe genunchii mei și mîngîindu-i părul așa cum fac cu pisica.
- Tu ai fost editat. Mie n-o să mi se întîmple asta.

142. ENCICLOPEDIA

MASOCHISM: La originea masochismului se află teama de un eveniment dureros ce va să vină. Omului îi este frică că nu știe cînd va veni încercarea și cît va fi de intensă. Masochistul a înțeles că un mijloc de a preveni această teamă constă în a provoca el însuși evenimentul temut. Astfel, știe cel puțin cînd și cum va veni. Provoacă el însuși evenimentul penibil, masochistul își dă seama că își stăpînește destinul.

Cu cît masochistul își face mai mult rău, cu atît îi este mai puțin frică de viață. Căci știe că ceilalți nu vor putea egala în durere ceea ce-și aplică lui însuși. Nu mai are a se teme de nimeni, deoarece el însuși este pentru el cel mai rău dușman inegalabil.

Acest control asupra lui însuși îi permite apoi cu atît mai ușor să-i domine pe ceilalți.

Nu este deci de mirare că un mare număr de conducători și de oameni care dețin puterea au în viața privată tendințe masochiste mai mult sau mai puțin asumate.

Există totuși un preț ce trebuie plătit. Tot legînd noțiunea de suferință de noțiunea de stăpînire a propriului destin, masochistul devine antihedonist. Nu mai dorește plăcere pentru el, e mereu în căutarea unor noi încercări din ce în ce mai grele și mai dureroase. Asta poate să devină un fel de drog.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

143. IGOR, 22 DE ANI

Duc lipsă de bani? Ei bine, n-am decît să-i iau de acolo unde se găsesc! Încep o carieră de spărgător. Ce-am de pierdut? În cel mai rău caz, voi ajunge în închisoare, unde probabil că voi întîlni mulți dintre Lupii mei. Stanislas devine asociatul meu. Folosim același material ca în război. După lansatorul de flăcări, trecem la aparatul de sudat. Nici o broască, nici un seif nu-i rezistă. Pentru un spărgător există o oră magică: patru și un sfert dimineața. La patru și un sfert nu mai sunt mașini pe străzi. Ultimii cheflii s-au culcat și primii muncitori încă nu s-au sculat. La patru și un sfert marile străzi sunt pustii.

Facem reperarea în cursul zilei și la patru și un sfert trecem la acțiune. Ca la război, e nevoie de un plan și de o strategie.

Spargem o vilă particulară luxoasă din cartierul de nord. Stanislas îmi arată un portret de pe un gheridon și zice:

- Hei, Igor, știi, ăsta cu mustăți în formă de ghidon de bicicletă nu e cumva același din medalionul tău?

Tresar. Compar fotografiile și recunosc că nu poate să fie nici o îndoială. Aceleași mustăți. Aceeași atitudine arogantă. Aceeași privire șireată. Am intrat prin efracție în casa... tatălui meu. Examinez locul. Scotocesc prin sertare. Descopăr documente, albume de familie care dovedesc că tatăl meu a devenit un om bogat și important, care avea cîteva case, mulți prieteni și îi frecventează pe cei puternici.

Tata a părăsit-o pe mama însărcinată cu mine, dar asta nu înseamnă că e lipsit de progenitură. În vilă există cîteva camere de copii!

Cuprins de furie, pun mîna pe aparatul de sudură și ard una cîte una toate jucăriile din camerele copiilor. Ar fi trebuit să fie ale mele. Ar fi trebuit să-mi încînte copilăria. Eu n-am profitat de ele, „ceilalți” nu vor profita nici ei.

Apoi mă trîntesc pe canapea, epuizat de atîta nedreptate.

- Pacea plus regăsirea tatălui meu e prea mult!

- Ia asta și bea. O să treacă, o să treacă, zice Stanislas întinzându-mi o sticlă de whisky american.

Spargem tot în casa tatălui meu: mobila, vesela, obiectele. Asta o să-i aducă la cunoștință că exist. Bem iar ca să serbăm masacrul pînă cînd ne prăbușim pe pernele spintecate. Dimineață poliția ne trezește și ne duce direct la post. Comisarul de la birou pare foarte tînăr. Probabil unul cu pile. Fața lui nu mi-e necunoscută. Vania. Nu s-a schimbat mult de la orfelinat. Se ridică și îmi spune deodată că mă urăște foarte mult. E o lume cu picioarele în sus. Mă urăște probabil pentru răul pe care mi l-a făcut și pentru că eu nu i-am plătit cu aceeași monedă.

- Iartă-mă, zic, ca și cum m-aș fi adresat unui debil mintal.

- Ah, în sfîrșit! zice el. Asta am vrut totdeauna să aud de la tine. M-ai făcut tare mult să sufăr! M-am gîndit mult la tine după ce-ai plecat de la centrul de reeducare.

Îmi vine să zic: „Eu te-am scos repede din minte”. Dar tac.

Ia aerul pe care nu i-l cunosc, un aer șiret.

- Sunt sigur că ești convins că eu am acționat greșit.

Să nu răspund la provocări.

- Așa ai crezut? Mărturisește!

Dacă spun da, o să se enerveze, și la fel dacă zic că nu. Tac. E cea mai bună alegere. Într-adevăr, nu știe cum să mă ia. Interpretează tăcerea mea ca o aprobare și mă anunță că îmi acceptă scuzele și că, nefiind ranchiunos, e gata să ne ajute în chestia cu spargerea. Are chiar destulă putere ca să șteargă totul cu buretele.

- Dar atenție, zice el, nu te mai joci de-aici înainte de-a spărgătorii. Pentru că în cazul unei recidive, sunt obligat să te bag la închisoare.

Îi strîng mîna și mă limitez să articulez un mulțumesc cît mai neutru cu putință. Ciao.

- Încă un lucru, îmi zice Vania...

- Da, ce?

Stau nemișcat și stoic, sperînd ca prețul indulgenței sale să nu crească.

- Vreau să-ți pun o întrebare, Igor....

- Care?

- De ce nu m-ai pocnit niciodată?

Acum trebuie să fiu foarte stăpîn pe mine. Să nu mă enervez. Să nu mă enervez deloc. Mîna îmi tremură. Îi văd fața de om șiret pe care o lovesc cu pumnul. Simt în braț puterea loviturii pe care aș putea să i-o dau. Dar m-am maturizat. Totdeauna le spuneam Lupilor Mei: „Nu faceți ca taurii care se reped imediat ce li se agită în față o cîrpă roșie. Nu vă lăsați copleșiți de emoții. Voi, nu adversarul, decideți cînd și unde loviți”.

Vania e comisar, înconjurat de toți colegii săi de muncă înarmați, n-aș putea să-i dobor pe toți. Și apoi, dacă vrea să-mi vină de hac, va putea cere oricînd unui subaltern să mă împuște. Doar n-am să pierd totul din cauza lui Vania! Ar însemna să-i acord din nou o mare onoare. Am rezistat mamei mele, frigului, bolilor, centrului de izolare neuro-senzorială, gloanțelor și obuzelor, și nu era cazul să mor ucis într-un comisariat pentru o problemă de susceptibilitate.

Reușesc să articulez fără să întorc capul:

- Mmm... Nu știu. Poate pentru că țin totuși la tine, zic schimonosindu-mi gura ca să pot pronunța aceste cuvinte.

Să respir. Să respir adînc. Mi-e mai ușor să atac un bastion cecen decît să mă rețin să nu-mi fac praf fostul inamic. Haide, o ultimă frază:

- Îmi pare bine că te-am văzut, Vania, ciao.

- Te iubesc, Igor, declamă el.

Prefer să nu răspund.

- Acum ce facem? mă întreabă Stanislas.

- Jucăm cărți.

Și, însoțit de Stanislas, încep să frecventez toate cercurile de pocher din oraș. Îmi regăsesc rapid vechile reflexe. Decodific semnele de pe fețe și mîini, fac deosebire între fals și adevărat, trimit eu însumi mesaje false... Parcă ar fi o prelungire logică a isprăvilor mele de războinic.

În curînd, felul meu de a juca evoluează. Nu mai am nevoie să pîndesc tresăririle cele mai infime; ghicesc jocul adversarilor mei fără măcar să-i observ. E ca și cum ar degaja niște efluvii de noroc sau nenoroc pe deasupra unui nor gros de țigări. Dar încerc să mă brânzez la

ceva și mai subtil. Ca și cum ar fi o undă care traversează totul și mi-ar da informațiile de care am nevoie. Uneori pot să o simt, și atunci știu practic jocul tuturor adversarilor mei.

Datorită pocherului câștig o pradă de război mult mai importantă decât cea câștigată de pe urma spargerilor. Aici cel puțin nu am nevoie să recurg la intermediari. Pot să-mi etalez câștigurile la lumina zilei.

Câștig și bag la buzunar. Mizez împotriva unor adversari din ce în ce mai puternici, dar ei n-au fost în război. Nu au nervii tari, iar teama de a pierde îi face foarte previzibili... Imediat ce miza crește, se comportă ca niște animale hăituite. Nu mai gîndesc, se roagă. Își freacă amuletele, invocă îngerii păzitori, zeii, fantomele. Sunt patetici. Ca niște oi duse la abator. Renumele meu în continuă creștere mă face să am acces la partide private unde vin indivizii bogați și puternici. Aflu că tatăl meu participă și el și fac tot posibilul ca să ne așezăm la aceeași masă.

Iată-l.

Am așteptat mult timp acest moment. Are fața ascunsă sub o pălărie. Nu suntem prezentați unul altuia. În acest salon luxos, unde portrete de strămoși te privesc cu severitate, mă instalez într-un fotoliu sub lumina puternică ce luminează centrul mesei. Mizele sunt enorme, dar datorită victoriilor mele precedente, nu duc lipsă de muniții. Unul după altul, partenerii mei se declară învinși, munții de jetoane trec în fața mea și rămîn singur cu tata. Joacă bine.

Mă branșez la unda care traversează totul.

- Cîte cărți? Întreabă crupierul după distribuire.

- Trei.

- Dumneavoastră?

- Servit, răspune tata fără să se uite la mine și arătîndu-mi doar fața de sus a pălăriei.

Am multe întrebări să-i pun. Vreau să știu de ce m-a conceput, de ce ne-a părăsit pe mama și pe mine, și mai ales de ce nu a încercat să mă găsească.

Mizăm.

- Cincizeci.

- Cincizeci, plus o sută.

Nu sunt destul de concentrat. Sancțiunea vine imediat. Potul urcă și pierd. Tata rămîne nepăsător. Nu mi-a aruncat nici măcar o singură privire. Îmi vine să-i zic: „Sunt fiul tău”. Dar mă abțin. Joc și pierd din nou. E dotat. Înțeleg că forța mea la pocher nu provine numai din ceea ce m-a învățat Vasili, ci e imprimat și în gene. Tata e o adevărată reptilă. După toate aparențele, spargerea și distrugerea domiciliului nu l-au afectat.

- Cîte cărți?

- Două.

Aceeși greșală. Aceeși pedeapsă.

Se împart din nou cărțile. Respir puternic. Acum ori niciodată! Iau hotărîrea să arunc în luptă arma absolută, ultima stratagemă a lui Vasili. Nu-mi întorc cărțile, nu le arunc nici o privire. Spun:

- Servit!

Face în sfîrșit o mișcare ușoară. Își scoate pălăria și îmi arată o masă de păr cărunț. Știu că în prima clipă s-a întrebat dacă nu sunt nebun, și că acum se întreabă în ce constă manevra. Oricum ar fi, nu mai e stăpîn pe situație.

Cere o carte. Asta înseamnă că are două perechi și că speră un ful.

Ia cartea și o pune la întîmplare printre celelalte ca să nu dezvăluie dacă se potrivește sau nu cu celelalte. Semnele sunt inexistente. Nici cea mai mică mișcare a degetelor. Îmi branșez intuiția la undă. Cred că nu a obținut fulul.

- Cît e miza?

- O mie, răspunde tata, cu ochii țintă la cărțile lui.

Blufează. Vrea să termine cu mine. Pune sus ștacheta ca să mă constrîngă să renunț. Dar fiind vorba de o partidă în care nu mă uit la cărți, nu e momentul să abandonez. Plusez.

- O mie cinci sute.

Crupierul nu se poate abține să nu intervină:

- Ăăă... Urcați miza la o mie cinci sute fără să vă uitați la cărți și fără să schimbați nici una?

- O mie cinci sute.

- Două mii, spune tata.

- Două mii cinci sute.

- Trei mii.

Imperturbabil, în ciuda transpirației de pe spate, continuu:

- Trei mii cinci sute.

S-a ajuns la o sumă mare, chiar și pentru el. Nu mi-a aruncat nici cea mai mică privire. Probabil că asta e stratagema lui. Să facă să creadă că nu are nevoie nici măcar să-și vadă adversarul ca să-l învingă. Cu capul lăsat în jos, nu-mi arată decît părul cărunt. Îmi cere un timp de gîndire. Simt că va sălta capul ca să se uite la mine. Nu, se abține.

- Zece mii, zice el parcă agasat.

- Zece mii cinci sute.

Nu am atîta bănet. Dacă pierd această partidă, îmi vor trebui ani de zile ca să achit datoria acestui tată care nu mi-a dat nimic niciodată.

- Douăzeci de mii.

- Douăzeci de mii cinci sute.

În sfîrșit, masa de păr cărunt se mișcă și privește. Se uită în sfîrșit la mine. Îl văd de aproape. Are aceleași mustăți în formă de ghidon de bicicletă ca în fotografia pe care am păstrat-o la mine. Nu e furios. Pare că a avut multe griji. Încerc să înțeleg ce-a găsit mama la el. Se uită țintă la mine încercînd să înțeleagă. Ochii lui cenușii nu exprimă practic nimic.

- Treizeci de mii.

- Treizeci de mii cinci sute.

Murmure în jur. Atrăși de mărimea mizei, jucătorii și-au părăsit mesele și s-au strîns în jurul nostru. Zvonul circulă.

Tata se uită fix la ochii mei. Îi susțin privirea. Ba chiar schițez un zîmbet. Transpir prea mult. Oamenii din jurul nostru își țin răsufarea.

- Cincizeci de mii.

- Cincizeci de mii cinci sute.

Dacă pierd, n-am decît să-mi vînd sîngele și organele. Sper că îngerul meu păzitor a urmărit cu atenție partida de la început și nu mă va lăsa de izbeliște. Sfinte Igor, contez pe tine.

- Plățiți? întrebă crupierul.

- Cincizeci de mii cinci sute... ca să văd, zice tata.

Nu mai plusează. Suspansul a luat sfîrșit, e momentul să arătăm cărțile. Își întoarce cărțile una cîte una. Are o pereche de valetî. Doar o pereche de valetî. Iar eu ce am? Un opt de treflă. Un as de pică. Un rege de carou. O damă de inimă. Deocamdată asta înseamnă nimic. Mai am o singură carte...

Tăcerea a devenit apăsătoare.

O damă de treflă.

Sfinte Igor, mulțumesc. Am o pereche de dame. Vasili ești cel mai bun. Am cîștigat. Cu puțin, dar am cîștigat. Mi-am bătut tatăl! Lupul a mîncat șarpele! Urlu ca la război.

Foarte tare. Nimeni nu îndrăznește să spună nimic. Apoi izbucnesc în rîs. Rîd, rîd, rîd.

Mica mulțime din jurul mesei se împrășteie scîrbită. Mulțumesc, Sfinte Igor. Mulțumesc Vasili. Am dovedit că pocherul e o treabă de psihologie. S-ar putea foarte bine să se joace fără cărți. Sunt nebun de bucurie.

Tata se uită la mine cu mare atenție. Se întreabă cine e tînărul care l-a învins. Simte că ar fi ceva la mijloc. Toate genele mele răcnesc: „Sunt o prelungire a cărnii tale pe care ai refuzat-o și care acum se întoarce împotriva ta!”

Pun în buzunar bancnotele pe care mi le întinde. Și mai sunt și bogat. Asta e moștenirea mea.

E gata să vorbească. Simt că vrea să vorbească. Îmi va pune o întrebare. Vom discuta. Îi voi vorbi de mama. Ba nu. Gura îi tremură. Nu spune nimic și pleacă.

144. VENUS, 22 DE ANI

Desfac ziarul și descopăr știrea pe prima pagină: Cynthia a avut un accident de mașină. Citesc detaliile. O pisică a trecut pe neașteptate strada. Șoferul a cotit brusc ca să evite animalul și a intrat într-un felinar. Șoferul n-a pățit nimic pentru că avea legată centura. Cynthia, care nu considerase necesară această măsură de precauție, s-a dus direct în parbriz. Viața ei nu este în pericol, dar cioburile de sticlă au desfigurat-o.

Seara serbez evenimentul împreună cu agentul meu. Billy Watts îmi prezintă un invitat surpriză. Ludivina, mediumul care îi anunțase reușita mea.

Ludivina e o femeie cu o înfățișare de țărăncă grasă, venită direct din mediul rural. Are părul alb, un piept imens și vorbește cu un accent puternic. Miroase a varză.

De ce folosesc îngerii oameni atât de oarecare ca să vorbească oamenilor? Mister. Dar, pentru că profeția ei s-a dovedit corectă, o ascult.

Se uită la mine în palmă. Mediumul îmi spune că, pentru mine, meseria de manechin e doar o etapă. Voi deveni și o actriță celebră. Și asta nu e tot. Voi cunoaște o mare și adevărată poveste de dragoste așa cum rareori se întâmplă în viață.

- Și eu? Întreabă Billy Watts, avid ca un drogat care își cere doza. La mine ce vezi?

145. NIMIC

Nimic.

Nu este nimic. Absolut nimic.

Cei trei prieteni ai mei au continuat deplasările în spațiu, în timp ce eu îmi supravegheam cu docilitate clienții. N-au găsit nimic. Ne adunăm în colțul de sud al Paradisului. Îmi pare bine că nu am continuat să-mi pierd timpul cu aceste expediții zadarnice.

- Poate că am atins limita competenței noastre, spune suspinând Marilyn Monroe. Când mă gândesc că pe vremuri se temeau să nu fie invadați de extratereștri, pe care și-i imaginau răi sau înspăimântători!

Freddy se ridică în picioare. Îl cunosc foarte bine. Când face asta, înseamnă că are o idee. Se foiește ca un câine de vânătoare care a adulmecat prada.

- Stați... stați, stați, stați. Cunoașteți povestea tipului care și-a pierdut noaptea cheile pe stradă?

Raoul afișează o expresie care indică faptul clar că nu e deloc într-o dispoziție propice bancurilor. Freddy continuă netulburat:

- Ei bine, își caută cheile sub un felinar. Un alt tip vine la el și îl ajută să le caute. Apoi îl întreabă: „Sunteți sigur că le-ați pierdut aici? - Nu, răspunse celălalt. - Atunci de ce le căutați aici? - Pentru că sub felinar e cel puțin lumină.”

Nimeni nu râde. Nu vedem legătura cu propriile noastre căutări.

- Poate că greșeala noastră este că ne limităm explorările, zice Freddy. Căutăm acolo unde ne este ușor să căutăm. Ca tipul care își caută cheile sub felinar.

- Dar nu avem limite, protestează Marilyn. Am călătorit pe o distanță de miliarde de kilometri cu viteza luminii.

- Ne-am limitat! insistă rabinul alsacian. Suntem ca niște microbi într-un borcan. Avem impresia că parcurgem distanțe incredibile, dar rămânem tot în același borcan. Deși am putea ieși. Ne-am putea duce să vedem... dincolo.

Nu înțeleg unde vrea să ajungă prietenul nostru. După toate aparențele, oricât de departe am merge, nu vom întâlni un perete de sticlă care să marcheze o frontieră.

- Și care e „borcanul” nostru? întreb.

- Galaxia noastră.

- Am vizitat cel mult 0,1% din planetele susceptibile să fie locuite din Calea Lactee. De ce ne-am duce să căutăm în altă parte? întreabă Marilyn.

Raoul Razorbak se încruntă. I se pare că pricepe ideea lui Freddy.

- Da, sigur că da! La noi, Paradisul este situat în centrul galaxiei. Poate că în celelalte galaxii, există alte paradisuri situate tot în centru.

Îmi plac la nebunie aceste clipe de clocot intelectual în care, brusc, ecranul imaginației noastre se mărește puțin.

- Freddy are dreptate, repetă Raoul. Trebuie să ieșim din galaxia noastră. Poate că în fiecare galaxie există doar o singură planetă dotată cu conștiință... Natura ar crea deci de fiecare dată două sute de miliarde de planete și ar dota numai una singură cu viață și conștiință? Ce... risipă!

Asta are în orice caz avantajul de a explica de ce nu am găsit nimic.

- Problema, zice Freddy, e că dacă distanța între stele este deja imensă, distanța între două galaxii este și mai considerabilă - milioane de ani-lumină.

- Suntem în stare să străbatem astfel de itinerarii? întreabă Marilyn Monroe.

Raoul răspunde imediat.

- Fără probleme. Putem călători cu mult mai repede.

Înțeleg implicațiile unei călătorii atât de mari. A vizita o altă galaxie înseamnă să-mi părăsesc clienții o perioadă de timp care e posibil să fie destul de lungă.

- Eu nu merg. Mi-am luat un angajament față de Edmond Wells. Cred că veți face o prostie foarte mare, zic.

- N-ar fi prima dată, replică Raoul. La urma urmelor, asta face parte și ea din liberul nostru arbitru de îngeri.

146. JACQUES, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

René Charbonnier îmi cere să reduc volumul romanului. De la o mie cinci sute de pagini, să-l fac de trei sute cincizeci, din opt bătlăii, fac una singură, din douăzeci de personaje principale, fac trei și din optzeci de decoruri mă limitez doar la douăsprezece.

De altfel, exercițiul care constă în a nu păstra decît esențialul este salutar. Rescriu și „șlefuiesc” fiecare frază. Apoi tai tot începutul și tot sfîrșitul textului. Așa se intră mai repede în poveste și se iese la fel de repede. E ca un mongolfier pe care îl ușurez ca să se poată ridica mai ușor.

Cu cît manuscrisul meu se ameliorează, cu atît mai nervoasă devine Gwendoline. Bombăne: „Da, ție îți merge totul. Mie nu mi s-ar întîmpla asta”. Răspund: „E mai bine pentru noi ca măcar unul să reușească. Astfel îl poate ajuta pe celălalt”.

Fraza nu e bine aleasă. Gwendoline ar fi preferat ca rolurile să fie inversate. Ca ea și nu eu să fie publicată, ca să demonstreze că și ea e capabilă să-i ajute pe ceilalți. Reușita mea o face să devină mai conștientă de nereușita ei.

Cu cît data publicării se apropie, cu atît devine mai agresivă și mă văd aproape obligat să mă scuz că îmi apare cartea. În cele din urmă îmi spune: „Dacă mă iubești cu adevărat, trebuie să găsești în tine forța de a renunța la publicarea acestei cărți”.

Nu mă așteptam ca dorința ei să se exprime cu atîta cruzime. Îi promit că o voi lua cu mine în vacanță dacă Șobolanii îmi vor aduce bani. Îmi răspunde că detestă vacanțele și că, oricum, romanul meu e prea prost ca să intereseze pe cineva.

Nu mai trece mult și Gwendoline mă părăsește, ca să-și refacă viața cu Jean-Benoît Dupuis, psihiatru specializat în spasmofilie.

- Te părăsesc pentru Jean-Benoît, căci el cel puțin a avut curajul să pronunțe singurele cuvinte pe care nu ai fost în stare să le spui pe toată perioada relației noastre: „Te iubesc”.

Mă simt abandonat; la fel și Mona Lisa. Începusem să ne obișnuim cu prezența ei.

Mă închid din nou în wc ca să citesc.

Gwendoline nu întîrzie să-mi telefoneze ca să mă informeze cît e de fericită: „Am găsit bărbatul de care aveam nevoie. Jean-Benoît e perfect”. Pe urmă treaba se strică: „S-a înfuriat acum cînd a aflat că te sun”.

Totuși continuă să sune. I s-au mai deschis ochii. Crede că psihiatrul ei suferă de un complex de inferioritate din cauza staturii sale mici. Are necaz pe toți oamenii mai înalți ca el. Deoarece este specialist în spasmofilie, are de-a face în general cu clienți deprimați și ușor de manipulat. Se distrează intervenind în viața lor ca să vadă pînă unde poate să ajungă puterea lui de manipulare. După cîteva tentative de sinucidere ale unor pacienți, familiile au cerut să fie dat afară din Ordinul Medicilor. Dar e prieten cu ministrul Sănătății și nu a pățit nimic.

Într-o zi, din întîmplare, mă întîlnesc cu Gwendoline pe stradă. Are un braț în eșarfă și ochelarii de soare îi ascund un ochi vînat.

Mă vede. La început vrea să fugă de mine, apoi se răzgîndește. Îmi atinge ușor mîna. În sfîrșit, zîmbește și spune:

- Nu poți să înțelegi, asta e dragostea. Dupuis mă iubește tare mult.

Apoi pleacă.

După asta n-am mai avut nici o veste despre Gwendoline.

Povestea asta mă tulbură.

Mă refugiez în scris: urmarea la Șobolani, pentru că primul volum trebuie să apară. Și tocmai atunci mă lasă computerul. O pană inexplicabilă; pierd toate textele.

Am un sentiment ciudat. A-ți pierde logodnica și tot ce-ai scris e ca și cum ai muri puțin. Decid să renasc și, în consecință, reîncep să scriu. Îmi vine ideea unui personaj suplimentar, o reprezentare a lui Dupuis.

La urma urmelor, e prima dată cînd întîlnesc în drumul meu un tip cu adevărat „rău”. Alfred Hitchcock spunea că valoarea unei povestiri constă în calitatea părții rele. Dupuis îmi oferă un antierou cu atît mai credibil cu cît există cu adevărat. Îl introduc în cartea mea Odă Șobolanilor și toate celelalte personaje capătă mai mult relief.

Scriu cu asiduitate, dar nu știu de ce povestea asta mă chinuie permanent. Cu Gwendoline, am învățat că e imposibil să-i ajuți pe alții împotriva voinței lor, și această dezvăluire mă întristează. Scriu, dar trec din nou printr-o criză de defetism. Ca de obicei, asta îmi face rău cu întîrziere. Ba chiar mă face să uit plăcerea că în curînd îmi va apărea cartea.

Mă închid în wc și, în loc să citesc, mă întreb: „La ce bun?” Cred că nu am realizat ceea ce mi-a recomandat domnișoara Van Lysebeth, nu mi-am găsit locul. Poate că sunt complet pe lîngă misiunea mea... și deloc scriitor. La ce bun să insist?

147. ENCICLOPEDIA

FIECARE CU LOCUL SĂU: Conform sociologului Philippe Peissel, caracterele feminine prezintă patru tendințe:

- 1 - mamele,**
- 2 - amantele,**
- 3 - războinicele,**
- 4 - inițiatoarele.**

Mamele acordă cu predilecție importanță faptului de a întemeia o familie, a avea copii și a-i crește.

Amantelor le place să seducă și să trăiască mari povești pasionale.

Războinicele vor să cucerească teritorii de putere, să se angajeze în bătălia pentru cauze sau mize politice.

Inițiatoarele sunt femeile cu înclinații spre artă, spiritualitate sau vindecare. Ele vor fi excelente muze, educatoare, doctorițe. Pe vremuri erau vestale.

În cazul fiecărei persoane, aceste tendințe sunt mai mult sau mai puțin dezvoltate.

Problema apare atunci cînd o femeie nu se regăsește în rolul principal pe care i-l impune societatea. Dacă amantele sunt forțate să fie mame, sau inițiatoarele să fie războinice, constrîngerea generează uneori conflicte violente.

Bărbații au și ei patru ipostaze preferențiale:

- 1 - agricultorii,**
- 2 - nomazii,**
- 3 - constructorii,**
- 4 - războinicii.**

În Biblie erau Abel nomadul care se ocupa de turme și Cain agricultorul care se ocupa de recoltă.

Cain l-a ucis pe Abel și, drept pedeapsă, Dumnezeu a zis: „Vei rătăci pe Pămînt”. Deci Cain a fost obligat să fie nomad deși era fundamental agricultor. Trebuie să facă ceva pentru care nu e făcut. Și asta e marea sa durere.

Singura combinație care poate face o căsătorie durabilă este „mamă-agricultor”. Ambele constituie o dorință de imobilism și de durată. Toate celelalte combinații pot să dea naștere unor mari pasiuni, dar pe termen lung duc la conflicte.

Scopul unei femei împlinite este să fie mamă și amantă și războinică și inițiatoare. Se poate spune că prințesa a devenit regină.

Scopul unui bărbat împlinit este să fie agricultor și nomad și constructor și războinic.

Se poate spune că prințul a devenit rege.

Și cînd un rege împlinit întîlnește o regină împlinită, atunci se întîmplă ceva magic. Există și pasiune și durată. Dar e ceva rar.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

148. VENUS, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

Cariera mea merge acum ca pe roate. Mi-am refăcut sînii și, cînd mă întind pe spate, vîrfurile rămîn ridicate spre cer ca niște piramide egiptene.

Un coafor, specialist în fețe, s-a ocupat de părul meu și un dentist „peisagist de maxilare” mi-a aplicat un tratament special ca să-mi albească dinții. Meseriile legate de medicină sunt pe cale de a deveni meserii de artă. Silueta și fața mea împodobesc în mod regulat copertele revistelor. Un sondaj mă clasează printre primele zece femei cele mai sexy din lume. Inutil să mai spun că deținînd această carte de vizită am toți tipii la picioarele mele. Îl aleg deci totdeauna pe cel care este clasat numărul unu dintre sex-simbolurile masculine, Richard Cunningham. Idolul tinereții mele.

Îl însărcinez pe Billy Watts să aranjeze treaba. Se grăbește să-mi dea ascultare, căci mediumul i-a confirmat că în curînd voi forma un cuplu cu Cunningham. Agentul meu îl convinge repede pe cel al lui Cunningham și, după cîteva zile, totul este aranjat, semnat, negociat, ratificat. Trebuie să-l întîlnesc pe Richard „întîmplător” într-un restaurant japonez din Santa Monica. Toți fotografiile au fost anunțați cu o frază de genul: „Să nu spuneți la nimeni, dar s-ar părea că...”

Port pentru această ocazie haine roșii, căci a declarat într-un interviu că îi plac femeile care se îmbracă în roșu. El, la rîndul lui, a avut delicatețea să se parfumeze cu „Euforie”, parfumul franțuzesc pe care îl reprezintă.

Agenții noștri mîncă la o masă din apropiere și trec în revistă lista celorlalți clienți ai lor, bărbați și femei, pe care i-ar putea cupla. Mă uit la Richard. Mi se pare mai bine decît în filme. Uimitor cît de netedă e pielea lui! Și nu e vorba de chirurgie estetică! Probabil că folosește o cremă revoluționară, o chestie pe care nu o cunosc. Faptul că îl am în fața mea în carne și oase, după ce l-am văzut atît de des în vitrina cinematografelor și în reviste, mă intimidă puțin. El e încîntat de sînii mei noi. Îmi pare bine că îi pot rentabiliza atît de repede. Comandăm, după care vine momentul teribil cînd trebuie să începem o conversație. Nu știm ce să ne spunem.

- Aăă, te înțelegi bine cu agentul tău? Întreabă Richard. Cît ia?

- Aăă... 12% din tot ce fac. Al tău?

- Al meu îmi ia 15%.

- Poate că ar trebui să renegociezi?

- Păi al meu se ocupă de toate. Îmi completează facturile, foile de impozit, îmi plătește cumpărăturile, cu el pot chiar să-mi permit să nu am niciodată bani la mine. Cred că ultima dată cînd m-am folosit de un portmoneu a fost în urmă cu zece ani, înainte de succesul cu filmul Goală împotriva ta.

- Ah... Goală împotriva ta.

- Da...

- Mmmm...

Ce să mai spun? Tăcere jenantă. Din fericire, suntem serviți și mîncăm. Abia la desert găsim a doua temă de discuție. Vorbim de cosmeticele care provoacă alergii și de cele pe care le pot suporta bine toate tipurile de piele. În fine, destins, îmi înșiră lista tuturor cancanurilor din meseria lui, cine cu cine se culcă și care sunt perversiunile celebrităților. E foarte pasionant. Un gen de conversație pe care nu o poți avea cu oricine.

- Ești foarte frumoasă, zice el cu o intonație foarte profesională.

Bine, n-a văzut tot ce șchioapătă la mine. Cunosc detaliile pe de rost: urechile au lobul prea scurt, degetul mare care face un unghi cu restul piciorului, genunchii puțin cam apropiați...

După masă, mă duce într-un hotel de lux și ne pregătim să facem dragoste. Mai întîi își aranjează cu grijă lucrurile pe un scaun, apoi comandă șampanie și reglează cît mai bine luminile ca să creeze o ambianță discretă.

- Ai trac, micuț? mă întreabă el.

- Puțin, răspund.

- Îți amintești ce-i fac Gloriei Ryan în Iubire și apă rece, chestia cu perna? Vrei să facem la fel?

- Îmi pare rău, n-am văzut acest fim. Ce faci cu perna?

Înghite în sec, apoi pune întrebarea care pare că îl preocupă de la începutul întîlnirii noastre.

- Ce filme de-ale mele ai văzut?

Amintesc vreo zece.

- N-ai văzut Lacrimile orizontului, nici Mai mult nu-ți trebuie, nici Asta e și gata? Sunt cele mai bune filme ale mele. Chiar și criticii sunt de acord în privința asta.

- Serios?

- Bun, și dintre filmele în care m-ai văzut, care ți-a plăcut cel mai mult?

- Goală împotriva ta, răspund lăsînd ochii în jos.

Și eu știu să fac pe actrița.

Profită ca să mă dezbrace. Din precauție, am ales pe dedesubt ținuta din dantele de mătase „Ravage”. Țasta e micul meu film. Și are efect asupra lui. Îmi frămîntă imediat sîinii prin stofă, mă sărută pe gît, îmi mîngîie îndelung pulpele. Îl opresc mai înainte de a-mi atinge genunchii. Apoi îl mîngîi și eu. Descopăr cîteva tatuaje pe corpul lui. Sunt reproducerea afişelor celor trei filme preferate pe care le-a pomenit mai devreme. Un mijloc subtil de a le promova.

Apoi corpurile noastre se lipesc unul de altul. Nu mă duce la orgasm. E prea atent la propria lui plăcere ca să se ocupe de mine.

În zilele următoare îmi dau seama că Richard nu e probabil bărbatul ideal despre care vorbea mediumul Ludivina. Dar sunt conștientă că frecventarea lui mă propulsează în lumea spectacolului. Iau deci hotărîrea să devin doamna Cuningham. Alt avantaj: toate rivalele mele se vor înverzi de gelozie și numai pentru asta și merită s-o fac.

Mă temeam ca nu cumva această căsătorie să mă facă să pierd aprecierea marelui public, dar lucrurile stau exact invers, cota mea crește vertiginos. La trei zile după nuntă, sunt invitată la jurnalul de la orele douăzeci, prezentat de legendarul Chris Petters. Ce consacrare! Chris Petters, idolul menajerelor de sub cincizeci de ani, este cel mai celebru jurnalist de cînd canalul său de informații permanente se poate prinde în lumea întreagă. El spune lumii ce trebuie să creadă despre ce se întîmplă pe cele cinci continente. Lui îi predau tiranii cei mai cruzi ostacii copleșiți de recunoștință după săptămîni petrecute în pivnițe, legați cu lanțuri de calorifere, căci și tiranii se uită la jurnalul lui Chris Petters.

Ajung în studio cu puțină întîrziere, conform noului meu statut de star, iar jurnalistul mă primește cu zîmbetul lui celebru. Spune că e o mare onoare pentru el să primească o stea ca mine. Spune că îmi urmărește cariera de la debut și că totdeauna a știut că voi ajunge departe.

Stau în fotoliul de lîngă fotoliul lui și comentez imaginile: războiul din Cecenia (persist în a mă declara cu sălbăticie împotriva tuturor războaielor), maladiile sexuale transmisibile (sunt pentru sexualitate, dar nu cu prețul morții), poluarea (sunt de-a dreptul scandalosi toți acei industriași care poluează), cutremurele de pămînt (e de-a dreptul cumplit: toți acești oameni care mor pentru că antreprenorii nu au construit case destul de solide; ar trebui băgați la închisoare), dragostea (nu e nimic mai frumos), Richard (e cel mai bun bărbat, suntem foarte fericiți și vrem mulți copii).

După emisiune, Chris Petters îmi spune că ar vrea să-i dau adresa ca să-mi trimită caseta cu înregistrarea emisiunii. Chiar în aceeași seară cînd, frîntă de oboseală, mă pregătesc să profit de un somn bun, aud bătăi în ușă. Deoarece trăiesc tot sigură (căsătoria cu Richard e mai mult mediatică decît reală), mă uit pe vizor. E Chris Petters. Deschid.

Nu mai zîmbește. Mă împinge înapoi, îmi smulge hainele și mă trage spre dormitor unde, cu brutalitate, mă aruncă pe pat. Cuprinsă de o groază teribilă, îl văd cum scoate din haină un șnur lung și negru.

Îmi răsucesc un braț și îmi blochează spatele cu genunchiul. Apoi îmi trece șnurul după gît și strînge. Mă sufoc. Încerc să-l apuc de ceva cu mîna care mi-a rămas liberă. Dar genunchiul lui îmi depărtează torsul și nu-l mai pot atinge. Simt totuși ceva la degete. Trag cu putere.

Și... și rămîn cu părul lui în mînă. E fals! Noua postură îl dezorientează pe Chris Petters. Ezită și pleacă. Trîntește ușa în urma lui.

Mă uit la perucă și nu-mi vine să cred.

După o oră, mă duc să reclam la poliție, însoțită de Richard pe care l-am chemat de urgență la mine. Încă cuprinsă de panică, mă pierd în explicații, dar spun destul pentru ca un inspector să ne ia de-o parte, în biroul lui izolat fonic. Acolo ne explică cu răbdare că Chris Petters este în realitate celebru pentru „trăsnaile” lui și că a speriat deja o mulțime de fete. Admite că e posibil ca el să fie asasinul cu șnurul. Dar... problema e că rata lui de audiență bate toate recordurile. E idolul publicului. Place atît bărbaților cît și femeilor, săracilor ca și bogaților, și asta în lumea întreagă. E... cum să zică?... o „vitrină a Americii”. Ceea ce face ca

Chris Petters să fie protejat de canalul său, protejat de guvern, protejat de toți oamenii de decizie din America. Nu se poate face nimic împotriva lui.

Agit peruca ca pe o dovadă și un trofeu. Inspectorul nu se îndoiește că îi aparține lui Chris Petters, dar insistă asupra neputinței sale.

- Dacă v-ar fi atacat președintele Statelor Unite, am fi putut să facem ceva pentru dumneavoastră. Un președinte nu este mai presus de lege. Dar Chris Petters e pur și simplu de neatins.

- Totuși nu suntem oricine. Ea este Venus Sheridan iar eu, soțul ei, chiar nu mă recunoașteți!

- Da, sunteți Richard Cuningham. Și? Faceți un film la fiecare șase luni, în timp ce el e aici în fiecare seară și două miliarde de oameni se uită la el peste tot în întreaga lume! E un monument internațional!

Nu mai înțeleg nimic. Toate valorile mele se prăbușesc. Prin urmare, în zilele noastre există oameni care nu se supun legilor. Polițistul îmi explică:

- La început, puterea aparținea celor mai musculoși. Cei care aveau forța să lovească mai tare cu bîta sau cu sabia în semenii lor erau mai presus de lege. Apoi puterea a ajuns în mîna nobililor. Ei aveau drept de viață și de moarte asupra sclavilor sau șerbilor lor. Apoi puterea a trecut în mîna celor bogați și a politicienilor. Justiția nu îndrăznește să intenteze nimic împotriva lor, indiferent ce ar fi făcut. Acum, puterea a ajuns în mîna moderatorilor de televiziune. Pot să ucidă, să fure, să trișeze, nimeni nu ar îndrăzni să le spună ceva. Pentru că sunt iubiți de public. Chris Petters e omul care apare cel mai des la televiziune. Nimeni nu va îndrăzni să se ia de el. Și cu atît mai puțin eu. Nevasta mea îl adoră.

- Dacă nu se mai poate conta pe poliție, vom apela la jurnaliști ca să provocăm scandal. Nu se poate ca un astfel de nebun periculos să fie lăsat în libertate! izbucnește Richard.

- Faceți ce vreți, răspunde calm inspectorul. Dar vă garantez dinainte că dacă vreți dreptate veți pierde dinainte, căci va putea să plătească un avocat mai bun decît al vostru. Iar în zilele noastre nu e important să ai dreptate, ci un avocat bun.

Polițistul filosof se uită la noi parcă cu milă.

- Ca să atacați un astfel de bastion, ați avea nevoie de o glorie și mai mare, mărturisește el cu sinceritate. Și apoi... chiar ați vrea să vă riscați carierele pentru acest mic incident? Eu, în locul vostru, știți ce-aș face? I-aș scrie trei rînduri lui Chris Petters în care l-aș informa că nu-i port nici un fel de pică. La urma urmelor, poate că astfel va consimți să vă invite iar în emisiunea lui.

Dezvăluim totuși întîmplarea cîtorva jurnaliști aleși pe sprînceană pentru curajul și talentul lor de investigatori. Dar nici unul nu acceptă să ne susțină. Toți visează să lucreze la televiziune cu Chris Petters. Unii invocă „solidaritatea profesională”. Alții pomenesc de „ridicolul” situației. Să te plîngi de un viol care nu a avut loc...

- Dar va ataca alte fete! Tipul ăsta e bolnav! Locul lui e la închisoare.

- Da, toată lumea știe, dar nu e momentul potrivit să vorbim despre asta.

Sunt doborîită. Înțeleg că niciodată nu voi fi în siguranță. Frumusețea, bogăția mea, Richard, cohorta de admiratori, nimic nu mă protejează în fața unor sălbatici ca Chris Petters, care se bucură de o imunitate delirantă.

Nu mă mai uit la canalul de informații american și la jurnalul său de seară. Slabă răzbunare.

În vin în minte cuvintele polițistului. „Ca să atacați un astfel de bastion, ați avea nevoie de o glorie și mai mare.” Perfect, acesta va fi viitorul meu obiectiv.

149. IGOR, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

Am fost nevoit să mă despart de Stanislas. Devenise piroman. Cînd nu suferea pe cineva, începea prin a-i da foc cutiei de scrisori, apoi îi incendia mașina. Dar asta nu i-a fost de ajuns. A aruncat un cocteil Molotov în reprezentanța Ceceniei la Moscova.

Psihiatrul i-a recomandat să nu se mai atingă de acum înainte de chibrituri, de brichete și nici ce cremene. Dar a făcut rost de un lansator de flăcări de la un magazin cu surplusuri militare și mă tem de ce e mai rău. Bietul Stanislas... Încă o victimă a păcii!

Pocherul a devenit o meserie permanentă, astfel încît cazinoul e biroul meu și restaurantul cazinoului e cantina mea.

La masa mea se prezintă de data asta un tip bărbos cu părul lung, destul de prost îmbrăcat. Spre marea mea surpriză, nici el nu se uită la cărți înainte de a miza. Să fi lansat o modă? Mă voi afla de acum înainte în fața unor adversari care joacă la fel ca mine? Tipul se retrage însă înainte ca potul să atingă sume prea mari.

- Sunt foarte onorat că am jucat cu dumneavoastră, domnule, zice el.

Apoi îmi face cu ochiul.

Vocea mi-e familiară. Cunosce vocea asta. Ea sună ca și cum ar aparține cuiva din familia mea...

- Vasili!

Din cauza bărbii nu l-am putut recunoaște de la început. E tot calm, senin. Părăsim masa de joc și mergem la restaurant. Ne instalăm singuri la o masă, luăm cina și stăm de vorbă.

Vasili a devenit inginer informatician. Pune la punct un program de inteligență artificială care conferă un început de conștiință computerelor. A căutat mult timp mijlocul de a da programelor dorința de a face mai mult prin ele însăși. A găsit. Le motivează insufliându-le teama de moarte.

- Computerul știe că dacă nu reușește misiunea fixată de programator, va merge la casat. Această teamă îl incită să se depășească.

Teama de moarte... Este deci posibil să transmitem mașinilor angoasele noastre... au devenit creaturile noastre... Vasili mă invită la el acasă ca să jucăm pocher împotriva programului său informatic stimulat de teama de moarte. Cu cât programele de inteligență artificială aplicate șahului sunt mai rigide, cu atât mai suplu este programul lui de pocher. Ba chiar e capabil să „blufeze”. Am drept adversar programul pe care l-a numit „Subtility”. E greu de bătut, pentru că, evident, puțin îi pasă dacă mă uit sau nu la cărțile mele. În plus, învață din partidele precedente pe care le memorează și le compară tot timpul ca să deducă din ele strategia mea obișnuită.

În cele din urmă îl bat optînd pentru o strategie complet aleatoare.

- Asta e limita sistemului tău, Vasili. Computerul tău e tot timpul logic, în timp ce eu pot să am o comportare cu totul irațională.

Vasili este de acord, dar are de gînd să reediteze această lacună sporind teama de moarte.

- Cînd mașina va fi cu adevărat angoasată la ideea de a pierde și de a muri, ea va inventa singură metode ca să cîștige la care nici un om nu s-a gîndit. Va deveni aptă să domine jucători iraționali sau chiar nebuni.

Vasili mă întreabă ce s-a întîmplat după „incidentul de la orfelinat”. Îi povestesc isprăvile mele de luptător și întîlnirea cu Vania și cu tatăl meu.

- Acum, îi zic, nu mi-a mai rămas decît s-o găsesc pe mama și să tai definitiv cordonul ombilical. Apoi voi fi liber.

- Scumpule, am pregătit ceva de mîncare pentru tine și prietenul tău! spune o voce din bucătărie.

- Venim.

Vasili a reușit. Are o soție, copii, o familie, o meserie stabilă care îl pasionează. Micul orfan de la Sankt Petersburg a urcat bine panta. Îmi dau seama că și eu doresc o soție care să mă iubească; sunt sătul de femeile ușoare.

Mă duc în provincie la un nou cazino ca să surprind noi parteneri. Cîștig o sumă frumoasă și, cînd ies, îmi dau seama că sunt urmărit. Se întîmplă în meseria asta. Există totdeauna un jucător prost care încearcă să-și recupereze pierderile. Strîng pumnii, gata să sar la bătaie. Dar e inutil, pentru că în spate simt vîrfurile unui cuțit. Mă întorc. Dau cu ochii de patronul cazinoului însoțit de șase din oamenii de pază.

- Te-am observat îndelung cu ajutorul camerelor de luat vederi. Nu-mi vine să cred că tu ești. Rusia e atît de mare și a trebuit să alegi cazinoul meu ca să-mi jumulești clientela! Să știi că te-am recunoscut imediat! Există fețe care nu se uită!

Eu însă nu-l recunosc deloc. Dar pentru că nu pot să lupt cu șapte inși în același timp, aștept calm urmarea.

- Am o teorie a mea, spune proprietarul. Există oameni cu care ai, ca să zic așa, „o întîlnire cu destinul”. Chiar dacă ratezi o dată, figura se repetă. Și tot așa pînă cînd rezolvi datoria. Unii numesc asta „coincidențe” sau impresia de ceva deja văzut. Eu am văzut deja acest moment în care te întîlneam. L-am văzut de mai multe ori și nu într-un coșmar. Oh, nu!

Își plimbă arma pe burta mea și continuă:

- Budiștii pretind că aceste întâlniri se repetă în nenumărate vieți. Dușmani în această existență, dușmani și în următoarea. După multe religii, ar exista familii destule care se întâlnesc veșnic ca să-și rezolve problemele. În bine sau în rău. Poate că în viața anterioară ai fost soția mea și ne certam. Poate că într-o viață anterioară ai fost tatăl meu și mă rupeai în bătaie. Poate că într-o viață anterioară ai fost șeful unei țări împotriva căreia m-am aflat în război. Te urăsc de mult timp...

Înaintează în cercul de lumină. Felinarul îi luminează fața. Trăsăturile lui nu-mi spun nimic.

Probabil că își dă seama ce gîndesc.

- Te-ai întâlnit probabil cu prietenii. Era deci normal să te întâlnești și cu dușmanii.

Mă uit cu atenție la el. Degeaba. Mă împunge cu vârful cuțitului. Curge puțin sînge.

Piotr.

Rusia are două sute de milioane de locuitori, iar eu dau unul după altul peste tatăl meu, Vania, Vasili și Piotr! Parcă sunt prea multe coincidențe. Doar pe mama nu am văzut-o. Probabil că o să urmeze și ea.

Să fi avut dreptate? Să existe familii de suflete care se tot întâlnesc? Altfel de ce mă întâlnesc mereu în drumul meu cu aceleași personaje?

Întreb cît se poate de calm:

- Destul cu vorbele. Ce vrei, Piotr, un duel ca în vremurile bune?

- Nu. Vreau doar ca amicii mei să te țină în timp ce eu îți fac felul. Asta e selecția darwiniană. În acest moment, eu sunt mai bine adaptat la natură decît tine, pentru că tu ești singur, iar eu am amici solizi. Îți amintești de asta?

Arată un semn deasupra buricului.

- În ziua în care mi-ai făcut tăietura asta, în univers s-a produs o dizarmonie. Trebuie să refac ordinea.

Își ia puțin elan și îmi înfige cuțitul în stomac. Doare într-adevăr rău de tot. Totul arde și iradiază pornind de la burtă. Mă îndoi în față. Valurile de sînge îmi curg pe genunchi.

- Asta restabilește echilibrul, zice Piotr. Universul este iar în armonie. Să mergem, băieți.

Mă prăbușesc pe scări. Sîngele curge din abundență și se împrășteie pe mine. Încerc să apăs puternic ca să rețin tot acel lichid călduț de care am atît de mare nevoie ca să rezist.

Mi-e frig.

Foarte frig. Degetele îmi amorțesc. Nu mai simt ce se petrece la vârful lor. Brațele îmi sunt cuprinse de aceeași toropeală. Apoi vine rîndul picioarelor. Am impresia că devin mai mic. E foarte penibil să mori. N-aș recomanda asta nimănui. Mă doare peste tot. Toropeala m-a cuprins în întregime. Mi-e tare frig. Tremur.

Părți întregi din corpul meu au devenit insensibile. Nu mai pot ordona mîinii să se miște. Cînd îi dau ordin să se miște, rămîne în același loc, apăsată pe stomac. Mă uit la ceas. E ca un obiect care nu-mi mai aparține. Ce se va întîmpla acum? Am impresia că o lumină plăcută mă atrage în sus.

Mi-e frică.

Leșin.

Mor.

150. POATE FI „REZOLVATĂ” OMENIREA?

Igor o să moară! E prea devreme. Repede, trebuie să-l salvez.

Mă concentrez asupra unei pisici ca să se ducă pe balcon și să înceapă să miorlăie. Apoi o îndemn pe proprietara ei care doarme să se trezească trimițîndu-i coșmaruri. Se trezește, aude pisica și se duce după ea pe balcon. Îi trimit intuiția să se uite la stînga jos. Îl vede pe Igor înjunghiat. Primul reflex este să închidă fereastra și să nu facă nimic. Îi lansez semne funeste: crucifix care se răstoarnă, uși care se trîntesc, zbîrînit în urechi. În cele din urmă face legătura cu corpul de jos. Pusă în mișcare de superstiție, telefonează pompierilor.

Pompierii dorm și ei în cazarma lor. Trebuie să-i trezesc și pe ei cu coșmaruri.

În sfîrșit, camionul pornește în noapte. Dar sunt ambuteiaje și sirena e stricată. Trebuie să-i iau la rînd pe automobiliști ca să le insuflu intuiția să se uite în oglinda retrovizoare și să-i lase pe pompieri să treacă.

Pompierii îl găsesc pe Igor. Îl urmăresc pînă la spital și fac în așa fel ca de el să se ocupe cea mai bună echipă.

Apoi răsucesc triumphiul sferelor. Venus e și ea într-un moment dificil. Dar cum fac oare de ajung în astfel de situații? E mistuită de dorința de răzbunare. Acționez repede asupra Ludivinei. Îi ordon să se ducă la Billy Watts și împreună să o viziteze pe Venus. Ludivina o lămurește că dacă Chris Petters nu e pedepsit de oameni, va fi judecat în cer. Asta nu pare deloc s-o convingă pe clienta mea. Spune că dacă trăiește într-o lume cinică, unde asasinatelor rămân nepedepsite, nu vede de ce și-ar da osteneala să se comporte bine. Ar putea și ea să-și găsească plăcerea în perversitate renunțând la o comportare corectă.

E clar, o să am greutate!

Trebuie să o scot din procesul de răzbunare spre care se îndreaptă mintea ei. Răzbunarea e un full time job, iar ea nu are timp de pierdut ca să facă rău altora.

Negocierea e dificilă. În cele din urmă obțin un acord: va renunța la ura ei, dar cere gloria ca să nu mai fie nevoită să-i fie teamă de monumente ca Petters. Negociez miracolele cu clienții!

Acum, Jacques! Are în sfârșit ce dorea, e publicat, dar iată că face o mică depresie nervoasă. Ce vrea? Dragoste? La naiba, e incredibil! De la episodul cu Gwendoline, nevoile sale afective s-au dublat. Ce iubită să-i găsesc?... Fiind în pădurea turcoaz din jurul lacului, îl întreb pe vecinul meu dacă nu are o clientă celibatară în stoc care ar putea să umple un gol afectiv.

Sunt obligat să întreb vreo zece îngeri înainte de a descoperi o muritoare care să poată să suporte trăsăturile de caracter ale clientului meu. O fac să-i apară în vis. Ar trebui să meargă.

Mă uit la ceilalți îngeri din jur. Raoul, Marilyn și Freddy își pregătesc marea călătorie în cealaltă galaxie. Le-am spus că nici de data asta nu-i voi însoți și, prin urmare, nu particip la reglarea zborului.

Raoul îmi face semn să mă apropii. Mă prefac că nu l-am observat și mă îndrept spre Maica Tereza. Conștientă de stângăciile ei trecute, acum e cît se poate de servilă față de îngerii instructori. Le arată sferile ca o elevă zeloasă. Acum nu mai ezită să-i sfătuiască pe clienți să-i dea afară pe servitorii cleptomani sau să investească în industrii care oferă locuri de muncă copiilor din lumea a treia. Spune tuturor: „Cel puțin în felul ăsta au de lucru”. Mă întreb dacă nu cumva Maica Tereza a trecut de la un exces la altul. Trebuie să vezi starea clienților ei. Toți devin materialişti, obsedați sexuali și cocainomani de salon.

Zbor. Străbat marea cîmpie din est ca să ajung la falezele din nord-est. Găsesc intrarea pe care ne-a arătat-o Edmond Wells. Cum să-mi aflu drumul în acest labirint? Îmi îndrept palmele în sus și sferile vin la mine. E de ajuns să reperez locul de unde vin, apoi să le las să plece ca să descopăr pe unde trec. Astfel, puțin cîte puțin, urmîndu-mi sferile, reușesc să ajung în sala mare unde se află cele patru sfere ale destinului.

Spectacolul celor patru baloane în care palpită miza lumii mă impresionează.

Mă lipesc de peretele sferei omenirii și reflectez. Poate că Jacques are dreptate. La ce bun?

Îmi văd clienții pierduți printre șase miliarde de ființe omenesti. Cum ar reacționa dacă ar ști că îngerul lor i-a părăsit momentan ca să-și realizeze propriile ambiții de explorator? Îi reperez și pe cei care îi chinuiesc pe protejații mei. De ce supără ăștia pe toată lumea? Nu pot să-și trăiască destinul lăsîndu-și în pace vecinii?

Edmond Wells a ajuns lîngă mine și își trece brațul după umerii mei.

- Chiar nu înțelegi? întreabă el.

- Petters. Dupuis. Piotr. Nu, nu înțeleg de ce unii oameni își dau atîta osteneală ca să fie răi...

- Nu sunt răi. Sunt ignoranți, deci le este frică. Răii sunt niște fricoși care lovesc de teamă să nu fie loviți. Teamă explică totul. De altfel, te-am auzit mai adineauri cînd i-ai explicat lui Venus: Petters are un sex mic, îi este teamă să nu ajungă de rîsul femeilor, drept pentru care... le ucide.

- Dar acestora trei, Petters, Piotr și Dupuis, le face plăcere să-i facă să sufere pe semenii lor!

Edmond Wells levitează ușor în jurul baloanelor imense.

- ăsta e și rolul lor. Sunt revelatorii lașității celorlalți. Petters ar fi trebuit să fie exclus din televiziune de mult timp dar, cum rata lui de audiență e în continuă creștere, e protejat și menținut cu orice preț. Dupuis ar fi trebuit să fie exclus din ordinul medicilor dar, pentru că are legături politice, conștientă săi se tem de el. Vor prefera totdeauna să-l cruțe, chiar să-l protejeze. Piotr profită de cangrena generală a societății rusești. E un mic șef într-o lume unde

fiecare își face propria lui lege. Acolo absența sistemului permite răul. Toate acestea sunt foarte normale față de nivelul general al omenirii. Nu uita că sunt niște 333.

Sunt cuprins de descurajare. Mentorul meu mă scutură.

- Nu fi nerăbdător. Și apoi, nici clienții tăi nu sunt bunătatea întruchipată. Igor a ucis. Venus s-a rugat pentru ca rivala sa să fie desfigurată. Iar Jacques e un adolescent întârziat, care se refugiază în lumi imaginare de teamă să înfrunte realitatea.

Edmond Wells se uită la mine cu gravitate.

- Nu știi totul. Altădată, Chris Petters a fost căutător de aur și vânător de indieni. Împreună cu cei doi acoliți ai săi, el este cel care l-a spânzurat pe Jacques Nemrod. Vezi, viața o ia mereu de la capăt! Și, în plus, continuă să arboreze scalpuri care nu-i aparțin... și să sugrume.

Mă încrunt.

- Pe planetă sunt șase miliarde de indivizi. Prin ce coincidență extraordinară agresorul lui Venus este și fostul agresor al lui Jacques?

- Nu e chiar o coincidență, răspunde instructorul meu. Sufletele se grupează pe familii de-a lungul secolelor. Întîlnirile cosmice se perpetuează pînă la totala lor împlinire. În mod intuitiv, acest Piotr a înțeles cum se petrec lucrurile.

Edmond Wells îmi arată, nu departe, prin perete, cîteva sfere care plutesc lîngă sferele mele.

- Martine, prima prietenă a lui Jacques, a fost cîndva mama lui.

- Țsta e motivul pentru care a pus acea barieră afectivă între ei?

Edmond Wells dă din cap și continuă:

- Richard Cunningham a fost cîndva sora lui Venus. Billy Watts a fost cîinele ei; atunci nu se aflau la același nivel de evoluție a conștiinței. Stanislas a fost fiul lui Igor într-o altă existență. În viețile lui anterioare, a dat foc rugurilor unor vrăjitoare. A fost sub ordinele lui Nero la Roma. A fost prezent la incendiul mării biblioteci din Alexandria și, în timpuri și mai de demult, a fost unul dintre cei care au descoperit că frecînd două silexuri unul de altul, se poate aprinde un foc. Înainte de a-l ucide pe Nemrod, Chris Petters a fost conchistador și a ucis mulți incași.

În sferele lor, sufletele lucesc ca niște steluțe. Astfel, totul are propria rațiune de a exista, totul își are rădăcina în infinitul timpului și are o logică invizibilă proprie. Comportamentele ciudate, fobiile, obsesiile sunt de neînțeles dacă nu se ține cont de viețile precedente. Freud credea că poate să explice adultul pornind de la sugar, deși pentru a-l înțelege cu adevărat ar fi trebuit să pornească de la prima sa încarnare umană și chiar de la prima sa încarnare animală, chiar vegetală. Poate unii adoră carnea pentru că au fost animale sălbatice în savană. Poate că unora le place la nebunie să se bronzeze la soare căci au fost floarea-soarelui. Fiecare suflet are lunga sa poveste care este cea a unui mers înainte.

- Atunci Raoul, Freddy, thanatonauții...

- I-ai mai cunoscut deja sub alte forme. Raoul a fost tatăl tău. Mergeți alături de foarte mult timp. Rabinul Freddy Meyer a fost mama ta în cîteva vieți...

Mă uit prin perete la omenirea din fața mea.

- Să nu uiți niciodată că miza nu este amabilitatea, ci evoluția cîmpului conștiinței. Dușmanul nostru nu este răutatea, ci ignoranța.

III. CE SE AFLĂ DEASUPRA

151. IGOR, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

Mor. Ies din corp. Lumina mă atrage departe. Zbor cu repeziciune spre ea. Și apoi, brusc, mă opresc, incapabil să merg mai departe. O coardă argintie pornește din pîntecele meu și cineva mă trage de ea ca să cobor. Pornesc înapoi spre Pămînt.

- Gata. L-am recuperat!

Strig de bucurie de parcă m-aș fi născut. Totuși era foarte frumoasă acea lumină din cer.

Sunt așezat într-un pat, sunt învelit și adorm. Nu mai sunt mort. Cînd mă trezesc, o fată blondă cu ochi mari și verzi și cu decolteu vertiginos este aplecată asupra mea.

E un înger și mă aflu în Paradis. Fac o mișcare spre ea, dar sunt reținut de diferitele perfuzii înfipite în braț, anulîndu-mi imediat orice iluzie. Și mai simt și o durere puternică în burtă.

Această fată sublimă îmi spune că am stat o săptămîină în comă și că echipa medicală a crezut că n-am să mai scap. Totuși, constituția mea robustă mi-a permis să rezist. Îmi spune că am fost probabil atacat de vagabonzii de pe stradă și am pierdut mult sînge. Din fericire, am o grupă sanguină foarte răspîndită, AB+, și a existat destulă plasmă în stoc ca să fie recuperate pierderile.

Un ecuson prins pe pieptul bluzei albe precizează că pe înger îl cheamă Tatiana. Tatiana Mendeleev. E doctoriță și ea se ocupă de cazul eu. Îmi admiră rezistența. Sfidez legile medicinei, spune ea. Totuși, trebuie să-mi anunțe o veste foarte proastă. Lasă ochii în jos.

- Fii tare. Ai... cancer.

Deci asta e „vestea proastă”? Aiurea! După ce m-am apropiat de acea mare lumină a morții din cer, după ce mi-am înfruntat mama, mitralierele, schijele grenadelor și rachetele cecenilor, după lovitura de pumnal a lui Piotr, cancerul mi se pare aproape benign.

Doctorița mă prinde cu tandrețe de mîină.

- Dar cancerul pe care îl ai nu este unul obișnuit. E un cancer necunoscut pînă acum. E un cancer al buricului!

Cancer la buric sau cancer la degetul mic, nu văd diferența! Voi muri de boală, punct! Trebuie să profit cît mai bine de cît mi-a mai rămas de trăit înainte de a-mi lua următorul zbor spre lumina din ceruri.

- Vreau să-ți cer o mare favoare, spune frumusețea fără să-mi dea drumul la mîină. Aș vrea să fii pacientul meu. Te rog să-mi dai voie să-ți studiez cu atenție maladia.

Tatiana îmi explică faptul că sunt un caz unic. Buricul este zona moartă, inactivă, relicva din legătura cu mama. Nu există nici un motiv să apară cancer exact în acest loc.

Doctorița e pricepută în psihanaliză. Scoate un carnet și un stilou și îmi cere precizări. Nu e nevoie să exagerez cu nimic: mama care dorea neapărat să mă asasineze, duelul cu cuțitul de la orfelinat exact în ziua o care urma să fiu adoptat de o familie, centrul de reeducare pentru minori, azilul psihiatric, războiul din Cecenia... Fascinată, Tatiana mă strînge mai tare de mîină. Spune că am dezvoltat capacități de supraviețuire unice.

Dar cel mai mult la mine o pasionează cancerul, acel neașteptat cancer la buric, pe care l-a botezat deja, cu permisiunea mea, „Sindromul Mendeleev”. Voi deveni ceea ce numește ea un „cobai”. Dacă am înțeles eu bine, un „cobai” este un bolnav profesional. Ministerul Sănătății îmi va asigura cazarea, hrana și hainele necesare, va avea grijă de mine și de cheltuielile mele diverse. În schimb, eu voi fi la dispoziția corpului medical, și în special a Tatiane. O voi însoți cu ocazia conferințelor pe care le ține în lumea întregă și voi fi de acord cu toate examinările care îi vor permite să urmărească evoluția bolii. Pentru toate aceste servicii, Tatiana îmi propune un salariu fix.

Îmi oferă o sumă mai mare de patru ori decît solda mea. Se uită la mine cu un fel de implorare în ochii ei mari și verzi.

În ce lume ciudată trăim? Cînd ești erou de război, ești scuipat în față; cînd ai cancer, ești de-a dreptul adorat.

- Accepți?

Îi sărut mîna în loc de răspuns.

152. ENCICLOPEDIA

SOLICITARE PARADOXALĂ: Pe cînd avea șapte ani, micul Ericsson se uita la tatăl său care încerca să bage un vițel în grajd. Tatăl trăgea puternic de funie, dar vițelul se cabra și nu voia să înainteze. Micul Ericsson a izbucnit în rîs și și-a luat tatăl peste picior. Tatăl a zis: „Fă tu, dacă te crezi mai isteț”.

Atunci micul Ericsson a avut ideea ca, în loc să tragă de funie, să dea ocol vițelului și să-l tragă de coadă. Imediat, prin reacție, vițelul a împins înainte și a intrat în grajd. Patruzeci de ani mai târziu, acest copil inventa „hipnoza ericssoniană”, un mod de a folosi solicitarea blîndă și solicitarea paradoxală pentru a-i face pe pacienți să se simtă mai bine. La fel, dacă ești părinte și copilul tău își ține camera în dezordine, te poți convinge că dacă îi ceri să facă ordine, acesta va refuza. În schimb, dacă mărim dezordinea, aducînd mai multe jucării și haine și aruncîndu-le la întîmplare, după un moment copilul va spune: „Oprește-te tată, nu mai pot să suport, trebuie făcută ordine”. A trage în direcția rea, se dovedește uneori mai eficace decît a trage în direcția bună, căci poate să declanșeze o tresărire a conștiinței.

Dacă studiem istoria, „solicitarea paradoxală” este folosită în permanență în mod conștient sau inconștient. A fost nevoie de cele două războaie mondiale și de milioane de morți ca să se inventeze SDN-ul și apoi ONU. A fost nevoie de excesele tiranilor ca să se inventeze drepturile omului. A fost nevoie de Cernobil ca să devenim conștienți de pericolele centralelor atomice prost securizate.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

153. JACQUES, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

A venit ziua cea mare. Cartea Șobolanii a ieșit din tipografie. Mîine oamenii o vor putea găsi în librării. Totul s-a realizat. Țin obiectul în mînă. Îl mîngîi. Îl miros. Pentru asta m-am bătut deci atîta timp. Ce șoc! O am aici. Ca un copil născut după o gestație de cîțiva ani.

Șobolanii.

După trecerea primei euforii, simt o angoasă intensă. Eram plin parcă de această carte, iar acum mă simt gol pe dinăuntru. Am realizat lucrul pentru care am venit pe Pămînt. Totul s-a sfîrșit. A dispărea în momentul culminant al reușitei și înainte de declinul inevitabil e lucrul cel mai bun.

Viața mea nu mai are sens. Nu mi-a mai rămas decît să mor. Acum trebuie să mă sinucid și viața mea va fi fost numai o fericire. Deci să mă sinucid. Dar cum să fac? Ca de obicei, sunt depășit de problemele practice.

Cum să fac rost de revolver ca să mă împușc? N-am chef să sar într-un fluviu ca să mă înec, apa mi se pare rece ca gheața. Nu îndrăznesc să sar din vîrfurile unui imobil, amețesc. Să iau medicamente? Care? Sunt sigur că, cu norocul meu, o să le vomit pe toate. Mai rămîne metroul, dar nu am curaj să mă arunc sub tren.

În plus, am citit asta undeva, patru sinucideri din cinci sunt ratate. Cei care își trag un glonț în gură își smulg doar maxilarul inferior și rămîn desfigurați. Cei care sar de la etajul șase își rup coloana vertebrală și rămîn invalizi pe viață într-un scaun cu roțile. Cei care iau medicamente își nenorocesc sistemul provocîndu-și arsuri stomacale incurabile.

Decid să mă spînzur. Asta mă sperie cel mai mult și mă atrage în același timp din motive necunoscute. Știu că sunt făcut ca să mor așa.

Încui ușa, trag perdelele, încredințez pisica (deloc agitată) vecinei, mă închid la wc și agăț o cravată de bec.

În wc m-am simțit cel mai bine toată viață. Mi se pare normal ca tot aici să mor. Urc pe un taburet, număr pînă la trei și îl răstorn. Iată-mă suspendat deasupra podelei.

Nodul mă strînge tare. Mă sufoc. Nu e momentul să fac mofturi, sunt totuși obligat să constat că mă agasează faptul că sunt astfel spînzurat și aștept moartea într-o lipsă totală de confort.

Un păianjen, ascuns de mult timp în colțul drept de sus al wc-ului, se suie pe mine. Pare mulțumit că dispune de acest nou promontoriu format de corpul meu suspendat. Începe să coasă o pânză între ureche și un capăt de lambriu. De fiecare dată când trece pe lângă lobul meu, mă gîdilă.

Durează mai mult decît credeam. Îmi huruie capul. Încerc zadarnic să tușesc ca să degajez presiunea exercitată asupra gîtului. Mă strînge prea tare. Mă gîndesc la viața mea. Cartea, șobolanii, pisicile, Gwendoline, Martine, domnișoara Van Lysbeth, editorul meu Charbonnier... era totuși un film bun.

Chiar i-am cunoscut toate episoadele? La naiba, mi-e teamă să iubesc alte femei, să scriu alte cărți și să mîngîi alte pisici pe această planetă! Păianjenul îmi confirmă asta și se instalează în urechea mea ca să genereze un zbîrnîit foarte neplăcut.

Probabil că de vină e nehotărîrea mea congenitală, dar nu vreau deloc să mor. Mă răsucesc și încerc să desfac nodul. Acționez cam tîrziu și totuși, norocul meu că am fixat prost lampa. Șurubul cedează. Cad. Cade și ea, mă lovește în cap și îmi face un cucui.

Au!

Uite că trăiesc! Această experiență mă vaccinează definitiv împotriva sinuciderii. Mai întîi, doare rău. Pe urmă, îmi spun că sinuciderea e cea mai rea dintre ingratitudini. A te sinucide înseamnă să te recunoști incapabil să-ți asumi cadoul vieții.

Și apoi, mă simt vinovat față de cartea mea. Acum e publicată și trebuie apărută, prezentată, explicată.

La primul meu interviu, un jurnalist mă ia drept un specialist în șobolani care a scris o carte de popularizare. Sunt invitat la puține emisiuni radio și de televiziune la care interlocutorii mei rareori au ajuns mai departe de prezentarea de pe coperta patru. Mi se cere să rezum povestea. Mi se reproșează desenul de pe supracopertă. De parcă eu l-aș fi ales... Cele cîteva articole care se ocupă cu adevărat de cartea mea nu apar la rubrica literară, ci la secțiunea „animale” sau „știință”. Un jurnalist nu ezită să scrie că sunt un bătrîn om de știință american.

Nici un cronicar nu percepe prima mea intenție: vorbesc despre oameni prin intermediul comportamentului unor animale în societate. Sunt exasperat. În rarele ocazii cînd mi se dă cuvîntul, întrebările nu-mi permit să mă explic. Sunt întebat: „Care este speranța de viață a unui șobolan? Cîți pui fată o dată o femelă? Cum să scăpăm de ei în mod eficace?”

Aș fi vrut ca măcar o singură dată să dezbăt împreună cu filosofi, sociologi, politicieni, să vorbesc despre grilele de roluri prestabilite, de dificultățile de a ieși din raporturile exploatatori-exploatăți-autonomi-țapi ispășitori. Dar singurul interlocutor pe care un radio mi-l propune pentru o discuție este un specialist în exterminarea chimică a șobolanilor care enumeră, cu complezență, întreg arsenalul de produse chimice de care omul dispune pentru eliminarea lor! Nivelul dezbaterii e greu de ridicat. Nu pot să fac nimic pentru această carte. Sarcina mea s-a terminat. Trebuie să-mi golesc capul. Cum? Televizorul! Informațiile.

Chris Petters pare diferit. Părul lui are altă culoare. Probabil că s-a vopsit. Prezentatorul anunță că, în Arkansas, un grup de școlari a amenințat cu un pistol-mitralieră alți copii în curtea interioară a școlii. Treizeci și unu de morți, cincizeci și patru de răniți. Există o vocabulă pentru descrierea acestui fenomen: „Amoc”. Înainte de a muri, vrei să omori cîți mai mulți semeni.

Actualitățile au asupra mea același efect liniștitor. Nenorocirile altora mă fac să le uit pe ale mele și îmi dau în același timp idei pentru noile mele povestiri. Chris Petters își continuă litania micilor și marilor orori cotidiene.

Scandal în cazul băncilor de spermă: un mare număr de femei au ales același donator, Hans Gustavson, un blond cu ochi albaștri, cu alură sportivă. Omul ar fi acum tatăl a cel puțin jumătate de milion de copii. Hans mărturisește că nu știa nimic despre succesul spermei sale și că a donat doar ca să-și finanțeze studiile. Pe viitor își va păstra pentru sine gameții.

Cutremur ușor de pămînt la Los Angeles. Seismologii consideră că zdruncinătura ar putea să fie legată de proliferarea exploziilor nucleare subterane.

Medicină: în Rusia a fost descoperită o boală inedită, cancer la buric.

Meteo: Timp frumos.

Bursă: scăderea cursului Dow Jones.

E mai bine. Toți oamenii care se încaieră pentru teritorii sau ca să ia puterea îmi amintesc de șobolanii din romanul meu. Arunc o privire pe masă spre carte. Șobolanii. Obiectul mi se pare magic, viu. Dar acum trebuie să trăiască singur, fără mine.

154. VENUS, 22 DE ANI ȘI JUMĂTATE

După agresiunea lui Chris Petters, i-am cerut lui Richard să stea mai des acasă. În consecință, am descoperit ce înseamnă să trăiești cu un bărbat în casă. Toate micile cusururi pe care Richard reușea să le ascundă mi-au apărut brusc în plină lumină.

Știam că bărbații sunt egoiști în general și actorii în mod deosebit preocupați de propria persoană, dar nu credeam că sunt mai mult ca manechinele.

Richard se droghează. Încă de dimineață are nevoie să tragă pe nas porția de cocaină, o dată cu cafeaua și cornurile. Nu poate să trăiască fără ea. Când face un film, are nevoie de cantități din ce în ce mai mari. Spune că asta îi ameliorează performanțele. În orice caz, această manie ne grevează în mod sever bugetul.

Când îmi vorbește de cinema, încep să visez. Platourile de filmare mi se par mult mai atrăgătoare decât studiourile foto. Îmi spune povești incredibile cu regizori care trag un pumn șefului operator pentru că nu sunt de acord cu amplasarea unei camere de luat vederi.

Publicul își imaginează totdeauna actorii mai inteligenți decât noi, top-modelele, deoarece autorii de dialoguri îi fac să spună fraze pasionante, în timp ce eu îmi dau foarte bine seama că, în interviurile pe care le dau, punctele mele de vedere despre toate lucrurile sunt totuși limitate. Regret că nu am făcut studii serioase, asta dă o oarecare consistență spiritului. Când mi se pun întrebări, mi-ar plăcea ca într-un colț să fie un scenarist chel și miop care să-mi dicteze ce să răspund.

Trebuie să mărturisesc că Richard, în particular, are o conversație mult mai limitată decât în filme. Pentru el Notre-Dame de Paris este doar o creație a studiourilor Walt Disney, iar Paris este un oraș din Texas.

Richard nu știe unde e situată Portugalia sau Danemarca, și nici nu-i pasă. N-a plecat din Kentucky, unde s-a născut, decât ca să-și arate mușchii la Hollywood și, miracol al filmului, acest țaran a devenit răsfațatul femeiuștilor din lumea întreagă.

Dialogul dintre noi: „Te simți bine, scumpo?“, „Totul e bine, iubirea mea?“, „E timp frumos, nu?“

Richard e tot timpul preocupat de puterea lui de seducție.

L-am surprins luînd o oglindă de pe noptieră în timp ce făceam dragoste, pentru că voia să vadă ce față avea în momentul orgasmului. În vederea unei scene deosebit de fierbinți prevăzută în viitorul său scenariu, Richard studiază cum să-și arate bărbia dintr-un unghi mai avantajos.

Nu țin în mod deosebit la Richard, dar am de gînd să mă folosesc de el ca de o trambulină ca să intru în lumea filmului. Și eu știu că timpul trece. Ieri i-am făcut deci o scenă ca să mă impună în viitorul lui film. A început prin a pretinde că actoria e o meserie care nu se improvizează. Am ripostat enumerîndu-i o lungă listă de actrițe fără talent care au reușit în profesie numai datorită fizicului. Și cum asta nu a fost de ajuns ca să-l convingă să țină piept producătorilor, am spart farfurii, apoi am scos la iveală niște fotografii cu el în compania unor băieți minori, fotografii primite prin poștă, trimise anonim de „o prietenă care îmi vrea binele“. Probabil o figurantă geloasă.

- Cu astfel de imagini, nu numai că obțin divorțul, dar îți iau și toate lovelele și îți demolez reputația de mare seducător.

Richard i-a convins deci pe producători să-mi dea în viitorul film, Vulpile, rolul unei femei soldat, o rusoaică ce luptă în Cecenia. El îl interpretează pe erou, sergentul-major al unui grup de comando numit chiar „Vulpile“, iar eu sunt una dintre subalternele lui, deosebit de descurcăreță, regina lansatorului de flăcări. Două roluri de compoziție.

Din fericire, scenaristul îmi pune în gură niște dialoguri formidabile. Dau în sfîrșit dovadă de acel umor perfect după care am tînjit totdeauna, dar pe care nici un chirurg nu ți-l poate grefa în creier.

Filmările sunt prevăzute să se realizeze în Rusia, pentru mai mult realism, precum și pentru a plăti mai puțin figuranții.

Acum am trac. Vreau să devin o mare stea de cinema, o Liz Taylor neagră.

155. ENCICLOPEDIE

TURING: Ciudat destin a mai avut și Alan Mathison Turing. Născut la Londra, în 1912! Copil singuratic, mediocru la școală, a fost obsedat de matematică pe care a

duș-o la un nivel aproape metafizic. La douăzeci de ani, el a făcut schițe ale unor concepții de calculatoare, reprezentându-le cel mai des ca pe niște ființe omenești, fiecare calculator fiind un organ.

Cînd începe primul război mondial, el pune la punct calculatorul automat, care le permite Aliatilor să descifreze mesajele codificate de mașina nazistă „Enigma”.

Datorită invenției sale, s-a știut din acel moment unde erau prevăzute viitoarele bombardamente și mii de oameni au fost astfel salvați.

Cînd John von Neumann a pus la punct în Statele Unite conceptul de computer fizic, Turing a elaborat conceptul de „inteligență artificială”. În 1950, Turing a scris un eseu care va rămîne ca referință: Pot să gîndească mașinile? Avea marea ambiție să doteze mașina cu o minte omenească. Considera că observînd viața, va găsi cheia mașinii perfecte care gîndește.

Turing a introdus o noțiune nouă pentru epoca lui și pentru informatică: „sexualitatea gîndirii”. A inventat jocuri-teste în care scopul era de a distinge un spirit masculin de unul feminin. Turing spunea că spiritul feminin se caracterizează prin absența unei strategii. Misoginismul său a făcut să nu aibă decît prieteni și explică într-un fel faptul că a căzut în uitare.

A întreținut o fantasmă pentru viitorul omenirii: partenogeneza, adică reproducerea fără fecundare. În 1951, un tribunal l-a condamnat pentru homosexualitate. A fost nevoit să aleagă între închisoare sau castrare chimică. A optat pentru a doua și a suportat un tratament pe bază de hormoni feminini. Injecțiile l-au făcut impotent și l-au dotat cu un început de sîni.

La 7 iunie 1954, Turing și-a pus capăt zilelor consumînd un măr macerat în cianură. Această idee i-ar fi fost inspirată de desenul animat Albă-ca-Zăpada. A lăsat cîteva rînduri explicînd că, deoarece societatea îl constrînsese să se transforme în femeie, hotărîse să moară așa cum ar fi putut s-o facă cea mai pură dintre ele.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

156. SPRE GALAXIA VECINĂ

Dacă miza operei noastre de înger este să luptăm împotriva ignoranței, nu văd ce mă reține să plec în explorarea altei galaxii. Asta mi-a venit așa, deodată. Știam că cei trei prieteni ai mei vor întreprinde în curînd călătoria și m-am alăturat lor în ultima clipă.

Cu atît mai rău dacă voi fi văzut prost de Edmond Wells. Atîta pagubă dacă las baltă clienții care se consideră a fi reflexul meu! Îmi asum această decizie. Eu însumi sunt o ființă care încalcă regulile și voi plăti prețul convenit ca să nu sfîrșesc ignorant.

Formația e de romb. Ne grupăm: eu, Freddy, Marilyn Monroe și Raoul. Inutil să ne lansăm în noi discuții, de data asta știm că plecăm spre marea aventură. O altă galaxie! Pentru prima dată niște suflete omenești vor ieși din galaxia lor natală!

Tineți-vă bine Cristofor Columb, Magellan și Marco Polo! Isprăvile voastre sunt doar niște plimbări față de odiseea noastră. Sunt nerăbdător. Știu că clienții mei nu vor putea lua legătura cu mine în timpul periplului, dar n-am ce face.

- Copiii trebuie să se descurce singuri, părinții pleacă în vacanță, zice Raoul. Haide... înainte spre noi aventuri!

Părăsim Paradisul și ne lansăm în cosmos. Trecem pe lîngă mii de stele înainte de a ajunge la periferia Galaxiei noastre. Acolo Freddy ne invită să ne întoarcem ca să o contemplăm, așa cum au descoperit primii astronauți Pămîntul. Cu puțin distanță.

Fantastic! Calea Lactee formează o spirală cu cinci brațe care se răsucesc în jurul ei. În centru, bulbul conține chiar nucleul străpuns de buricul Paradisului. În jur, discul și cortegiul său de praf cosmic. Perseu, brațul cel mai exterior, se încolăcește la infinit. Brațul cel mai apropiat, Lebăda, aproape că atinge ușor nucleul. Un diametru de 100 000 de ani-lumină și o grosime de 5000 de ani-lumină. E într-adevăr „mare”.

Freddy ne arată o stea mică apropiată de brațul spiral major. Acel mic punct depărtat de umflătura centrală este soarele pămîntenilor. Faptul că sub acea lumină infimă clienții mei se zbat din greu face multe lucruri să devină relative...

Luăm direcția celei mai apropiate galaxii, Andromeda. Închidem romburi și atingem repede viteza luminii. Fotonii din jurul nostru încremenesc. Apoi îi depășim. La revedere, fotonii. Cred că ne deplasăm cu de două ori viteza luminii.

Călătoria nu este deloc distractivă. Vid, vid și iar vid. Probabil că toți marii exploratori au avut această impresie în largul mării: apă, apă și iar apă și nimic la orizont perioade infinite. Vid, vid, ani de vid probabil la scară terestră. Dar miza pe care ne-am fixat-o și imensele distanțe din univers nu ne oferă altă alegere. Străbatem milioane de kilometri după milioane de kilometri. Ajung să mă întreb dacă vom fi în stare să găsim drumul înapoi. Când ai început să faci o prostie, trebuie să mergi până la capăt. Iar clienții mei... să se descurce!

157. IGOR, 23 DE ANI

Încep o carieră de „bolnav profesionist” destul de plăcută. Doctorița Tatiana Mendeleeva și cu mine facem un turneu în spitalele din Rusia și din afara ei. Toată lumea e interesată de buricul meu canceros. „Te doare?” sunt întrebat. La început răspundeam că nu, dar simțeam că această absență a durerii îi dezamăgea pe interlocutorii mei. Cum te poți interesa de cineva care nu suferă? M-am corectat: „Da, nu pot să dorm” sau „Da. Și pentru că e situat în centrul corpului, iradiază peste tot”, sau „Rău de tot”.

Fenomen interesant, de când răspund „da”, chiar că mă doare. Chiar corpul meu pare decis să mă ajute ca să-mi joc cât mai bine rolul. Totuși, pentru un tip rănit atât de des ca mine în lupte, acest cancer, chiar și la buric, nu e decât o bubuță ridicolă.

Tatiana spune că vrea să mă educe. Mă învață să-mi placă cărțile groase. Recent mi-a oferit una care m-a interesat în mod deosebit. E traducerea unui roman occidental intitulat Șobolanii. E povestea unui șobolan dintr-o ceată de șobolani care vrea să iasă din raporturile dominante-dominați, pentru a inventa un mod de a trăi cu ceilalți bazat pe cooperare-reciprocitate-iertare. Simultan, șobolanul-erou face o anchetă ca să descopere cine l-a ucis pe regele șobolanilor și își dă seama că toți șobolanii dominați s-au unit ca să-i devoreze creierul, convingși că astfel se vor impregna de personalitatea lui. Din când în când, există chiar și pasaje de război între șobolani, care îmi amintesc episoade din războiul meu cu cecenii.

Tatiana Mendeleev intră brusc în camera mea. Spune că nu se poate trăi singur, că în viață e nevoie de puțină dragoste. Mă apucă de bărbie și mă sărută profund chiar mai înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Buzele ei au un gust de cireasă și pielea ei e mătăsoasă. Încă n-am mai cunoscut atîta blîndețe.

Tatiana spune că vrea să trăiască cu mine, dar că are modul ei de întrebuintare. Precizează:

- Sunt ca plantele verzi. Trebuie să vorbești mult cu mine.

Facem dragoste.

Prima dată sunt atât de emoționat încît tremur de plăcere. A doua oară am impresia că reasc. A treia oară uit tot ce mi s-a întîmplat rău de la naștere.

Mergem împreună la cinematograful ca să vedem un film cu Venus Sheridan, Vulpes. Aproape că joacă rolul lui Stanislas, numai că-mi dau foarte bine seama că nu prea știe să folosească cum trebuie lansatorul de flăcări. Sunt singurul care rîde în hohote când apare. Prin urmare așa își închipuie occidentalii că luptăm noi? Apoi reținem o masă la un restaurant bun, bem vodcă și mîncăm caviar. Plătește Ministerul Sănătății.

Facem des dragoste. Doctorița mea e nebună după chestia asta. Vorbim foarte mult. Îmi povestește că a întîlnit o hipnotizatoare peruviană, Nathalie Kim, care i-a propus o regresie. Și astfel a descoperit că, în viața sa trecută, fusese o infirmieră franceză pe nume Amandine Ballus, care însoțea oamenii în experiențe la frontierele morții. Răspund că am impresia că am cunoscut-o și iubit-o în precedenta mea viață.

Ne sărutăm.

Cînd fac dragoste cu Tatiana, aș vrea să mă dizolv în ea ca să redevin fetus. Nu am ales-o doar ca femeie, ci și ca mamă. Vreau să pătrund în întregime în ea și să mă poarte în ea nouă luni, să sug la sînul ei, să mă ia în brațe, să mă hrănească cu lingurița și să mă învețe să citesc.

Ce viață frumoasă! Nu mai joc pocher. Nu mai am chef să am de-a face cu mediul nesănătos al cazinourilor. După atîtea suferințe, am și eu dreptul la puțină odihnă și plăcere.

Vasili trece să ne vadă din cînd în cînd și mîncăm în familie. Îmi vorbește de munca lui care îl pasionează din ce în ce mai mult. De cînd a insuflat teama de moarte programelor sale

informatice, de teamă să nu dispară, acestea își dezvoltă noi simțuri. Imediat ce sunt bransate la rețeaua Web internațională, încearcă să se... reproducă.

- Sunt în căutarea nemuririi, glumește el.

Vasili e un geniu. Când vorbește de ordinatoarele lui, ai zice că vorbește de niște animale vii. Mi-a adus ultima versiune a programului său de pocher. Și acesta nu numai că știe să blufeze, dar dă și semne de teamă.

- Chiar se teme ca nu cumva să piardă?

- E programat astfel încât să creadă că cu cât pierde mai multe partide, cu atât se apropie mai mult de moarte. Acest program este al doisprezecelea dintr-o nouă generație care se autoreproduce. Mai multe joacă între ele și își testează capacitățile, cele mai tari se autoreproduc, cele mai slabe dispar. Nici măcar nu mai intervin. Se autoselecționează, sunt din ce în ce mai performante și din ce în ce mai angoasate.

- Angoasa să fie un element de evoluție în lumea lor?

- Cine știe? Poate că și în lumea noastră. Când ești satisfăcut de existența pe care o duci, n-ai nici un chef să vrei s-o schimbi.

Încerc o nouă partidă cu programul lui de pocher. De data asta mașina mă bate. Repet figura și iar iau bătaie. Mă încăpăținez dar, brusc, are pană.

- Pana inexplicabilă constituie problema numărul unu, recunoaște prietenul meu. S-ar zice că cineva sau ceva ne reține în descoperirile noastre.

Propune să ia locul mașinii și să joace direct cu mine. Dar i-am promis Tatianeii că nu mai joc cărți cu oamenii. Apare doctorița mea și mă ia în brațe. Îmi mângâie spatele. Tatiana e surpriza mea cea bună într-o viață care pînă atunci nu mi-a rezervat decît necazuri.

Îmi pun o dorință: să mai am încă o surpriză plăcută.

158. ENCICLOPEDIA

DESPRE IMPORTANȚA BIOGRAFULUI: Important nu este ceea ce s-a făcut, ci ceea ce vor relata biografii. Un exemplu: descoperirea Americii. Ea nu a fost făcută de Cristofor Columb (altfel s-ar fi numit Columbia), ci de Amerigo Vespucci.

În timpul vieții sale, Cristofor Columb a fost considerat un ratat. A traversat un ocean în scopul de a ajunge la un continent pe care nu l-a găsit. Sigur, a debarcat în Cuba, Santo Domingo și alte cîteva insule din Caraibe, dar nu s-a gîndit să-l caute mai la nord.

De fiecare dată cînd se întorcea în Spania cu papagali, roșii, porumb și ciocolată, regina îl întreba: „Ai găsit Indiile?” Iar el răspundea: „Curînd, curînd”. În cele din urmă nu i-a mai dat nici un ban și a ajuns în închisoare după ce a fost acuzat de deturnare de fonduri.

Atunci de ce cunoaștem toată viața lui Columb și nimic din cea a lui Vespucci? De ce nu ni se spune la școală „descoperirea Americii de către Amerigo Vespucci”? Pur și simplu pentru că al doilea nu are biograf, în timp ce primul a avut unul. Fiul lui Cristofor Columb și-a zis: „Tatăl meu a făcut partea cea mai grea, merită să fie recunoscut”. Și a început să scrie o carte despre viața tatălui său.

Generațiilor viitoare nu le pasă de faptele reale, contează doar talentul biografului care le relatează. Amerigo Vespucci poate că nu a avut un fiu sau poate că acesta nu a considerat important să immortalizeze isprăvile paterne.

Alte evenimente au supraviețuit doar datorită unuia sau a mai multora care au dorit să le facă istorice. Cine l-ar cunoaște pe Socrate fără Platon, pe Iisus fără apostoli? Dar Ioana d'Arc, reinventată de Michelet ca să le insuflă francezilor voința să-i arunce afară din țară de prusacii invadatori? Dar Henric al IV-lea? Mediatizat de Ludovic al XIV-lea ca să-i confere legitimitate.

Aviz mărimilor din această lume: ce faceți are prea puțină importanță, singurul mod de a rămîne în istorie este să vă găsiți un biograf bun.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

159. VENUS, 23 DE ANI

Filmările sunt plictisitoare. Stau degeaba ore în șir înainte de a auzi „liniște-motor-acțiune”, care pune totul în mișcare. Am luat obiceiul să monopolizez un scaun de cum ajung pe platou. Aici înveți ce înseamnă răbdarea. Iar cei care uită să-și facă rost de scaun se pomenesc că așteaptă în picioare o eternitate.

Nu-mi închipuiam că asta înseamnă să faci film: să găsești un scaun și să aștepti.

Cînd vine în sfîrșit rîndul meu să joc, totdeauna se întîmplă ceva care complică filmarea: zgomotul unui avion în depărtare, un fir pe obiectiv, venirea neașteptată a ploii.

Momentele în care mă dovedesc o actriță inspirată nu sunt păstrate pentru că, în fața mea, Richard, partenerul meu, are un gol de memorie sau pentru că un asistent a uitat pelicula necesară pentru filmarea scenei pînă la capăt. Pînă la urmă e enervant.

În jur toată lumea strigă. Regizorul nu cunoaște alt mod de a se adresa actorilor decît cel al agresiunii. Chiar și mie îmi vorbește doar ca să mă copleșească cu reproșuri: „Articulează mai bine”, „Nu întoarce spatele la cameră”, „Atenție, ai mîna afară”, „Urmărește cu fidelitate semnele de pe pămînt”. Și, în sfîrșit: „Nu face mutra asta, pari enervată”.

Ah, acest realizator!

Nimeni nu s-a purtat cu mine vreodată cu atîta lipsă de respect. În lunga mea carieră de manechin, niciodată croitorii cei mai isterici nu și-au permis să se poarte astfel cu mine. Sunt la al doilea film, dar mă întreb dacă sunt făcută pentru cinema.

Richard e foarte nervos. Îl jenez. Nu mai poate să agațe în timpul filmărilor așa cum avea obiceiul să facă. În consecință se plictisește și ne certăm des. Cine a spus: „căsătoria e trei săptămîni ne iubim, trei ani ne certăm și treizeci de ani ne suportăm?” Noi am început direct cu cei trei ani de ceartă și nu mă simt deloc dispusă să încep cei treizeci de ani în care să ne suportăm.

Fac mici desene. Toate reprezintă două personaje care se țin de mînă. Nu știu de ce desenez tot timpul același lucru. Poate că e un mod de a exterioriza visul meu de cuplu ideal?

Mă studiez în oglindă. Am tot ce mi-am dorit. Sunt fericită. Dar de ce nu-mi dau seama de asta?

Migrena mă chinuie. De cînd eram mică, nu m-a lăsat niciodată. E o durere puternică, permanentă. Această migrenă îmi tulbură viața privată, viața profesională, bucuria de a trăi. E ca și cum n-aș putea să fiu niciodată cu adevărat singură. În capul meu e permanent acel mic animal care zgîrie pereții craniului încercînd să iasă. E îngrozitor. Și nici un medic nu e în stare să determine cauza.

Acum mi-aș dori să nu mai am niciodată migrene.

160. JACQUES, 23 DE ANI

M-a sunat în sfîrșit editorul meu. Vînzările nu sunt grozave. Șobolanii mei nu au adus nici măcar jumătate din cît spera. În Franța apar anual multe romane, peste patruzeci de mii, astfel încît e greu să atragi atenția asupra unuia în mod deosebit. Pentru ca romanul meu să meargă, ar fi fost nevoie de o invazie de șobolani la Paris sau să se intre în anul chinez al Șobolanului. În plus, nu dispun de „naș”, nici o celebritate nu s-a pasionat pentru cartea mea.

- Cum ți-a venit chestia aia cu cooperare-reciprocitate-iertare?

- În vis.

- Mda, ei bine, cred că nu a fost o idee foarte bună. Am discutat cu un prieten critic care mi-a spus că asta ar constitui o latură moralizatoare care enervează. Un șobolan care predică iertarea distruge credibilitatea întregii munci etologice asupra adevăratelor comportamente ale șobolanilor. Un șobolan nu iartă.

- Am încercat să imaginez cum ar putea șobolanii să evolueze dacă ar avea mai multă conștiință. Bun, deci am luat-o în barbă?

- Hmm... Într-adevăr, lansarea a fost ratată în Franța, admite Charbonnier. Dar, împotriva oricăror așteptări, Șobolanii constituie un foarte mare succes în Rusia. Acolo s-au vîndut deja trei sute de mii de volume într-o lună.

Asta e altceva.

- Cum se explică asta?

- În Rusia, televiziunea e atît de mediocră încît, proporțional, populația citește mult mai mult decît în Franța.

Eu care doream gloria, am obținut-o... dar nu în limba mea. Sigur, nimeni nu e profet în satul lui, dar data viitoare când voi mai avea o dorință, voi preciza: „Numai să meargă în... Franța”.

Datorită succesului meu în Rusia, Charbonnier este de acord să accepte o altă carte. Am un proiect în acest sens?

- Ei, da... Descoperirea Paradisului.

Nu știi ce m-a apucat. Cuvintele au ieșit singure.

- Și de ce asta?

- Tot din cauza unui vis. Erau niște oameni care zburau în cer în căutarea unui paradis în spațiu. Mi se pare o poveste bună.

Editorul nu-i de acord. Oamenii nu sunt destul de maturi ca să asculte vorbind-se de Paradis într-un mod laic. Toate cărțile care vorbesc de Paradis au fost scrise ca să întărească credința. Subiectul e sacru.

Răspund că m-ar distra să desacralizez asta căci, după părerea mea, nu trebuie abandonată religiilor și sectelor exclusivitatea de a vorbi de moarte și de paradis.

Charbonnier se gîndește un moment și decide să-mi acorde încrederea lui. După cîteva zile, în vitrina unei librării prăfuite, privirea îmi este atrasă de coperta unei cărți cu preț redus: Thanatonautii. Pe copertă văd o spirală albastră pe un fond negru și un nume: Michel Pinson. Și el vorbește de Paradis, dar titlul său, tras de păr, probabil că i-a făcut un deserviciu. Și apoi, chiar și pentru cei care înțeleg sensul acestui neologism, „thanatonaut”, ideea morții respinge. Cine ar avea chef să cumpere o carte despre moarte?

Eu. O cumpăr și o citesc. Mă distrez căutînd soluția la enigma din carte: „Cum trasezi un cerc și punctul său central fără să ridici creionul de pe hîrtie?” Soluția constă în a îndoi un colț al hîrtiei (deci în a schimba dimensiunea), după care trasezi o spirală care trece peste cele două bucăți ale hîrtiei... Mi-am stors creierii ca apoi să descopăr că tocmai asta era motivul copertei.

Mă pun pe treabă. Scot din priză telefonul. Aleg drept muzică adecvată Simfonia din Lumea Nouă de Dvorak. Apoi îmi las gîndurile slobode.

Să inventez un paradis. Nu e simplu. Chiar dacă multe mitologii vorbesc despre el, locul rămîne vag. Cum să vizualizezi un paradis credibil? O planetă? Prea simplu. Un cub? Prea geometric. Un cîmp de asteroizi? Prea împrăștiat. Pisica îmi indică încă o dată soluția. Mona Lisa 2 se joacă cu robinetul de la cadă. Apa curge. Cunoscîndu-mi obiceiurile, Mona Lisa 2 răstoarnă sticla cu spumant de baie. Dar nefiind dopul pus, apa spumoasă dispare treptat prin gaura de pe fundul căzii.

Îmi zic că sufletele sunt poate asemănătoare cu aceste bule de săpun. Mi le imaginez aspirate ca ele de un vortex care ar fi cel al paradisului. Bulele sunt duse de vîrtej în canalizări de unde ies în altă parte, într-o lume atît de complexă încît nici nu și-o pot imagina. Cum să presimtă o bulă de unde vine și încotro se îndreaptă? Cum să conceapă o bulă o cadă, niște oameni, o canalizare, un oraș, o țară, Pămîntul? În cel mai bun caz, percepe apa și masa caldută a căzii... Și apoi probabil că e înspăimîntată de acea gaură care o expediază spre necunoscut...

Deci iată ce-mi propune Mona Lisa 2: un con inversat, un vortex, o spirală care aspiră totul pînă în străfunduri.

161. ÎN SFÎRȘIT

Mi se pare că zburăm drept înainte de luni de zile. Am impresia că înot într-un ocean. Noroc că nu ne e nici foame, nici sete și nici somn. Pe drum, Freddy ne povestește bancuri ca să ne distreze. Se întîmplă să le spună de mai multe ori. Ne prefacem că nu ne dăm seama.

Zburăm mult timp prin univers. Apoi într-o zi...

- Galaxie la orizont! strigă Raoul ca marinarul care pe vremuri stătea cocoțat în vîrfurile catargului.

O lumină, care nu este o stea, radiază în depărtare. În sfîrșit Andromeda! Nu are o formă spirală, ci lenticulară. Cu siguranță că suntem primii pămînteni, sau mai curînd primii „calea-lacteeni” care o văd de așa de aproape.

Andromeda este o galaxie mai recentă decît a noastră, cu stele mai tinere decît cele din Calea Lactee.

- De data asta am reușit.

Marilyn Monroe îndreaptă un deget spre centrul acestei galaxii. A reperat ceva. Și acolo e o gaură neagră. Să fie o regulă comună tuturor galaxiilor: o gaură neagră care servește drept axă și face să se rotească masa de stele care o înconjoară?

Zburăm în picaj spre acest vortex. Trecem pe lângă stele, planete, meteoriți care sunt aspirați de acest orificiu ceresc! Stăm să le contemplăm și, brusc, observăm un suflet trecând. După prima clipă de surpriză, încercăm să ne ținem după el, dar se deplasează prea repede.

Ne oprim încercând să înțelegem importanța observației noastre. Era un suflet. Deci există conștiință. Deci există viață inteligentă. Asta deschide posibilități imense...

- Să fi fost o divinitate sau un suflet extraterestru ceea ce am văzut trecând? Întrebă Raoul, convins că descoperă împărăția zeilor.

Eu, Freddy și Marilyn ne mulțumim să întâlnim extraterestrii...

Trec alte ectoplasme. Încercăm să interceptăm câteva, dar fug de fiecare dată. Dacă sunt morți, n-am mai văzut niciodată niște suflete atât de grăbite să fie judecate.

- Fir-ar să fie și iar fir-ar să fie! bombăne Raoul, căruia tot nu-i vine să creadă.

Cineva ne face în sfârșit semn.

- Cine sunteți?

E o ectoplasmă, dar radiază diferit de noi. Aura noastră are o tonalitate albăstruie, a ei e mai curînd rozalie.

- Niște îngeri de pe Pămînt.

Alura acestui înger extraterestru este banală. E un slăbănog cu alura unui șef de gară de provincie. Pare la fel de uimit ca și noi.

- De pe „Pămînt”? De ce se numește Pămînt?

- Pentru că e materialul care formează suprafața. Nisip, pămînt.

- Mmm... și unde e Pămîntul?

- Aăă... în partea aia, răspunde Marilyn Monroe arătînd direcția din care venim.

Din fericire comunicăm prin gînd, nu avem nevoie de interpret.

- Michael Pinson, la dispoziția dumneavoastră, zic.

Consimte să se prezinte:

- Numele meu este Zoz. Zoz și atît.

- Încîntat, Zoz.

Îi explicăm că venim din galaxia Calea Lactee. Zoz digeră lent informația. La început nu vrea să creadă apoi, după ce îi explicăm motivele periplului nostru, începe să ne acorde o oarecare încredere. Ne mărturisește că gîndindu-se bine, și el remarcase găuri în curriculum vitae karmic al clienților săi și se întrebese dacă unii oameni nu se încarnau în altă parte. Dar nu se aștepta totuși să apară în altă galaxie.

Ne spune că aici, Calea Lactee se numește 511. În mod ciudat, folosesc și ei cifre ca și noi. Ectoplasmele zboară deasupra capetelor noastre. Zoz ne spune că sunt morți care se duc să se recicleze în Paradis.

Îl întrebăm de unde vin acești morți. Ne spune că, după cunoștința lui, în galaxie există doar o singură planetă locuită. Aici nu e numită după materialul ei, ci după culoare, „Roșu”. Planeta Roșie.

Suntem curioși să aflăm mai multe. Îl coplesim cu întrebări la care răspunde cu amabilitatea unui bun ghid turistic. Spune că „roșienii” mănîncă pîine, supă, legume, carne. După spusele lui, Roșu este identică cu Pămîntul. Extraterestrii să fie oare perfect asemănători cu oamenii?

Reflectez. Literatura și cinematografia ne-au obișnuit să reprezentăm extraterestrii ca niște ființe mai mici sau mai mari. Cu mai multe brațe sau capete, cu tentacule sau aripi, dar rareori ca semenii noștri.

Cerem să facem un tur pe această planetă. Zoz ezită apoi acceptă să devină ghidul lumii sale. Iată-ne în fața globului străin. Roșu pare mai mare decît Pămîntul.

Din exterior, planeta Roșie este înconjurată de o atmosferă groasă. Se rotește pe o traiectorie largă în formă de elipsă în jurul unui soare mai mare decît al nostru. Deoarece distanța este mai mare față de soare, dar acesta este mai cald, clima de pe Roșu este pînă la urmă la fel de temperată ca cea de pe Pămînt.

Roșu este o planetă viabilă din punct de vedere „pămîntean”. Cu cît ne apropiem mai mult, cu atît îi apreciem mai mult peisajul. Suprafața solidă este de un roșu magenta, cerul e mov, iluminat parcă de apusuri de soare dansante. Oceanele sunt cian închis. Această nuanță nu se datorează numai reflexelor cerului, ci și fundurilor marine. Drăguț.

Roșu are patru continente, fiecare cu o climă și relieful proprii și bine diferențiate: un continent muntos, un continent de platouri acoperit de păduri, un continent de câmpii, un continent de pustiuri. Obiceiurile locuitorilor lor se bazează pe adaptarea la un anotimp.

Zoz ne descrie cele patru popoare ale planetei. Hibernalii, care trăiesc în munți, dispun de o altă tehnologie și au construit orașe subterane din cauza frigului. Au puțini copii. Marea majoritate a populației are vârsta de peste patruzeci de ani. Hibernalii au un regim democratic. Toți cetățenii participă la votarea legilor datorită unor rețele electronice. Puncte slabe: agricultura în decădere, creștere demografică în cădere liberă. Puncte tari: dezvoltarea unor tehnologii de vîrf cu roboți care lucrează în locul lor. Hibernalii nu sunt prea sportivi și prea puțin expansivi. Trăiesc închiși în casă în fața ecranelor cablate. Sunt convinși că, datorită progresului medicinei, toți vor fi în curînd centenari. Deviza lor: „Viitorul aparține celor mai inteligenți”.

Autumnalii trăiesc la suprafața platourilor, în mari metropole poluate înconjurată de păduri. Sunt capabili să-și producă propria tehnologie, armament, roboți, dar aceasta nu este la fel de sofisticată ca cea a hibernaliilor. Au nevoie de aportul tehnicilor de vîrf ale acestora, dar și de fructele și legumele printanierilor și de carnea estivalilor. Ca să nu ducă lipsă de acestea, ei au pus la punct un sistem de schimburi comerciale și o diplomatie destinată să nu-i supere cu nimic. Deviza lor: „Suntem prieteni cu toată lumea”. Servesc interesele hibernaliilor furnizîndu-le materiile prime necesare industriei acestora și le vin în ajutor în caz de foamete datorită stocurilor lor de hrană realizate prin comerț.

În ceea ce privește estivalii și printanierii, în schimbul furnizării de alimente, autumnalii îi ajută să aibă o tehnologie corectă și materii prime. Regim politic: republică cu adunare reprezentativă și frecvente schimbări de prim-ministru.

Printanierii trăiesc în câmpie, în orașe de mărime redusă. Au o agricultură înfloritoare, multe cereale. Creștere demografică medie. Regim politic: monarhie. Tehnologie: medie. Punct forte: nu au nici un punct forte. Punct slab: nu au nici punct slab. Printanierii sunt medii în tot ce întreprind. Foarte legați de estivali, cred că, cu ajutorul lor, îi vor invada într-o zi pe hibernali și pe autumnali și vor pune mîna pe tehnologiile lor. Astfel vor cîștiga pe toate planurile. Deviza: „Echilibrul se află la jumătatea drumului între cele două extreme”.

Estivalii trăiesc în sate mici construite în jurul unor oaze mari răspîndite în deșert. Foarte puțină tehnologie. Fac mulți copii. Regim despotic. Toată lumea ascultă de ordinele Comandorului, care are drept de viață și de moarte asupra tuturor. Punct forte: imense șepteluri de lemuri mari alimentate cu cerealele printanierilor, pe care le tund și le îngrașă ca să le mănînce. Cînd indicele de creștere demografică devine prea apăsător, Comandorul pornește cruciade în direcția continentelor vecine, ca să cucerească noi teritorii cu titlul de spațiu vital. Chiar dacă uneori apar ca niște sinucideri colective, aceste cruciade au permis treptat estivalilor să ajungă pe celelalte trei continente, unde au instituit „zone libere”, care foarte lent cîștigă în dimensiuni „ronțăind” celelalte teritorii. Cruciadele au loc în timpul perioadelor calde, căci adaptarea lor la caniculă îi favorizează pe estivali.

Sacrificiul este considerat o valoare esențială a culturii estivale. Toți estivalii trebuie să fie capabili să se sacrifice pentru strălucirea Comandorului lor. Deviză: „Cu cît veți suferi mai mult în această viață, cu atît veți fi mai recompensați în Paradis”.

În ciuda dorinței de neutralitate a autumnalilor și a printanierilor, cele patru continente sunt în permanență în conflict mai mult sau mai puțin latent. Estivalii și hibernalii sunt în mod oficial în stare de război, autumnalii și printanierii însărcinîndu-se să facă să încline alternativ balanța într-o parte sau în cealaltă. De cele mai multe ori, condițiile meteorologice decid învingătorul.

Elipsa planetei Roșii fiind mai largă decît cea a Pămîntului, anotimpurile sunt mai lungi. În loc să dureze trei luni, ele se întind pe o durată de cincizeci de ani. De aici ani de șaptezeci și trei de mii de zile, în loc de trei sute șazeci și cinci de zile.

Jumătatea de secol de vară îi favorizează pe estivali și îi constrînge pe hibernali să rămînă sub pămînt. La fel, cei cincizeci de ani de toamnă îi favorizează pe autumnali, cei cincizeci de ani de primăvară, pe printanieri, iar cei cincizeci de ani de iarnă, pe hibernali.

Cu ocazia fiecărui anotimp care îl favorizează, poporul respectiv încearcă să se impună odată pentru totdeauna. Fiecare ar dori să poată opri timpul și să fixeze clima la perioada la care este adaptat. Dar timpul trece în mod inexorabil și îi constrînge pe deținătorii momentani ai conducerii mondiale să lase locul următorilor.

Zoz ne invită să coborîm mai departe spre Roșu, ca să vedem capitalele celor patru continente. Cea a hibernaliilor a fost construită la altitudine, în vîrfurile unui munte. Se zăresc

puține forme la sol, deoarece oamenii trăiesc retrași în galerii subterane climatizate, unde circulă la lumina neanelor. La femei e moda minijupelor și a sînilor exhibați, totul semănînd mult cu hainele care prevalau pe Pămînt în epoca minoică în Creta.

Modul de locomoție al hibernailor este un metrou care deservește toate cartierele.

Autumnalii și-au construit capitala pe un platou stîncos pe care l-au acoperit cu zgîrie-nori. Străzile lor sunt blocate de ambuteiaje monstruoase. Aici automobilul e rege. Oamenii sunt foarte nervoși. Sunt la modă hainele mulate pe corp, fabricate din material plastic, comod pentru mersul pe jos și practicarea sporturilor în general.

Printanierii și-au ridicat capitala într-o vale înconjurată de cîmpuri cultivate cu flori mov. Casele lor sunt niște semisfere de ciment. Locuitorii se înghesuie în piețe mari unde comerțul este înfloritor. Fermierele poartă fuste lungi pline de buzunare, în care înghesuie tot ce cumpără. Există multe grădini și multă circulație pe străzi. Modul de locomoție al printanierilor este pe bază de atelaje trase de patrupeze asemănătoare cu tapirii.

Capitala estivalilor se întinde în mijlocul unei oaze. Numeroasele platforme ale imensului palat al Comandorului domină reședințele soțiilor sale și ale membrilor familiei sale, care îi sunt de cele mai multe ori miniștri. De jur împrejur se află cazărmi militare ale „voluntarilor morții”, care servesc drept adăpost armatei, poliției și redutabilelor servicii secrete. Închisori suprapopulate se întind lîngă cazărmi.

Apoi urmează orașul propriu-zis. Clădirile sunt mai mult sau mai puțin dărăpănate. Cartierele periferice sunt asaltate de mizerie.

- De aici, ne spune Zoz, își recrutează Comandorul cea mai mare parte a „voluntarilor morții” pentru războaiele sale. Comandorul i-a convins pe cei mai săraci că mizeria lor se datora aroganței hibernailor. Astfel încît estivalii trăiesc purtînd în suflet ura față de munteni.

În capitala estivală toată lumea circulă pe jos. Bărbații și femeile poartă uniformă militară. Asta e moda. Femeile au fețele „împodobite” cu motive complicate pictate direct pe piele...

Freddy întreabă dacă există evrei pe Roșu.

- Evrei?

Zoz nu cunoaște acest cuvînt. Rabinul îi explică de bine de rău cam cu ce ar putea să corespundă termenul. Zoz e uimit. Răspunde că există într-adevăr un trib nomad cu o cultură veche care trăiește împrăștiat pe cele patru continente.

- Care e numele acestui popor?

- Relativistii, pentru că religia lor este „relativismul”.

Ea pretinde că adevărurile sunt multiple și că se schimbă în funcție de timp și de spațiu. Din punct de vedere politic, această credință îi agasează pe autohtoni. Cele patru blocuri sunt toate sigure că dețin adevărul unic și îi consideră pe relativisti provocatori de tulburări. Astfel, toți, cu ocazia perioadei de creștere, s-au dedat la persecuții față de ei ca să întărească naționalismul ambiant. Cînd relativistii sunt persecutați, asta constituie totdeauna un semn prevestitor al unei confruntări dintre două blocuri.

Freddy tace preocupat. Știu ce gîndește.

- Relativistii au suferit persecuții, zice Zoz. De mai multe ori am crezut că vor dispărea complet. Dar, în mod regulat, supraviețuitorii s-au schimbat făcînd cultura lor din ce în ce mai relativistă.

Raoul are brusc o intuiție:

- Poate că evreii sau relativistii sunt ca păstrăvii din sistemul de filtrare a apei dulci.

- Păstrăvi? zice mirat Zoz.

- Da. În sistemele de filtrare a apei dulci se pun păstrăvi pentru că sunt animalele cele mai sensibile la poluare. Cum apare un produs toxic, păstrăvii sunt primii pești care mor. E un fel de semnal de alarmă.

- Nu văd legătura.

- Evreii, din cauza acelei paranoia datorată persecuțiilor din trecut, sunt mai sensibili. În consecință, ei reacționează mai rapid la totalitarismele pe cale de apariție. Apoi e un cerc vicios. Pentru că tiranii știu că evreii îi vor detecta primii, încearcă să se debaraseze înainte de ei.

Marilyn Monroe intervine și ea:

- Raoul are dreptate. Pentru naștiți, evreii erau niște stîngiști periculoși. Pentru comuniști, erau niște capitaliști aroganți. Pentru anarhiști, erau burghezi decadenți. Pentru burghezi, erau anarhiști destabilizanți. E uimitor cum, imediat ce o putere centralizată și ierarhizată se instalează, indiferent ce etichetă poartă, începe prin a persecuta evreii.

Nabucodonosor, Ramses al II-lea, Nero, Isabela Catolica, Sfântul Ludovic, țarii, Hitler, Stalin... În mod intuitiv, șefii totalitari știu că, acolo unde există evrei, sunt indivizi greu de îndoctrinat, căci gândirea lor s-a născut în urmă cu cinci mii de ani și e bazată nu pe cultul unui șef războinic carismatic, ci pe o carte de povești simbolice.

Freddy ezită. Încerc să merg și mai departe.

- Poate că au supraviețuit tocmai pentru că sunt „păstrării detectori ai totalitarismului”. La urma urmelor, e singurul popor din antichitate care și-a păstrat intactă cultura, în timp ce toate marile imperii - egiptean, roman, grec, hittit, mongol - care au încercat experiența totalitară și care i-au persecutat, au dispărut. Această cultură are un rol de jucat.

- Așa cum toate culturile au rolul lor. Japonezii, coreenii, chinezii, arabii, țigani, amerindienii, toți cei care au supraviețuit pînă în zilele noastre au deci o funcție precisă în marea masă a oamenilor. Și trebuie să fie menținut acest echilibru delicat între ele.

Zoz este amuzat de teoriile noastre. Freddy îi cere să vadă templele relativiste și mergem să vedem unul dintre aceste locuri ciudate. Nici statui, nici extravagante. Prin sobrietatea lor, templele relativiste te fac să te gîndești la templele protestante.

Zoz ne duce apoi la un teren de luptă unde armatele estivale luptă împotriva armatelor hibernale. La început, roboții hibernali sunt în cîștig dar, copleșiți de masa de copii kamikaze care se aruncă în aer în mijlocul dușmanilor, roboții sunt decimați.

- Ei, da! Deocamdată oamenii sunt încă învingători asupra mașinilor, ne semnalează ghidul nostru.

Valuri de copii purtînd explozibili în rucsacuri se reped asupra micilor făpturi hibernale, protejate de turele cu tir atomic.

Acesta e viitorul războiului?

Un înger de un roz mai luminos zboară spre Zoz, probabil un instructor personal, „Edmond Wells” local.

- Hait, mentorul meu! zice îngerul de pe Roșu.

Într-adevăr, celălalt arată destul de nemulțumit.

- Ce faci? Clienții tăi fac numai drăcii! Întoarce-te imediat și ocupă-te de ei!

- Dar... dar..., se bîlbîie Zoz. Însoțitorii mei sunt îngeri veniți din altă galaxie. Există deci un alt Paradis! Și există viață extrarăsărie! Vă imaginați!

Instructorul nu este deloc impresionat de asta.

- Ceea ce tu nu știi, Zoz, este că această informație nu erai încă autorizat s-o primești. Pentru tine și semenii tăi trebuie să rămîină secretă și sper că vei ști să-ți ții gura.

Dacă Zoz are un înger instructor care cunoaște existența Pămîntului, asta înseamnă că Edmond Wells, mentorul meu, cunoaște probabil și el existența acestei planete.

- Nu cumva ești un 7? întreabă Raoul.

Îngerul instructor ne aruncă o privire muștrătoare.

- Și voi sunteți foarte departe de clienții voștri și ar trebui să vă întoarceți.

- Clienții noștri sunt foarte descurcări, zice Raoul.

- Hmm..., sunteți chiar atît de siguri? Un proverb de la noi spune că „laptele dă în foc cînd nu te uiți la cratiță”. Nu am responsabilitatea voastră și deci nu sunt obligat să vă dau sfaturi, dar nu vă pot lăsa să-l corupeți pe Zoz. Ai înțeles, Zoz? Să nu-ți vină vreodată ideea să te duci să te plimbi pe „Pămîntul” lor.

Zoz lasă ochii în jos cu umilință, ne adresează un semn timid de adio și se îndepărtează alături de instructorul său care, peste umăr, ne strigă:

- Recreația s-a terminat! E timpul ca toată lumea să reia lucrul.

162. ENCICLOPEDIA

EXTRATERESTRU: Cel mai vechi text occidental în care sunt menționați extraterestrii este atribuit lui Democrit, secolul al IV-lea î.e.n. El face aluzie la o întîlnire între exploratori pămînteni și exploratori nepămînteni pe un alt Pămînt situat în mijlocul stelelor. În secolul al II-lea, Epicur notează că este logic să existe alte lumi similare populate de cvasioameni. Mai tîrziu, acest text l-a inspirat pe Lucrețiu care, în poemul său *De natura rerum*, evocă posibilitatea existenței unor popoare nepămîntene trăind foarte departe de Pămînt.

Textul lui Lucrețiu nu s-a pierdut în indiferența generală. Aristotel și mai târziu Sfântul Augustin au ținut să afirme că Pământul este singura planetă locuită de ființe vii și că nu putea să existe alta căci Dumnezeu a vrut astfel și că era un cadou unic.

În 1277, papa Ioan al XXI-lea a autorizat condamnarea la moarte a oricărei persoane care menționa eventualitatea altor lumi locuite, și a trebuit să se aștepte patru sute de ani pentru ca extraterestrii să nu mai fie un subiect tabu. Filosoful Giordano Bruno, de exemplu, a fost ars pe rug în anul 1600 pentru că, printre altele, a susținut această teză.

Cyrano de Bergerac a scris în 1657 Istoria comică a statelor și imperiilor Lunii; Fontenelle revine asupra subiectului în 1686, cu Convorbiri despre pluralitatea lumilor, iar Voltaire, în 1752, cu Micromégas, mare călător al spațiului venit de pe Saturn ca turist pe Pământ.

În 1898, H.G.Wells conferă extraterestrilor, în Războiul lumilor, aspectele unor monștri înspăimântători cu înfățișare de caracatițe pe cricuri hidraulice. În 1900, astronomul american Percival Powell anunță că a văzut rețele de canale de irigație pe Marte, dovadă a existenței unei civilizații inteligente. De atunci termenul de extraterestru își pierde latura fantasmagorică. Va trebui totuși să fie așteptat Steven Spielberg și al său E.T. ca să devină sinonimi cu niște ființe acceptabile.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

163. JACQUES, 25 DE ANI

Roșu.

Visez că, cu nava spațială din copilărie, călătoresc spre o planetă roșie. Pe această planetă trăiește o divinitate care face experiențe. Fabrică lumi pe care le instalează în recipiente transparente ca să le observe cum se maturizează. Întreține în eprubete animale mici prototipuri pe care le așază cu grijă, cu pensete fine, pe platbande. Când nu se aclimatizează, divinitatea încearcă să recupereze animalul ratat. Dar când prototipurile deficiente proliferază, se grăbește să fabrice animale de pradă (animale mai puternice sau mici, ca virușii), care vor eradica încercările ratate. Apoi pune la punct animalul de înlocuire. În visul meu, divinitatea nu reușește să șteargă complet erorile, și adaugă specie după specie ca să încerce să pună puțină ordine în acest haos viu.

M-am trezit learcă de sudoare, cu Ghislaine lângă mine. Ghislaine e noua mea iubită. Am ales-o pe Ghislaine pentru că nu e complexată, că părinții ei nu au intervenit în cuplul nostru și că nu părea victima unei fragilități psihologice. În timpurile noastre, aceste calități sunt destul de rare ca să legitimeze instalarea unui cuplu.

În realitate, asta nu e cu totul adevărat. Principalul motiv pentru care am ales-o pe Ghislaine e că ea m-a ales pe mine. Ghislaine este pediatră. E blândă, știe să asculte și să vorbească copiilor. Sunt un copil.

Adevărul e că nu e normal ca la douăzeci și cinci de ani să te mai interesezi de castele, de balauri, de prințese, de extraterestri și de zei din spațiu.

Ghislaine pare o prințesă din basme. E brunetă, subțirică, nu prea înaltă și, la douăzeci și patru de ani, încă se mai îmbracă de la raionul „fetițe”.

Cunoaște noi metode pentru a-i face pe cei mai mici mai dezghețați. În week-end militează într-o asociație de ajutorare a copiilor inadaptați. Asta o epuizează, dar spune că dacă nu e ea, nimeni n-ar face asta în locul ei.

- Și tu ești un puștan neadaptat, îmi zice ea mângâindu-mi părul, pe care îl am foarte des mai ales în creștetul capului.

Îmi spune că în fiecare ființă umană coexistă un copil, un adult și un părinte. Când se creează un cuplu, fiecare își alege rolul față de celălalt. În general, unul devine părinte și celălalt joacă pe copilul. Ideal ar fi totuși ca amândoi să se vrea adulți și să-și vorbească de la persoană mare la persoană mare.

Am încercat. Am eșuat. E ceva mai tare decât mine; fac pe copilul. Copil mă simt cel mai bine, copil găsesc cea mai mare deschidere de spirit. Un copil nu are certitudini și se minunează de toate. În plus, îmi place să fiu „mămit”. Pe biroul meu există o întregă panoplie de ajutoare la scris. De la planuri de bătălii, reprezentări ale fețelor eroilor mei (aleg deseori

actori care există cu adevărat și mă uit la trăsăturile lor pînă cînd le ghicesc psihologia), pînă la figurine din plastilină pe care le fac ca să vizualizez decoruri sau obiecte.

- Nu-mi închipuiam că e nevoie de tot acest bazar ca să istorisești niște simple povești! exclamă Ghislaine. Biroul tău seamănă cu un laborator. Doar nu vei susține că folosești aceste scheme de catedrale, plastilina asta....

Zice că nu sunt întreg la minte și se ridică pe vîrfurile picioarelor ca să mă sărute.

Cu Ghislaine mă simt bine, dar cuplului nostru îi lipsește totuși dimensiunea care i-ar permite să dureze. Începem să ne plictisim. După ce trece marea încîntare de a trăi cu un adult care se comportă ca un copil, Ghislaine își dă seama mai ales că practică o meserie dificilă și prost plătită, comparativ cu mine.

Copiii pe care îi îngrijește îi consumă mult din energie. Sunt deja atît de traumatizați de viață, încît nu sunt tandri cu ea. Se complac în atitudini de cățeluși abandonați. Sunt copii bătuți, copii victime ale unui incest, epileptici, astmatici... Cum ar putea Ghislaine să înfrunte destine atît de grele înarmată doar cu micul ei curaj? Și-a fixat o misiune care îi depășește forțele.

Seara îmi povestește ce pacient i-a murit în brațe în acea zi. E profund tulburată și nu știu ce să fac ca să o ușurez de o astfel de povară.

- Poate ar trebui să-ți schimbi meseria, îi spun după ce plînge o noapte întreagă decesul unui copil epileptic.

Această frază nu-mi va fi niciodată iertată.

- E ușor să ajuți oameni fără să-i vezi, să-i atingi, să le vorbești direct. E ușor, confortabil, fără riscuri!

- Doar nu vrei să stai lîngă fiecare din cititorii mei gata pregătit să discut cu el?

- Exact asta ar trebui să faci! Ai ales meseria asta ca să fugi de lume. Închis în cameră cu computerul tău... cu cine te întâlnești? Cu editorul? Cu puținii tăi prieteni? Nu asta e lumea. Trăiești într-o dimensiune imaginară, un univers pueril care nu există, orice ca să nu crești. Dar într-o zi lumea reală o să pună mîna pe tine, lumea mea, acolo unde mă zbat cu bolnavii, cu deprimatii, cu agresatii mei. Cu cărțile tale nu vei schimba cu nimic mizeria, foamea sau războaiele.

- Cine știe? Cărțile mele vehiculează idei și aceste idei sunt destinate să schimbe stări de spirit și comportamente.

Ghislaine rînjește.

- Povestioarele tale despre șobolani? Frumos rezultat! Oamenii vor simți compasiune față de șobolani în timp ce nu au pentru propriii lor copii.

Săptămîna următoare, Ghislaine mă părăsește. Era prea frumos ca să dureze. Îmi pun întrebări. Meseria mea chiar e imorală? Ca să-mi revin, seara mă duc să văd Vulpile, genul de film pe care de obicei îl evit cît pot de mult.

Aici arată în lung și în lat tot ce o interesează pe Ghislaine: săraci, bolnavi, nevoiași care seucid între ei. Dacă asta e realitatea, prefer cinematograful din capul meu. Joacă totuși o actriță americană sublimă. Venus Sheridan, uimitor de naturală. Ai zice că toată viața fost soldat rus. Richard Cuninghan, vedeta masculină, nu e nici el rău. E complet stăpînit de rol.

Ceea ce s-a petrecut în Cecenia este cu adevărat teribil. Dar ce pot să fac eu? Să adaug un nota bene pentru cititorii mei ruși: „Vă rog, faceți dragoste, nu război”?

Cuvintele pe care Ghislaine mi le-a aruncat în față au asupra mea un efect întîrziat. Nu mai reușesc să scriu. Sunt o ființă perversă căreia îi face plăcere să scrie povești bizare în timp ce lumea întreagă suferă. Să militez alături de „Médecins du Monde”? Să străbat Africa și să vaccinez copii cu nemiluita?

Simt apropierea unei crize. Un remediu: să mă închid în wc și să trec în revistă situația. E rău să scrii? E rău să nu-i ajuți pe toți nevoiașii de pe planetă? E rău să nu lupți împotriva tiranilor și exploatatorilor?

Îmi asum responsabilitatea. Trimit un cec unei asociații caritabile și mă apuc din nou de scris. Îmi asum atît de mult să scriu, încît sunt în stare să plătesc ca să pot face asta liniștit.

Mă sună editorul.

- Ar fi bine să mai ieși din cînd în cînd, să accepți ședințe de autografe în librării, să iei cina în oraș ca să întâlnești jurnaliști...

- E necesar?

- Indispensabil. Ba chiar cu asta ar fi trebuit să începi. În plus, văzînd lume, îți vor veni idei ca să scrii. Fă un efort. Ai nevoie de presă, de librari, de contacte cu alți scriitori, de frecventarea saloanelor literare... A trăi ca un ermit e o condamnare pe termen scurt.

Pînă acum Charbonnier a fost totdeauna un bun consilier. Dar de aici și pînă la a face pe maimuța la serate mondene, cu cupa de șampanie în mînă, să ascult ultimele cancanuri din lumea profesiei noastre...

Sunt de acord cu autografele din saloane. Nu contez pe asta ca să-mi relansez cariera, dar poate că în contact cu oamenii care sunt interesați de cărțile mele și cu scriitorii voi înțelege mai bine de ce nu reușesc să atrag un public mai mare în Franța.

Mona Lisa 2 se uită la mine ca și cum mi-ar zice: „În sfîrșit, îți pui niște întrebări ca lumea”.

Adorm singur în pat. Așternutul e rece.

164. IGOR, 25 DE ANI

- Igor, am o veste grozavă pentru tine.

Doriseam o surpriză plăcută și cred că a venit. Închid ochii. Mă sărută. Lansez un balon de încercare:

- Ești însărcinată?

- Nu, și mai și.

Se lipește de mine și zîmbește.

- Igor, iubitu!e, te-ai... vindecat.

Descărcarea electrică îmi fulgeră șira spinării.

- Glumești?

Pun cartea lîngă mine și privesc, cuprins de panică, fizionomia radioasă a doctoriței.

- Am aici rezultatul ultimelor tale analize. Depășesc orice speranță. Cancerul la buric are o durată de viață limitată. Vindecarea ta deschide căi noi cercetării medicale. Cred că asta se datorează și îmbunătățirii condițiilor tale de viață. Da, asta trebuie să fie, cancerul la buric are caracteristici foarte psihosomatice.

Simt că mă ard plămînii. Mi se usucă saliva în gură. Genunchii se ciocnesc unul de altul. Tatiana mă strînge în brațe.

- Iubitule, ești vindecat, ești vindecat, ești vindecat... e formidabil! Mă duc să anunț echipa. Vom face un chef trăsnet ca să marcăm întoarcerea ta la viața normală.

Și pleacă dansînd.

Cunosc eu „viața normală”. Nu plac femeilor. Proprietarii nu-mi închiriază apartamente fără plată în avans. Patronii nu vor să mă angajeze deoarece pentru ei toți foștii membri ai unor grupuri de comando sunt niște brute. Iar în ceea ce privește pocherul, prietenul meu Piotr a pus un preț pe capul meu în toate cazinourile din țară.

Cele mai bune lucruri din viața mea au fost spitalul și Tatiana, și iată că și ele mă resping. Trebuie să ucid pe cineva și să ajung la închisoare. Acolo îmi voi regăsi „viața normală”. Dar trăind cu Tatiana, am pierdut furia. M-a făcut să-mi placă liniștea, amabilitatea, cărțile, discuțiile însuflețite. Dacă sunt vindecat, n-o să mai vrea nici să-mi vorbească. Își va găsi alt pacient cu o boală și mai inedită decît a mea. Un ftizic la ureche sau un handicapat la nări. Mă va goni.

De cîtva timp, îmi împuie capul despre un tip purtător al unui microb necunoscut. Cu siguranță că se culcă deja cu el.

Îmi dau tare cu pumnii în burtă, dar știu că blestematul ăsta de cancer face ce vrea el. A apărut în corpul meu ca un hoț și tocmai cînd îl acceptam, îl apreciam, îl revendicam, a șters-o așa cum a venit.

Sunt vindecat, ce catastrofă! N-aș putea să schimb vindecarea mea cu altul care ar putea să profite mai bine de ea? Hei! Îngerul meu, dacă mă auzi, nu vreau să mă vindec. Vreau să mă îmbolnăvesc din nou. Asta e rugămintea mea.

Cad în genunchi pe pardoseală și aștept. Simțeam cînd îngerul meu mă asculta. Simt că nu mă mai ascultă. Nici Sfîntul Igor nu se mai interesează de mine acum cînd m-am vindecat.

Totul se prăbușește.

Am suportat totul, dar această „vindecare” e prea mult. E picătura care revarsă paharul.

O aud pe culoar pe Tatiana care anunță vestea cea bună întregului personal spitalicesc.

- Igor e vindecat, Igor e vindecat! cîntă ea cît o ține gura, inconstienta.

- Te rog, îngerul meu, dă-mi o metastază! M-ai ajutat în lucrurile mărunte, dacă mă părăsești la cele mari, ești un înger iresponsabil.

Fereastra e deschisă. Mă aplec. Spitalul e sus. O cădere de la etajul cincizeci și patru ar merge.

Să acționez fără să mă gîndesc. Mai ales fără să mă gîndesc, altfel nu voi avea curaj. Sar. Cad ca o piatră.

Zăresc dedesubt, prin ferestre, oameni care își văd de treburile lor. Unii mă văd și se miră în gura mare.

„Fii rapid sau ești mort”! În cazul ăsta sunt foarte rapid și în curînd voi fi foarte mort. Pămîntul se apropie în mare viteză. Poate că am făcut o gafă. Poate că ar fi trebuit totuși să mă gîndesc puțin.

Pămîntul e cam la zece metri de mine. Închid ochii. Abia dacă am timp să simt mica secundă neplăcută în care toate oasele mele se rup de asfalt. Din solid devin lichid. De data asta n-au cum să mă mai recupereze. Mă doare foarte tare o secundă care pare să dureze o oră și apoi totul se oprește. Simt cum mă părăsește viața.

165 VENUS, 25 DE ANI

Am divorțat de Richard. Și ies cu avocatul meu, Murray Benett, celebrul as al baroului. Într-o săptămîină, se instalează în viața mea, în inima mea, în corpul meu, în mobilele și în contractul meu.

Cu el, viața de cuplu se transformă într-un contract permanent. Spune că viața în doi, fie că e vorba de concubinaj sau de căsătorie, ar trebui să fie guvernată de un fel de contract, ca în cazul închirierii apartamentelor. La scadență, adică la fiecare trei ani, dacă partenerii nu sunt satisfăcuți, se reexaminează clauzele și se denunță contractul, iar dacă sunt satisfăcuți, îl prelungesc pentru alți trei ani, prin „înțelegere tacită”.

În această privință, Murray vorbește la infinit. Căsătoria clasică, pretinde el, e stupidă. E un contract pe viață pe care îl semnează protagoniștii, atît sunt de orbiți de sentimente și de teama de singurătate. Dacă soții îl ratifică la douăzeci de ani, va rămîne valabil în jur de șaptezeci de ani, fără a fi susceptibil de cea mai mică modificare. Or societatea, moravurile, oamenii evoluează și vine neapărat un moment în care contractul devine caduc.

Iau în rîs toată această pălăvrăgeală juridică. Tot ce știu e că lui Murray îi place la nebunie să facă dragoste în poziții aiuristice. Cu el descopăr unele pe care nu le menționează nici Kama-sutra. Mă asaltează în locuri complet nepotrivite, unde riscăm să fim surprinși de primul trecător. Pericolul este un afrodisiac.

Cînd luăm cina cu „banda” lui, formată în principal din fostele sale iubite, simt că mă urăsc pentru că ocup locul rîvnit de ultima amantă. Cînd vorbește, Murray distrează pe toată lumea.

- Ca toți avocații, nu-mi place să am clienți nevinovați. Dacă cîștigi pentru un nevinovat, consideră asta normal. Iar dacă pierzi, te urăște. Cu un vinovat însă, dacă pierzi, consideră că nu se putea altfel, iar dacă cîștigi, îți pupă picioarele!

Toată lumea se strîmbă de rîs. Numai eu nu.

De la început, eu și Murray ne-am stabilit fiecare teritoriul în apartament. Aici e camera mea. Acolo e biroul meu. Acolo îmi pun periuța de dinți și dincolo o pui pe a ta. În dulapuri, tot ce este la îndemîna ochilor este ocupat de jachetele, puloverele și cămășile lui. Lucrurile mele sunt sus de tot sau jos. Ar fi trebuit să mă feresc de la început de acest gen de detalii.

Dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut, Murray este primul atît de puternic atașat de noțiunea de teritoriu.

Face orice ca să și-l extindă.

Cine ține telecomanda și alege programul la televizor?

Cine ocupă primul dimineața toaleta și sala de baie?

Cine citește acolo ziarul fără să-i pese că celălalt așteaptă?

Cine răspunde cînd sună telefonul?

Cine scoate gunoiul?

Ce părinți primim duminica?

Deoarece pot să fug și să mă refugiez în permanență în meseria mea de actriță, particip prea puțin la această gherilă zilnică.

Ar fi trebuit totuși să rămîn vigilentă. Ar fi trebuit să reacționez imediat cînd a început să-mi smulgă toată plapuma pe cînd dormea, rămînînd să tremur de frig.

Dragostea nu scuză totul. Nici unul dintre foștii mei admiratori nu m-ar fi putut imagina atât de suplă și de docilă. Salonul, bucătăria și vestibulul fuseseră declarate teritorii neutre. În numele bunului gust, Murray a luat imediat din antreu toate bibelourile care îmi plăceau, ca să le înlocuiască cu fotografii din vacanțe cu fostele lui amante. Nici un fel de hrană normală nu poate fi găsită în frigiderul invadat de alimentele lui preferate: niște feluri de mâncare ciudate, cumpărate gata pregătite de la farmacie pentru calitățile lor de slăbire.

În salon tronează un fotoliu enorm în care e interzis să se așeze altcineva în afară de el.

Deoarece, din lene, refuz să lupt, mă trezesc cu teritoriul redus la o porțiune neverosimilă. Sătulă de înfruntare, îi las lui Murray aproape toată jumătatea mea de apartament și mă culcușesc în micul meu birou, de unde mi-a cerut să scot broasca ca să nu pot să mă încui înăuntru.

Sunt înfrântă. Totuși, pentru că Murray negociază în mod abil cu producătorii drepturile mele la fiecare film, nu consider că pierd pe toată linia. A trebuit să se amestece în aranjarea și rezugrăvirea ultimului meu refugiu, biroul, ca să-i anunț intenția de a nu mai prelungi contractul cu el.

Murray mă ia de sus.

- Fără mine ești terminată. Societatea noastră a devenit atât de juridică încât producătorii te vor înghiți de vie.

Îmi asum acest risc. Neavînd deloc intenția să ader la clubul său de sex, îl rog, în plus, să nu mai încerce să ne vedem. Asta îl înfurie. Spune că numai lui îi datorez reușita mea. „Fără mine n-ai fi devenit niciodată o actriță inspirată”. În consecință, cere jumătate din tot ce am câștigat în timpul vieții noastre comune. Consimt fără discuții. Adevărul e că mi-a făcut viața atât de dificilă și că m-am simțit atât de strîmtoată pe propriul meu teritoriu încît, în acest an, am acceptat cît mai multe roluri posibile, sporindu-mi foarte mult veniturile. Migrenele au revenit. Îl implor pe agentul meu, Billy Watts să găsească o soluție.

- Nu sunt decît două, zice el. Prima, cea mai clasică, este să te duci la Paris, la profesorul Jean-Benoît Dupuis, specialistul francez în migrenă și spasmofilie. A doua constă în a consulta noul meu medium.

- Nu mai ești cu Ludivina?

- După succesul consultațiilor sale individuale, a creat un grup de reflecție și, avînd mult succes, a continuat din nefericire prin înființarea unei secte. PAC, „Paznicii Adevăratei Credințe”. Nu sunt răi, dar se adună în costum, cotizațiile sunt mari, iar cei care vor să părăsească secta sunt „excomunicați”. Asta a fost de ajuns ca să nu-mi mai placă. Acum cer să fie recunoscuți ca religie.

- Și cine e noul tău medium?

- Ulise Papadopoulos. E un fost călugăr ermit. Se pare că i s-au întîmplat niște lucruri extraordinare. De atunci are acest dar. Conversează direct cu îngerii. Te va ajuta să intri în contact cu îngerul tău păzitor, care îți va explica de ce te doare tot timpul capul.

- Crezi că poți conversa direct cu îngerul tău păzitor fără să-l... cum să zic? Să-l deranjezi în munca lui de înger?

166. ENCICLOPEDIA

RESPIRAȚIE: Femeile și bărbații nu percep lumea în același fel. Pentru cei mai mulți bărbați, evenimentele evoluează în mod linear. Femeile însă, pot să conceapă lumea în forma ei ondulatorie. Probabil pentru că au toate lunar dovada că tot ce se construiește se poate dărîma și reconstrui apoi din nou, ele percep universul ca o pulsare permanentă. În corpul lor este înscris în mod inconștient acest secret fundamental: tot ce crește sfîrșește prin a scade, tot ce urcă sfîrșește prin a coborî. Totul „respiră” și nu trebuie să ne fie teamă ca expirația să succeadă inspirației. Lucrul cel mai rău ar fi să vrem să reținem respirația sau să o blocăm. Ar însemna sufocarea sigură.

Recentele descoperiri din domeniul astronomiei arată că universul nostru provenit din big-bang și pe care totdeauna l-am perceput ca pe un univers în expansiune permanentă ar putea el însuși să se concentreze pînă la un big-crunch, un fel de concentrare maximă a materiei, care să ducă poate din nou la... al doilea big-bang. În acest caz chiar și universul ar „respira”.

167. ÎNTOARCEREA

Ne întoarcem spre Paradis. Distanțele între cele două galaxii sunt atât de incommensurabile încât nu cred că vom mai reveni curînd să-l vedem pe Zoz. Zburăm repede și totuși avem impresia că înaintăm ca niște melci.

În timp ce zburăm, meditam la implicațiile descoperirii noastre. Am explorat o a doua planetă locuită de oameni, dar probabil că mai există multe altele. Doar în aglomerarea de galaxii care o cuprind pe a noastră și pe a lui Zoz, știu că există 326 782. Chiar dacă nu toate au un paradis în centru și numai 10% au unul și deci o planetă locuită de umanoizi, mai rămîn încă 32 000 de planete populate cu ființe cu care am putea discuta.

Ne căutam divinitățile, căutam de unde venea Nathalie Kim și am găsit altceva care nu răspunde la nici una din aceste două întrebări. Acum mai rămîne să știm dacă stelele tranzitează de la un paradis la altul. Și dacă da, de ce?

Orizontul nostru geografic și spiritual se lărgeste. Mă temeam ca nu cumva viața mea de înger să fie monotonă, și a devenit tonică. Mă gîndesc și responsabilitățile îmi vin în minte.

Măcar să nu se fi întîmplat nimic catastrofal clienților mei!

168. IGOR, 25 DE ANI

După sinuciderea mea, sunt mort și ies din corp. Sus era acea lumină faimoasă pe care o cunoșteam deja, dar nu m-am ridicat spre ea. Ceva protesta în mine: „Trebuie să rămîi aici pentru că îți va fi făcută dreptate. Numai atunci vei putea urca”.

Acum sunt un suflet rătăcitor. M-am transformat într-o entitate imaterială. Sunt transparent și impalpabil. La început nu prea știu ce să fac. Am rămas deci lîngă rămășițele mele pămîntești și am așteptat. A venit o ambulanță. Un brancardier și-a aruncat o privire la cadavrul meu strivit și s-a întors ca să vomite.

Au venit și alte persoane în uniformă albă și mi-au pus vechiul corp într-un sac de plastic, după ce mi-au căutat toate rămășițele pe șosea. M-au dus la morgă. Tatiana părea foarte îndurerată de dispariția mea, dar asta nu a împiedicat-o să practice o autopsie și să-mi pună afurisitul meu de buric într-un flacon de formol, ca să-l arate la toată lumea.

Iată, sunt o fantomă. Pentru că nu mai mi-e teamă de moarte, observ mai atent oamenii și lucrurile. Altădată, teama de moarte era întipărită în mine ca un zgomot de fond permanent, care mă împiedica să fiu cu adevărat liniștit. Acum nu mai am asta, dar trăiesc cu regrete.

M-am sinucis. Am greșit. Mulți oameni se plîng că îi doare corpul. Nu știu cît sunt de norocoși. Ei cel puțin au un corp. Oamenii ar trebui să știe că fiecare din bubele lor reprezintă o dovadă că au un corp. În timp ce noi, sufletele rătăcitoare, nu mai simțim nimic.

Ah, dacă aș găsi un corp, aș fi încîntat de cea mai mică cicatrice. L-aș deschide din cînd în cînd ca să mă conving că are sînge în el și că rana mă doare. Cît aș da ca să simt măcar un mic ulcer la stomac, sau măcar o aftă, sau mîncărimea unei înțepături de țîntar!

Ce gafă am făcut sinucigîndu-mă! Pentru cîteva minute de exasperare, am devenit un suflet rătăcitor pentru secole și secole.

La început am încercat să nu-mi iau noua soartă chiar așa în serios. E plăcut să zbori și să treci prin ziduri. Pot să intru peste tot. Pot să mă fac fantomă în Scoția și să agit cearceafuri ca să sperii turiștii. Pot să fiu spiritul Pădurii ca să le fiu pe plac șamanilor din Siberia. Pot să mă strecur la ședințele de spiritism și să fac să se miște mesele. Pot să intru în biserici și să fac miracole. Am exersat la Lourdes, ca să mă conving de puterea mea de suflet rătăcitor asupra materiei.

Starea de suflet rătăcitor mai are și alte avantaje. Asist gratuit la concerte și chiar din primele locuri. Mă fofilez în mijlocul unor bătălii decisive. Ba chiar în mijlocul unei ciuperce atomice, și n-am de ce să mă tem.

M-am distrat coborînd în adîncul vulcanilor și în abisuri. O vreme e bine, pe urmă ți se face lehamite. M-am strecurat în sala de baie a celor mai frumoase femei. Mare chestie cînd nu mai ai hormoni! M-am distrat cincisprezece zile. Atît. Cincisprezece zile sunt de ajuns pentru toate copilăriile pe care ai dorit să le faci, în copilărie, după ce-ai văzut Omul invizibil.

Cincisprezece zile. Apoi mi-am înțeles toată mizeria stării mele. Dai tot timpul peste alte suflete rătăcitoare. Sufletele sinucigașilor sunt în general pline de amărăciune, acre, deprimare, geloase, arțăgoase. Suferă și regretă alegerea făcută. Ne întâlnim în cimitire, pivnițe, biserici, catedrale, monumente ale morților și, în mod general, toate locurile pe care le considerăm „distractive”.

Vorbim despre viețile noastre trecute. Am întâlnit asasinați care dau tîrcoale ca să-și agaseze călăii, oameni trădați, umiliți, care rătăcesc ca să se răzbune, nevinovați condamnați pe nedrept care bîntuie nopțile judecătorilor lor, pe scurt, o mulțime de ființe în suferință, care au motivele lor să nu părăsească omenirea. Cei mai mulți din trupa noastră sunt totuși sinucigași.

Toți suntem însetați de dreptate, de revanșă, de răzbunare. Ne caracterizează mai mult dorința de a dăuna celor care ne-au făcut rău decît să urcăm în Paradis. Suntem niște războinici. Or, un războinic găsește mai util să facă rău dușmanilor săi decît să-și facă bine lui însuși sau celor pe care îi iubește.

Acum, singura noastră șansă de a ne întoarce la materie este de a fura un corp. Ideal e să intri într-un corp pe moment lipsit de sufletul său. E greu, dar e posibil. La cluburile de meditație transcedentală există totdeauna începători care decolează greșit și își întind prea mult cordonul argintiu. Dacă pocnește, e de ajuns să intri în ei. Problema e că totdeauna suntem sute de suflete rătăcitoare care împresoară aceste cluburi și că trebuie să dai bine din coate imediat ce se eliberează un corp. Altă cohortă de corpuri abandonate: drogații. Drogații sunt ca pîinea caldă pentru noi. Ies din corpul lor oricînd, oricum, fără cea mai mică disciplină, fără nici un ritual, fără nici un însoțitor care să-i protejeze. Ceva a-ntîia! E de ajuns să intri.

Singura problemă e că, după ce ajungi în corpurile drogaților, nu te simți foarte bine. Simți imediat că ai nevoie de drog și, în consecință, ieși și ești imediat înlocuit de o altă fantomă.

Mai sunt cei accidentați de mașină. Suntem ca niște vulturi.

Uneori, un suflet rătăcit intră într-un corp de accidentat și moare cîteva minute mai tîrziu la spital. Ghinion!

Deci, trebuie să dai peste un corp în stare bună, gol, deoarece e temporar părăsit de proprietarul său sănătos. Nu e ușor.

În așteptare, nu ai altceva de făcut decît să rătăcești. Ca să uit puțin de trista mea condiție, fac o vizită mediumilor care ne percep vocea. Încep cu Ulise Papadopoulos... și, ce văd? Venus. Venus Sheridan. Idolul tinereții mele. Vrea, prin intermediul grecului, să stea de vorbă cu îngerul ei păzitor. Grozav. Sosesec.

169. JACQUES, 25 DE ANI

Cedînd la presiunile editorului meu, mă duc la Salonul Cărții de la Paris pentru o ședință de autografe. Salonul Cărții de la Paris a devenit o tradiție, o mare sărbătoare anuală unde se întîlnesc autorii între ei și cu cititorii lor.

Pe alei se înghesuie o adevărată mulțime, dar pentru mine clienții sunt rari. Mă uit în tavan și am impresia că pierd un timp prețios în care aș fi putut lucra la viitoarea mea lucrare.

De la Șobolanii am mai scris și alte cărți. Una despre Paradis, una despre o călătorie în centrul Pămîntului, una despre niște oameni care știu să folosească aptitudinile necunoscute ale creierului. Nici una nu a avut succes în Franța. Dar editorul meu nu și-a pierdut încrederea căci, în Rusia, publicul meu mă poartă în triumf.

Aștept. Se apropie cîteva copii și unul dintre ei mă întreabă dacă sunt celebru. Răspund că nu, dar puștiul îmi întinde totuși o hîrtie ca să semnez pe ea.

- El nu e cunoscut, dar nu se știe niciodată, ar putea să devină într-o zi, îi explică el vecinului.

Mai mulți gură cască mă iau drept librar de la stand și îmi cer cărțile altor autori. O doamnă mă întreabă unde este toaleta. O organizatoare îl instalează pe Auguste Mérimac. Avem aceeași vîrstă, dar nu și aceeași prestanță. Haină de tweed, fular de mătase... Mérimac e mai impozant decît la televizor. Imediat se formează o mică aglomerație și tipul începe să dea autografe.

Pîndesc cu disperare un cititor al meu, așa cum un pescar așteaptă ca un pește să muște din cîrligul în care a uitat să agațe momeala, în timp ce vecinul său scoate pește după pește.

Lumea se înghesuie în jurul lui Mérignac care, ca să nu piardă timpul cu răspunsul la saluturi, își pune casca unui minicasetofon și semnează mecanic paginile de gardă fără cea mai mică dedicație.

Ca din întâmplare, cea mai mare parte a publicului său este format din fete tinere. Unele pun discret pe masă cartea de vizită cu numărul de telefon. Acestora catadicsește să le arunce o privire ca să vadă dacă merită.

Brusc, cuprins parcă de o oboseală a mâinii, face semn organizatoarei că azi se oprește aici. Împinge înapoi scaunul, se ridică însoțit de murmurele decepționate ale celor care au așteptat zadarnic și, spre marea mea surprindere, se îndreaptă spre mine.

- Facem cîtiva pași ca să discutăm puțin? Mai de mult voiam să discut cu tine, Jacques.

Auguste Mérignac mă tutuiește!

- Mai întâi trebuie să-ți spun mulțumesc, și pe urmă îmi vei spune tu mie mulțumesc.

- Pentru ce? zic însoțindu-l.

- Pentru că ți-am șterpelit ideea principală a cărții tale despre Paradis ca să fac din ea viitorul meu roman. Am împrumutat deja de la tine toată structura Șobolanilor ca să scriu Fericirea mea.

- Ce, Fericirea mea este un plagiat al cărții mele Șobolanii?

- Se poate spune și așa. Am transmis intriga ta „șobolană” în lumea oamenilor. Titlul tău nu făcea două parale; cuvîntul „șobolan” face toată lumea să fugă, în timp ce la mine e vorba de „fericire”. Cartea ta mai suferea și de o copertă proastă, dar asta e greșeala editorului. Ar trebui să vii la al meu. Te-ar vinde mai bine.

- Îndrăznești să-mi mărturisești fără rușine că-mi furi ideile!

- Furi, furi... Le-am reluat și am îmbunătățit stilul. La tine totul e prea concentrat. Sunt atît de multe idei, încît publicul nu poate să le urmărească.

Mă apăr:

- Încerc să fiu mai simplu și cît mai discret posibil.

Mérignac zîmbește.

- Moda literară actuală nu merge în acest sens. Am adus deci la moda zilei un roman care nu era pentru vremea respectivă. Ar trebui să consideri împrumuturile mele ca un omagiu, nu ca un furt...

- Păi... păi...

Tînărul iubit de fete se uită la mine cu compătimire.

- Nu te superi că te tutuiesc? mă întreabă el tardiv. Poate îți închipui că gloria mea ar fi trebuit să-ți aparțină. N-ai reușit pentru că nu erai destinat să reușești. Chiar dacă ai fi scris Fericirea mea cuvînt cu cuvînt, tot n-ai fi obținut un succes mai mare, pentru că tu ești tu, iar eu sunt eu..

Mă prinde de cot.

- Succesul tău, așa confidențial cum e el, deranjează. Îi enervezi pe oamenii de știință pentru că vorbești de știință fără să fii specialist. Îi enervezi pe credincioși pentru că vorbești de spiritualitate fără să aparții nici unei mișcări spirituale. În sfîrșit, îi enervezi pe literați pentru că nu știu în ce categorie să te pună. Și asta scade vînzările.

Mérignac se oprește ca să se uite mai bine la mine.

- Acum cînd te am în față, sunt convins că totdeauna i-ai enervat pe toți. Profesorii la școală, colegii și chiar familia... Știi tu de ce enervezi în halul ăsta? Pentru că se simte că vrei să se schimbe lucrurile.

Vreau să vorbesc, să mă apăr, dar nu reușesc. Cum e posibil că această ființă, pe care totdeauna am considerat-o lipsită de interes, a reușit să mă înțeleagă atît de bine?

- Jacques, ideile tale sunt originale. Așa că acceptă să fie reluate de cineva care dispune de puterea de a le face să trăiască pe lîngă marele public.

Mă sufoc.

- Crezi că nu voi reuși niciodată?

Scutură din cap.

- E mult mai complicat. Ai putea să cunoști gloria, dar cu titlu postum. Peste o sută, două sute de ani, și pot să-ți promit că așa va fi. Un jurnalist oarecare, doritor să-și dovedească originalitatea, va da din întâmplare peste una din cărțile tale și va zice: „Ia te uită, de ce să nu-l aduc la modă pe Jacques Nemrod, scriitor ignorat în vremea lui?”

Mérignac schițează un zîmbet deloc răutăcios, ca și cum i-ar fi părut în mod sincer rău pentru mine, apoi continuă:

- În realitate, ar trebui să fiu gelos. Eu voi cădea în uitare. Nu crezi că toate aceste explicații merită un mic „mersi” pentru osteneala mea?

Bîlbîi, spre marea mea uimire, un mic „mersi”. Seara adorm mai relaxat. Avem multe de învățat de la adversarii noștri.

170. ENCICLOPEDIA

RENUNȚAREA: Renunțarea emană din una dintre cele trei căi de înțelepciune preconizate de Dan Millman: umorul, paradoxul și schimbarea. Conceptul dublează noțiunea de paradox. Atunci cînd nu mai dorești un lucru acesta poate să se întîmple. Renunțarea este și repaosul îngerului. Nemaifiind solicitat, poate în sfîrșit să lucreze liniștit.

Nu se va lăuda niciodată îndeajuns arta renunțării.

Nu există nimic indispensabil. Nu s-a văzut niciodată un om devenind fericit pentru că obținea brusc munca, banii și dragostea pe care le rîvnea. Adevăratele mari bucurii sunt evenimente neașteptate care transcend cu mult dorințele interesate. Ne comportăm ca niște Moși Crăciuni permanenți. Cei care cer un trenuleț electric primesc un trenuleț electric. Dar cei care nu cer nimic pot să primească ceva și mai și. Renunțați de a mai cere întruna și abia atunci veți putea să fiți satisfăcuți.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

171. ÎNTOARCEREA ÎN PARADIS

Întoarcerea mi se pare că durează ani în șir. Încep să-mi fac multe griji pentru sferile mele. Ce au mai putut inventa Venus, Igor și Jacques? Nu îndrăznesc să-mi imaginez. Mă deplasez în cosmos în direcția Căii Lactee. Pare atît de departe!

172. VENUS, 25 DE ANI

Să stau de vorbă cu îngerul meu păzitor. În viața mea nu mi-am dorit ceva mai grozav. În acest apartament din New York, în stil baroc, peste tot sunt îngeri: înger desenat pe ușă, statuete de îngeri în antreu, îngeri pictați pe pereți și pe tavane. Pe pînzele tablourilor, îngerii se luptă cu balaurii și sfinții sunt supuși supliciului în arene romane.

Ședința costă o mie de dolari bani gheață, dar Billy Watts mi-a garantat că acest Papadopoulos este cel mai bun medium din lume. Un înger, Sfîntul Edmond, i-a apărut într-o zi ca să-i dicteze o carte. După spusele agentului meu, ar fi vorba de un dicționar ciudat pe care copistul nu poate și nici nu vrea să-l dezvăluie.

Mai tîrziu au mai venit niște îngeri, ca să dea o luptă cu niște demoni. A existat chiar și un dialog privilegiat cu îngerul Raoul. Dar, după ce a petrecut ani mulți notînd mesajele Sfîntului Edmond, iar Sfîntul Raoul încăpățînîndu-se să nu mai apară, Ulise Papadopoulos a luat hotărîrea să-și părăsească pustnicia și să se întoarcă printre oameni, ca să-i ajute să înțeleagă lumea de sus, punîndu-i în contact cu îngerii lor păzitori.

Papadopoulos este un autor celebru. A publicat cărți:

Totul despre prietenii noștri îngeri, Îngerii sunt printre noi sau Vorbiți îngerului vostru, fără timiditate. Best-seller-ul său a fost Eu și Sfîntul Raoul. Răsfoiesc aceste lucrări în sala de așteptare. Într-o vitrină, într-o parte, se află la dispoziția clienților tricouri cu Sfîntul Raoul, așa cum i-a apărut lui. Mai sunt și postere cu Sfîntul Raoul doborînd entitățile malefice din Peru. Sfîntul Raoul pare să fie specialitatea locală.

- Puteți intra, doamnă Sheridan, spune recepționera.

Intru într-un salon cu pereții pictați cu îngeri, probabil ca să evoce Paradisul. În centru tronează o masă grea. Acolo se află vreo zece femei și un singur bărbat, presupun că e magul Papadopoulos. Poartă un veșmînt lung și alb și are același aer inspirat.

Femeile sunt în majoritate vîrstnice și pline de bijuterii. Probabil că nu au nici o ocupație și își ocupă zilele conversînd cu îngerii. Îmi vine să o iau la sănătoasa, dar am plătit și curiozitatea e mare. Mă instalez pe un loc liber și magul Papadopoulos, fost călugăr, se lansează în incantații în latină din care se detașează cuvintele *mysterium, aeternam* și *doloris*.

Apoi ne cere să ne luăm de mîna ca să formăm un lanț de rugăciune și începe:

- O, Sfinte Raoul, Tu care ești totdeauna gata să mă ascuți, coboară și, în numele dragostei pe care mi-o porți, ușurează durerile acestor prieteni muritori.

Își continuă ritualul și închide ochii mormăind o rugăciune în care „Sfîntul Raoul” se repetă frecvent, apoi anunță că ședința poate să înceapă.

O femeie înaltă și osoasă, îmbrăcată după ultima modă, ia cuvîntul prima. Întreabă dacă trebuie să cumpere un nou magazin ca să-și completeze gama de haine. Gura lui Papadopoulos tremură ușor de cîteva ori și spune că da, trebuie să-l cumpere, căci astfel va deveni și mai bogată. Nu sunt prea impresionată. Este evident că oamenii bogați se îmbogățesc și mai mult și că a le prezice succes nu înseamnă a risca prea mult. Dacă e destul să anunți asta ca să câștigi o mie de dolari, parcă aș vrea să practic și eu meseria asta din cînd în cînd. În plus, ca actriță cu experiență, cu siguranță că voi ști să fac mai bine pe mediumul decît acest tip bărbos.

173. IGOR, FANTOMĂ

E chiar Venus Sheridan în carne și oase. Ce noroc că obiceiurile astea sunt atît de la modă! Se pare că 80% din omenire practică cu regularitate „clarvăzători”: astrologi, ghicitori în cărți, vrăjitori, preoți, ghicitori de tot felul, mediumi etc. Probabil din cauza îngrijorării față de viitor și a complexității lumii. Nouă, sufletele rătăcitoare, asta ne oferă un mijloc de acțiune asupra materiei vii. Voi putea să mă adresez direct fostului meu idol fără să fiu handicapat de bariera limbii.

Dar încă nu e rîndul ei. O bătrînă îl întreabă pe Papadopoulos dacă trebuie să vîndă reședința familială iubită atît de mult de soțul ei, care a pierit călcat de un șofer beat.

Mmm... Venus nu pare convinsă de elucubrațiile magului. Îi voi stîrni interesul. Dau fuga în căutarea defunctului evocat care, din fericire, a rămas acolo, să-și bîntuie asasinul, și îi transmit întrebarea văduvei.

- Nu, zice el, nu trebuie să vîndă, pentru că am ascuns o mare sumă de bani în pivniță, în spatele falsei comode Ludovic al XV-lea. E destul să tragă într-o parte și să caute în statuia hipopotamului.

Mă întorc în mare viteză și transmit informația mediumului. Toată lumea se minunează de precizia răspunsului. Doamna respectivă se bîlbîie de emoție și recunoaște că, într-adevăr, are în pivniță o comodă Ludovic al XV-lea și o statueta de hipopotam. Cum a ghicit Papadopoulos?

Venus rămîne totuși sceptică. Își imaginează că această doamnă e complicea magului. Cu atît mai bine, șocul va fi și mai mare.

Acum ia cuvîntul Venus. Întreabă ce să facă pentru a scăpa de veșnicele ei migrene. Trec rapid prin capul ei ca să-i evaluez cazul. Fratele... o bîntuie din interior!

Cineva trebuie să-i vorbească de fratele ei. Repede, o discuție cu niște suflete rătăcitoare mai specializate decît mine în aceste probleme! Un tip care s-a împușcat îmi indică numele unui practician care a suferit foarte mult timp înainte de a descoperi secretul unui frate geamăn. Îl cheamă Raymond Lewis. Mă întorc fuguța în salonul lui Papadopoulos și îi dictez textul.

- Venus, există... un om capabil să-ți explice totul, să te îngrijească și să te vindece. A... a avut aceeași problemă ca a ta... și a rezolvat-o. Îl cheamă... Lewis.

Venus se strîmbă.

- Există milioane de Lewis.

- Acest Lewis este... medic mamoș.

- Medici mamoși cu numele de Lewis sunt probabil o mulțime, răspunde agasată Venus. Lewis și mai cum?

- Stai... R... R... Ramon Lewis.

Ăsta e norocul meu. Am dat peste un medium tare de urechi. Aproape că răcnesc:

- Nu Ramon, nu Ramon. Raymond, Raymond!

- Nu Ramon, nu Ramon... Edmond, corectează Papadopoulos.

Nu se poate! E surd de tot!

- Raymond. Nu e un prenume curent, dar ăsta e.

Papadopoulos închide ochii și se concentrează:

- R... R.. Raymond. Nu e un prenume curent, dar asta e.

- Da, și? zice Venus din ce în ce mai nerăbdătoare.

Trebuie să mă grăbesc, altfel se va ridica și va pleca trântind ușa în nasul acestui idiot mai înainte de a fi putut s-o ajut. Șoptesc la urechea lui Papadopoulos:

- Raymond Lewis e în același caz ca al tău. A pierdut o ființă geamănă înainte de naștere. Această absență i-a provocat migrene. Asamblându-vă, veți completa lipsa reciprocă de geamăn, iar spiritele gemenilor voștri se vor regăsi și vor fi eliberate.

Mediumul meu traduce de bine de rău și esențialul informației e recepționat. Venus nu mai mișcă. Nimic nu-i zdruncină pe oameni mai mult decât adevărul.

Papadopoulos e cel mai zdruncinat din cauza intervenției mele. De mult timp nu mai prinsese bietul de el un mesaj atât de clar din lumea de dincolo. Foarte tulburat, e cuprins puțin de panică. Ce lipsă de profesionalism!

Se pare că îngerii le spun muritorilor „clienți”. Noi, între fantome, folosim o poreclă: „carnea”. Îmi place să acționez asupra cărnii.

174. ENCICLOPEDIA

CICLU SEPTENAR (PRIMUL PĂTRAT DE 4 x 7): Un destin uman evoluează în cicluri de șapte ani. Fiecare ciclu se termină cu o criză care face trecerea la etapa superioară.

De la 0 la 7 ani. Legătură puternică cu mama. Teamă orizontală de lume. Construirea simțurilor. Mirosul mamei, laptele mamei, vocea mamei, căldura mamei, sărutările mamei sunt primele referințe. Perioada se termină în general prin crăparea coconului protector al iubirii materne și descoperirea mai mult sau mai puțin temătoare a restului lumii.

De la 7 la 14 ani. Legătură puternică cu tatăl. Teamă verticală de lume. Construirea personalității. Tatăl devine noul partener privilegiat, aliatul pentru descoperirea lumii din afara coconului familial. Tatăl mărește coconul familial protector. Tatăl se impune ca referință. Mama era iubită, tatăl va trebui să fie admirat.

De la 14 la 21 de ani. Revoltă împotriva societății. Teamă de materie. Construirea intelectului. E criza adolescentului. Vrei să schimbi lumea și să distrugi structurile prezente. Tînărul atacă coconul familial, apoi societatea în general. Adolescentul este sedus de tot ce este „rebel”: muzică violentă, atitudine romantică, dorință de independență, fugă de acasă, legătură cu bande de tineri care trăiesc la marginea societății, adeziune la valorile anarhiste, negarea sistematică a vechilor valori. Perioada se termină cu o ieșire din coconul familial.

De la 21 la 28 de ani. Adeziune la societate. Stabilizare după revoltă. Pentru că nu ai reușit să distrugi lumea, te integrezi în ea, avînd la început dorința de a face mai bine decît generația precedentă. Căutarea unei meserii mai interesante decît cea a părinților. Căutarea unui loc de viață mai interesant decît cel al părinților. Tentativa de a realiza un cuplu mai fericit decît cel al părinților. Alegi un (o) partener(ă) și întemeiezi un cămin. Construiești propriul cocon. Perioada se termină în general cu o căsătorie.

Acum omul și-a îndeplinit misiunea și a terminat cu primul său cocon protector. SFÎRȘITUL PRIMULUI PĂTRAT DE 4 x 7 ANI.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

175. JACQUES, 26 DE ANI

Azi e aniversarea mea. Mă închid în wc și îmi trec în revistă viața. La douăzeci și șase de ani am ratat totul. N-am construit nici o celulă familială. Nu am nici o femeie lîngă mine, nu

am copii, trăiesc singur ca un șobolan independent, dar singur. De acord, practic meseria care-mi place, dar nu se poate spune că am reușit în domeniu.

Mona Lisa 2 a decedat din cauza unui exces de colesterol. Am îngropat-o lângă Mona Lisa 1.

Mona Lisa 3 e și mai grasă ca cea dinaintea ei. Are celulită la lăbuțe (veterinarul nu a mai văzut niciodată asta). Îi place să se culcușească lângă mine. Ne uităm amândoi la televizor. La emisiunea literară, care în această săptămână are drept temă „Noua literatură”, invitatul-vedetă este iar Mériçnac.

Acesta declară că uneori are angoase existențiale și își pune întrebări. Cred că se laudă. Mériçnac nu-și pune întrebări, a găsit deja toate răspunsurile. Mona Lisa 3 îmi șoptește ceva la ureche. Seamănă cu un „miau”, dar știu că mă anunță că îi este foame.

- Haide, Mona Lisa, ai înghițit deja trei cutii cu pateu special!
- Miau, răspunde interesata fără rușine.
- Nu mai am și plouă!
- Miau, insistă animalul.

E clar că nu ea va ieși în frig și umezeală în căutarea unei băcănii încă deschise. Cred că trișez cu pisicile. Mie îmi lipsește compania unui om. Încep să devin conștient că problema vine de la mine. Eu aleg fete complicate care mă duc totdeauna în același impas. Dar cum să mă reprogream?

Mona Lisa 3 continuă să miaune. Sting televizorul, îmi pun un impermeabil peste pijama și plec în căutarea unei cutii de pateu pentru pisici. Niște vecini mă salută. Nu mi-au citit niciodată cărțile dar, pentru că trec drept un autor de SF, am devenit o figură pitorească a cartierului.

Supermarketul din colț a închis deja, iar băcanul nu mai are pateu din care îi place mîței mele, i-a mai rămas doar „ton-somon în sos curry”. O cunosc pe Mona Lisa mea și știu că în afară de acel pateu special, nu mai suportă decît „doradă umplută cu caviar”. Are, dar e scumpă.

Nu îndrăznesc să mă întorc cu mîna goală. Cutia cu „doradă umplută cu caviar” mă sfidează. În fine, la urma urmelor, e aniversarea mea. De vreme ce o voi petrece numai cu pisica mea, să o sărbătorim împreună. Iau pentru mine spaghetti deshidratate. Și pentru desert? O insulă plutitoare. Mă pregătesc să o iau pe ultima rămasă pe raft, cînd o mîna o apucă brutal în același timp cu mine. Fără să mă gîndesc, trag mai tare decît celălalt. L-am luat. Mă întorc ca să văd cine era adversarul meu. E o fată tînră care se uită la mine cu ochi mari.

- Nu ești cumva Jacques Nemrod?

Dau din cap că da.

- Scriitorul Jacques Nemrod?

Mă uit la ea. Se uită la mine. Zîmbește și îmi întinde mîna.

- Nathalie Kim. Ți-am citit toate cărțile.

Fără să-mi dau seama, mă trag înapoi și mă lovesc de ceva tare care cedează în spatele meu. Un munte de cutii de mazăre se năruie peste mine.

176. VENUS, 26 DE ANI

Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l găsesc. Nu există nici un doctor Raymond Lewis în cartea de telefon a orașului Los Angeles, și nici în cea a New York-ului. Fac apel la un serviciu de informații care acoperă întreaga țară. Răspunsul nu întîrzie. Există un doctor Raymond Lewis, medic mamoș, la Denver, în Colorado.

Un avion, un taxi și ajung în fața unei case luxoase, pe o stradă la fel de frumoasă. Mă reped la sonerie. Numai să fie acasă. Numai să fie casă. Numai să fie acasă.

Aud zgomot de pași și un bărbat mic de statură, cu ochelari și chel deschide ușa. Probabil că m-a văzut deja la cinematograf, pentru că rămîne cu gura căscată.

- Aș vrea să vă vorbesc. Pot să intru, vă rog?

Pare cel puțin surprins.

Își scoate ochelarii, dezvăluie o privire de o blîndețe incredibilă și își șterge fruntea cu batista.

- Doctore Lewis. Mi s-a spus că ați putea să-mi rezolvați problema care durează de la nașterea mea. Ba chiar mi s-a spus că sunteți singura persoană din lume care poate să mă ajute.

Se decide să se dea înapoi și să mă lase să intru. Mă invită să iau loc pe o canapea în salonul său, scoate o sticlă de whisky și, în loc să mă servească cu un pahar, bea el două. Nu am timp să deschid gura că deja mă anunță că sunt femeia vieții lui. De când m-a văzut la televizor, „știe” că cu mine, cu mine și nimeni altcineva, trebuie să-și sfârșască zilele. Se gîndește în fiecare seară la mine și are dormitorul tapisat cu posterele mele.

Deodată, cuprins de o bănuială, mă întreabă dacă sunt o sosie sau sunt cu adevărat Venus Sheridan. Apoi dă fuga la fereastră să se convingă că nu sunt camere ascunse pe stradă și că nu participă la o emisiune-surpriză. Se liniștește cu alte două pahare mari de whisky.

- Clipa asta nici măcar n-am îndrăznit s-o visez, zice el. În fantezmele mele cele mai bune, nu făceam decît să mă apropiu în mijlocul unei mulțimii ca să obțin un autograf. Nimic mai mult.

Nu sunt insensibilă la atîta atenție respectuoasă. Mă emoționează. Se uită la mine ca la o apariție. Imediat ce se mai liniștește, îi pun întrebări.

- O să-ți vină greu să crezi împrejurările care m-au adus pînă aici. Dar voi fi sinceră. Prin intermediul unui medium, am putut să vorbesc cu îngerul meu păzitor și îngerul meu mi-a spus că ai aceeași problemă ca și mine și că ești sigurul care poți s-o rezolvi. Am străbătut deci o mie două sute de kilometri ca să te întîlnesc.

Doctorul Lewis e încă tulburat, totuși își revine. Bîguie:

- Îngerul... îngerul păzitor te-a sfătuit... să vii la mine!

În acel moment îmi dau seama de stupiditatea demersului meu. Biata de tine, Venus, ce jos ai căzut! E destul ca un medium să-ți spună orice ca să percuți cît ai clipi. Dar ai scuze, recunosc, migrenele tale sunt insuportabile și, pînă acum, nimeni nu ți-a propus vreo soluție.

- Un înger, repetă cu gravitate doctorul Lewis.

- Bineînțeles, nu crezi în îngeri, zic eu.

- Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta, dar nu are importanță cine te trimite din moment ce îmi permite să trăiesc acest moment fabulos.

E timpul să atacăm problema. Îi spun:

- Sunt bolnavă. Poți să mă vindeci?

Expresia feței sale devine cît se poate de serioasă. Medicul ia locul admiratorului.

- Nu sunt medic generalist, sunt mamoș, dar voi face tot ce pot ca să te ajut. Care e problema?

Pentru că nu se gîndește să-mi ofere ceva de băut, îmi torn singură whisky și iau o gură de alcool înainte de a avea curajul să pronunț cuvîntul blestemat.

- Migrenă.

- Migrenă?

Se uită fix la mine și brusc, fața i se luminează de un surîs cît toate zilele. E ca și cum ar fi avut o revelație și motivul incredibilei mele prezențe în casa lui devenea acum evident. Vorbim toată noaptea.

Încă de mic, ca și mine, Raymond Lewis era chinat de migrene îngrozitoare, de-i venea să se dea cu capul de pereți. Intuitiv sau împins de propriul său înger păzitor, a studiat medicina alegînd drept specialitate obstetrica.

Astfel s-a pasionat pentru gemeni. După spusele lui, se întîmplă frecvent ca două ovule să fie fecundate simultan. Dar rar se întîmplă ca amîndouă să ajungă la termen. În general, după trei luni, corpul femeii elimină unul.

Raymond vorbește la nesfîrșit. Într-o zi, a scos doi copii din pîntecele unei mame, unul viu, celălalt mort. De atunci s-a interesat de alt fenomen puțin cunoscut, cel al gemenilor ziși „transfuzor-transfuzat”. Parcă cunosc deja acest cuvînt, îl las totuși să continue.

- În mod normal, gemenii sunt amîndoi legați direct de mama lor și nu au legături între ei. Dar se întîmplă ca uneori să apară o mică venă de derivație care să-i lege direct. Atunci, nu numai că comunică ci, în plus, schimbă lichide nutritive. Datorită acestei conexiuni, între ei se stabilește o complicitate mult mai puternică decît între gemeni normali. Totuși, din luna a șasea sau a șaptea de sarcină, această relație va duce la moartea unuia dintre ei. În această perioadă, unul dintre ei va începe să-l distrugă pe celălalt aspirîndu-i toate lichidele nutritive.

Sunt numai urechi. Fiecare frază a lui Raymond evocă pentru mine o realitate pe care o presimțeam.

- Unul îl „vampirizează” pe celălalt, de aceea vorbim de gemeni „transfuzor-transfuzat”. Gemenul supraviețuitor acaparează toate calitățile gemenului mort și se va naște într-o formă mult mai bună decât media bebelușilor. Ar trebui să-ți întrebi mama dacă medicii nu au găsit un fetus fără viață alături de tine la naștere.

Nu îndrăznesc să înțeleg.

- Dar ce legătură are asta cu migrena?

- Suferințele îți sunt provocate de cealaltă jumătate, de fostul frate geamăn sau de fosta soră geamănă.

177. ENCICLOPEDIA

CICLU SEPTENAR (AL DOILEA PĂTRAT DE 4 x 7): Primul pătrat ducând la construirea coconului său, oul intră în a doua serie de cicluri septenare.

28-35 ani. Consolidarea căminului. După căsătorie, mașină, vin copiii. Bunurile se acumulează în interiorul coconului. Dar dacă primele patru cicluri nu au fost solid construite, căminul se prăbușește. Dacă raportul cu mama nu a fost trăit în mod convenabil, va veni să o plictisească pe noră. Dacă raportul cu tatăl nu a fost nici el bun, va interveni și va influența cuplul. Dacă rebeliunea față de societate nu a fost lămurită, există riscuri de conflicte la locul de muncă. Treizeci și cinci de ani este deseori vîrsta la care coconul prost maturizat se distruge. Survin atunci divorțul, concedierea, depresia sau bolile psihosomatice. Primul cocon trebuie deci abandonat și...

35-42 ani. Se începe totul de la zero. După trecerea crizei, se trece la reconstruirea unui al doilea cocon, omul beneficiind de experiența erorilor primului. Trebuie revăzut raportul cu mama și feminitatea, cu tatăl și virilitatea. Este perioada în care bărbații divorțați descoperă amantele și femeile divorțate amanții. Ei încearcă să perceapă ce anume așteaptă exact nu de la căsătorie, ci de la sexul opus.

Raportul cu societatea trebuie și el să fie revăzut. Acum se alege o meserie nu pentru securitatea pe care o aduce, ci pentru interesul ei sau pentru timpul pe care îl lasă liber. După distrugerea primului cocon, omul este totdeauna tentat să reconstruiască altul cît mai repede. Nouă căsătorie, nouă meserie, nouă atitudine. Dacă se reușește o debarasare convenabilă de elementele care îl parazitau, atunci poți fi capabil nu de a construi un cocon asemănător, ci un cocon ameliorat. Dacă nu ai înțeles erorile trecutului, se va restabili exact același calapod ca să se ajungă la aceleași eșecuri. Adică te învîrți în loc. Atunci ciclurile nu vor mai fi decît repetări ale acelorași erori.

42-49 ani. Cucerirea societății. O dată cu reconstruirea unui al doilea cocon mai sănătos, omul poate să cunoască plenitudinea în cuplu, familie, muncă, dezvoltare personală. Această victorie duce la două noi comportamente. Fie devii mai avid de semne de reușită materială: mai mulți bani, mai mult confort, mai mulți copii, mai multe amante sau amanți, mai multă putere, și se ajunge la o permanentă mărire și îmbogățire a noului cocon sănătos.

Sau te lansezi spre un nou teritoriu de cucerit, cel al spiritului. Se începe atunci adevărata construcție a propriei personalități. În mod logic, această perioadă trebuie să se termine cu o criză de identitate, o interogare existențială. De ce mă aflu aici, de ce trăiesc, ce trebuie să fac pentru a da un sens vieții mele dincolo de confortul material?

49-56 de ani. Revoluție spirituală. Dacă omul a reușit să-și construiască coconul și să se realizeze în familie și în activitate, el este în mod natural tentat să caute o formă de înțelepciune. Acum începe ultima aventură, revoluția spirituală.

Căutarea spirituală, dacă se face în mod onest, fără a cădea în facilitățile grupurilor sau gîndurilor gata făcute, nu va fi niciodată satisfăcută. Ea va ocupa tot restul existenței.

SFÎRȘITUL CELUI DE AL DOILEA PĂTRAT DE 7 x 4 ANI.

N.B. 1: Evoluția continuă apoi în spirală. La fiecare șapte ani, se mai urcă o treaptă trecînd prin aceleași cercuri: raportul cu mama, raportul cu tatăl, raportul cu revolta împotriva societății, raportul cu construirea familiei.

N.B. 2: Din cînd în cînd, unii oameni fac înadins să eşueze în raportul cu familia sau cu activitatea personală ca să fie obligaţi să reînceapă ciclurile. Ei întîrzie sau evită astfel momentul în care vor fi obligaţi să treacă la faza spirituală, căci le este teamă să fie plasaţi cu adevărat în faţa lor înşişi.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoaşterii relative şi absolute, volumul IV**

178. O MICĂ PROBLEMĂ

La întoarcere, Marilyn Monroe a ţinut să fie ea vîrfurile rîmbei. Ne adresează un semn. Are impresia că în depărtare sunt nişte forme suspecte.

La naiba, suflete rătăcitoare!

Punctele luminoase se înmulţesc. O întreagă armată de suflete rătăcitoare! S-au adunat acolo zeci de suflete rătăcitoare.

- Nu-mi miroase a bine, zice Freddy.

- Ne întoarcem? sugerează Marilyn Monroe.

În fruntea armatei de inamici se profilează mai multe figuri istorice. E acolo Simon de Monfort, teroarea catarilor, avîndu-l în stînga lui pe Torquemada, inchişitorul necruşător, Al Capone şi gangsterii lui cu pălării pe cap. Ce de lume bună!

Rabinul Meyer încearcă să parleză şi îi întreabă ce vor de la noi. Atunci se iveşte în faţa acestei cohorte sinistre un personaj pe care îl cunosc foarte bine: Igor. Igor „al meu”. Ce caută aici? Oroare! A murit în absenţa mea!

- Igor, cum poţi să...?

Se uită la mine fără milă.

- Tu eşti faimosul Michael Pinson. Tu ai fost îngerul meu păzitor şi n-ai ştiut să mă salvezi. Uite ce-am devenit din cauza ta!

Mă înfurii:

- M-am luptat pentru supravieţuirea ta! Ji-am îndeplinit dorinţele. Te-am ferit de nenumărate curse.

- Ai eşuat. Dovada e chiar aici.

- Nu-mi ascultai semnele!

- N-aveai decît să fii mai clar, replică el. Acum ştiu că m-ai abandonat în mod murdar ca să-ţi satisfaci ambiţiile nebune de explorator. Unde erai cînd sufeream? Unde erai cînd te imploram? Pe o planetă îndepărtată, da, făcînd pe fanfaronul! Te urăsc, nu poţi să-ţi închipui cît te urăsc!

Edmond Wells m-a prevenit că într-o zi voi avea de dat socoteală personal clienţilor mei.

- Îmi recunosc greşelile, dar învaţă şi tu să ierţi.

- Să iert! Asta-i bună! Eu nu sunt înger!

Şi cîte griji mi-am făcut pentru Igor! Mi-a fost atît de milă de el cînd mama lui voia să-l omoare, cînd era la orfelinat, la centrul de reeducare pentru minori, la azilul de alienaţi, în armată. Şi iată că acum a devenit adversarul meu direct.

Igor ne informează că sufletele rătăcitoare s-au săturat să hoinărească la nesfîrşit pe Pămînt. Deplasarea pe altă planetă le-ar permite în sfîrşit să schimbe peisajul.

- Sunteţi suflete rătăcitoare aici, tot suflete rătăcitoare veţi fi şi dincolo, spune Marilyn Monroe.

- Rămîne de verificat. Eu sunt convins că iarba de-acolo e mai verde.

- Ce speraţi? întreabă Raoul.

- Să vă învingem şi să ne transformăm în îngeri decăzuţi. Avem deja cîţiva printre noi. Cînd veţi fi de-ai noştri, ne veţi ghida de bună voie spre planeta voastră misterioasă.

- Dar credeam că îngerii decăzuţi erau îngerii care făcuseră dragoste cu pămîntencele.

- E unul din mijloacele de a cădea în întuneric, dar mai sunt şi altele...

Îngerii decăzuţi se desprind din rîndurile sufletelor rătăcitoare ca să plutească deasupra lor şi să le dirijeze dintr-un punct de vedere mai elevat.

- Nu va fi uşor, mormăi Freddy.

- Ce-ar fi să ne întoarcem? sugerează din nou Marilyn Monroe, cam neliniştită.

- Nu mai avem de ales, zice Freddy Meyer. Dacă fugim, ne vor urmări şi ne vor lovi pe la spate. În plus, deruta noastră le va da un surplus de energie. Să ţinem piept deci.

Se apropie. În fața noastră, sufletele răătăitoare formează o armată heteroclită avînd în rîndurile lor cavaleri în armură, samurai, otrăvitoare de la curtea lui Ludovic al XIV-lea, ucigași în serie, disperați care nu mai au ce pierde. Acești oameni n-au nici un fel de teamă. Au acumulat atîtea crime în viețile lor trecute, încît ar avea nevoie de mii de reîncarnări ca să urce panta. În plus, îngerii decăzuți îi incită și mai mult împotriva noastră.

Acum sunt foarte aproape. Simon de Monfort îi îndeamnă să se așeze în ordine. Nu știu de ce ne consideră atît de temuți încît au venit așa de mulți. Suntem obligați să ne batem unul contra o sută.

- Va fi un adevărat Armageddon, spune Torquemada.
- La atac! comandă Igor.

180. ARMAGEDDON 2

Sufletele răătăitoare ne copleșesc. Așa cum am făcut altă dată cu incașii, încercăm să le înțelegem durerea ca să-i reconfortăm, dar aceste suflete nu par capabile nici măcar să simtă compasiunea noastră. După o primă șarjă pentru a ne testa rezistența, se grupează pentru al doilea asalt.

- De data asta empatia nu va fi de ajuns, spune Raoul. Ne trebuie o armă mai puternică. Freddy Meyer studiază situația și spune:

- Dragostea! Să folosim dragostea. Ca niște copii bătuți, nu sunt obișnuiți să fie iubiți. Ca niște copii bătuți, continuă să facă prostii după ce au primit un toc de bătaie pentru că le e indiferent și asta e modul lor obișnuit de viață. Ca niște copii bătuți, dacă îi iubim, vor fi dezarmați.

Raoul, Freddy, Marilyn și cu mine ne strîngem unul în altul. Palmele noastre se luminează. Raza de lumină țîșnește din mîna noastră dreaptă (cu excepția lui Marilyn care e stîngace) și suntem gata să stropim cu toată dragostea noastră cohorta de fantome.

- Atacați! ordonă Igor.

Se reped în rînduri strînse. Lăsăm în jos razele noastre de lumină și, într-adevăr, iubirea noastră îi dezorientează. Încremenesc. Efectul surpriză e total. Unele suflete ni se alătură și le lăsăm să intre în noi ca să le relansăm spre Paradis unde își vor relua ciclul de reîncarnare. Trimitem astfel vreo zece.

Igor comandă retragerea. Fantomele se grupează și iau hotărîrea să pună la punct propria lor armă ca să ne contracareze iubirea: ura.

Ca un bun strateg, Igor plasează sufletele răătăitoare cele mai furioase în față. Scoatem săbiile noastre de iubire și de lumină ca să rezistăm la asaltul urii lor. Își unesc toate ranchiunile, toate amintirile de suferință din ultima lor existență ca să producă raze verzi de ură pură care se lovesc cu putere de razele noastre albastre de iubire.

Sunt încăpățînați. Suntem obligați să unim patru tiruri de iubire ca să venim de hac unei singure lance de ură. Bătălia e îndîrjită. Dăm înapoi sub loviturile razelor verzi, dar Igor organizează deja ofensiva următoare.

- Avem nevoie de o altă armă defensivă, zice Raoul, altfel ne vor răni cu ura lor.

De data asta eu propun primul:

- Umorel. Iubirea sabie și umorul scut.

Fantomele ne atacă deja cînd, la un semn al meu, materializăm prin spirit scuturi de umor pe care le apucăm viguros cu mîna stîngă (mai puțin Marilyn Monroe care, din motivul indicat mai sus, folosește mîna dreaptă).

De data asta, ura lor nu ne mai atinge, fiind deviată de scuturi. În timp ce atacăm cu iubirea, cincizeci de suflete răătăitoare dintre cele mai feroce pătrund în vortexul Paradisului. Marilyn Monroe speră din nou și strigă în gura mare ceea ce va deveni noul nostru strigăt de luptă:

- Iubirea sabie, umorul scut!

Igor sună retragerea. Imediat, ființele de umbră se strîng în jurul lui ca să decidă care va fi arma pe care să o opună umorului: bătaia de joc.

Deviza lor e acum: Ura sabie, bătaia de joc scut.

- La atac! strigă Igor.

Șarjează.

181. ENCICLOPEDIA

ARME: „Iubirea sabie, umorul scut”.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV.
Adaos exotic de Michael Pinson.

182. ARMAGEDDON 2 (urmare)

Dacă pierdem această bătălie și dacă aceste suflete rătăcitoare descoperă Roșul, ideile lor negre se vor răspîndi în univers ca niște virtuți. După aceea nu vor mai avea decît să viziteze una cîte una celelalte galaxii ca să contamineze totul.

Miza nu este neglijabilă. Înțeleg de ce instructorul lui Zoz voia să păstreze tăcerea despre popoarele extraterestre. Chiar dacă s-a terminat cu secretul, unele informații se cuvine a fi comunicate cu parcimonie.

Armata ființelor de umbră înaintează. Viziune de apocalipsă. În urechile mele răsună Carmina Burana de Carl Orff. Ce-au mai imaginat? În loc să se lanseze într-o încăierare, se opresc la distanță și întind brațele spre noi ca niște puști.

- Foc! ordonă Igor.

Abia avem timp să ne adăpostim în spatele scuturilor de umor. Atacăm cu un tir susținut de iubire pe care îl eschivează cu ușurință în spatele barierei lor de bătaie de joc.

Deja se formează o a doua linie, formată din disperați și din nebuni. Asupra acestora, nici iubirea și nici umorul nu au vreo influență.

- Atacați! comandă Igor.

Un val de ură întărită de demență lovește și ne îndoaie scuturile de umor. Difil să te opui unei astfel de multitudini. Nebunii își bat joc de noi și Igor constată că bătaia de joc nu este numai o armă de apărare, ci poate să folosească și la ofensivă. Cu scuturile noastre, ne așezăm în formație de broască țestoasă și bătaia lor de joc ricoșează.

Tîntită de o remarcă personală răutăcioasă, Marilyn, care și-a plasat greșit umorul defensiv, este ușor atinsă. Niciodată nu a suportat să i se pună la îndoială talentul de actriță. Freddy este obligat să-i ridice moralul. Ne înarmăm mîinile cu toată iubirea. Fiecare se gîndește la ce a fost mai frumos în existența precedentă. Îmi amintesc de iubirea care mă lega de Rose, soția din ultima mea viață.

- Atacați! repetă Igor.

Lăsăm jos scuturile și tragem cu iubire în rafale în cleștele care încearcă să ne sugrume. Merge. Nu ne mai rămîne decît să aspirăm acele corpuri eterate. Intră prin partea de jos a spatelui nostru, urcă pe șira spinării și le propulsăm prin creștetul capului. Coloanele noastre ectoplasmice, rampe de lansare spre Paradis, sunt încărcate cu fantome de salvat. Dar, în acest timp, ne-a fost greu să ne protejăm flancurile de un nou val de asalt care ne sparge formația.

Separați, ne apărăm de bine de rău în luptă corp la corp. O lovitură de umăr ca să ne protejăm, o lovitură de iubire pentru a ataca, o mișcare de coloană vertebrală pentru expediere în Paradis.

- Rezistă, Michael, mă încurajează Raoul, debarasîndu-mă de un înger decăzut negricios lipit de spatele meu.

A venit la timp. Mult mai puternic decît sufletele rătăcitoare, acest înger decăzut mă destabiliza cu cele mai dureroase amintiri din ultima mea existență. Problema e că traversîndu-ne corpul, inamicii învinși ne slăbesc puterile comunicîndu-ne durerile lor.

În față apar întăriri. Cîteva zeci ne înconjoară.

- Cum să facem ca să iubim și mai mult?

- Închideți o clipă ochii, ne sfătuiește Freddy care, într-un flash năucitor, ne transmite imagini cu tot ceea ce omenirea a realizat mai frumos.

Picturile rupestre din grotle de la Lascaux, marea bibliotecă din Alexandria, grădinile suspendate ale Semiramidei, colosul din Rodos, frescele din Denderah, cetatea Cuzco, orașele mayașe, Vechiul Testament, Noul Testament, templele de la Angkor, catedrala din Chartres, Toccatele lui Johann Sebastian Bach, Anotimpurile lui Vivaldi, polifoniile pigmeilor, Requiem-ul lui Mozart, Mona Lisa de Leonardo da Vinci, maioneza, dreptul de vot, teatrul lui Molière,

teatrul lui William Shakespeare, orchestrele de percuții balineze, turnul Eiffel, sushi-ul japonez, Statuia Libertății, revoluția neviolentă a lui Gandhi, teoria relativității a lui Albert Einstein, Médecins du Monde, cinematograful lui Méliès, sandvișurile pastramă-cornișon, mozzarella, filmele lui Stanley Kubrik, lumea minijupelor, rock'n roll-ul, Beatles, Genesis, Yes, Pink Floyd, gagurile lui Monty Python, filmul Pescărușul Jonathan Livingstone și muzica lui de Neil Diamond, prima trilogie a Războiului stelelor cu Harrison Ford, cărțile lui Philip K. Dick, Dune de Frank Herbert, Seniorii din Inele de Tolkien, computerele, jocul „Civilizație” de Sid Meyer, apa caldă... Sute de imagini se revarsă, toate dovezi ale geniului uman și ale aportului său la univers. Cît de scump ar plăti cei de pe Roșu pentru adăugarea doar a uneia dintre aceste minuni la civilizația lor!

- Nu înțeleg, Freddy. Tu îmi spui că omenirea e nedemnă să fie salvată...

- Umor-paradox-schimbare. Pot să nu am nici o speranță în omenire și să fiu conștient de toate reușitele ei.

Igor își stimulează trupele. Ca să le motiveze din nou, folosește tehnica rabinului alsacian, inversînd-o totuși. Transmite acelor suflete rătăcitoare, acelor ființe de umbră, imagini de războaie tribale primitive, tîlhari de drumul mare clădindu-și castele din furțișagurile lor, primele ghiulele de tun, incendiul mării biblioteci din Alexandria, calele navelor unde se înghesuie negri hărăziți sclaviei, mafiile, guvernele corupte, războaiele punico și Cartagina în flăcări, noaptea Sfîntului Bartolomeu, tranșeele de la Verdun, genocidul armean, Auschwitz, Treblinka și Maidanek, „dealerii” din casa scărilor, un atentat terorist în metroul parizian, marea neagră în care se împotmolesc păsări moarte, cețe de poluare deasupra orașelor moderne, programe de televiziune idioate, ciuma, lepra, holera, sida și alte boli noi.

Igor îi invită să-și amintească de toate suferințele lor, de toate nenorocirile, de toate eșecurile, ca să ni le arunce mai bine în față în momentul asaltului. Plini de ură și de dispreț, nerăbdători, se năpustesc asupra noastră. Dăm înapoi sub masa mare a asediatorilor. Bătăia lor de joc nimerește în plin. Razele noastre de iubire pierd din intensitate. Fiecare suflet rătăcitor pe care reușim să-l aspirăm ne sporește deruta. Și în mintea mea apare brusc o întrebare neașteptată: „Dar, de fapt, ce fac aici?”

Încerc să mă concentrez asupra lui Jacques și Venus, cei doi clienți ai mei care au supraviețuit, dar deja am început să nu mai fiu interesat de soarta lor. Sunt nuli, dorințele lor sunt zero și ambițiile lor lamentabile. După cum sublinia Edmond Wells: „Încearcă să-și reducă nefericirea în loc să încerce să-și construiască fericirea”.

Distribui în continuare raze de dragoste, dar cu mai puțină convingere. Evit cît pot de bine rafalele de bătaie de joc și îmi zic că Venus e doar o fandosită insuportabilă și Jacques un autist perfect. De ce ar trebui să-mi dau osteneala pentru astfel de creaturi?

Armata de umbre se grupează pentru un asalt final de douăzeci contra unu. Nu mai avem nici o șansă de scăpare.

- Ne predăm? întrebă Marilyn.

- Nu, răspunde Freddy. Trebuie să trimitem cît mai mulți în Paradis. Ai simțit cît de mult suferă?

- Repede, Freddy, un banc! cere Raoul.

- Aăă... Două omlete într-o tigaie. Una zice celeilalte: „Auzi? Nu ți se pare că e cam cald aici?” Iar cealaltă începe imediat să strige: „Ajutor! Lîngă mine e O OMLETĂ CARE VORBEȘTE!”

Ne forțăm să rîdem. E destul, în orice caz, ca să ne întărim scuturile. Freddy continuă:

- Un tip se duce la medic și zice: „Doctore, am găuri de memorie.

- De cînd?

- De cînd, ce?”

Noroc că are totdeauna în stoc glumițe de voiaj. Nu prea ne arde să rîdem, dar aceste mici glume par atît de nepotrivite în acest moment teribil încît ne redau încrederea.

În fața noastră nu e deloc de glumă. Igor se învîrte ca un cavaler al Apocalipsului, flancat de o vrăjitoare și de un torționar. Îi aruncă lui Marilyn o aluzie jignitoare despre povestea ei cu Kennedy. Atacul nimerește în plin. Lumina lui Marilyn slăbește și se stinge. Înger decăzut, ea se alătură adversarilor și acum ne bombardează cu razele ei verzi. Ne cunoaște punctele slabe și știe să lovească unde ne doare.

Asupra lui Freddy dau năvală imagini ale unor lagăre de concentrare. Încearcă să replice cu bancuri, dar pierde energia. Sabia de iubire se îngustează și scutul de umor se înmoaie. Cade și el. Se alătură lui Marilyn.

Înțeleg ce au simțit ultimii luptători de la Fort Alamo, încercuți de mexicani, cei din fortăreața Massada încercuți de romani, cei din Bizanț încercuți de turci, cei din Troia

încercuiți de greci, Vercingétorix împresurat de Iuliu Cezar în Alesia. Nu vom primi întăriri, nu va veni o ultimă cavalerie, nici un ultim ajutor.

- Trebuie să rezistăm, trebuie să rezistăm, spune Raoul cu o voce răgușită, în timp ce lumina scutului său de umor pîlpîie slăbită.

- Mai știi un banc?

183. JACQUES, 26 DE ANI

Căzînd, cutiile de mazăre m-au lovit în cap. Sunt puțin amețit. Această situație ridicolă survine în cel mai rău moment. Încerc să-mi revin, dar cred că m-am ales cu un cucui cît toate zilele. Fruntea îmi sîngerează. Băcanul mă trage în camera din spatele prăvăliei și sună după ajutor.

- Ajutați-l pe acest biet băiat, cere o doamnă.

- E vina mea, recunoaște Nathalie Kim.

Aș vrea să-i spun că nu, dar vocea mi se stinge, nu mai pot vorbi.

184. CAVALERIA

S-a sfîrșit. În mîna dreaptă, sabia de iubire arată ca un cuțit. În mîna stîngă, scutul de umor seamănă cu un șervețel găurit.

Sunt întristat că Marilyn și Freddy au ajuns înger decăzuți. Ca la începutul mării epopei thanatonautice, eu și Raoul suntem singuri. Ne așezăm spate în spate ca să înfruntăm hoarda de suflete rătăcitoare.

Igor zîmbește.

- ÎMPREUNĂ ÎMPOTRIVA IMBECILILOR! strigă Raoul.

Aud vechiul nostru strigăt de luptă și parcă asta îmi dă vigoare. Dar pentru cît timp? Mă prăbușesc de o batjocură lansată de Marilyn. Igor ridică sus sabia de ură ca să-mi dea lovitura de grație care mă va face să trec în tabăra adversă. Mă clatin deja cînd, brusc, zăresc în depărtare o luminiță care se mărește cu repeziciune. E Edmond Wells care ne vine în ajutor, însoțit de zece înger în plină formă, niște înger importanți: Jorge Luis Borges, John Lennon, Stefan Zweig, Alfred Hitchcock, Maica Tereza (care nu știe ce să mai facă pentru a participa), Lewis Carroll, Buster Keaton, Rabelais, Kafka, Ernst Lubitsch.

Trag cu ghiulele de iubire. Mitralizăză cu rafale de iubire. Sufletele rătăcitoare se trag înapoi în dezordine. Bătaia lor de joc nu mă mai atinge. Mîinile mele redevin calde și, din nou, iubirea iese din palma mea ca o sabie de foc. Între timp, Edmond Wells îmi amintește o maximă din Enciclopedia cunoașterii relative și absolute: „Iubește-ți dușmanii, măcar ca să-i calci pe nervi”. Mă străduiesc să simt compasiune, chiar și pentru Igor.

Se oprește surprins.

Merge. Sufletele rătăcitoare bat în retragere. Marilyn Monroe și Fredy Meyer se transformă și trec alături de noi.

Edmond Wells se dovedește un aspirator priceput de suflete rătăcitoare. Ce clasă! O dată trage, o dată aspiră, o dată trage, o dată aspiră! Nu mi l-aș fi imaginat niciodată pe mentorul meu atît de priceput la încăierare. Sfîrșitul acestui Armageddon e aproape. Curînd în fața noastră mai rămîn doar cîteva fantome dintre cele mai sălbătice. Igor e tot în fruntea lor.

- N-ai să-mi vii de hac! îmi strigă fostul meu client. Am strîns destulă ură împotriva omenirii ca să rezist la iubirea ta, Michael.

- Rămîne de văzut.

Îi rememorez precedenta karmă, cînd era Felix Kerboz, prietenul meu, primul dintre thanatonauți, deja persecutat de mama lui. Atîta nefericire de-a lungul timpului îi sporește furia. Își schimbă culoarea.

- A strîns prea multă ură, iubirea nu-l mai poate salva, zice Raoul oftînd.

Nu renunț. Deodată, printre inamicii încă îndîrjiți apare mama lui Felix-Igor. A murit de o ciroză la ficat. Ura față de tatăl lui Igor a menținut-o între două lumi, ca suflet rătăcitor. E o ocazie unică. I-o arăt. Furibund, se repede la ea și se aruncă într-o luptă corp la corp fără milă. Ura lor reciprocă e feroce și, totuși, nici unul nu reușește să-l distrugă pe celălalt. Profităm de această diversiune ca să expediem în Paradis ultimele suflete rătăcitoare, astfel încît la sfîrșitul acestei bătălii nu au mai rămas decît Igor și mama lui, dezlănțuiți, epuizați.

- De treisprezece vieți se înfruntă ăștia doi, mă informează Edmond Wells.

Cum nici unul nu reușește să-l învingă pe celălalt, la capătul puterilor, încep să-și vorbească. Mai întâi se copleșesc unul pe altul cu reproșuri. Treisprezece vieți de ingraturitate și de trădare, treisprezece vieți de lovituri sub centură și de sete de a face rău celuilalt. Datoria lor e mare, dar cel puțin acum își vorbesc. Se privesc în față, de la egal la egal, nu de la copil la adult.

După mînie vine lehamitea, apoi explicațiile și, în sfîrșit, scuzele.

- Mamă!

- Igor!

Se strîng în brațe. Deci nu trebuie niciodată să-ți pierzi speranța.

- Acum e rîndul tău, Michael, spune instructorul meu. E vorba de unul din sufletele tale.

Îi aspir pe fiu și pe mamă prin coloana mea vertebrală transparentă și ies luminoși prin creștetul capului, ca să se îndrepte împreună spre Paradis.

- Iată-l pe primul dintre clienții tăi gata să fie judecat, îmi spune Edmond Wells.

- Trebuie să urc imediat ca să-l susțin pe Igor?

- Nu, ai timp. Trebuie mai întâi să treacă prin cele Șapte Ceruri și să stea în zona Purgatoriului. Te așteaptă sarcini mai urgente. Grăbește-te, Michael, te așteaptă noutăți de la ceilalți doi clienți încarnați pe Pămînt.

185. ENCICLOPEDIA

CONJURAȚIA IMBECILILOR: În 1969, John Kennedy Toole a scris un roman, *Conjurația imbecililor*. Titlul inspirat dintr-o frază al lui Jonathan Swift: „Cînd un geniu adevărat apare în lumea asta, poate fi recunoscut după faptul că imbecilii sunt toți uniți împotriva lui”.

Swift nici nu știa cîtă dreptate avea.

După ce a căutat zadarnic un editor, la treizeci și doi de ani, scîrbit și obosit, Toole s-a sinucis. Mama a descoperit cadavrul fiului ei și manuscrisul la picioarele sale. L-a citit și a considerat nedrept că fiul ei nu a fost recunoscut. S-a dus la un editor și i-a asediat biroul. A blocat intrarea cu corpul ei obez, mîncînd sandwich după sandwich și obligîndu-l pe editor să treacă cu greutate peste ea de fiecare dată cînd părăsea sau venea la locul lui de muncă. Era convins că femeia nu va rezista mult timp, dar doamna Toole a rezistat. În fața unei astfel de încăpățînări, editorul a cedat și a consimțit să citească manuscrisul avertizînd că, dacă îl consideră prost, nu-l va publica.

L-a citit. L-a găsit excelent. L-a publicat. Și *Conjurația imbecililor* a luat premiul Pulitzer.

Povestea nu s-a terminat. Un an mai tîrziu, editorul a publicat un nou roman semnat John Kennedy Toole, *Biblia de neon*, după care se va face un film. Anul următor a mai apărut un roman.

M-am întrebat cum un om, mort de durere pentru că nu putea să-și publice singurul său roman, putea să continue să scrie de dincolo de mormînt. În realitate, editorul și-a reproșat atît de mult că nu l-a descoperit pe John Kennedy Tool cît timp a trăit, încît a pus mîna pe sertarele biroului său și a publicat tot ce a găsit acolo, nuvele și chiar compuneri de la școală.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

186. O CLIPĂ

Era timpul să mă întorc în Paradis.

Jacques, Jacques al meu, a întîlnit-o pe Nathalie Kim, Nathalie Kim a lui Raoul! Simplă coincidență. Nu sunt numai hazarduri provenite dintr-o voință superioară, ci și hazarduri adevărate datorate vieții propriu-zise.

Cu sferile în mînă, mă grăbesc, împreună cu Raoul, să ne instalăm față în față ca să urmărim urmarea evenimentelor. Ecranele noastre sferice se luminează.

- Ah, oamenii ăștia! zice Raoul. Ceea ce mă întristează cel mai mult este retenția lor de a forma cupluri. Bărbații și femeile sunt grăbiți să facă cupluri chiar dacă nici măcar nu știu cine sunt. Deseori sunt împinși la asta de teama de singurătate. Tinerii care se căsătoresc la douăzeci de ani sunt ca niște șantiere la primul etaj al unui imobil, care ar decide să se ridice împreună, convinși că sunt totdeauna la unison și că, atunci când vor ajunge la acoperiș, între ei vor fi stabilite în mod constant punți. Numai că șansele de reușită sunt rarissime. La fiecare trecere, la fiecare evoluție de conștiință, fiecare consideră clar nevoia de un partener diferit. În realitate, pentru a construi un cuplu, e nevoie de patru elemente: un bărbat plus partea sa de feminitate, o femeie plus partea sa de virilitate. Două ființe complete nu mai caută la celălalt ceea ce le lipsește. Se pot asocia fără să fantazeze asupra unei femei ideale sau asupra unui bărbat ideal pentru că deja le-au găsit în ei, îmi spune tovarășul meu de „îngerie”.

- Te crezi drept Edmond Wells? glumesc eu. Începi prin a declama și sfîrșești prin a scrie enciclopedii. Te previn!

Se dă mare și se preface că n-a auzit remarca mea.

- La tine ce se întîmplă?

- Vorbesc, discută unul cu altul.

- Cum e Jacques al tău?

- Nu prea în formă. Are un bandaj la cap.

187. JACQUES, 26 DE ANI

Am un bandaj la cap, dar mă simt bine. Nathalie Kim vorbește, o aud de departe.

- Ce-am mai rîs la scena din cartea ta cu pisica obeză și debilă care își petrece toate zilele uitîndu-se la televizor!... De unde ai luat asta?

De cealaltă parte a gheridonului, nu reușesc să-mi iau ochii de la EA. Simt inima cum face salturi. Nu reușesc să pronunț nici un cuvînt. Cu atît mai rău, capul bandajat îmi va servi drept alibi. O ascult. O văd. O sorb. Timpul se oprește. Mi se pare că o cunosc deja.

- De mult timp speram să te întîlnesc la Salonul Cărții, dar nu te duci prea des acolo.

- Păi...

- De unde ți-a venit pasiunea asta pentru Paradis și lumea de dincolo? mă întreabă ea, în timp ce respir cum pot mai bine.

Nathalie ia o gură de ceai verde.

- Am citit într-un interviu că folosești visele. Atunci trebuie să-ți spun că visele tale seamănă cu ale mele. Când am citit ultimul tău roman, am fost frapată că ai descris Paradisul exact așa cum mi-l imaginez: spirală de lumină cu zone de diferite culori prin care trebuie să treci.

- Păi...

Își agită părul lung și negru semn că a înțeles. Reușesc în sfîrșit să vorbesc. Vorbim mult timp. Vorbim despre viețile noastre. Și ele se aseamănă. Toți bărbații pe care Nathalie i-a cunoscut au dezamăgit-o. Pînă la urmă s-a hotărît să trăiască singură.

Spune că are impresia că mă cunoaște dintotdeauna. Îi spun că și eu am aceeași impresie de regăsire după o călătorie lungă. Lăsăm ochii în jos, jenați că am exprimat atît de devreme această intuiție comună. Secunde par că se îngreunează. Trăiesc scena parcă cu încetinitorul. Îi mărturisesc că azi, 18 septembrie, e aniversarea mea. Că nu aș fi putut primi un cadou mai frumos pentru cei douăzeci și șase de ani ai mei ca această conversație cu ea. Îi propun să facem cîțiva pași împreună. Mona Lisa o să mai aștepte puțin pateul. Doar n-am să mă las tiranizat de o pisică!

Ne plimbăm împreună cîteva ore.

Îmi vorbește de munca ei. E hipnoterapeută.

- Șaptezeci la sută din clientela mea este formată din pacienți care vor să nu mai fumeze, îi zice ea.

- Și merge?

- Numai cu cei care înainte de a veni la mine luaseră deja hotărîrea de a nu mai fuma.

Zîmbesc.

- Am și dentiști. Există oameni care nu suportă anesteziile. Îi ajut cu hipnoza.

- Înlocuiești antestezicul.

- Exact. Altădată, programam pacienții astfel încît sîngele să nu curgă la scoaterea dintelui dar, din cauza asta, nu se forma nici un cheag și maxilarul nu se cicatriza. Acum le

cer: „Trei picături, numai trei picături.” Creierul nostru controlează totul. Și curg numai trei picături de sânge, nici una în plus.

- Tabagismul, dinți scoși și mai ce?

- Sub hipnoză, îi îndemn pe oameni să se întoarcă în trecut și îmi dezvăluie „bug”-ul, eroarea de programare care i-a pus în situații de eșec de care nu reușesc să scape. Când asta nu este de ajuns, caut „bug”-ul în viețile lor anterioare. E destul de amuzant.

- Îți bați joc de mine.

- Știu că asta ar putea să pară puțin... ciudat. Nu trag concluzii. Dacă te menții la observarea strictă, constat că pacienții mei relatează în mod foarte detaliat întâmplări ale diferitelor lor personalități trecute, și că după aceea se simt mai bine. De ce-aș avea nevoie să mă conving că această teorie e sau nu exactă? Faptul că mi le istorisesc constituie deja o terapie suficientă.

Zîmbește.

- Am văzut mulți oameni căzînd în irațional: mistici, șarlatani, inspirați, iluminați... Am frecventat cluburi, asociații, ghilde, secte. În felul meu, sunt o turistă a spiritualității. Cred că trebuie introdusă puțină deontologie în tot amestecul ăsta.

Îmi vorbește despre viețile ei anterioare. A fost dansatoare în Bali, iar mai înainte o mulțime de personaje, animale, vegetale și minerale. Crede că s-a născut înainte de big-bang într-o altă dimensiune, într-un alt univers geamăn cu al nostru.

Nu-mi pasă dacă confidențele ei sunt pure invenții. Îmi zic că toate astea ar duce la niște povești frumoase pe care să ni le spunem lîngă foc în serile lungi de iarnă. Am multe lucruri de învățat de la ea. Ne va fi de ajuns o viață ca să ne povestim totul, considerînd că nu vom putea consacra conversației decît cinci-șase ore pe zi?

Închid ochii și îmi apropiu buzele de buzele ei. Ori, ori! Sau încasez o palmă, sau...

Buzele ei le ating ușor pe ale mele. Pupilele ei întunecate strălucesc. O steluță scînteiază în dreptul inimii ei și percep asta cu propria mea scînteie.

Nathalie. Nathalie Kim.

La 22:56 o iau de mîină. Mă strînge de degete. La 22:58 încerc o sărutare în toată regula și nu mă respinge. Îmi lipesc corpul de corpul ei ca să-i învăț formele. Mă strînge în brațe.

- Te-am așteptat atît de mult timp, îmi șoptește ea la ureche.

Îmi zic că dacă profesiunea mea literară mi-a adus doar această clipă, atunci a meritat. Toate decepțiile, toate respingerile, toate eșecurile se șterg dintr-o dată.

La 22:59, pentru prima dată în viață, cred că „poate că totuși asta e planeta mea”.

188. ENCICLOPEDIA

ISTORIA TRĂITĂ ȘI ISTORIA POVESTITĂ: Istoria pe care o învățăm la școală este istoria regilor, a bățăliilor și a orașelor. Dar nu asta este singura istorie, departe de așa ceva. Pînă în 1900, mai bine de două treimi din populație trăia în afara orașelor, la țară, în păduri, în munți, la malul mărilor. În bățălii era antrenată o parte infimă a populației.

Dar Istoria cu „I” mare cere urme scrise, iar scribii erau de cele mai multe ori scriitori de curte, cronicari la ordinele stăpînului lor. Nu povesteau decît ce le spunea regele lor să povestească. Nu consemnau deci decît preocupările regilor: bățălii, căsătorii princiare și probleme de succesiune la tron.

Istoria mediului rural este aproape ignorată, căci țărani, nedispunînd de scribi și neștiind să scrie, își transmiteau cele trăite sub formă de saga orale, de cîntece, de mitologii și de povestiri de spus lîngă foc, ba chiar și glume.

Istoria oficială ne propune o viziune darwinistă a evoluției omenirii: selecționarea celor mai apti, dispariția inapților. Ea subînțelege că aborigenii din Australia, popoarele din pădurile Amazoniei, indienii din America, papuașii trebuia să dispară pentru că erau mai slabi din punct de vedere militar. Or e posibil ca, dimpotrivă, aceste popoare, zise primitive, să ne poată aduce, prin mitologiile lor, organizarea lor socială, leacurile lor, aporturi care ne lipsesc pentru fericirea noastră viitoare.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

189. ÎNGERII

Cu ochii în sfere, asistăm la sărutare. În spatele nostru, Edmond Wells, recunoaște:

- Ați recuperat în ultima clipă, dar ați avut totuși norocul să nimeriți peste clienți „buni”.

190. VENUS, 35 DE ANI

Nu reușesc să rămân însărcinată.

Cum amîndoi dorim un copil, Raymond optează deci pentru o fecundare in vitro. Mi-au fost implantate șapte ovule fecundate pentru ca măcar unul să ajungă pînă la maturitate.

Burta mi se umflă și devin diformă.

Fără Raymond, aș fi trecut foarte greu prin această experiență. Îmi amintesc de fazele mele de bulimie. A fi însărcinată constituie experiența cea mai intensă pe care am cunoscut-o vreodată. Datorită ecografiilor, disting perfect cinci fete și doi băieți. Se pare că, atunci cînd ai fete, înseamnă că-ți iubești mama. Băieții sunt calmi. Fetele se agită.

Corpul mi se modifică. Nu mi se umflă numai burta, ci și sînii și fața mi se rotunjește. La fel și mintea.

Contrar previziunilor medicilor, cei șapte feteși trăiesc. M-am transformat deci într-un mare butoi, mai ușor de dat de-a rostogolul decît să-l pui să meargă. Acești șapte gemeni sunt cea mai bună glumă pe care ne-o putea rezerva destinul. Cum să-mi rezolv mai bine problema cu geamănul meu decît observînd cum le rezolvă ei cu ai lor?

Sosește frumoasa zi a nașterii. Raymond face o cezariană și scoate unul după altul șapte ghemotoace roz ude și orăcăitoare.

Acum o înțeleg mai bine pe mama. Meseria de părinte e o meserie în care e imposibil să reușești. Trebuie să te mulțumești să faci cît mai puțin rău posibil.

Noaptea, Raymond se scoală ca să hrănească toți bebelușii cu biberonul.

Suntem bine toți nouă. Gemenii cresc și stau acasă ca să-i supraveghez. Seara, Raymond vine totdeauna fie cu flori, fie cu ciocolată, fie cu jucării pentru micuți, fie cu casete video la care ne uităm în pat înainte de a ne culca.

Nu mai am nici o dorință. Tot ce-mi doresc este ca ziua de mîine să fie ca cea de azi. Nu mai vreau evoluții, surprize, schimbări. Visez ca viața să fie ca un disc care se rotește în gol la infinit, ca în fiecare dimineață să-l am lîngă mine pe Raymond Lewis pregătindu-mi micul dejun cu cereale, suc de portocale proaspăt, lapte rece și banane.

Rareori am simțit o astfel de plenitudine. Ca să fiu sigură că voi scăpa de surprize, am renunțat complet la meseria de actriță. E perfect. Oamenii nu mă vor vedea îmbătrînind și vor păstra totdeauna în mintea lor imaginea lui Miss Univers pe care au adulat-o în filmele mele.

Îl iubesc pe Raymond Lewis și el mă iubește. Ne înțelegem de minune. În fiecare duminică mergem la picnic în același loc. În fiecare vineri seara, familia soțului meu ne invită la o masă mare. Totul e bine.

Nu mă mai văd cu mama, pentru că dispoziția ei e prea schimbătoare.

Acum, am impresia că totdeauna am visat să fiu fermieră. Ca Ava Gardner spre sfîrșitul vieții: să-mi cultiv grădina, să am varză și roșii. Să smulg buruienile. Să trăiesc în mijlocul naturii. Să am cîini.

Frumusețea m-a împiedicat să-mi dezvolt gusturile simple. Frumusețea a fost mult timp blestemul meu. Dacă ar fi să renasc, aș alege să mă nasc urîță, ca să fiu liniștită. În același timp, sunt obsedată de bătrînețe și de faptul că voi deveni mai puțin frumoasă. Actrițele sfîrșesc totdeauna ca niște mumii și există tot timpul paparazzi care să fure fotografia ce va distruge o întreagă carieră. Doresc ca frumusețea mea să nu treacă.

Raymond îmi oferă o călătorie în Franța.

Ne plimbăm cu trăsura la Nisa, lîngă un mic sat pe nume Fayence. Am lăsat copiii la mama lui și am închiriat o mașină decapotabilă ca să profităm de aerul curat. Greierii cîntă pe marginea drumului și respir o mireasmă de lavandă.

E timp frumos. De-ar rămîne așa!

191. JACQUES, 35 DE ANI

Nathalie e atât de frumoasă!

Am împlinit nouă ani de când trăim împreună și e exact ca în prima zi. Ea conduce vechea noastră mașină familială. Îmi țin mâna pe mâna ei. E timp frumos. Continuăm conversația începută în prima clipă și care de atunci nu s-a întrerupt niciodată între noi.

- Spui că nu ești credincios. Crezi deci că îți conduci viața numai cu liberul tău arbitru? mă întreabă ea direct.

- Cred că liberul arbitru al oamenilor constă în a alege femeia care le va decide viața în locul lor, zic.

Rîde de mine și se apleacă să mă sărute.

192. HEI!

Atenție, Jacques și Nathalie, nu e momentul să vă sărutați!

193. VENUS

Ce se întîmplă cu mașina din față? Merge în zig-zag! Nu mai ține dreapta.

194. JACQUES

Închid ochii. Ne sărutăm.

195. LA NAIBA! LA NAIBA!

Dar se vor... Mă grăbesc să-i transmit lui Jacques o intuiție alarmantă. Raoul face la fel pentru Nathalie. Trimitem imagini ca să nu se mai îmbrățișeze, dar ei continuă să se sărute din ce în ce mai pasionat.

Le trimitem niște flash-uri neliniștitoare, viziunea unor mașini răsturnându-se, dar nu visează și nu recepționează nimic.

Nici măcar nu și-au pus centurile de siguranță. Repede, pisica! Îi lansez un semnal prin director. Mona Lisa 3 sare de pe bancheta din spate și o zgîrie pe Nathalie.

Diversiunea funcționează. Nathalie zărește vehiculul care vine drept în față din sens invers. Apasă cu toată puterea pe frînă și răsuște volanul ca să evite șocul. Nathalie care mergea pe stînga, se freacă de stînci. Venus și Raymond, care țineau dreapta, spre mare, se pomenesc că mașina lor părăsește cornișa și cade în gol.

196. ENCICLOPEDIA

MUTAȚIE: Descoperirea recentă a unei specii de moruă cu mutații ultrarapide i-a surprins pe cercetători. Această specie care trăiește în ape reci se dovedește, într-adevăr, mult mai evoluată decît cele care trăiesc liniștite în ape calde. Se crede că morua care trăiește în apă rece și suportă un stres din cauza acestei temperaturi lasă să se exprime capacități de supraviețuire neașteptate. Așa cum în urmă cu trei milioane de ani oamenii au dezvoltat capacități de mutații complexe, dar care nu s-au exprimat toate, pentru că pur și simplu sunt deocamdată inutile. Sunt ținute în rezervă. Astfel omul modern posedă în el resurse enorme, ascunse în fundul genelor, dar neexploatate pentru că nu are motiv să le trezească.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

197. VENUS, 35 DE ANI

L-am auzit pe doctor spunînd că nu mai poate să facă nimic pentru mine. Bucăți de tablă mi-au pătruns în organele vitale. În curînd voi muri.

Am primit cioburile de parbriz drept în față. M-am născut frumoasă și mor desfigurată. Am dorit într-o zi ca rivala mea să aibă aceeași soartă. Acum mi s-a întîmplat și mie. Ce ironie! Poate că tot răul pe care îl dorim altora e contabilizat undeva și ne lovește mai tîrziu ca un bumerang.

Ciudadă că la ceasul ultimei suflări mă gîndesc la răul pe care i l-am făcut Cynthiei Cornwell, rivala de care uitasem.

E sfîrșitul. Îmi închipuisem că se poate trăi la adăpost de pericole, dar nicăieri nu ești apărat. Chiar și conducînd cu prudență, într-o mașină sigură, într-o țară democratică, cu o centură de siguranță, cu un soț care te protejează, cu toate progresele medicinei, tehnologiei, omenirii, nicăieri nu ești în siguranță totală.

Ar fi trebuit să nu plecăm niciodată în vacanță? Ar fi trebuit să rămînem liniștiți la noi acasă?

Raymond.

Măcar asta am reușit: cuplul nostru. Știu că voi muri. Și în această ultimă clipă simt cum mă cuprinde credința. Trebuie să fii aproape de moarte ca să crezi în Dumnezeu? Cred că da. Credeam în îngeri cînd aveam doar mici necazuri, cred în Dumnezeu cînd au apărut marile necazuri.

198. JACQUES, 88 DE ANI

Am optzeci și opt de ani și știu că voi muri. De ce am trăit atît de mult? Pentru că aveam nevoie ca să-mi duc „misiunea” la bun sfîrșit.

Treizeci și șapte de cărți. Voiam să public una pe an și aproape că am reușit. Am terminat-o pe ultima, cea care explică și le leagă pe toate celelalte. Cititorii mei vor înțelege de ce totdeauna în cărțile mele au existat personaje cu același nume de familie. În realitate, toate cărțile mele erau o prelungire a celorlalte și, din această cauză, nu a existat niciodată o ruptură. Explic în sfîrșit legătura care unește cărțile mele despre șobolani și cele despre Paradis, cu cele despre creier și cu toate celelalte.

Pe computerul portabil pe care îl cer la spitalul unde mă aflu, am scris cuvîntul definitiv: „Sfîrșit”.

Ideal ar fi fost să mor tastînd acest cuvînt, ca Molière care a murit pe scenă. Eu aștept. Moartea diferă. Fac al nu știu cîtelea bilanț. Sunt tot anxios dar, cu Nathalie, am evoluat. Am reușit să ies din singurătate căci, cu ea, ingredientele potrivite erau reunite pentru a realiza formula magică: $1 + 1 = 3$

Amîndoi suntem autonomi. Amîndoi suntem complementari. Amîndoi am renunțat de a-l schimba pe celălalt și ne-am acceptat defectele.

Acum reușesc să rezist mai mult de douăzeci de secunde fără să mă gîndesc la nimic și asta e foarte odihnitor. Cu Nathalie am știut ce este un cuplu autentic. Se rezumă la un singur cuvînt: „Complicitate”. „Dragoste” e demonetizat ca să mai aibă încă un sens.

Complicitate. Înțelegere secretă. Încredere.

Nathalie a fost totdeauna prima mea cititoare și cel mai bun critic. Ea, care era pasionată pentru hipnoză, practică regresii și spune că ne-am cunoscut deja în vieți anterioare, ca animale și ca oameni. Ba chiar ca vegetale. Eram polen și ea pistil. Spune că ne-am iubit în Rusia și în Egiptul antic. Nu știu, dar îmi place să mă gîndesc la asta.

Nathalie mă agasează totuși într-o singură privință. Are totdeauna dreptate!

Am avut trei copii împreună, două fete și un băiat. I-am lăsat să facă ce-au vrut. Pe de altă parte, nu am renunțat niciodată la demersul meu de a pîndi viitorul. La început m-am folosit de știință ca instrument. Acum consider că oamenii de știință nu vor salva lumea. Nu vor găsi soluțiile bune, nu vor face decît să indice pagubele provocate de soluțiile lor proaste.

E prea tîrziu ca să mai fac pe revoluționarul. Ar fi trebuit să învăț să mă enervez și să știu să fulger cînd eram tînar. Furia e un dar din naștere. Las asta altora, fiicei mele mari, deosebit de vindicativă și revoltată, grija de a continua pe acest drum.

Din punct de vedere profesional, cred că am avut tot ce-mi doream. Am fost acel șobolan autonom care am visat să devin. Dar asta mi se pare normal. Le-am spus copiilor mei: „Cel mai frumos cadou pe care pot să vi-l ofer este să vă dau exemplul unui tată fericit”.

Sunt fericit pentru că am întâlnit-o pe Nathalie.

Sunt fericit pentru că viața mea a fost tot timpul reînnoită, plină de surprize și plină de revizuiți care m-au constrâns să evoluez.

În acest spital mă șubrezesc. Știu că datorită noilor cuceriri ale medicinei aș putea să trăiesc mai mult, dar nu mai am chef să lupt, nici chiar împotriva microbilor. Până la urmă au câștigat războiul împotriva limfocitelor mele.

Inima mea bătrână mă lasă încet-încet. A venit timpul să predau ștafeta. Am dat treptat tot ce-mi fusese dat. Am lăsat moștenire toate bunurile mele familiei și unor asociații de caritate. Am cerut să fiu îngropat în grădina mea. Nu oricum: la verticală. Cu picioarele spre centrul pământului și capul spre stele. Fără sicriu, fără ceva protector, pentru ca viermii să mă poată mânca fără probleme. Am mai cerut ca deasupra capului meu să fie plantat un copac fructifer.

Acum sunt nerăbdător să-mi reiau locul în ciclul naturii.

Lent, mă pregătesc pentru marea trecere. Sunt grav bolnav de nouă luni, același timp cât trebuie pentru naștere. Mă eliberez de haine una câte una, strat cu strat, protecție cu protecție.

La sosirea mea la spital, mi-am lăsat costumele de oraș ca să îmbrac o pijama. Ca bebelușii. Am renunțat la poziția în picioare ca să stau în pat. Ca bebelușii.

Mi-am dat înapoi dinții, mai curînd proteza, căci dinții mi-au căzut de mult timp. Am maxilarele goale. Ca bebelușii.

Spre sfîrșit am dat înapoi memoria. Nu-mi mai amintesc de trecutul îndepărtat. Asta m-a ajutat mult să plec fără regrete. Mi-a fost teamă că voi fi atacat de maladia Alzheimer, cînd nu-i mai cunoști pe ai tăi și nu mai știi cine ești. Asta a fost marea mea obsesie. Slavă Domnului, am fost cruțat!

Mi-am dat înapoi părul. Oricum, albise. M-am pomenit chel. Ca bebelușii.

Mi-am dat înapoi vocea, vederea, auzul. Am devenit practic mut, orb și surd. Ca nou-născuții.

Redevin un nou-născut. Ca un nou-născut sunt schimbat, hrănit cu chestii pasate și am ajuns să gînguresc. Tot ce am primit trebuie dat înapoi, așa cum înapoiezi un costum la vestiar după ce piesa de teatru s-a terminat.

Nathalie este ultimul meu strat protector, ultimul meu „veșmînt”. Trebuie deci să o resping pentru ca dispariția mea să nu o îndurereze prea tare. Nu mă ascultă, rămîne insensibilă la reproșurile mele, dă din cap zîmbind de parcă ar spune: „Nu-mi pasă, tot te iubesc”.

Medicul care se ocupă de mine a apărut într-o zi însoțit de un preot. E un preot cu pielea palidă și care transpiră mult. Îmi propune să mă împărtășească. Se pare că așa i-au făcut și lui Jean de la Fontaine. Pe patul de moarte, a fost pus să-și renege lucrările erotice, dacă voia să fie îngropat într-un cimitir, în loc să fie aruncat la groapa comună. Jean de la Fontaine a cedat. Eu nu cedez.

Îmi explic punctul de vedere. Toți cei care sunt credincioși mă enervează. Această pretenție de a-ți imagina că cunoști dimensiunea de sus!

Sunt convins că religiile sunt demodate. Atunci de ce cauză merită să te interesezi? Ridic ochii spre tavan și zăresc un păianjen care își țese pînza. Ce cauză merită să te interesezi de ea? Răspunsul îmi vine fulgerător: „Viața”.

Viața așa cum o vedem. Este destul de magică să nu fie nevoie să inventezi ceva în plus.

- Nu ați vrea să vorbim mai bine de teama dumneavoastră de moarte? Întreabă preotul.

- Îți este teamă de moarte atîta timp cît știi că nu acela e momentul. Acum știu că asta e momentul. Așa că nu mi-e frică.

- Credeți în Paradis?

- Îmi pare rău, părinte. Cred că după moarte nu mai e nimic.

- Cum! exclamă el. Dumneata care ai scris despre Paradis, nu crezi în nimic?

- Era doar un roman, atîta tot.

Chiar în aceeași seară mor. Nathalie era de față și a adormit ținîndu-mă de mînă. Corpul meu s-a ghemuit în poziție fetală. Ultimul meu gînd a fost: „Totul e bine”.

199. ENCICLOPEDIA

KARMA SPAGHETE: Mi-a venit o idee ciudată. Poate că timpul nu e linear, ci „spaghetic”. În loc să se succedă, straturile timpului se adună grămadă. În acest caz, nu trăim o încarnare și apoi alta, ci o încarnare ET simultan cu o alta.

Poate că trăim simultan mii de vieți în mii de epoci diferite din viitor și din trecut. Ceea ce considerăm regresii, nu sunt în realitate decît niște conștientizări ale acestor vieți paralele.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

200. JUDECAREA CLIEŢILOR MEI

Igor și Venus au zăbovit îndelung în Purgatoriu reflectînd la viața lor. Unele suflete sunt grăbite să apară în fața tribunalului arhanghelilor, altele preferă mai întîi să-și panseze rănilile. Igor și Venus intră în această categorie.

Asta e explicația tehnică. Mai prozaic, aș zice că amîndoi aveau nevoie să discute cu morții apropiați. Igor mai avea de vorbit cu mama lui, iar Venus, cu fratele ei. Doar dacă nu cumva, conștienți de existența lui Jacques, fratele lor karmic, l-au așteptat ca să fie judecați toți trei împreună.

Cînd Jacques a decedat, Venus și Igor l-au primit ca și cum ar fi fost toți membrii aceleiași familii în sfîrșit complete. E emoționant să vezi clienții care se așteaptă unii pe alții ca să fie judecați împreună.

Ciudat, în orice caz, să-l vezi pe Igor atît de tînăr, pe Venus puțin mai matură și Jacques bătrîn feliicitîndu-se ca niște prieteni dintotdeauna care se regăsesc.

Au înțeles totul. Înainte de a fi judecați, știu că deja s-au judecat ei înșiși. Mă întreb de altfel la ce mai folosesc arhanghelii. Ar trebui ca fiecare să fie lăsat să-și găsească propriul verdict. Avocat al apărării, stau în locul ocupat pe vremuri de Emile Zola. Cei trei clienți vor fi chemați unul după altul la bară, în ordinea cronologică a morții.

Mai întîi Igor. Audiența se derulează în mare viteză. În viețile anterioare a avut 470. Sigur, s-a eliberat de obsesia împotriva mamei sale, dar asta nu l-a făcut să crească. A omorît o mulțime de oameni, a violat femei și s-a sinucis. Asta atîrnă greu de tot. Stagnează. Era la 470 și rămîne la 470.

În cazul lui, am ratat. În plus, arhanghelii ne dezvăluie faptul că avea talent de tenor, talent pe care nu s-a gîndit niciodată să-l exploateze.

- La reîncarnare.

Pentru Venus, am avantajul unor argumente pe care le pot pune în valoare. A reușit viața de cuplu. A crescut mulțumitor șapte copii.

Era la 320. Trece la... 321. Un scor dur. A progresat doar cu un punct? Nu e nici măcar la nivelul 333 al omenirii.

Arhanghelii îmi semnalează faptul că avea un talent înnăscut pentru desen. De cîteva vieți visează să devină pictor și se pregătise pentru această misiune demult. Or, ca pictură, tot ce a știut să facă a fost să se machieze!

Intervin. Pledez că Venus, clienta mea, a știut să creeze în filmele ei o nouă imagine de femeie dinamică. Arhanghelii răspund că a dorit răul unei rivale, că a făcut bărbații să sufere jucîndu-se cu sentimentele lor, că a consultat un medium care avea legături cu sufletele rătăcitoare.

- Dar în urma acestei vizite a găsit fericirea alături de Raymond!

Arhanghelul Rafael se uită la mine deloc convins.

- Și? E și mai rău. Le-ai văzut cuplul? La ce bună o fericire letargică? Clienta ta nu a evoluat, a încremenit. A stagna e mai rău decît a regresa. 321/600. La reîncarnare!

Mă apropii de Venus. De aproape, e și mai frumoasă decît în sferele de observație. Mă aplec ca să-i sărut mîna.

- De aici ți-am văzut viața derulîndu-se, precum și toate filmele. A fost cu adevărat... splendid, îi zic cu respect.

- Mulțumesc. Dacă aș fi știut... că îngerii pot să vadă filme...

Sunt foarte jenat văzînd-o cum a eșuat.

- Data viitoare va fi mai bine, sunt sigur de asta, îi șoptesc la ureche.

E genul de frază pe care mii de îngeri avocați au spus-o probabil la urechea unor cohorte de suflete care au pierdut dar, pe moment, nu găsesc nimic mai bun.

Jacques Nemrod.

Cazul său e considerat lipsit de interes. A trăit în angoasă. Era stângaci, laș, singuratic, indecis. Practic, s-a înșelat în toate direcțiile în care te puteai înșela și, fără ajutorul lui Nathalie Kim, ar fi devenit probabil o otreapă.

Îmi prezintă argumentele ca să-l apăr.

- A știut să folosească visele, semnele și pisica pentru a percepe mesajele noastre.

Arhanghelii se strîmbă.

- Da, și?

- A folosit singurul talent pe care îl avea: scrisul.

- Nu toate cărțile lui sunt bune, zice arhanghelul Gabriel. Delirurile sale despre Paradis, dă-mi voie să-ți spun, dragul meu Michael, ne-au agasat la fel de mult ca ale tale.

- Chiar dacă nu a scris decît o singură carte acceptabilă, a îndeplinit misiunea pentru care s-a născut.

Cei trei arhangheli cer o suspendare a ședinței ca să discute liniștit între ei. Discuția pare animată. Întreruperea se prelungește. Profit ca să mă apropiu de Jacques.

- Sunt Michael Pinson, îngerul tău păzitor.

- Încîntat. Jacques Nemrod. Îmi pare rău. Am evocat tot acest folclor în cărțile mele pentru că eram convins că nu există. Iar ei... sunt...

- Da, arhanghelii. Ți-i imaginezi astfel?

- Nu chiar. N-aș fi crezut niciodată că Paradisul e atît de „kitsch”. În romanul meu, am descris un loc mult mai de avangardă, gen Odiseea spațială, 2001.

- Evident. Poți să remarci că în general nimeni nu se plînge. De altfel nu m-ai crede dacă ți-aș spune că...

Îmi întrerup fraza. Arhanghelii revin.

- Jacques era la 350, a trecut la 541.

- 541? Dar de ce nu 542 sau 550?

- Aceasta este judecata arhanghelilor.

Simt cum mă cuprinde furia. Eu care nu am știut niciodată să mă înfurii în viața de pe Pămînt, simt că acum e momentul sau niciodată. Și apoi, e mai ușor să te mîinii pentru ceilalți decît pentru tine. Iau puțin elan apoi mă avînt cerînd spiritului lui Emile Zola să mă ajute.

- Iar eu spun că această judecată este nedreaptă, scandaloasă, antisocială. Spun că este o mascaradă de justiție ceea ce se întîmplă în acest loc, cel mai sacru dintre toate, și că...

Încerc să-mi reamintesc toate șmecheriile lui Emile Zola. Dacă el a reușit, înseamnă că se poate reuși. Poate că asta e formidabil cu arhanghelii, faptul că pînă la urmă sunt destul de „umani”. Simt foarte bine că sunt surprinși. Văzînd că merge, înaintez. Se uită la mine, dar nu știu cum să-mi țină piept.

Îmi amintesc de fraza lui Murray Benett, avocatul, tovarășul temporar al lui Venus. „Clienții vinovați sunt mult mai interesanți de apărare decît cei nevinovați.”

Joc pe ultima carte. Dacă pierd acest proces, va trebui să mai aștept nu știu cîți clienți ca să trec dincolo de poarta de Smarald.

Dacă Jacques a putut să sară cu 200 de puncte, asta înseamnă că e un client care poate să fie salvat! Și pe urmă, i-aș face în necaz tare mult lui Raoul dacă aș cîștiga pariul de a salva un client cu care am testat mai mult zăhărelul decît biciul. Nu trebuie să renunț.

- Sigur, clientul meu a fost stângaci, dar avea tehnica lui. Să te înșeli mereu ca să deduci de aici formula corectă, ca să găsești calea cea bună.

- Dar nu a găsit nimic. A căutat, dar a căuta vine din latinescul circare, a merge în cerc.

- A găsit o cale originală care e numai a lui și care, după cum a semnalat unul dintre concurenții lui, celebrul Auguste Mérygnac, trebuia să înflorească mai tîrziu. Chiar dacă... foarte tîrziu.

Nu e prea grozav ce spun... Continuu cu o serie de „acuz” care în cele din urmă îi enervează pe judecători. La apogeul efortului meu, zic:

- Acuz această curte că nu-și face în mod corect treaba, îi acuz pe arhanghelii Gabriel, Rafael și Mihail că...

- Destul! zice un arhanghel. Dacă vrei să-ți salvezi clientul, prezintă-ne fapte.

Atunci am o străfulgerare: sferele destinului. Propun să fie examinată în mod obiectiv influența lui Jacques asupra sferelor. Ea este de 0,000 016%.

- E puțin..., spune arhanghelul Gabriel.

Aici dau lovitura de grație.

- Da, dar o picătură de apă poate face oceanul să se reverse, fiecare suflet care se ridică ridică întreaga omenire!

De data asta, cei trei judecători ezită.

Sătui de atîta hărțuială, îmi acordă cele 600 de puncte. Jacques Nemrod este deci eliberat de închisoarea lui materială, chiar dacă cu mare greutate.

Iar eu am reușit să scot un suflet din ciclul reîncarnărilor!

- Ei, ce fac acum? spune micul meu scriitor, prinzîndu-mă de cot.

Nici măcar nu se gîndește să mă felicite. Ce egoiști mai sunt și clienții ăștia!

"Știu ce este după moarte. E foarte simplu. De-o parte Paradisul pentru persoanele care s-au comportat bine, de cealaltă parte, Infernul pentru cei răi. Paradisul e alb. Infernul e negru. În infern oamenii suferă. În Paradis sunt fericiți."

Sursă: individ chestionat la întîmplare pe stradă.

201. RĂMAS BUN DE LA PRIETENI

Mă îndrept spre poarta de Smarald, la fel de vesel ca Emile Zola pe vremuri. În sfîrșit voi afla. Ce se află deasupra?

În drum sunt oprit de Edmond Wells care mă bate zdravăn cu palma pe spate.

- Sunt mîndru de tine. Totdeauna am fost convins că vei reuși.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc.

- Ție trebuie să-ți mulțumești. Nu știi, dar tu m-ai ales instructor, așa cum copiii își aleg părinții.

- Și Edmond Wells ce va face acum?

Îmi mărturisește că ceea ce îi preocupă pe îngeri în acest moment este punerea la punct a unei noi pîrghii, a șasea: „mineralul ajutat”.

- Totul a început cu mineralul și poate că tot cu mineralul va continua. Alianța om-mineral materializată prin informatică alcătuiește un nou teren de conștiință, îmi explică el.

- Mineral? Adică siliciul conținut în cipurile computerelor?

- Bineînțeles, și cristalele. Cristalele de cuarț care servesc la cadențarea fluxurilor de electroni sunt pentru piatră ceea ce omul înțelept este pentru omul brut. Unirea rocii-cristal cu omul-conștient produce computerul viu. E o cale de evoluție.

- Dar computerele sunt niște obiecte inerte! E destul să le scoți din priză ca totul să se oprească.

- Greșești, Michael. Datorită Internetului, există acum programe care, ca niște viruși, proliferază pe rețea și pot să se strecoare în oricare circuit de mașină de spălat sau de distribuit bancnote. De aici, se reproduc ca animalele, suferă mutații, evoluează fără ca omul să intervină. Singurul mijloc de a le opri ar fi oprirea simultană a tuturor mașinilor din lume, ceea ce de acum înainte e imposibil. După „biosferă”, „ideosferă”, iată că a apărut „compusfera”.

Nu știam că în Paradis poate să existe cineva pasionat de informatică.

- Deocamdată, de aici, nu avem mare influență asupra computerelor, reușim doar să creăm „pene inexplicabile”. Computerele totuși sunt pe cale de sofisticare. Ca și doctorul Frankenstein cu monștrii săi, omul face din computer creatura sa de schimb. Introduce tot ce are mai bun în el în acele minuscule fragmente de cuarț, de siliciu și de cupru, astfel încît conștiința e pe cale să apară în aceste mașini. Chiar și Jacques Nemrod al tău a vorbit despre asta: „Pius 3,14”, papa informatic, ideea lui.

Asta îmi dă de gîndit. Cred că înțeleg.

- Omul normal, 4, va putea să devină un om înțelept, 5, datorită ajutorului mineralului. S-ar putea spune că $4 + 1 = 5$.

- Perfect. După mineral, vegetalul, animalul, omul, evoluăm spre „omul aliat cu mineralul”. Poate că după aceea vom avea „omul aliat cu vegetalul”, apoi „omul aliat cu animalul” și, de ce nu, cîte trei (mineral-vegetal-om) sau cîte patru („mineral-vegetal-animal-om”). Totul e abia la început. Mineralul conștient din computere constituie următoarea pîrghie dar, în curînd, conștiința se va exprima în aceste noi forme de viață sub formă de „aliaje”.

Trebuie să vorbesc despre asta în Enciclopedia cunoașterii relative și absolute. Cunoști marea mea operă, nu?

Îi spun că da. Îmi pare bine că nu s-a supărat că i-am tulburat scribul, Papadopoulos. Probabil că și-a găsit între timp altul.

- În proiectele de față, avem intenția să folosim încă un animal, în afară de pisică, drept medium pe lângă oameni. Ezităm între delfini și păienjenii. Personal, eu susțin păienjenii, e mai original, dar cred că vor fi aleși totuși delfinii. Se bucură de o imagine foarte frumoasă în rîndul publicului și emit sunete de o mare subtilitate.

Mă uit la el cu atenție.

- Acum poți să-mi spui. Ce este un 7? Un zeu? Tu ești un 7?

Edmond Wells mă privește și zîmbește amical.

- Nivelul meu de elevație este de conștiință 7, dar eu am ales să fiu instructor la nivelul de jos. Îți amintești că, la judecata ta de muritor, ți s-a propus întoarcerea pe Pămînt ca să fii un „MI”, un Mare Inițiat, ca să-i ajuți direct pe oameni trăind printre ei, sau să devii un înger ca să-i ajuți din dimensiunea superioară. La fel a fost și în cazul meu. Ca 7, am avut de ales să revin printre îngeri ca să fiu un fel de Înger Mare Inițiat, de fapt un arhanghel.

- Arhanghelii sunt Îngeri Mari Inițiați?

- Da. Suntem niște 7 rămași de bună voie la etajul de jos ca să-i ajutăm pe ceilalți îngeri să urce. Eu, Edmond Wells, sunt un arhanghel la fel ca Rafael, Gabriel și Mihail. Deci aveam de ales între a deveni arhanghel sau să mă duc sus ca să vă controlez de acolo. Am optat pentru prima ipostază. Tu ce vrei să alegi?

Răspund cu hotărîre:

- Vreau să știu ce se află deasupra!

Traversăm Paradisul ca să ajungem la poarta de Smarald. Pe drum, Raoul Razorbak, Freddy Meyer și Marilyn Monroe ne salută. Raouk Razorbak e stăpînit și de admirație și de gelozie.

- Asta e valabil și pentru mine. E deci posibil să ne salvăm clienții și cu duhul blîndeții. Ai cîștigat pariul, Michael.

- Și tu unde ești cu Nathalie Kim? Cred că nici tu n-ai de ce te plînge.

Întoarce palma și face să vină sfera soției fostului meu client.

- E la 590. Îmi pun mari speranțe în ea. Deocamdată poartă doliu după Jacques al tău. Să știi că l-a iubit cu adevărat!

- Îți urez să reușești ca să fim iar împreună pentru noi aventuri.

- Acum, cînd știi că se poate cîștiga, n-am să mă jenez! zice Raoul.

Și, în gînd, îmi șoptește: „Dacă poți, încearcă să mă faci să văd ce e acolo sus”.

Freddy Meyer mă strînge în brațe. Se ocupă din nou de clienții lui.

- Venim și noi curînd, Michael. Vom face iar escapade pe Roșu.

Marilyn îmi adresează un ultim semn de prietenie, dar simt că nu trebuie să prelungesc prea mult acest moment de rămas bun.

- Salutați-l pe Zoz din partea mea cînd îl veți vedea, zic.

Și, cu Edmond Wells alături de mine, pășesc cu curaj pragul porții de Smarald.

Acum ce voi mai descoperi?

202. ENCICLOPEDIIE

REALITATE: „Realitatea este ceea ce continuă să existe atunci cînd încetăm să mai credem în ea”, spunea scriitorul Philip K. Dick. Trebuie deci să existe undeva o realitate obiectivă care scapă cunoașterilor și credințelor oamenilor. Această realitate vreau s-o înțeleg și să o abordez.

Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV

203. ULTIMELE REVELAȚII

Edmond Wells îmi pune o mîină pe umăr.

- De ce nu accepți să fii surprins? De ce vrei să cunoști totul dinainte? Nu-ți place să mergi fără să știi ce va fi după ultimul viraj? Nu-ți place să fii mirat de ceea ce nu știi? Îți voi spune... În curînd vei deveni altceva... mai bun. Asta e tot ce trebuie să știi deocamdată.

Încerc să o iau pe ocolite.

- Bine, atunci o ultimă întrebare. Îmi răspunzi doar dacă vrei. Crezi în Dumnezeu?

Izbucnește în rîs.

- Cred așa cum credem în cifre. Oare cifra 1 există? Oare vei putea într-o zi să întâlnești încarnarea cifrei 1, sau a cifrei 2, sau 3?

- Nu. Sunt doar niște concepte.

- Ei bine, chiar dacă cifra 1, cifrele 2 sau 3 nu sunt, după cum spui, decît niște „concepte”, ele permit găsirea unor soluții la multe probleme. Ce importanță are dacă credem în ele din moment ce ne ajută....

- Ăsta nu-i un răspuns.

- Ăsta e răspunsul meu.

Și mă împinge înainte.

- Unde mă duci?

- Știind că trăsătura principală a caracterului tău este curiozitatea, îți voi aduce un început de răspuns la cea mai mare întrebare pe care ți-o pui.

Mă duce într-o încăpere circulară, care are în centru o mare sferă luminoasă, în care se îngrămădesc sfere mai mici.

- Iată sfera destinului îngerilor, mă anunță el.

Întoarce palma și un balonaș iese din sferă ca să-i aterizeze pe mînă.

- Iată... sufletul tău, precizează el. Vezi ce ești cu adevărat, îmi cere instructorul meu.

Mă apropiu. Pentru prima dată îmi văd distinct sufletul, sferă transparentă avînd în interior un nucleu strălucitor. Mentorul meu mă învață să-mi citesc sufletul și să-i aflu istoria de la începutul timpurilor.

Înainte de a fi reîncarnat în Michael Pinson, discret pionier al thanatonauciei, am fost medic la Sankt Petersburg din 1850 pînă în 1890. M-am preocupat mult de ameliorarea igienei în timpul operațiilor chirurgicale. Am fost unul dintre primii practicieni care au sugerat spălarea mîinilor cu săpun dezinfectant și purtarea unor măști pentru a proteja pacienții de stropii de salivă. La vremea aceea, era ceva foarte nou. Am predat această igienă la universități și am murit de tuberculoză.

Înainte de a fi doctor în medicină, am fost balerină la Viena. O dansatoare foarte frumoasă, seducătoare, pasionată de relațiile între bărbați și femei. Îmi manipulem cu bucurie admiratorii. Am tras pe sfoară mulți bărbați. Celelalte fete din corpul meu de balet mă luau drept confidentă. Voiam să înțeleg pîrghiile dragostei și să descopăr misterele inconștientului. Mă credeam regina inimilor și totuși, pînă la urmă, m-am sinucis din dragoste pentru un frumos indiferent.

În secolul al XII-lea, am fost samurai în Japonia. Am exersat artele marțiale pînă cînd am găsit gesturile perfecte. Nu gîndeam, ci ascultam orbește vorbele șogunului meu. Am murit în duel la război.

În secolul al VIII-lea, am fost un druid doritor să descopăr secretul plantelor. Am învățat mai mulți discipoli cum să trateze bolile cu ierburi și cu flori. Am asistat la un atac al barbarilor din est. Am fost atît de șocat de violența oamenilor, încît am preferat să mă sinucid decît să continui să trăiesc printre ei.

În Egiptul antic, am fost odaliscă în haremul unui faraon. Rătăceam, senină, răsfățată și fără nici o treabă, în grădinile palatului, străduindu-mă să aflu de la eunucul meu favorit cunoștințele lui în materie de astronomie. Înainte de a muri de bătrînețe, am transmis știința mea unei favorite a prietenelor mele.

Atîtea vieți și tot atîtea dorințe de a spori cunoașterea umană, și tot atîtea eșecuri.

Edmond Wells mă încurajează:

- Prin timp și spațiu, totdeauna ai încercat să difuzezi cunoașterea. În sfîrșit ai întrezărit-o după atîtea vieți, atîtea experiențe, atîtea dureri și speranțe.

Îmi dezvăluie că galaxia Căii Lactee cuprinde douăsprezece planete locuite. Dar nu neapărat de ființe din carne și oase, de tip umanoid.

- Pămîntul din sistemul solar este un teren de vilegiatură foarte solicitat de suflete, căci aici au experiența cea mai puternică: cea a materiei.

- Materia?

- Bineînțeles. Chiar dacă ai văzut acea planetă, Roșu, nu există numai planete unde ființele sunt încarnate. Experiența materiei nu e chiar atît de răspîndită! De aceea ai fost nevoit să străbați atîția ani-lumină ca să găsești viață. Sufletele, chiar și foarte evolute, sunt foarte impresionate cînd gustă pentru prima dată fericirea de a fi întruchipate și de a simți lumea. Plăcerea celor cinci simțuri este una dintre cele mai puternice experiențe din univers! Ah, să simți o sărutare! Chiar am nostalgia respirării aerului marin sau a parfumului delicat al unui trandafir. În fine...

Are o clipă un aer cam trist, apoi continuă:

- Dar ansamblul omenirii terestre se află în întîrziere și trebuie să se ridice. Trimitem, în consecință, suflete de pe celelalte unsprezece planete cu peste 500 de puncte, ca să sporească punctele populației terestre, care se tîrăște la 333. Acesta e cazul lui Nathalie Kim, un suflet de excelență venit de departe.

Edmond Wells așază sufletul meu în vîrfurile arătătorului și se joacă cu el cum ai face cu o minge. Apoi, brusc, face un gest teribil. Împlîntă acea sferă de lumină în pieptul meu!

204. ENCICLOPEDIA

PISICA LUI SCHRÖDINGER: Unele evenimente nu se produc decît pentru că sunt observate. Dacă nu le-ar vedea nimeni, nu ar exista. Acesta este sensul experienței numită „pisica lui Schrödinger”.

O pisică este închisă într-o cutie ermetică și opacă. Un aparat provoacă în mod aleator o descărcare electrică destul de puternică să o ucidă. Să-l punem în funcțiune, apoi să-l oprim. Aparatul a produs descărcarea mortală? Pisica e încă în viață?

Pentru un fizician clasic, singurul mijloc de a afla este de a deschide cutia și de a se uita. Pentru un specialist în fizica cuantică, este acceptabil să considere că pisica este 50% moartă și 50% vie. Atîta timp cît cutia nu a fost deschisă, ea conține o jumătate de pisică vie.

Dar dincolo de această dezbatere asupra fizicii cuantice, există o creatură care știe dacă pisica este moartă sau dacă pisica este vie, fără să fie nevoie să deschidă cutia: pisica însăși.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute, volumul IV**

205. SPRE LUMEA DE DEASUPRA

Sufletul meu scînteiază în mine ca un mic soare. E posibil să fi fost redat mie însumi? E posibil să nu mai am pe nimeni care să-mi tragă sforile ca unei marionete? La început, simt acea intrare în liberul arbitru total ca ceva care îți provoacă panică. Înțeleg că, în privința acestei libertăți pe care am cerut-o dintotdeauna, nu am fost niciodată educat să mi-o asum, și că mă aranjează foarte bine să gîndesc că undeva sus alte ființe misterioase mai inteligente decît mine se ocupau cu protejarea și îndrumarea mea. Dar acest gest teribil al lui Edmond Wells mă forțează să-mi asum propria responsabilitate. Dacă aș fi știut că asta era recompensa rezervată unui „6”, poate că mi-aș mai fi domolit înflăcărarea. Ce înspăimîntătoare este această libertate! Cît de greu este să accepți că poți deveni singurul stăpîn al tău însuși.

Dar nu am timp să mă gîndesc mai mult, căci mentorul meu mă duce spre fundul culoarului.

Acesta se sfîrșește ca o vază de Klein, printr-o buclă ce se întoarce ca să intre în flancul unei sticle, astfel ca ieșind din gît să revină în interior. Mă pomenesc în mijlocul... Lacului Conceperilor.

- Nu înțeleg, zic.

- Adu-ți aminte de enigma pe care o stîrneai în Thanatonauții: cum să desenezi cu o singură linie un cerc și centrul lui fără să ridici creionul de pe hîrtie. La prima vedere, o simplă enigmă copilărească. Dădeai și soluția: se îndoaie vîrfurile foii, verso servind ca pasarele între punct și cerc. Apoi era destul să se traseze o spirală. În realitate, cu mica ta enigmă, rezolvai cea mai mare dintre toate enigmele. Ca să evoluezi, trebuie să schimbi planul.

Totul devine clar. Șasele spiralei. Șase-Spiritual. Spiritualitate. Spiritualitatea este să mergi de la periferie spre centru datorită unei spirale. Am mers spre centrul meu. Acum merg spre cel al împărăției îngerilor.

- Urmează-mă! Îmi cere Edmond Wells.

Ne aflăm deci sub apa Lacului Conceperilor. Disting, la suprafață, îngeri instructori care își aduc noii îngeri-elevi ca să-și aleagă sufletele. Îl recunosc chiar pe Jacques Nemrod. A ales deci să devină înger...

- Ei nu ne văd? Întreb.

- Nu. Ca să vezi, trebuie să fii capabil să concepi. Cine s-ar gândi să caute ce există în adâncurile Lacului Conceperilor?

Îmi dau seama de timpul pierdut.

- Deci aș fi putut să vin direct aici?

- Bineînțeles. Din prima zi, tu și Raoul ați fi putut să descoperiți totul explorând „în mijloc și dedesubt”, în loc de „departe și deasupra”.

Ne deplasăm într-o apă abia cu puțin mai vâscoasă decât aerul. Edmond Wells mă îndrumă spre centrul lacului. Pe fund de tot strălucește o stelută roz.

- Concentrându-te, atingi centrul. Atingând centrul, îl traversezi ca să ajungi în dimensiunea superioară. De fiecare dată când se trece de la o periferie la un centru, schimbi dimensiunea și deci modul de percepere a timpului și spațiului. Tu, care ai explorat tot ce era explorabil în acest univers, vino cu mine să-ți arăt un altul.

- Me... mergem spre lumea zeilor?

Se prefacă că nu a auzit întrebarea.

Ne apropiem de lumina roz. Și, spre marea mea surprindere, descopăr că în interior este...

"Știința explică foarte bine de ce oamenii au viziuni în momentul morții. Nimic misterios în privința asta. Doar o secreție masivă de endorfine care să scurteze ultimele dureri ale agoniei. Acest exces de endorfine acționează asupra hipotalamusului și provoacă succesiuni de imagini psihedelice. Cam ca un gaz anesteziant înainte de o intervenție chirurgicală."

Sursă: individ chestionat la întâmplare pe stradă.

206. PERSPECTIVĂ

Trece o stea căzătoare.

Bătrîna o urmărește de pe balcon cu privirea și își pune o dorință.

Nepoțica vine la ea agitînd o cușcă mare.

- Ce-i, Mylène?

- Am vrut să-ți arăt noua jucărie pe care am primit-o de Crăciun, bunico.

Bătrîna se apleacă și se uită în interiorul cuștii. Zărește trei hamsteri înspăimîntați care se ascund cît pot mai bine. Încearcă să sculpeze hîrtia de ziar cu lăbuțele și incisivii ca să o transforme în caverne protectoare.

- Se pare că au fost salvați pentru mine. Altfel ar fi ajuns în laboratoare pentru experiențe de vivisecție.

Un ochi imens se apropie de prizonieri.

- Cum le-ai spus?

- Sunt doi masculi și o femelă. I-am botezat Amédée, Denis și Noémie. Sunt drăguți, nu?

Ochiul gigant se retrage.

- Să știi că creșterea hamsterilor este o responsabilitate. Trebuie să te ocupi de ei, să-i hrănești, să-i împiedici să se bată, să le faci curățenie, altfel mor.

- Ce mănîncă?

- Semînțe de floarea-soarelui.

Fetița pune cușca jos și aduce o cutie cu semînțe cenușii pe care o golește în distribuitor, apoi umple recipientul cu apă. După un moment, încurajat, un hamster intră în marea roată și o face să se rotească din ce în ce mai repede.

- De ce se agit așa Amédée? Întreabă mirată Mylène.

- Nu știu cum să-și petreacă altfel timpul, răspunde oftînd bătrîna.

Fetița se strîmbă.

- Auzi, bunico, crezi că îi putem scoate din cușcă să-și dezmoștească puțin lăbuțele prin apartament?

Bătrîna mîngîie părul fetei.

- Nu. S-ar pierde. Totdeauna au trăit în cușcă. N-ar ști unde să se ducă.

- Atunci ce putem face ca să fie mai fericiți?

- O întrebare bună...

Privirea lui Nathalie Kim o părăsește pe fetiță și se îndreaptă spre cer. Cînd se uită la cer, totdeauna se simte liniștită.

„Poate că Jacques e acolo sus”, își zice ea.

Un punct mic și alb, lîngă Lună, se deplasează cu mare viteză. Nu e o stea căzătoare. Nu mai e vorba de dorință. Nu e nici un satelit. Știe ce este. Un avion mare de transport. Probabil un Boeing 747.

Fetița se lipește de bunica ei.

- Auzi, bunico, crezi că hamsterii mei vor muri într-o zi?

- Nu trebuie să te gîndești la asta, Mylène.

- Totuși trebuie să facem ceva în acel moment, nu? Doar n-o să-i aruncăm la... gunoi! Eu cred că există un Paradis pentru hamsteri...

Nathalie Kim își aranjă şuvița lungă și albă care îi căzuse pe ochi. Apoi, cu tandrețe, ridică bărbia fetei. Îi arată bolta cerească.

- Ssst, uită-te la stele și fii bucuroasă că trăiești!

207. ENCICLOPEDIA

A CREDE: „A crede sau a nu crede, asta nu are nici o importanță. Interesant este să-ți pui din ce în ce mai multe întrebări”.

**Edmond Wells,
Enciclopedia cunoașterii relative și absolute**

208. ALTE PERSPECTIVE

Cei trei hamsteri și-au încetat activitatea și, învingîndu-și spaima naturală, se uitară printre gratii la marile forme mișcătoare care, acolo sus, se agitau și emiteau sunete grave.

MULȚUMIRI URMĂTORILOR:

Profesor Gérard Amzallag,
Françoise Chaffanel-Ferrand,
Richard Ducousset,
Patrice Lanoy,
Jérôme Marchand,
Nathalie Mongins,
Monique Parent,
Max Prioux,
Frank Samson,
Reine Silbert,
Jean-Michel Truong,
Patrice Van Eersel,
tatălui meu,
François Werber, care m-a învățat să joc șah

și îngerului meu păzitor (dacă există).

Muzica ascultată în timpul scrierii acestei lucrări:

Muzica Cărții călătoriei,
Loic Etienne,
Incantations,
Mike Oldfield,
White Winds,
Andreas Wollenweider.
Shine on You Crazy Diamond,
Pink Floyd,
O noapte pe Muntele Pleșuv,
Mussorgski,
Real to Reel,
Marillion,
Moment of Love,
Art of Noise.
Muzica din filmele Braveheart, Waterworld, Pescărușul Jonathan Livingstone.

Evenimente survenite în timpul conceperii acestui roman și care au influențat asupra scrierii sale:

scufundare cu delfini sălbatici în insulele Azore,
turnarea la Paris și Ermenonville a filmului Regina de sidef ca realizator (prima experiență de creație colectivă),
plimbare lungă în Valea Minunilor din Provența,
urmărirea eclipsei de soare de la observatorul astronomic din Nisa,
trecerea în noul mileniu.